Biblioteca Polirom

Eowyn Ivey



Copila de zapada

POLIROM

Eowyn Ivey

Copila de zăpadă

Traducere din limba engleză
de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2012

EOWYN IVEY s-a născut în Alaska, unde locuieşte şi în prezent, alături de soţul şi fiicele sale. A studiat jurnalismul la Western Washington University şi a urmat cursuri de *creative non-fiction* la University of Alaska Anchorage. A lucrat vreme de zece ani ca jurnalist la ziarul *Frontiersman*. Şi-a făcut debutul ca scriitoare cu povestiri publicate în antologia *Cold Flesh* (2010) şi în jurnalul literar *Cirque*. În prezent, lucrează la librăria independentă Fireside Books, fiind într-o permanentă legătură cu cărţile şi cu cititorii.

Copila de zăpadă (2012), romanul ei de debut, îmbină admirabil atmosfera de basm a ţinuturilor acoperite de zăpadă din Alaska şi realitatea dură a vieţii de fermier într-o regiune sălbatică, neprietenoasă, care nu-şi dezvăluie uşor secretele. Ajunşi deja la jumătatea vieţii, Jack şi Mabel se luptă să-şi clădească o viaţă nouă în Alaska anilor ’20, însă durerea pricinuită de lipsa copiilor sapă o prăpastie tot mai adâncă între ei. Într-o clipă de exaltare, la căderea primei zăpezi din an, cei doi clădesc o copilă de zăpadă cu chip delicat, buze trandafirii şi păr bălai. Nu mică le este însă mirarea a doua zi, când descoperă că fetiţa de zăpadă a prins viaţă, ca şi cum povestea Snegurocikăi, ce încântase copilăria lui Mabel, ar fi devenit dintr-odată realitate. Din acea clipă, Faina, copila de zăpadă, va deveni parte din familie şi prezenţa ei delicată, candidă, zglobie le va schimba vieţile pentru totdeauna. *Copila de zăpadă* împleteşte cu subtilitate şi sensibilitate realismul magic al scriitorilor sud-americani cu o proză dură, viguroasă, dramatică în stilul lui Jack London.

Fiicelor mele, Grace şi Aurora

Partea întâi

— Nevastă, hai să mergem în curtea din spate şi să facem o fetiţă de zăpadă ; şi poate c-o să prindă viaţă şi o să fie fiica noastră.

— Bărbate, a zis bătrâna, nu se ştie ce se poate întâmpla. Hai să mergem în curte şi să facem o fetiţă de zăpadă.

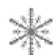
„Little Daughter of the Snow“
de Arthur Ransome

1

Râul Wolverine, Alaska, 1920

Mabel ştiuse că va fi linişte. Până la urmă, asta era şi ideea. Fără copii gângurind sau plângând. Fără copii din vecini chiuind a joacă de-a lungul aleii. Fără lipăit de picioruşe pe treptele de lemn tocite de generaţii sau ţăcănit şi păcănit de jucării pe podeaua bucătăriei. Toate aceste sunete ale eşecului şi regretului său aveau să rămână în urmă, iar în locul lor avea să fie linişte.

Îşi imaginase că în liniştea sălbăticiei din Alaska avea să fie un calm asemenea cu al zăpezii care cade noaptea, un aer încărcat de promisiuni, dar lipsit de sunete, însă nu asta a găsit. În schimb, când mătura podeaua de scânduri, firele aspre ale măturii scrâşneau de parcă un chiţcan cu colţi ascuţiţi i-ar fi ronţăit inima. Când spăla vasele, farfuriile şi castroanele zăngăneau de parcă s-ar fi spart în fărâme. Unicul sunet care nu era făcut de ea era un subit „cra-craaa“ de afară. Mabel a stors cârpa de vase şi a privit pe fereastra bucătăriei, la timp cât să vadă cum un corb îşi croia fâlfâind calea dintr-un mesteacăn în altul. Fără copii fugărindu-se printre frunzele de toamnă, strigându-se pe nume. Nici măcar un copil singur-singurel într-un leagăn.



Existase unul. Un lucruşor mititel, născut ţeapăn şi tăcut. Cu zece ani în urmă, dar chiar şi acum, se pomenea purtată înapoi, la acea naştere, atingând braţul lui Jack, oprindu-l, întinzându-se. Ar fi trebuit să o facă. Ar fi trebuit să cuprindă capul bebeluşului în palmă şi să taie câteva dintre firişoarele de păr, ca să le păstreze într-un medalion, la gât. Ar fi trebuit să-i privească faţa micuţă şi să afle dacă era băiat sau fată, iar apoi să stea lângă Jack când îl îngropa iarna, în pământul Pennsylvaniei. Ar fi trebuit să-i marcheze mormântul. Ar fi trebuit să-şi dea voie să jelească.

Era un copil până la urmă, deşi arăta mai degrabă a prunc schimbat de spiriduşi. Cu faţa trasă, fălci mititele, urechi ascuţite ; atâta apucase să vadă şi pentru atâta plânsese, fiindcă ştia că şi aşa l-ar fi putut iubi.



Mabel stătea de mult la fereastră. Corbul zburase, dispărând peste vârfurile copacilor. Soarele se strecurase pe după un munte şi lumina scăzuse. Ramurile erau golaşe, iarba de-un gri gălbui. Nici un

singur fulg de zăpadă. De parcă tot ce era bun şi strălucitor fusese şters de pe faţa pământului, măturat precum colbul.

Venise noiembrie, iar asta o înspăimânta, fiindcă ştia ce aducea – frig pogorând în vale ca o moarte, vânt îngheţat strecurându-se prin crăpăturile dintre buştenii colibei. Şi, mai ales, întuneric. Un întuneric atât de deplin, încât până şi orele vag luminate aveau să fie înghiţite.

A intrat în iarna trecută oarbă, neştiind la ce să se aştepte de la acest tărâm nou şi aspru. Acum ştia. Până în decembrie, soarele avea să răsară chiar înainte de prânz şi să dea ocol culmilor vreme de câteva ore de crepuscul, înainte de-a se cufunda la loc. Mabel avea să picotească stând într-un scaun lângă soba cu lemne. N-avea să se atingă de nici una dintre cărţile ei preferate ; paginile vor fi lipsite de viaţă. N-avea să deseneze ; ce era de surprins în caietul cu schiţe ? Ceruri sumbre, cotloane întunecate. Avea să-i fie din ce în ce mai greu să-şi părăsească patul cald în fiecare dimineaţă. Avea să bâjbâie pe-acolo cu un mers somnoros, să încropească mese şi să întindă rufele ude prin colibă. Jack avea să se chinuie să ţină animalele în viaţă. Zilele aveau să se scurgă, strânsoarea iernii să crească.

Toată viaţa crezuse în ceva mai mult, în misterul ce prindea contur la limita simţurilor ei. Era fâlfâitul aripilor de molie pe geam şi era promisiunea nimfelor apei pe fundurile pestriţe ale pârâurilor. Era mirosul stejarilor din serile de vară când se îndrăgostea şi era felul în care zorii se avântau peste iaz şi luminau apele.

Mabel nu-şi putea aminti când surprinsese ultima oară un astfel de licăr.

A strâns cămăşile de lucru ale lui Jack şi s-a aşezat să le cârpească. Încerca să nu se uite pe fereastră. Măcar de-ar fi nins. Poate că albul avea să îndulcească liniile sumbre. Poate reuşea să capteze un pic de lumină şi apoi s-o oglindească în ochii ei.

Dar toată după-amiaza norii au rămas într-un strat înalt şi subţire, vântul a smuls frunze moarte de pe ramurile copacilor, iar lumina zilei a picurat ca dintr-o lumânare. Mabel s-a gândit la frigul cumplit care avea să o întemniţeze de una singură în colibă, iar respiraţia i s-a accelerat, tot mai sacadată. A început să măsoare podeaua cu pasul. Îşi repeta încetişor : „Nu pot să fac asta. Nu pot să fac asta“.

În casă existau arme, iar ea se mai gândise la ele înainte. Puşca de vânătoare de lângă bibliotecă, cealaltă puşcă de deasupra uşii, plus un revolver pe care Jack îl ţinea în sertarul de sus al biroului. Nu trăsese niciodată cu vreuna din ele, dar nu asta o reţinea. Ci violenţa şi sângele dizgraţios al unui asemenea act, şi condamnarea ce urma să vină inevitabil după ce se afla. Oamenii aveau să spună că fusese slabă, ca fire sau ca suflet, sau că Jack era un soţ jalnic. Şi cum rămânea cu Jack ? El câtă ruşine sau furie avea să simtă ?

Râul însă – era cu totul altceva. Nici un suflet de condamnat, nici măcar al ei. Ar fi doar un nefericit pas greşit. Oamenii ar zice : Săraca, de-ar fi ştiut că nu o s-o ţină gheaţa. De-ar fi cunoscut pericolele.



După-amiaza a scăzut într-un asfinţit, iar Mabel a părăsit fereastra pentru a aprinde o lampă cu gaz pe masă, de parcă ar fi intenţionat să pregătească cina şi să aştepte întoarcerea lui Jack, de parcă această zi avea să se termine ca oricare alta, însă în gând deja urma poteca prin pădure către râul Wolverine. Lampa ardea în timp ce îşi lega şireturile ghetelor de piele, îşi punea haina de iarnă peste rochia de casă şi ieşea afară. Mâinile şi capul îi erau descoperite în bătaia vântului.

Înaintând cu paşi mari printre copacii pleşuvi, se simţea în acelaşi timp înviorată şi amorţită, înfiorată de limpezimea ţelului ei. Nu se gândea la ce lăsa în urmă, ci doar la acest moment, cu un soi de claritate în alb-negru. Bocănitul răsunător al tălpilor ghetelor pe pământul îngheţat. Adierea de gheaţă în păr. Răsuflările adânci. Era neobişnuit de puternică şi de sigură.

A ieşit din pădure şi a rămas pe malul râului îngheţat. Era o atmosferă calmă, în afara vreunei rafale răzleţe de vânt ce-i învălmăşea fusta pe ciorapii de lână şi făcea aluviunile să se rotească în vârtejuri pe gheaţă. Mult în susul albiei, valea în care se topea gheţarul se întindea pe o lăţime de 800 de metri, cu baraje de pietriş, lemne plutite şi canale întreţesute, cu apa abia trecând de genunchi, însă aici râul era îngust şi adânc. Mabel putea vedea stânca şistoasă din partea îndepărtată, ce se pierdea sub gheaţa întunecată. Dedesubt, apa ar trebui să-i ajungă mult deasupra capului.

Stânca a devenit destinaţia ei, deşi se aştepta să se înece înainte să ajungă acolo. Gheaţa era subţire de doar doi-trei centimetri şi, chiar şi în toiul iernii, nimeni n-ar fi îndrăznit să traverseze prin acest punct periculos.

La început, ghetele i s-au poticnit printre bolovanii îngheţaţi de pe ţărmul nisipos, dar apoi a continuat să meargă clătinându-se de-a lungul malului abrupt şi a traversat un mic pârâiaş unde gheaţa era subţire şi fragilă. Pas după pas aceasta se sfărâma, dând la iveală nisipul uscat de dedesubt. Apoi a traversat o porţiune pustie, de pietriş, şi şi-a ridicat fusta pentru a sări peste un buştean adus de ape, decolorat de intemperii.

Când a ajuns la cursul principal al râului, unde apa încă mai curgea la vale, gheaţa nu mai era fragilă şi albă, ci neagră şi suplă, de parcă abia s-ar fi întărit în noaptea trecută. Şi-a trecut talpa ghetei peste această suprafaţă şi aproape c-a izbucnit în râs la propria-i absurditate – să fii atent să nu aluneci tocmai când te rogi să te prăbuşeşti.

Se afla la câţiva metri de terenul sigur, când şi-a permis să se oprească şi să privească în jos, printre ghete. Era de parcă ar fi mers pe sticlă. Putea vedea rocile de granit pe sub apa curgătoare, de un turcoaz întunecat. O frunză galbenă a trecut plutind, iar ea s-a imaginat măturată odată cu aceasta şi privind o clipă în sus, prin gheaţa deosebit de clară. Înainte ca apa să-i inunde plămânii, avea să apuce oare să vadă cerul ?

Ici şi colo, bule mari cât palma erau îngheţate în cercuri albe, iar alte locuri erau brăzdate de fisuri mari. S-a întrebat dacă gheaţa era slăbită în acele puncte şi dacă ar trebui să le caute sau să le evite. Şi-a îndreptat umerii, a întors faţa înainte şi a pornit mai departe, fără să se uite în jos.

Când a traversat mijlocul canalului, peretele stâncii era aproape la o lungime de braţ, apa era un

ropot înăbuşit, iar gheaţa ceda uşurel sub ea. Fără să vrea, a privit în jos, iar ce-a văzut a îngrozit-o. Nici o bulă. Nici o fisură. Doar un întuneric fără fund, de parcă cerul nopţii s-ar fi aflat sub ghetele ei. Şi-a mutat greutatea ca să facă încă un pas spre stâncă şi deodată s-a auzit o fisură, o pocnitură profundă, răsunătoare, ca atunci când sare dopul unei sticle uriaşe de şampanie. Mabel şi-a depărtat picioarele, genunchii îi tremurau. A aşteptat ca gheaţa să cedeze, ca trupul să-i plonjeze în râu. A urmat o altă bufnitură, apoi un trosnet, iar ea a fost sigură că gheaţa îi plesnea sub ghete, însă aproape imperceptibil cu excepţia sunetului cumplit.

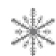
A aşteptat şi a răsuflat, dar apa nu s-a ivit. Gheaţa o ţinea. A patinat încet pe tălpi, întâi cu una, apoi cu cealaltă, iar şi iar, un târşâit lent până când a ajuns în locul unde gheaţa se întâlnea cu stânca. Nu-şi imaginase niciodată că o să stea acolo, în partea îndepărtată a râului. Şi-a lipit mâinile goale de şistul rece, apoi întreaga lungime a trupului, până când fruntea îi era apăsată de acesta şi putea mirosi stânca, străveche şi umedă.

Răceala acesteia începuse să-i pătrundă în trup, aşa că şi-a coborât braţele, s-a întors cu spatele la peretele de stâncă şi şi-a început călătoria înapoi tot pe unde venise. Inima îi zvâcnea în gât. Picioarele îi erau nesigure. Se întreba dacă acum, când îşi croia drum către casă, avea să plonjeze spre moarte.

Pe când se apropia de terenul sigur, ar fi vrut să o ia la fugă într-acolo, dar simţea gheaţa prea alunecoasă sub ghete, aşa că şi-a târşâit picioarele de parcă ar fi patinat, iar apoi s-a poticnit de mal. A gâfâit, a tuşit şi aproape c-a început să râdă, de parcă totul ar fi fost o glumă, o nebunie. Apoi s-a aplecat, cu mâinile pe coapse, şi-a încercat să se liniştească.

După ce s-a îndreptat uşurel, a văzut pământul întinzându-se vast înaintea ei. Soarele apunea în josul râului, aruncând o nuanţă rece de roz peste munţii cu cuşme albe ce împrejmuiau ambele părţi ale văii. În susul râului, tufele de salcie şi barierele de pietriş, pădurile de molid şi pâlcurile joase de plopi se îngrămădeau la poalele munţilor într-un albastru de oţel. Nu tu câmpuri sau garduri, case sau şosele ; nici măcar un singur suflet viu cât vedeai cu ochii în toate direcţiile. Doar sălbăticie.

Era frumos, Mabel ştia, dar era o frumuseţe care te sfâşia de viu şi te seca, lăsându-te neajutorat şi descoperit, dacă mai apucai să-i supravieţuieşti. A întors spatele râului şi a pornit către casă.



Lampa încă mai ardea când a ajuns înapoi ; fereastra bucătăriei strălucea în timp ce se apropia de colibă, iar când a deschis uşa şi a păşit înăuntru, o lumină caldă şi pâlpâitoare a învăluit-o. Totul era nefamiliar şi auriu. Nu se aşteptase să se întoarcă aici.

I se părea că lipsise cu orele, însă nu era nici şase seara, iar Jack nu se întorsese. Şi-a scos haina şi s-a dus la soba cu lemne, lăsând dogoarea să-i pătrundă dureros în mâini şi picioare. Îndată ce-a reuşit să desfacă şi să strângă degetele, a scos oale şi tigăi, minunându-se că îndeplinea o sarcină atât de anostă. A mai băgat lemne în sobă, a gătit cina, iar apoi s-a aşezat, cu spatele drept, la masa din scânduri, cu

mâinile împreunate în poală. Peste câteva minute, Jack a intrat pe uşă, tropăind ca să-şi cureţe cizmele şi scuturându-şi paiele de pe haina de lână.

Convinsă că avea să-şi dea seama din ce scăpase, s-a uitat la el şi a aşteptat. Jack şi-a clătit mâinile în lighean, s-a aşezat lângă ea şi şi-a plecat capul.

— Doamne, binecuvântează această mâncare, a murmurat. Amin.

Ea a pus câte un cartof în fiecare farfurie, lângă morcovii fierţi şi fasolea roşie. Nici unul dintre ei nu vorbea. Se auzea doar scrâşnetul cuţitelor şi-al furculiţelor în farfurii. A încercat să mănânce, dar îi era imposibil să se forţeze. Cuvintele îi zăceau ca nişte bolovani de granit în poală, iar când în cele din urmă a vorbit, fiecare era greu şi apăsător şi abia izbutea să-l rostească.

— Azi m-am dus la râu, a zis.

El nu a ridicat capul. A aşteptat s-o întrebe de ce ar fi făcut una ca asta. Poate că atunci i-ar fi putut spune.

Jack a înţepat morcovii cu furculiţa, apoi a strâns fasolea cu o felie de pâine. Nu dădea vreun semn că ar fi auzit-o.

— E îngheţat tot, până la stâncă, a zis ea aproape şoptit.

Cu ochii plecaţi, cu răsuflarea tăiată, a aşteptat, dar nu se auzea decât mestecatul lui Jack, iar apoi zdrăngănitul furculiţei lui în farfurie.

Mabel a ridicat privirea şi i-a văzut mâinile arse de vânt şi manşetele roase, zbârciturile care i se întindeau pe la colţurile ochilor plecaţi. Nu-şi putea aminti când atinsese ultima oară acea piele, iar gândul a durut-o ca singurătatea, drept în piept. Apoi i-a zărit câteva fire argintii în barba cu nuanţe roşcate. Când apăruseră ? Deci şi el albea. Fiecare dintre ei pălind fără ca celălalt să bage de seamă.

Ea îşi plimba mâncarea prin farfurie cu furculiţa. A aruncat o privire spre lampa ce atârna de tavan şi a văzut cioburi de lumină izvorând din ea. Plângea. Pentru o clipă a stat şi a lăsat lacrimile să-i curgă de-o parte şi de alta a nasului, până când i-au ajuns la colţurile gurii. Jack continua să mănânce, cu capul plecat. Ea s-a ridicat şi şi-a dus farfuria pe tejgheaua micuţă din bucătărie. Întorcându-se, şi-a şters faţa cu şorţul.

— Gheaţa nu-i groasă încă, a zis Jack de la masă. Mai bine ţine-te departe de ea.

Mabel a înghiţit, şi-a dres glasul.

— Da. Sigur, a zis.

Şi-a făcut de lucru la tejghea până i s-a limpezit privirea, apoi s-a întors la masă şi a mai pus cu polonicul nişte morcovi în farfuria lui Jack.

— Cum e terenul cel nou ? l-a întrebat.

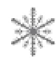
— Merge.

A băgat o bucată de cartof în gură, apoi s-a şters cu dosul palmei.

— O să tai şi-o să scot restul de copaci zilele viitoare, a zis. Apoi o să mai ard ceva cioturi.

— Vrei să vin şi eu să te ajut ? Aş putea să am grijă de focurile de la cioturi în locul tău.

— Nu. Mă descurc.



În acea noapte, în pat, a fost mai profund conştientă de el, de mirosul de paie şi de acele de molid din părul şi barba lui, de greutatea lui în patul care trosnea, de sunetul răsuflării lui lente, obosite. Stătea culcat pe-o parte, cu spatele la ea. S-a întins, vrând să îl atingă pe umăr, însă şi-a coborât braţul şi a rămas întinsă în beznă, privindu-i spatele.

— Crezi că o să reuşim să ieşim din iarnă ? l-a întrebat.

Nu i-a răspuns. Poate că adormise. Atunci s-a întors cu faţa la peretele din buşteni.

Când el a vorbit, Mabel s-a întrebat dacă ameţeala sau emoţia îi făceau vocea să sune grav.

— Nu prea avem de ales, nu ?

2

Dimineaţa era atât de rece, încât atunci când Jack a ieşit prima oară afară şi a înhămat calul, ghetele de piele îi stăteau ţepene şi mâinile nu-l ascultau. Un vânt din nord sufla fără încetare dinspre râu. I-ar fi plăcut să rămână acasă, dar apucase deja să stivuiască într-o lădiţă plăcintele lui Mabel, înfăşurate în şervete, ca să le ducă la oraş. S-a plesnit peste braţe şi a tropăit ca să-şi pună sângele în mişcare. Era al naibii de frig, până şi izmenele lungi de sub jeanşi păreau doar o foicică de bumbac care-i înfăşura picioarele. Nu-i era uşor să lase confortul de la gura sobei pentru a înfrunta asta de unul singur. Soarele ameninţa să se ridice de cealaltă parte a râului, însă lumina sa era slabă şi argintie şi nu aducea cine ştie ce alinare.

Jack s-a suit în căruţa deschisă şi a scuturat hăţurile. Nu s-a uitat înapoi, peste umăr, însă a simţit coliba micşorându-se printre molizii din spatele său.

Pe când drumul traversa un câmp, calul a părut să se împleticească şi apoi a scuturat din cap. Jack a oprit căruţa şi a scrutat câmpul şi copacii din depărtare, dar n-a văzut nimic.

Al naibii cal. El şi-ar fi dorit unul de tracţiune, frumuşel şi potolit, încet şi puternic. Dar pe-aici caii erau ceva mai rar decât dinţii de găină şi nu prea avea din ce alege – o iapă bătrână şi deşelată, care părea să fie deja cu un picior în groapă, şi acesta, tânăr şi abia dat pe brazdă, mai potrivit să se cabreze într-un ring decât să-şi câştige traiul muncind. Jack se temea să nu-l bage în mormânt.

Chiar acum câteva zile trăgea buştenii de pe terenul cel nou, când calul s-a speriat de o creangă şi l-a doborât pe Jack la pământ. Abia se ferise să nu fie strivit de buştean când calul se năpustise înainte. Îşi simţea încă antebraţele şi fluierele picioarele de parcă i-ar fi fost frânte, iar spatele îl durea în fiecare

dimineaţă.

Asta era de fapt adevărata problemă. Nu calul agitat, ci omul obosit şi bătrân. Adevărul i s-a răsucit în golul stomacului ca un lucru făcut anapoda. Era prea multă muncă pentru un bărbat de vârsta lui. Nu progresa, nici măcar muncind zi de zi cât de mult şi de sârguincios putea. După o vară lungă şi o toamnă fără zăpadă, nu desţelenise nici măcar pe-aproape cât pământ ar fi trebuit pentru asigurarea traiului. Anul ăsta scosese o recoltă prăpădită şi slăbuţă de pe un petic de teren, şi abia le ajunsese să cumpere făină pentru iarnă şi să le mai rămână câte ceva. Socotea că mai avea destui bani rămaşi din vânzarea părţii lui din ferma de acasă, din est, ca să-i mai ţină încă un an, însă asta numai dacă Mabel continua să vândă plăcinte la oraş.

Dar nici asta nu era în regulă, adică Mabel să frece podelele de scândură şi să vândă plăcinte coapte de ea. Ce diferită ar fi putut să fie viaţa ei. Fiica unui profesor de literatură, de familie bună, ar fi putut să studieze cărţile şi arta şi să-şi petreacă după-amiezile în compania altor femei rafinate. Cu servitori, ceşti de ceai din porţelan şi prăjiturele făcute de altcineva.

Pe când se îndrepta către marginea unui teren pe jumătate desţelenit, calul s-a smucit iarăşi, a scuturat din cap şi a fornăit. Jack a tras de hăţuri. Şi-a mijit ochii şi a cercetat copacii căzuţi dimprejur şi, dincolo de ei, mestecenii, molizii şi plopii încă în picioare. Pădurea era liniştită, nu se auzea nici măcar ciripitul vreunei păsări. Calul a lovit cu copita în pământul tare şi apoi a rămas nemişcat. Jack a încercat să-şi domolească respiraţia, ca să poată vedea şi asculta.

Ceva îl urmărea.

Era un gând prostesc. Cine-ar fi putut să fie acolo ? S-a întrebat, nu pentru prima oară, dacă animalele sălbatice îţi puteau da acea senzaţie. Dobitoacele, precum vacile sau găinile, se puteau holba la spinarea unui om cât e ziua de lungă, fără ca acesta să simtă vreo pişcătură în ceafă. Dar poate creaturile pădurii erau diferite. A încercat să-şi imagineze un urs târşâindu-şi labele prin pădure, plimbându-se încolo şi-ncoace şi privindu-i, pe el şi pe cal. Nu părea probabil, iarna fiind atât de aproape. La vremea asta urşii ar trebui să-şi caute bârlog.

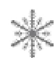
Ochii îi surprindeau când şi când câte-un ciot sau un punct umbros printre copaci. Vezi-ţi de treabă, omule, şi-a zis. O să înnebuneşti căutând ceva care nu există.

A dat să scuture hăţurile, dar apoi a mai privit o dată lung peste umăr şi a văzut-o – o mişcare fulgerătoare, o pată maro-roşcată. Calul a fornăit. Jack s-a răsucit încet pe capra căruţei.

O vulpe roşcată a ţâşnit printre copacii căzuţi. A dispărut o clipă, dar s-a iţit iarăşi, mai aproape de pădure, alergând cu coada roşie şi înfoiată la o palmă de pământ. S-a oprit şi a întors capul. Pentru o clipă, privirea i s-a pironit într-a lui Jack şi acolo, în ochii ei aurii şi îngustaţi, a văzut el sălbăticia locului. De parcă ar fi privit sălbăticia însăşi drept în ochi.

S-a îndreptat pe capră, a scuturat hăţurile şi a lăsat calul să o ia la trap, amândoi fiind nerăbdători să lase vulpea în urmă. Timp de o oră, a mers cu căruţa, cocoşat şi înfrigurat, înaintând printre hârtoape, străbătând kilometri de pădure neatinsă. Când s-au apropiat de oraş, calul şi-a înteţit pasul, iar Jack a

trebuit să-l domolească pentru ca lada să nu se răstoarne din căruţă.



Pe-acasă, Alpine nici nu s-ar fi numit oraş. Nu era nimic mai mult decât o mână de clădiri prăfuite, cu faţade false, cocoţate între liniile de tren şi râul Wolverine. Prin preajmă, câţiva împroprietăriţi desţeleniseră pământul de copaci, înainte de a-l abandona. Unii plecaseră să cearnă aur sau să lucreze la şinele de tren, dar cei mai mulţi îşi puseseră coada pe spinare şi-o tuliseră acasă, fără nici o intenţie de-a se mai întoarce vreodată în Alaska.

Jack a urcat lada cu plăcinte pe scări, spre restaurantul hotelului, unde i-a deschis uşa nevasta proprietarului. La şaizeci şi ceva de ani, Betty avea părul tuns scurt, bărbăteşte, şi conducea locul de parcă ar fi susţinut un *one-woman show*. Soţul ei, Roy, lucra pentru administraţia locală şi rareori se afla pe-acolo.

— Bună dimineaţa, Betty, a zis Jack.

— E urâtă, din câte pot eu să-mi dau seama.

A trântit uşa după ei.

— Rece ca naiba şi nici urmă de zăpadă. N-am mai pomenit aşa ceva. Ai adus ceva plăcinte de-ale lui Mabel ?

— Da, doamnă.

Le-a aşezat pe tejghea şi a dat şervetele deoparte.

— Da' bine mai găteşte femeia asta, a zis Betty. Toată lumea-ntreabă de plăcintele ei.

— Mă bucur să aud.

Ea a numărat câteva bancnote din casă şi le-a pus pe tejghea, lângă ladă.

— Ştiu că risc să pierd ceva clienţi, Jack, dar mă tem că n-o să mai avem nevoie de ele de azi înainte. Soră-mea vine să locuiască cu noi, iar Roy zice că trebuie să-şi câştige chiria făcând prăjituri.

El a luat bancnotele şi le-a băgat în buzunarul hainei, de parcă n-ar fi auzit ce spunea. Dar apoi şi-a dat seama.

— Gata cu plăcintele ? Eşti sigură ?

— Îmi pare rău, Jack. Ştiu că nu-i momentul potrivit, tocmai în prag de iarnă, dar…

Vocea i s-a stins, părea deosebit de jenată.

— Am putea scădea preţul, dacă ar ajuta la ceva, a zis el. Avem nevoie de fiecare bănuţ.

— Îmi pare rău. Pot să te servesc cu o cafea şi ceva de mâncare ?

— O cafea e de-ajuns.

Şi-a ales o masă de lângă o fereastră mică, ce dădea înspre râu.

— E din partea casei, i-a zis ea aşezându-i ceaşca în faţă.

Nu rămânea niciodată aici când aducea plăcintele la oraş, dar în dimineaţa asta nu era prea

nerăbdător să o pornească înapoi. Ce-avea să-i spună lui Mabel ? Că trebuiau să-şi facă bagajele şi să se ducă acasă cu coada între picioare ? Să renunţe la gospodărie ca toţi cei dinaintea lui ? A amestecat zahărul în cafea şi a privit pe fereastră. Un bărbat cu ghete de piele roase şi cu atitudinea degajată a cuiva aflat într-o tabără la munte se plimba pe marginea râului. Purta un sac de dormit rulat pe raniţă, ducea un husky miţos de o funie, iar în cealaltă mână căra o puşcă de vânătoare. Dincolo de el, Jack putea vedea un abur alb învăluind vârfurile. În munţi ningea. Curând avea să fie zăpadă şi aici, în vale.

— Ştii, se caută ajutoare pentru mină.

Betty i-a strecurat o farfurie cu ouă şi şuncă în faţă.

— Poate că nu-ţi doreşti să faci din asta o meserie, dar te-ar putea ajuta să treci hopul.

— Mina de cărbune din nord ?

— Mda. Nu se plăteşte rău, şi o să se tot lucreze acolo câtă vreme reuşesc că cureţe şinele de tren. Îţi dau mâncare şi adăpost şi te trimit acasă cu ceva bani în buzunar. Merită să te gândeşti.

— Mersi. Şi mersi pentru asta.

A arătat spre farfurie.

— Lucru sigur.

O treabă uitată de Dumnezeu, lucrul în mina de cărbune. Fermierii erau născuţi ca să lucreze la lumină şi la aer, nu în tunele, prin stâncă. Iar acasă văzuse bărbaţi întorcându-se din mină cu feţele negre de praf de cărbune şi tuşind sânge murdar. Chiar dacă ar fi vrut şi ar fi putut, asta ar fi însemnat să o lase pe Mabel singură acasă zile, poate săptămâni în şir.

Le trebuiau însă bani gheaţă. Doar o lună sau două puteau fi de-ajuns ca să răzbească până la recolta viitoare. Timp de o lună sau două putea îndura aproape orice. A mâncat ultima bucăţică de şuncă şi era gata să plece când pe uşa restaurantului a intrat gălăgios George Benson.

— Betty, Betty, Betty. Ce ai pentru mine azi ? Nişte plăcinte din alea ?

— Proaspete, abia aduse, George. Ia un loc şi-ţi aduc o felie.

George s-a întors către mese şi l-a zărit pe Jack.

— Hei, salut, vecine ! Ştii ceva – nevastă-ta face o plăcintă cu mere grozavă.

Şi-a aruncat haina pe spătarul unui scaun şi s-a plesnit peste burta rotundă.

— Pot să stau cu tine ?

— Sigur.

George locuia cam la şaisprezece kilometri, de partea cealaltă a oraşului, cu soţia şi cei trei băieţi. Jack îl întâlnise de câteva ori la magazinul universal şi aici, la restaurant. Părea un tip de treabă şi întotdeauna vorbea cu el de parcă s-ar fi ştiut de când lumea. El şi George erau cam de-o vârstă.

— Cum mai merge pe la tine ? l-a întrebat George aşezându-se în faţa lui.

— Merge.

— Ai ceva ajutor ?

— N-am. Lucrez aşa, de unul singur. Am desţelenit unu-două terenuri bunicele. Dar mereu mai e ceva

de făcut. Ştii cum merge treaba.

— Am putea să ne unim forţele pentru câteva zile din când în când – eu şi băieţii mei să venim la tine cu caii noştri de tracţiune, iar apoi să tu vii să ne dai o mână de ajutor.

— E o ofertă generoasă.

— Te-am putea ajuta să mai termini din treburi, a continuat George, iar soţia ta ar putea veni la noi să petreacă ceva timp aşa, ca-ntre fete, cu Esther, să vorbească despre gătit sau cusut sau despre ce-or mai vorbi ele. Ea se mai satură de noi, băieţii. Ar fi încântată să vă primească pe toţi.

Jack n-a spus nici da, nici nu.

— Copiii tăi au crescut şi-au plecat cu toţii ? a întrebat George.

Jack nu se aşteptase la asta. El şi Mabel erau destul de înaintaţi în vârstă, nu-i aşa, încât copiii le puteau fi deja mari, având propriile lor familii. S-a întrebat dacă arăta aşa cum se simţea, de parcă cineva întinsese un picior şi-i pusese piedică.

— Nu. N-avem.

— Cum ? N-aveţi nici unul, zici ?

— Nu.

L-a privit pe George. Dacă spuneai că n-ai făcut copii, suna ca o opţiune, şi ce fel de nebunie mai era şi asta ? Dacă spuneai că n-ai putut să faci, discuţia devenea stânjenitoare, iar ceilalţi judecau fie bărbăţia ta, fie sănătatea nevestei. Jack a aşteptat şi a înghiţit în sec.

— Bănuiesc că se poate trăi şi aşa. George a scuturat din cap, chicotind. Pun pariu că-i mult mai multă linişte pe la voi pe-acasă. Uneori, băieţilor mei le place să mă scoată din minţi. Scandal din una, din alta, tre' să-i tragi din pat dimineaţa de parcă-s loviţi de vărsat. Să scoţi de la ăl mai mic o zi de lucru bună e la fel de uşor ca şi cum te-ai lua la trântă cu un porc.

Jack a râs uşurat, a sorbit din cafea.

— Am avut şi eu un frate aşa. Aproape că era mai uşor să-l laşi să doarmă.

— Mda, aşa-s unii, cel puţin până se strâng la casa lor şi se prind care-i treaba.

Betty a venit la masa lor cu o ceaşcă şi o felie de plăcintă pentru George.

— Tocmai îi spuneam lui Jack că se caută ajutoare pentru mină, a zis ea în timp ce turna cafeaua fierbinte. Ştii, ca să poată ieşi din iarnă.

George a ridicat din sprâncene, apoi s-a încruntat, dar n-a vorbit până când Betty nu s-a întors în bucătărie.

— Doar n-ai de gând, nu ?

— Merită măcar să te gândeşti.

— Doamne. Ţi-ai pierdut cumva minţile ? Tu şi cu mine – noi nu mai suntem puişori primăvăratici, iar găurile alea afurisite sunt pentru oameni tineri, dacă e să fie pentru cineva.

Jack a încuviinţat, stânjenit de discuţie.

— Ştiu că nu-i absolut deloc treaba mea, dar pari să fii un tip cumsecade, a continuat George. Ştii de

ce caută ajutoare ?

— Nu.

— Nu mai reuşesc să-şi ţină oamenii, de la incendiile de acum câţiva ani. Paisprezece, morţi de-a binelea. Unii arşi aşa de tare că nici nu mai ştiai care-i care. Pe şase dintre ei nici nu i-au mai găsit. Eu îţi zic, Jack, nu merită banii pe care ţi i-ar da.

— Înţeleg. Doar că… hm, sunt încolţit. Nu prea ştiu cum să mă mai descurc.

— Trebuie s-o scoţi la capăt până la recoltă ? Ai bani de seminţe pentru la primăvară ?

Jack a zâmbit amar.

— Dacă ne abţinem să mâncăm până atunci.

— Ai morcovi şi cartofi puşi deoparte, nu ?

— Sigur.

— Ţi-ai făcut rost deja şi de-un elan ?

Jack a clătinat din cap.

— N-am fost niciodată cine ştie ce vânător.

— Ei, ascultă la mine – atâta trebuie să faci. Atârni nişte carne în hambar, şi-atunci tu şi nevastă-ta sunteţi aranjaţi până la primăvară. N-o să fie prăjiturele şi caviar, dar nici n-o să muriţi de foame.

Jack se uita în ceaşca de cafea goală.

— Aşa facem cei mai mulţi dintre noi, a continuat George. Aşa-s primii ani, slabi. Eu îţi zic, poate c-o să ţi se aplece de atâta elan şi cartofi, dar aşa o scoţi la capăt.

— Asta-i drept.

De parcă de-acum totul ar fi fost aranjat, George şi-a terminat felia de plăcintă din câteva muşcături uriaşe, şi-a şters gura cu şervetul şi s-a ridicat. I-a întins mâna lui Jack.

— Ar cam trebui să mă duc. Esther o să zică sigur c-am făcut ceva pe ziua asta dacă nu mă duc acasă.

Strânsoarea mâinii îi era puternică şi prietenoasă.

— Dar nu uita ce ţi-am zis. Şi când o fi să desţeleneşti terenurile alea, cu bucurie venim şi te-ajutăm. Trece şi ziua mai repede când ai tovărăşie.

Jack a încuviinţat.

— Apreciez.



Stătea singur la masă. Poate era o greşeală că se izolaseră aşa, Mabel nu avea nici măcar o singură prietenă cu care să mai vorbească. Nevasta lui George putea fi un dar ceresc, mai ales dacă el pleca în nord să muncească la mină, iar Mabel rămânea singură în gospodărie.

Ea ar fi zis altceva. Oare nu lăsaseră totul în urmă ca să înceapă o viaţă nouă, doar ei doi ? Am nevoie de linişte şi pace, îi zisese ea, nu o dată. Se ofilise şi se închisese în ea, şi totul începuse când

pierduseră copilul ăla. Ea i-a zis că nu mai poate îndura să ia parte la încă o întrunire de familie, cu toată sporovăiala şi bârfa aia stupidă. Dar Jack îşi amintea mai multe. Îşi amintea femeile gravide zâmbind în timp ce-şi mângâiau burţile şi bebeluşii abia născuţi plângând în timp ce erau trecuţi de la o rudă la alta. Îşi amintea fetiţa care se agăţase de fusta lui Mabel şi îi zisese „Mami“, confundând-o cu altă femeie, şi pe Mabel arătând de parcă ar fi fost pălmuită. Îşi mai amintea şi că el o neglijase, continuând să vorbească cu un grup de bărbaţi şi prefăcându-se că nu văzuse.

Fiul cel mare al Bensonilor era pe cale să se căsătorească şi în curând un copilaş avea să înveţe să meargă prin casă. S-a gândit la Mabel, la zâmbetul acela mic şi trist şi la zvâcnetul din colţul interior al ochilor ei, care-ar fi trebuit să stârnească lacrimi, dar n-o făcuse niciodată.

A salutat-o din cap pe Betty când şi-a luat lada goală şi a ieşit, îndreptându-se spre căruţă.

3

Cerul plumburiu părea să-şi ţină răsuflarea. Se apropia luna decembrie şi tot nu era zăpadă în vale. Timp de câteva zile, termometrele au rămas la –25°. Când Mabel a ieşit să hrănească găinile, a fost uimită de frig. Îi străpungea pielea, făcându-i oasele bazinului şi încheieturile degetelor s-o doară. A privit câţiva fulgi de zăpadă uscaţi căzând, însă nu erau decât o pulbere, iar vântul dinspre râu o mătura către rocile şi cioturile dezgolite în nămeţi mici şi murdari. Era greu să discerni puţina zăpadă de aluviunile delicate, suflate în rafale din albia râului, ce acopereau totul.

Jack zicea că la oraş oamenii erau uşuraţi că nu venise zăpada – şinele trenului erau curate şi mina mergea. Dar alţii îşi făceau griji că gerul năprasnic însemna o primăvară târzie şi o însămânţare începută mai târziu.

Ziua scădea. Lumina ţinea numai şase ore şi era foarte slabă. Mabel îşi organiza orele după un şablon – spălat, cârpit, gătit, spălat, cârpit, gătit – şi încerca să nu se mai imagineze plutind pe sub gheaţă ca o frunză galbenă.

Ziua de copt plăcinte era un mic dar, un motiv de nerăbdare. Când aceasta a sosit, s-a trezit devreme şi tocmai scotea cutia cu făină şi borcanul cu untură când a simţit mâna lui Jack pe umăr.

— Nu e nevoie, a zis el.

— De ce nu ?

— Betty mi-a zis să ne oprim cu plăcintele.

— Săptămâna asta ?

— De tot. O pune pe sora ei să i le facă.

— Ah, a zis Mabel.

A pus făina la loc pe raft şi a fost surprinsă de intensitatea dezamăgirii sale. Plăcintele fuseseră

singura ei contribuţie reală în gospodărie, o sarcină de care era destul de mândră. Şi mai erau şi banii.

— Dar fără asta, Jack, o să avem destui bani ?

— Mă descurc eu. Nu-ţi face griji.

Mabel şi-a amintit acum că se trezise într-un pat gol. El stătea la masa din bucătărie, în lumina licărindă a lumânării, cu nişte ziare întinse înaintea lui. Ea se dusese înapoi la culcare, fără să se gândească la lucrul acela atunci. Dar în dimineaţa asta el părea atât de bătrân şi obosit. Mergea uşor încovoiat, gemuse când se dăduse jos din pat şi se ţinuse de şale. Când Mabel l-a întrebat dacă era în regulă, el mormăise ceva despre cal, dar i-a zis că era bine. Începuse să se agite din cauza lui, dar a oprit-o cu un gest. Las-o baltă, i-a zis. Las-o.

Mabel i-a adus nişte biscuiţi rămaşi şi un ou fiert tare, pentru micul dejun.

— George Benson şi fiii lui o să vină azi, ceva mai încolo, ca să mă ajute la trasul buştenilor, a zis el în timp ce descojea oul.

Nu părea să bage de seamă că ea îl privea lung.

— George Benson ? l-a întrebat. Şi cine e George Benson ?

— Ce ? Cum ?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

— L-am mai pomenit şi înainte.

A luat o muşcătură din ou şi, cu gura pe jumătate plină, a zis :

— Ştii, el şi Esther locuiesc chiar pe râu, mai jos de oraş.

— Nu. N-am ştiut.

— O să ajungă aici în câteva ore. Nu-ţi face griji în legătură cu prânzul – o să lucrăm fără oprire. Dar să pui trei farfurii în plus la cină.

— Credeam că… Dar n-am vorbit noi că… Şi de ce vin aici ?

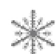
Jack a tăcut, apoi s-a ridicat de la masă şi şi-a luat ghetele de piele de lângă uşă. S-a aşezat la loc pe scaun, şi le-a tras în picioare şi le-a legat cu mişcări iuţi, apăsate.

— Ce să zic, Mabel ? Am nevoie de ajutorul lor.

Ţinea capul plecat şi strângea tare şireturile.

— Asta e, pur şi simplu.

Şi-a luat haina din cui, încheindu-se la nasturi din mers, de parcă abia aştepta să iasă pe uşă.



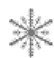
George Benson şi doi dintre fiii săi au ajuns cam după vreo oră. Băiatul cel mare părea să aibă optsprezece sau douăzeci de ani, iar cel mic nu mai mult de treisprezece-paisprezece ani. Mabel i-a privit pe fereastră, când se întâlneau cu Jack la hambar. Şi-au strâns mâinile, Jack dând din cap şi zâmbind larg. Bărbaţii şi-au luat uneltele şi s-au îndreptat spre teren, conducând caii de tracţiune aduşi de Bensoni. N-

au trecut deloc pe la colibă. A aşteptat ca Jack să se uite după ea la fereastră, să-i facă cu mâna, aşa cum obişnuia uneori dimineaţa, dar n-a făcut-o.

S-a lăsat seara, iar Mabel a aprins lămpile şi a pregătit cina pentru ei. Când aveau să se întoarcă bărbaţii de la muncă, avea să încerce să fie amabilă, dar nu peste măsură de prietenoasă. Nu voia să încurajeze asta. Poate că Jack avea nevoie de ajutor în această zi anume, dar ei n-aveau nevoie de prieteni sau de vecini. Altfel, de ce-ar mai fi venit aici ? Ar fi putut sta acasă, unde era destulă lume. Nu, ideea era să găsească alinare de unii singuri. Oare Jack nu pricepuse asta ?

Când s-au întors, bărbaţii nu i-au aruncat lui Mabel nici o privire. Nu erau necioplіţi. George Benson şi fiii lui au salutat-o dând politicos din cap şi au zis „săru' mâna, doamnă“ şi „îmi dai şi mie cartofii, te rog“, dar fără să se uite la ea cu adevărat, şi în general au vorbit tare între ei, despre caii de muncă, despre vreme şi despre recolte. Au glumit pe seama uneltelor rupte şi a blestematei idei de-a „întemeia o gospodărie“ în acest loc uitat de Dumnezeu, iar George s-a plesnit peste genunchi şi şi-a cerut scuze pentru înjurături, pe când Jack râdea tare şi cei doi băieţi îşi umpleau gurile până la refuz. Mabel a stat tot timpul la tejgheaua din bucătărie, dincolo de lumina lămpii cu gaz.

Ar fi trebuit să fie parteneri, ea şi Jack. Asta ar fi trebuit să fie noua lor viaţă împreună. Şi-acum el stătea şi râdea cu străinii, când ei nu-i zâmbise cu anii.



Mai târziu, după cină, George a tras de băieţii lui obosiţi până i-a sculat în picioare şi le-a zis că era vremea să se ducă acasă.

— Mama voastră o să se mire unde naiba am dispărut, a zis.

A înclinat din cap către Mabel.

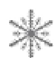
— Mulţumim mult pentru masa grozavă. Ştiţi, i-am zis lui Jack că ar trebui să veniţi odată împreună pe la noi. Lui Esther sigur i-ar plăcea să vă cunoască. Cei mai mulţi dintre oamenii stabiliţi pe-aici sunt nişte celibatari bătrâni şi soioşi. I-ar plăcea să aibă ceva companie feminină.

Ea ar fi trebuit să le mulţumească fiindcă au venit să ajute şi să spună că va trece într-o zi să-i cunoască nevasta, dar nu a zis nimic. Se putea vedea pe ea însăşi prin ochii lor – o femeie severă din est. Nu-i plăcea ce vedea.

După ce George şi fiii lui au plecat, a încălzit apă pe plită şi a spălat farfuriile, găsind o oarecare satisfacţie în zăngănit, dar furia i s-a domolit când a văzut că Jack adormise de mult în scaunul lui. Rămăsese singură cu zarva şi cu zgomotul ei fără folos.

Acoperindu-şi mâinile cu şorţul, a apucat ligheanul cu apă murdară în care spălase vasele, a apăsat zăvorul uşii cu cotul, a deschis-o şi a ieşit. A traversat curtea bătătorită şi a aruncat apa într-o mică viroagă din spatele colibei. Un val de abur a învăluit-o şi s-a risipit încet. Deasupra, stelele sclipeau, metalice şi îndepărtate, iar cerul nopţii i s-a părut crud. A lăsat aerul rece să-i umple nările şi să-i

răcorească pielea. Aici, lângă colibă, totul era liniştit, dar putea auzi vântul mugind pe râul Wolverine.



Au trecut câteva zile înainte ca Jack să-i menţioneze iarăşi pe Bensoni, şi iarăşi a adus subiectul în discuţie ca din întâmplare.

— George zice să mergem la ei cam pe la prânz de Ziua Recunoştinţei. I-am spus că o să faci una dintre plăcintele tale. Le simte lipsa când se duce la hotel.

Mabel n-a zis nici da, nici nu, nici n-a pus întrebări. S-a mirat cum de Jack putea fi sigur că l-a auzit.

Pe când răsfoia reţetele din cutia ei, încercând să se decidă ce să coacă, s-a gândit la Ziua Recunoştinţei de acasă, din valea râului Allegheny, unde mătuşile, unchii, verii, bunicii şi nepoţii, prietenii şi vecinii lui Jack se adunau la ferma familiei ca să sărbătorească. Zilele acelea fuseseră cele mai cumplite pentru Mabel. Chiar şi pe când era copil se simţea stânjenită în mulţime, iar pe măsură ce-a crescut, tachinările şi vorbăria i s-au părut tot mai infernale. În timp ce bărbaţii se plimbau prin livezi ca să discute afaceri, ea era captivă în regatul femeilor, unde se discuta despre naşteri şi morţi, nici unele dintre acestea nefiind un subiect potrivit de flecăreală pentru ea. Şi chiar sub suprafaţa acestei flecăreli plutea insinuarea eşecului ei, şoptită şi amuţită de îndată ce ea intra şi ieşea din încăperi. Poate că, continuau şoaptele, poate că Jack ar fi trebuit să-şi aleagă o femeie mai robustă, o femeie care nu se temea de munca grea şi care avea şolduri bune pentru naştere. Intelectualele alea or fi ele capabile să discute despre politică şi marea literatură, dar – pentru numele lui Dumnezeu – sunt în stare să dea naştere unui copil ? N-o vezi cum se fâţâie de colo-colo, de parcă nici nu şi-ar putea ridica nasul mai sus de-atât ? Cu spatele drept băţ. Şi cu o dispoziţie, vai, aşa de delicată. Prea mândră ca să adopte un copil orfan.

Mabel se scuza când ieşea să ia un pic de aer, dar asta nu făcea decât să atragă atenţia vreunei mătuşi bătrâne băgăcioase sau a vreunei cumnate bine intenţionate, care o sfătuia să fie şi ea un pic mai abordabilă, mai prietenoasă, fiindcă atunci s-ar înţelege probabil mai bine cu familia lui Jack.

Poate că la fel o să fie şi cu Bensonii. Poate că ei o vor crede nepotrivită ca să reziste la o fermă din Alaska sau o vor socoti stearpă şi rece, o povară pentru Jack. Deja un sâmbure de ciudă încolţea în ea. S-a gândit să îi spună lui Jack că era prea bolnavă ca să meargă. Dar în dimineaţa Zilei Recunoştinţei s-a trezit devreme, mult înaintea lui Jack, a mai băgat lemne în sobă şi a început să frământe aluatul. Avea să facă o plăcintă cu nuci, după reţeta mamei sale, şi o plăcintă cu mere uscate. Oare ajungeau două plăcinte ? Doar îi văzuse pe băieţi mâncând, înghiţeau pe nemestecate şi goleau farfuriile cât ai clipi. Poate c-ar trebui să facă trei. Dacă li se părea crusta prea tare sau dacă nu le plăceau nucile sau merele ? Dar n-ar trebui să-i pese ce credeau Bensonii. Şi totuşi, plăcintele aveau s-o reprezinte. Poate li se părea ea dură şi nerecunoscătoare, dar – Doamne – ce bine gătea.

Punând plăcintele în cuptorul cu lemne, Mabel şi-a ales o rochie din bumbac des, despre care spera

să fie potrivită. A încins fierul pe plită. Voia să arate prezentabil, dar nu ca o străină prea bine îmbrăcată. Când a fost gata, iar plăcintele făcute, a pregătit nişte pături de lână şi broboade pentru faţă pentru ea şi Jack. Avea să fie un drum lung şi friguros, în căruţa deschisă.

După ce Jack a hrănit şi adăpat animalele şi a înhămat calul, Mabel s-a aşezat lângă el pe capra căruţei, cu plăcintele calde încă în poală, înfăşurate în prosoape. Simţea un fior de entuziasm neaşteptat. Orice s-ar întâmpla la Bensoni, era bine să iasă din colibă. Nu mai părăsise gospodăria de săptămâni. Şi Jack părea mai vioi. A plescăit din limbă către cal şi, în timp ce înaintau pe drum spre ieşirea de pe proprietatea lor, i-a arătat lui Mabel unde desţelenise şi i-a povestit despre planurile lui de primăvară. I-a descris cum aproape că-l omorâse calul în ziua aceea şi cum se speriase de vulpea roşcată.

Mabel şi-a strecurat braţul pe sub al lui.

— Ai reuşit să faci foarte multe.

— N-aş fi reuşit fără Bensoni. Caii ăia de povară ai lor sunt cu totul altă treabă. Îl fac de râs pe ăsta.

A scuturat uşor hăţurile.

— Pe soţia lui ai întâlnit-o deja ?

— Nu. Doar pe George şi pe fiii lui. George a lucrat într-o mină de aur când era mai tânăr, dar a întâlnit-o pe Esther şi au decis să se aşeze la casa lor şi să-şi întemeieze o familie.

Jack a ezitat, şi-a dres glasul.

— În tot cazul, pare un om de treabă. Cu siguranţă, ne-a fost de ajutor.

— Da. Ne-a fost.

Când au ajuns la Bensoni, cineva a ieşit din hambar ţinând ridicat un curcan fără cap ce se zvârcolea. E George, s-a gândit ea, dar persoana era prea scundă şi avea o coadă groasă şi cenuşie ce se ivea de sub o căciulă de lână.

— Trebuie să fie Esther, a zis Jack.

— Crezi ?

Femeia şi-a înălţat bărbia a salut, apoi s-a luptat cu uriaşa pasăre muribundă pe care o ţinea în braţe. Sângele îi împroşca picioarele.

— Intraţi în casă, a strigat către ei. O să vă ajute băieţii cu calul.

În colibă, Mabel a rămas singură la masa din bucătărie, care era vraişte, în timp ce Jack a dispărut afară cu George şi fiul cel mic. Cu mâinile în poală, cu spatele drept, s-a întrebat unde vor mânca. Masa era plină de maldăre de registre, şiruri de borcane goale şi spălate şi suluri de stofă. Coliba mirosea puternic a varză şi a merişoare sălbatice, acrişoare. Nu era cu mult mai mare decât a lui Jack şi Mabel, doar că avea un pod unde bănuia că se aflau paturile. Coliba era cumva strâmbă, într-un fel ce-ţi dădea ameţeli, cu podeaua lăsată într-o parte, iar colţurile nu chiar drepte. Pietre, cranii albite de animale şi flori sălbatice uscate garniseau pervazurile. Mabel nu se clintea, şi totuşi se simţea ca o băgăcioasă numai lăsându-şi privirea să rătăcească.

A tresărit când uşa s-a dat de perete.

— A naibii pasăre. Ai zice că ar trebui să ştie care-i treaba cu datul duhului. Dar nu, ea trebuie să facă tărăboi când nici nu mai are capul lângă restul corpului.

— Vai. Vai de mine. Pot să ajut cumva ?

Femeia a tropăit pe lângă masă fără să-şi scoată ghetele murdare şi a aruncat curcanul pe tejgheaua ticsită. O cutie cu untură a căzut zăngănind pe podea. Esther i-a tras un şut şi s-a întors către Mabel, care stătea uluită şi uşor înspăimântată. Esther a zâmbit larg, a întins o mână pătată de sânge.

— Mabel ? Nu-i aşa ? Mabel ?

Mabel a dat din cap şi şi-a încredinţat mâna strânsorii viguroase a lui Esther.

— Esther. Dar bănuiesc că ţi-ai dat seama deja. Bine c-ai venit, în sfârşit.

Pe sub haina de lână, Esther purta o cămaşă înflorată şi o salopetă de jeans bărbătească. Faţa îi era stropită cu sânge. Şi-a scos căciula de lână şi firişoare pufoase de păr i-au rămas ridicate. Şi-a legănat coada, dându-şi-o pe spate, şi a început să umple o oală mare cu apă.

— Ai zice că, cu atâţia bărbaţi pe-aici, aş putea găsi pe careva să-mi omoare şi să-mi jumulească un curcan. Dar n-am eu bafta asta.

— Sigur nu pot să ajut cumva ?

Poate că Esther avea să se scuze pentru felul în care arăta sau pentru dezordinea din casă. Poate că exista vreo explicaţie, vreun motiv.

— Nu. Nu. Stai liniştită şi simte-te ca acasă. Poţi să faci nişte ceai, dacă vrei, cât bag eu blestemata asta de pasăre în cuptor.

— Ah. Da. Mulţumesc.

— Ştii ce-a făcut ăla mai mic ? Noi creştem aici câţiva curcani, pentru nimic altceva decât ca să-i gătim la asemenea ocazii, iar el se duce ieri şi împuşcă o duzină de cocoşi polari. Zice : Hai să-i mâncăm pe ăştia de Ziua Recunoştinţei. Ce-mi trebuie mie o duzină de cocoşi polari morţi de Ziua Recunoştinţei ? De ce să mai îndopi curcanii dacă ai de gând să mănânci cocoşi ?

S-a uitat la Mabel de parcă ar fi aşteptat un răspuns.

— N-am… N-am nici cea mai mică idee. N-am mai mâncat niciodată cocoşi polari.

— Păi, sunt destul de buni. Dar Ziua Recunoştinţei, după mine, se ţine cu curcan.

— Am adus plăcinte. Pentru desert. Le-am pus pe scaunul acela. Nu eram sigură unde să le pun.

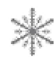
— Perfect ! Nici măcar n-am mai apucat să mă gândesc la ceva dulce. George zice că Betty e o fraieră să renunţe la plăcintele tale. Îţi ridică în slăvi prăjiturile. Nu că ar avea el nevoie de aşa ceva. Ai văzut ce burdihan are ?

Din nou s-a uitat la Mabel aşteptând.

— Ah, dar n-aş…

Râsul lui Esther era un hohot puternic, subit.

— Eu îi tot zic că el susţine, de unul singur, restaurantul ăla de la hotel, iar asta începe să se vadă, a spus ea.



În următoarele ore, a fost de parcă Mabel căzuse printr-o gaură într-o altă lume. Era ceva total diferit de lumea ei liniştită, bine ordonată, de întuneric, lumină şi tristeţe. Acesta era un loc dezordonat, însă primitor şi plin de râsete. George le-a tachinat pe cele două femei, cum că turuie „ca morile stricate“ în loc să pregătească mâncarea, şi se înserase binişor înainte ca prânzul să fie gata, dar nimeni nu părea să se supere. Curcanul era uscat pe dinafară şi cam nefăcut înăuntru. Şi-a luat fiecare cu mâna lui ce bucată a vrut. Piureul de cartofi era cremos şi perfect. Sosul era plin de cocoloaşe. Esther nu s-a scuzat deloc. Au mâncat cu farfuriile legănându-li-se în poală. Nimeni n-a rostit nici o rugăciune, dar George a ridicat paharul şi a zis :

— Pentru vecini. Şi ca să mai trecem o iarnă.

Au înălţat toţi paharele.

— Şi ca să mâncăm cocoşi polari la anu', a zis Esther, iar toată lumea a râs.

După masă şi plăcinte, Bensonii au început să povestească despre traiul lor în gospodărie, despre cum odată zăpada făcuse nişte nămeţi atât de mari, încât caii puteau trece peste gard oricând pofteau, despre vreme atât de rece, încât apa murdară de la vase se prefăcea în gheaţă în aer, când o aruncai afară.

— Şi totuşi, n-aş trăi în nici un alt loc din lume, a zis Esther. Dar voi ? Veniţi amândoi de la ferme din sud ?

— Nu. De fapt, familia lui Jack are o fermă pe râul Allegheny, în Pennsylvania.

— Ce se face pe-acolo ? a întrebat George.

— Mere şi fân, în general, a zis Jack.

— Şi tu ? s-a întors Esther către Mabel.

— Bănuiesc că eu sunt oaia cea neagră. Nimeni altcineva din familia mea nu s-ar gândi să locuiască la o fermă sau să se mute în Alaska. Tata a fost profesor de literatură la Universitatea din Pennsylvania.

— Şi tu ai lăsat totul baltă ca să vii aici ? Unde naiba ţi-a fost mintea ?

Esther a împuns-o jucăuş în braţ.

— El te-a convins, nu ? Aşa e de obicei. Bărbaţii ăştia îşi târăsc bietele femei după ei, le duc în nordul îndepărtat chipurile pentru aventură, când de fapt tot ce vor e o baie fierbinte şi o menajeră.

— Nu. Nu. Nu-i aşa.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, chiar şi ai lui Jack. A ezitat, dar apoi a continuat.

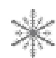
— Eu am vrut să vin aici. Şi Jack a vrut, dar atunci când am făcut-o într-adevăr a fost la insistenţa mea. Nu ştiu exact de ce. Cred că aveam nevoie de-o schimbare. Simţeam nevoia să facem ceva pentru noi. Are vreo noimă ? Să-ţi desţeleneşti singur pământul şi să ştii că-i al tău, pur şi simplu. Să nu primeşti nimic de-a gata. Alaska părea locul potrivit pentru un nou început.

Esther a zâmbit larg.

— Nu te prea pui cu dânsa, nu-i aşa, Jack ? Le zice bine. Nu-s multe ca ea.

Deşi n-a ridicat privirea, Mabel ştia că Jack se uita la ea şi că obrajii ei erau îmbujoraţi. Vorbea aşa de rar într-o companie atât de diversă. Poate că spusese prea multe.

Apoi, când conversaţia a început să se desfăşoare în jurul ei, s-a întrebat dacă spusese adevărul. Oare de asta veniseră în nord – ca să-şi clădească o viaţă ? Sau teama o mânase ? Teama de gri, nu doar în şuviţele părului şi în obrajii ei veştezi, ci de griul ce pătrundea mai adânc, în oase, făcând-o să creadă că s-ar putea preschimba într-un praf fin şi risipi pur şi simplu în vânt.



Mabel îşi amintea după-amiaza de acum mai puţin de doi ani. Însorită şi senină. Mirosul livezii în aer. Jack stătea în leagănul de pe veranda casei părinţilor lui, ferindu-şi ochii de soare. Era un picnic de familie, dar pe moment stăteau singuri. Ea a băgat mâna în buzunarul rochiei, scoţând un bilet scris de mână şi împăturit – „Iunie 1918. Alaska, noua noastră patrie".

„Ar trebui să plecăm", a zis ea.

„Acasă ?", a întrebat el.

„Nu", a zis ea, ridicând anunţul. „În nord."

Guvernul federal căuta fermieri care să-şi întemeieze gospodării în zona aflată de-a lungul noii căi ferate. Căile ferate din Alaska şi compania de transport naval ofereau reduceri pentru cei suficient de curajoşi încât să întreprindă călătoria.

S-a străduit să păstreze un ton neutru, să nu lase disperarea să-i răzbată din glas. Jack se ferea de entuziasmul ei. Amândoi se apropiau de vârsta de cincizeci de ani. Era adevărat că în tinereţe el visase să plece în Alaska, să se pună la încercare într-un loc atât de sălbatic şi măreţ, dar nu era prea târziu acum pentru aşa ceva ?

Jack avea cu siguranţă asemenea îndoieli, dar nu vorbea despre ele. Le-a vândut fraţilor săi partea lui din teren şi afacere. Ea a umplut cuferele cu vase şi tigăi şi cât de multe cărţi s-a putut. Au călătorit cu trenul către coasta vestică, apoi cu vaporul cu aburi de la Seattle la Seward, în Alaska, şi iarăşi cu trenul la Alpine. Fără vreun avertisment şi fără să se vadă vreun semn de civilizaţie, trenul se oprea şi un singur om cobora, îşi lua bagajele pe umăr şi dispărea printre molizi şi văi de pârâu. Se întinsese şi-şi aşezase mâna pe braţul lui Jack, însă el privea pe fereastra trenului, cu o expresie de nepătruns.

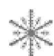
Îşi imaginase că împreună vor lucra pe câmpuri înverzite, înconjuraţi de munţi înalţi şi înzăpeziţi ca Alpii Elveţieni. Aerul avea să fie rece şi curat, cerul nesfârşit şi albastru. Unul lângă celălalt, asudaţi şi obosiţi, aveau să-şi zâmbească aşa cum o făcuseră când erau tineri şi îndrăgostiţi. Avea să fie o viaţă grea, dar numai a lor. Aici, la capătul lumii, departe de tot ce era familiar şi sigur, aveau să-şi clădească o casă nouă în sălbăticie şi să se descurce ca parteneri, departe de umbra livezilor cultivate şi a generaţiilor viitoare.

Şi iată-i acum. Niciodată împreună pe câmp. Vorbindu-şi din ce în ce mai puţin. În prima vară el o

pusese să stea în oraş, la hotelul mizer, în timp ce construia coliba şi hambarul. Şezând pe marginea saltelei înguste, care cu siguranţă găzduise mai mulţi mineri şi vânători decât femei din Pennsylvania, Mabel s-a gândit să îi scrie surorii sale. Era singură. Soarele neîncetat nu-i lăsa nici o clipă de odihnă. Totul înaintea ei – perdelele de dantelă de la fereastră, placajul de şindrilă, propriile ei mâini ce îmbătrâneau – era stors de culoare. Când ieşea din camera de hotel, nu era decât o singură uliţă, noroioasă, cu urme adânci de roţi, în afară de calea ferată. Începea printre copaci şi se termina printre copaci. Fără trotuare. Fără cafenele sau librării. Doar Betty, purtând cămăşile ei bărbăteşti şi pantalonii de lucru şi debitând nesfârşite sfaturi despre cum să pui varză murată sau să conservi carne de elan, cum să scapi de mâncărimea de la muşcăturile de ţânţar cu oţet, cum să sperii urşii cu o goarnă.

Mabel voia să-i scrie surorii ei, dar nu putea recunoaşte că greşise. Toţi o avertizaseră că teritoriul Alaskăi era pentru bărbaţi rătăciţi şi femei fără sare şi piper, că n-avea să-şi găsească locul în sălbăticie. Ea strângea în pumn anunţul ce promitea o patrie nouă şi nu scria nici o scrisoare.

Când Jack a dus-o în sfârşit la gospodărie, îşi dorea să creadă. Deci asta era Alaska – aspră, austeră. O colibă din buşteni proaspăt cojiţi, tăiaţi chiar de pe acel teren, un petic de glod şi cioturi pe post de curte, munţi ce zimţau cerul. În fiecare zi întreba : Pot să vin cu tine la câmp ? dar el zicea : Nu, rămâi aici. Jack se întorcea seara încovoiat de spate şi plin de răni, vânătăi şi muşcături de insecte. Ea gătea şi deretica, şi iar gătea şi deretica, şi se pomenea consumată de gri, până şi vederea îi era estompată şi lumea dimprejurul ei secată de culoare.



Mabel şi-a netezit poala cu palmele, alungând cutele din ţesătură iar şi iar, până când urechea ei a prins câteva dintre cuvintele din jur. Ceva despre mina de la nord de oraş.

— Eu îţi zic, Jack. Nu te mai gândi, spunea George. E cea mai rapidă cale de-a părăsi lumea asta.

Mabel şi-a păstrat calmul, a rămas aşezată.

— Mină de cărbune ai zis ? a întrebat.

— Ştiu că-s vremuri grele, Mabel, dar nu e nimic ruşinos, a zis George şi i-a făcut cu ochiul. Nu trebuie decât să-ţi ţii bărbatul acasă şi să rezistaţi. O să fie bine.

Când George şi fiii lui au început să vorbească despre multele moduri îngrozitoare în care un om putea fi mutilat şi ucis în subteran, Mabel s-a întors către Jack şi a şoptit feroce :

— Aveai de gând să mă laşi şi să te duci să lucrezi în mină ?

— Vorbim mai târziu, i-a zis el.

— Tot ce vă trebuie vouă, oameni buni, e să vă faceţi rost de-un elan în hambar şi să vă păstraţi banii pentru la primăvară, a zis George.

Mabel s-a încruntat, neînţelegând.

— Un elan, a întrebat ea, în hambarul nostru ?

Esther a râs.

— Nu unul viu, dragă, a zis ea. Carnea. Doar cât să vă ţină de foame. Am făcut-o şi noi, cu ani în urmă. S-ar putea să vi se aplece de cartofi fierţi, cartofi prăjiţi, carne fiartă, carne prăjită, dar o să vă ajute să treceţi peste perioada asta.

— E cam târzior acum pentru elan, a bombănit fiul cel mic de acolo de unde se afla, în bucătărie, cu mâinile îndesate în buzunare. Ar fi trebuit să-şi facă rost de unul înainte de rut.

— Încă mai sunt, Garrett, a zis George. Doar că trebuie să muncească un pic mai mult ca să găsească unul.

Băiatul a ridicat neîncrezător din umeri.

— Nu-l luaţi în seamă, a zis Esther, arătând cu degetul mare în direcţia băiatului. Se crede următorul Daniel Boone.

Unul dintre fiii mai mari a râs şi l-a pocnit cu pumnul în braţ. Băiatul cel mic şi-a încleştat pumnii şi apoi şi-a pocnit fratele mai mare suficient de tare încât să-l facă să se ciocnească de masa din bucătărie. A urmat o încăierare zgomotoasă, iar Mabel s-a alarmat, până când a observat că George şi Esther nici nu-i băgau în seamă. În cele din urmă, când tărăboiul a devenit prea mare chiar şi pentru Bensoni, Esther a zbierat : „Ajunge, băieţi !“, iar ei s-au liniştit.

— Garrett o fi cam prea cocoş, dar îţi zic, Jack, are o mână grozavă la tras cu puşca.

George a arătat mândru cu bărbia spre cel mai tânăr băiat.

— A împuşcat primul elan când avea zece ani. Aduce acasă mai mult vânat decât noi toţi la un loc.

Esther s-a aplecat către Mabel şi a zis :

— Printre care şi toţi acei minunaţi cocoşi polari.

Mabel a încercat să zâmbească, dar alte gânduri i se derulau în minte. Jack avea de gând să o abandoneze. Să o lase singură în coliba aia mică şi întunecoasă.

Acum bărbaţii vorbeau cu toţii despre vânatul elanului, şi iarăşi a avut senzaţia supărătoare că mai discutaseră şi înainte despre asta şi că, din nou, ea era străina ignorantă.

— Trebuie să-ţi iei puşca cu tine peste tot, chiar şi când te duci doar să munceşti la câmp, l-a auzit ea pe fiul cel mic zicându-i lui Jack. Să mergi la poalele dealurilor. De cele mai multe ori, zăpada îi alungă în jos, către râu. Dar cum anul ăsta întârzie, probabil că încă-s sus, mâncând mesteacăn şi plop.

Băiatul abia reuşea să-şi ascundă dispreţul pentru Jack.

— Mare păcat că n-ai împuşcat unul de cu toamnă, a zis. O să te cam chinui la vânătoare. Elanii se adună în turmă numai în timpul rutului. Atunci sunt diferiţi. Masculii o iau razna prin pădure. Îşi lovesc coarnele de copaci. Se tăvălesc prin propriul pişat. Mugesc după femele.

— Am auzit eu ceva, acum vreo lună sau cam aşa, a zis Jack. Eram afară, despicând lemne, şi ceva a început să mârâie la mine din pădure. Apoi „Poc. Poc“. De parcă mai tăia cineva lemne.

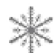
— Elanul mascul. Te striga, îşi ciocnea coarnele de un copac. Voia să se ia la luptă cu tine. A crezut că eşti un alt mascul.

Băiatul a zâmbit aproape ca şi cum Jack era departe de-a fi de statura unui elan.

Esther a observat stânjeneala lui Mabel, dar a interpretat-o greşit.

— Nu-ţi face griji, dragă. O să vă obişnuiţi cu carnea de elan. Se poate să fie mai greu şi mai periculos în perioada asta a anului, dar o să vă ţină de foame.

Mabel a zâmbit vag.



Când a venit vremea să plece, Bensonii au insistat ca Jack şi Mabel să rămână peste noapte, dar Jack a zis că trebuiau să ajungă acasă ca să se îngrijească de animale, iar Mabel le-a mulţumit, zicând că doarme mai bine în patul ei.

— E frig astă-seară, a zis Esther în timp ce-o ajuta pe Mabel să-şi pună haina.

— O să ne descurcăm. Mulţumesc oricum.

Esther a vârât un borcan în haina lui Mabel, i-a încheiat nasturii de parcă ar fi fost un copil şi i-a strâns gulerul.

— Păstrează la cald aluatul ăla fermentat pe drum spre casă sau se alege praful de el. Şi ţine minte ce ţi-am zis, să adaugi din când în când nişte făină.

Mabel a strâns în braţe borcanul răcoros şi i-a mulţumit iarăşi lui Esther.

Era senin şi bătea vântul. Luna lumina făgaşele de pe drum şi albăstrea pământul şi copacii. În timp ce se îndepărtau, Mabel a privit în urmă, la ferestrele luminate ale casei Bensonilor, şi apoi şi-a ascuns iarăşi faţa în broboadă. Jack şi-a dres glasul. Mabel se aştepta să spună ceva despre planul de-a pleca la mină. Era pregătită să fie nepărtinitoare, cu toată furia.

— O familie pe cinste, nu-i aşa ? a zis el.

Ea n-a vorbit imediat.

— Da, a zis în cele din urmă. Aşa e.

— Lui Esther i-a plăcut de tine. Ce-aţi tot vorbit acolo ?

— O… de toate, cred.

Mabel a tăcut, apoi a zis :

— M-a întrebat de ce n-am făcut copii.

— Şi ?

— A zis că putem să-i luăm pe băieţii lor ori de câte ori poftim.

Jack a chicotit, iar Mabel a zâmbit în broboadă, în ciuda a ce simţea.

În seara următoare, a început să ningă pe la asfinţit. Cei dintâi fulgi se adunau în pâlcuri în timp ce se roteau şi fluturau spre pământ. Mai întâi doar câţiva, ici şi colo, iar apoi văzduhul s-a umplut de ninsoarea ce cădea, surprinsă în lumina ferestrei în vârtejuri de vis. Lui Mabel i-a reamintit de vremurile când era mică, o fetiţă îngenuncheată pe o canapea lângă fereastră, pentru a privi primii fulgi de zăpadă ai iernii cernându-se prin lumina felinarelor din stradă.

Mai târziu, când s-a întors la fereastra din bucătărie, l-a văzut pe Jack ieşind din pădure şi înaintând prin zăpadă. Nu avusese succes la vânătoare ; îşi dădea seama după cum ţinea capul plecat şi îşi târa picioarele.

Mabel a reluat pregătirea cinei. A dat deoparte perdelele de stambă din faţa rafturilor din bucătărie şi a scos două farfurii. A întins faţa de masă. S-a gândit la harababura din coliba Bensonilor şi a zâmbit. Esther în salopetă bărbătească – cât de încrezătoare păşise în bucătărie şi trântise curcanul mort pe tejghea. Mabel nu mai întâlnise o femeie ca ea. Nu îşi lua rămas-bun în tăcere, nu mima neajutorarea şi nu îşi camufla opiniile în drăgălăşenii.

Seara trecută, George le povestise cum Esther împuşcase un urs grizzly mare de doi metri şi ceva în curte, cu câteva veri în urmă. Era singură acasă, când a auzit o bufnitură puternică. S-a uitat afară şi-a văzut ursul încercând să intre în grajd. Stătea ridicat şi izbea cu labele lui uriaşe, iar şi iar, în uşa de lemn. Apoi s-a lăsat iar în toate cele patru labe, s-a plimbat încolo şi-ncoace, şi-a lipit botul de buşteni şi a început să adulmece. Mabel ar fi fost îngrozită, dar nu şi Esther. Ea era furioasă la culme. N-avea să lase un urs să-i ia ei vacile. Calmă, s-a dus înăuntru şi a luat o puşcă, apoi a ieşit iarăşi în curte şi a împuşcat imediat ursul. Mabel îşi putea imagina perfect scena – Esther stând în ţărână, cu picioarele uşor depărtate, ţintind hotărâtă. Nu era ea dintre cele care să şovăie sau să se sinchisească de etichetă.



Mabel stătea iar la fereastră. Zăpada cădea mai repede şi mai deasă. Pe când privea afară, Jack a ieşit din hambar cu o lampă în mână, iar ninsoarea se învârtejea împrejurul lui, în cercul de lumină. Şi-a întors capul, de parcă ar fi simţit ochii ei aţintiţi asupră-i, şi s-au privit de la distanţă, fiecare în buzunarul său luminos, cu zăpada căzând ca un văl între ei. Mabel nu-şi amintea ultima oară când se mai priviseră atât de pe îndelete, iar momentul acesta era precum neaua, lent şi troienit.

Când se îndrăgostise de Jack, visase că poate zbura, că într-o noapte caldă şi albastră precum cerneala îşi desprinde tălpile goale din iarbă pentru a pluti printre vârfurile înfrunzite ale copacilor şi stele, în cămaşa de noapte. Senzaţia revenise.

Văzut prin fereastră, aerul nopţii părea dens, prelunga cădere prin beznă a fiecărui fulg de nea era lentă. Era acel fel de ninsoare care făcea copiii să iasă în fugă din case, să-şi înalţe feţele spre cer şi să se rotească cu braţele deschise.

Ea stătea vrăjită, în şorţul ei, cu o cârpă de vase în mână. Poate că era amintirea acelui vis, sau natura

hipnotică a zăpezii căzând în vârtejuri. Poate că era Esther, cu salopeta şi bluza ei înflorată, împuşcând urşi şi râzând tare.

Mabel şi-a dezlegat şorţul şi a pus cârpa deoparte. Şi-a strecurat picioarele în ghete, şi-a pus una dintre hainele de lână ale lui Jack şi a luat o pălărie şi nişte mănuşi cu un deget.

Afară, a simţit pe faţă aerul curat şi rece, putea mirosi fumul de lemne ce ieşea pe coş. A lăsat ninsoarea să plutească împrejurul ei, iar apoi a făcut ceea ce făcea când era mică – şi-a ridicat faţa către cer şi a scos limba. Vâltoarea din înalturi era ameţitoare, iar Mabel a început să se rotească încet pe loc. Fulgii de zăpadă i se lipeau de obraji şi de pleoape, îi umezeau pielea. Apoi s-a oprit şi a privit zăpada aşezându-i-se pe mânecile hainei. Pentru o clipă a studiat modelul unui singur fulg ca o steluţă, înainte ca acesta să se topească în lână. Era, şi-acum nu mai era.

Împrejurul tălpilor ei, stratul de zăpadă creştea. A lovit uşurel cu piciorul, iar zăpada s-a strâns, umedă şi grea. Zăpadă de bulgări. A strâns un pumn, cu palma goală. Era compactă şi păstra forma degetelor ei. Şi-a pus mănuşile şi a făcut un bulgăre, bătătorindu-l, modelându-l.

A auzit paşii lui Jack apropiindu-se şi, ridicând privirea, l-a văzut venind spre colibă. Şi-a mijit ochii spre ea. Mabel ieşea atât de rar pe-afară, şi niciodată noaptea. Reacţia lui a stârnit în ea o dorinţă neaşteptată, copilărească. A mai bătătorit un pic bulgărele de zăpadă, l-a privit pe Jack şi a aşteptat. Când s-a apropiat, l-a aruncat în el şi, chiar când bulgărele îi pornea din mână, şi-a dat seama că era un lucru bizar şi s-a întrebat ce va urma. Bulgărele s-a izbit de piciorul lui, chiar deasupra ghetei.

El s-a oprit, s-a uitat la cercul de zăpadă de pe cracul pantalonilor şi apoi la Mabel, cu un amestec de enervare şi confuzie pe chip, iar apoi, deşi fruntea îi era încă încruntată, un zâmbet mic i s-a ivit în colţul gurii. S-a aplecat şi a pus atent lampa alături, în zăpadă, apoi şi-a plesnit cu mâna înmănuşată pantalonii, scuturând zăpada. Mabel şi-a ţinut răsuflarea. El a rămas aplecat, cu mâna la ghete, iar apoi, mai repede decât putea reacţiona Mabel, a luat un pumn de zăpadă şi a aruncat un bulgăre perfect modelat către ea. A nimerit-o în frunte. Ea a rămas neclintită, cu braţele pe lângă corp. Nici unul dintre ei nu vorbea. Ningea împrejurul lor, pe creştetele şi pe umerii lor. Mabel şi-a şters zăpada topită de pe frunte şi l-a văzut pe Jack privind-o cu gura deschisă.

— Eu… nu… n-am vrut să…

Iar ea a râs. Zăpadă topită îi picura în josul tâmplelor, fulgi îi poposeau în gene. A râs şi a tot râs până când s-a îndoit, apoi a luat alt pumn de zăpadă şi l-a aruncat înspre Jack, iar el i-a răspuns aruncând încă unul, bulgării zburau prin aer. Majoritatea cădeau la picioarele celuilalt, dar uneori li se izbeau uşor de umeri sau de piept. Râzând, s-au fugărit în jurul colibei, pitindu-se după colţurile din buşteni şi trăgând cu ochiul tocmai la timp cât să vadă bulgărele celuilalt venind. Tivul fustei lungi a lui Mabel se târa prin zăpadă. Jack o fugărea, cu un bulgăre în fiecare mână. Ea s-a împiedicat şi a căzut, însă când el a alergat într-acolo, a aruncat cu zăpadă afânată înspre el, râzând mereu, iar Jack a azvârlit uşor bulgării în ea. Apoi şi-a proptit palmele pe genunchi, îndoindu-se de spate şi respirând zgomotos.

— Suntem prea bătrâni pentru asta, a zis.

— Chiar suntem ?

El i-a întins mâna şi a ajutat-o să se ridice în picioare, până când au ajuns piept în piept, gâfâind şi zâmbind, acoperiţi de zăpadă. Mabel şi-a lipit faţa de gulerul umed al hainei lui, iar el şi-a petrecut braţele, îngroşate de haina de lână, pe după umerii ei. Au stat o vreme aşa, lăsând ninsoarea să cadă pe ei.

Apoi Jack s-a desprins, şi-a scuturat zăpada din părul ud şi a dat să ia lampa.

— Stai, a zis ea. Hai să facem un om de zăpadă.

— Ce ?

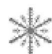
— Un om de zăpadă. E perfectă. Perfectă pentru un om de zăpadă.

El a ezitat. Era obosit. Era târziu. Erau prea bătrâni pentru prostii din astea. Erau o mie de motive ca să n-o facă, ştia şi Mabel, şi totuşi el a pus lampa la loc în zăpadă.

— Bine, a zis.

Nehotărârea i se citea în felul în care îşi ţinea capul plecat, dar cu toate astea şi-a scos mănuşile de lucru din piele. I-a cuprins obrajii în palmele goale şi cu degetul mare i-a şters zăpada topită de sub ochi.

— Bine.



Zăpada era perfectă. Se prindea în straturi dense în timp ce o rostogoleau pe pământ, făcând bulgări. Mabel l-a făcut pe ultimul, mai mic, pentru cap, iar Jack le-a aşezat pe toate unul peste altul. Silueta abia îi ajungea la talie.

— E cam micuţ, a zis el.

Ea s-a dat un pas înapoi şi l-a cercetat de la distanţă.

— E numai bun, i-a răspuns.

Au îndesat nişte zăpadă în crăpăturile dintre bulgări, au netezit marginile. El s-a îndepărtat de lumina lămpii şi a ferestrei colibei, intrând într-un pâlc de copaci. S-a întors cu două crengi de mesteacăn şi a înfipt câte una de fiecare parte a creaţiei lor. Acum avea braţe.

— O fată. Hai să facem o fetiţă, a zis ea.

— Bine.

Ea a îngenuncheat în zăpadă şi a început să modeleze partea de jos ca o fustă ce se evaza din fetiţa de zăpadă. Şi-a trecut palmele pe deasupra, înlăturând din straturile de nea şi subţiind conturul, până ce a semănat cu o copilă. Când s-a ridicat, l-a văzut pe Jack lucrând cu un briceag.

— Gata, a zis el.

S-a dat un pas înapoi. În zăpada albă erau sculptaţi nişte ochi perfecţi, minunaţi, un nas şi buze mici, albe. Ei i se părea că putea distinge chiar şi pomeţii şi o bărbie mititică.

— Ah.

— Nu-ţi place ?

Părea dezamăgit.

— Nu. Ah, nu. E atât de frumoasă. Doar că n-am ştiut…

Cum ar fi putut să-şi exprime în cuvinte surprinderea ? Nişte trăsături atât de delicate, modelate de mâinile lui aspre, era de parcă i-ar fi întrezărit dorinţele. Cu siguranţă că şi el îşi dorise copii. Vorbiseră despre asta adesea la început, când se căsătoriseră, glumind că vor face o echipă de fotbal, dar plănuind de fapt să aibă doar trei sau patru. Ce amuzant ar fi fost Crăciunul cu o casă plină de micuţi, îşi spuseseră în prima lor iarnă tăcută petrecută împreună. Era o atmosferă solemnă pe când îşi deschideau darurile primite unul de la celălalt, dar sperau că la un moment dat dimineţile de Crăciun vor răsuna de copii care aleargă şi ţipă de încântare. Ea cususe o şoseţică pentru primul lor născut, iar el desenase planurile pentru un căluţ de lemn pe care urma să-l construiască. Oare avea să fie o fată sau un băiat ? Cum ar fi putut şti că după douăzeci de ani tot fără copii vor fi, doar un bărbat în vârstă şi o femeie în vârstă singuri în sălbăticie ?

Pe când stăteau acolo împreună, ningea mai puternic şi mai iute şi de-abia se mai vedea la distanţă mai mare de un metru şi ceva.

— Îi trebuie nişte păr, a zis el.

— Ah. M-am gândit şi eu la ceva.

Jack s-a dus spre hambar, Mabel către colibă.

— Uite, a strigat ea din cealaltă parte a curţii când a ieşit din nou. Mănuşi cu un deget şi un fular pentru fetiţă.

El s-a întors cu o legătură de iarbă sălbatică şi galbenă de lângă hambar. A înfipt-o fir cu fir în zăpadă, alcătuind un păr rebel şi galben, iar ea a înfăşurat fularul în jurul gâtului şi a pus mănuşile în vârful crengilor de mesteacăn, cu firul roşu care le unea trecând prin spatele copilei de zăpadă. Sora lui Mabel le împletise din lână roşie, iar fularul avea un model pe care Mabel nu-l mai văzuse înainte – strop de rouă, îi zisese sora ei. Prin modelul larg, Mabel putea vedea zăpada albă.

A fugit într-un colţ al colibei, unde creştea o tufă de merişor. A cules o mână de fructe îngheţate, s-a întors la fata făcută din zăpadă şi a stors sucul acestora pe buzele ei. Zăpada s-a colorat într-o nuanţă delicată de roşu.

Ea şi Jack au rămas unul lângă altul, privind fata de zăpadă.

— E frumoasă, a zis ea. Nu crezi ? E frumoasă.

— Ne-a cam ieşit, nu-i aşa ?

Stând nemişcată, Mabel a început să simtă umezeala din hainele îmbibate şi să tremure.

— Ţi-e frig ?

A scuturat din cap.

— Hai înăuntru să ne încălzim.

Mabel n-ar fi vrut să se termine. Zăpada liniştită, apropierea. Dar dinţii au început să-i clănţăne. A

încuviinţat din cap.

Înăuntru, Jack a mai pus câţiva buşteni de mesteacăn în sobă, iar focul a trosnit. Mabel s-a apropiat cât de mult a îndrăznit şi şi-a tras jos mănuşile ude, pălăria, haina. El, la fel. Bulgări de zăpadă cădeau pe plită şi sfârâiau. Rochia ei atârna grea şi udă, lipindu-i-se de piele, iar ea şi-a descheiat-o şi şi-a scos-o. El şi-a dezlegat ghetele şi şi-a scos cămaşa umedă peste cap. Curând erau goi şi tremurau unul lângă celălalt. Ea nu şi-a dat seama că erau complet dezbrăcaţi decât când el s-a apropiat şi i-a simţit mâna aspră pe şale.

— E mai bine ? a întrebat-o.

— Da.

Ea şi-a întins braţele peste umerii lui, unde pielea îi era încă rece la atingere, iar când şi-a lipit nasul de curbura gâtului lui, a văzut cum zăpadă topită îi atârna în picuri prin barbă.

— Hai să ne băgăm în pat, a zis Jack.

Chiar după atâţia ani, ceva înăuntrul ei încă mai palpita la atingerea lui, iar vocea lui, răguşită şi şoptită în urechea ei, îi înfiora şira spinării. Dezbrăcaţi, s-au dus în dormitor. Sub pături, au bâjbâit fiecare după trupul, braţele şi picioarele, şira spinării şi şoldurile celuilalt, până când au regăsit liniile familiare şi delicate, asemenea pliurilor dintr-o veche hartă ce a fost îndoită iar şi iar de-a lungul anilor.

Apoi au rămas întinşi împreună, Mabel cu obrazul pe pieptul lui.

— N-o să pleci la mină, nu-i aşa ?

El şi-a apăsat buzele pe creştetul ei.

— Nu ştiu, Mabel, i-a şoptit în păr. Fac şi eu tot ce pot.

5

Jack s-a trezit pe frig. În puţinele ore în care dormise, vremea se schimbase. Îşi putea da seama după miros, o simţea în mâinile cuprinse de artrită. S-a ridicat într-un cot şi s-a întins spre noptieră, până a găsit chibriturile şi-a aprins lumânarea. Spatele şi umerii îi erau înţepenite în timp ce îşi cobora picioarele din pat. A rămas aşezat pe marginea patului până când frigul a devenit insuportabil. Nu departe de perna pe care dormea Mabel, gheaţa se strecurase printre buşteni, cu cristalele sale franjurate. A înjurat încet şi i-a tras pătura peste umeri. O casă caldă, sigură – nici măcar atât nu-i putea oferi. A dus sfeşnicul în camera principală. Uşa metalică şi grea de la sobă a zăngănit puternic când a deschis-o. Câţiva cărbuni ardeau mocnit în cenuşă.

Când s-a întins după ghete, a zărit pe fereastră o fluturare printre copaci. A rămas lângă geamul tivit cu flori de gheaţă, privind cu atenţie afară.

Zăpada proaspătă se aşternuse ca o plapumă peste pământ, sclipind şi strălucind argintie în lumina

lunii. Hambarul şi copacii din depărtare erau doar nişte contururi vagi. Acolo, la marginea pădurii, a văzut-o din nou. O scânteiere alb-albăstrie. Era încă năuc de somn. A închis încet ochii, i-a deschis iarăşi şi a încercat să se concentreze.

Iat-o. O siluetă mică ce se iţea printre copaci. Ce era aceea, o fustă ? Un fular roşu la gât şi păr alb atârnându-i pe spate. Micuţă. Iute. O fetiţă. Alergând la marginea pădurii. Apoi dispărând între copaci.

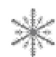
Jack s-a frecat cu palmele la ochi. Nu dormise destul. Asta trebuia să fie. Prea multe zile lungi. A părăsit fereastra şi şi-a vârât picioarele în ghete, lăsând şireturile nelegate. A deschis uşa, iar aerul rece i-a tăiat răsuflarea. Zăpada îi trosnea sub ghete în timp ce mergea către stiva de lemne. Abia când se întorcea cu un braţ de lemne de mesteacăn a observat fetiţa lor de zăpadă. A pus lemnele jos şi s-a dus cu braţele goale acolo unde se aflase aceasta. În locul ei era un morman mic de zăpadă răscolită. Mănuşile cu un deget şi fularul dispăruseră.

A împins zăpada cu vârful ghetei.

Un animal. Poate un elan o dărâmase. Dar fularul şi mănuşile ? Un corb sau o gaiţă canadiană, poate. Se ştie că păsările sălbatice fură lucruri. Când a dat să se întoarcă, a observat urmele. Lumina lunii cădea în adâncituri. Urmele treceau prin zăpadă, se îndepărtau de colibă şi se pierdeau printre copaci. S-a aplecat ca să le vadă mai bine. Lumina argintiu-albăstrie era slabă, aşa că la început nu şi-a crezut ochilor. Coiot sau poate râs. Altceva. S-a aplecat mai bine şi a atins urma cu vârfurile degetelor goale. Urme de om. Mici. De mărimea unui copil.

Jack tremura. Pielea i se făcuse de găină, iar degetele goale de la picioare îl dureau de frig în ghete. A lăsat urmele şi mormanul de zăpadă, şi-a stivuit lemnele în curbura braţului şi s-a dus înăuntru, închizând iute uşa în urma lui. În timp ce vâra fiecare bucată de lemn în sobă, se întreba dacă n-o va trezi gălăgia pe Mabel. Erau doar ochii lui, care-i jucau feste. O să-şi revină în zori. A stat lângă sobă până când focul a început iarăşi să duduie, apoi a închis uşiţa.

S-a cuibărit sub pătură, lipit de trupul cald al lui Mabel, iar ea a gemut uşor în somn, dar nu s-a trezit. Jack a stat întins lângă ea, cu ochii larg deschişi şi mintea vâjâindu-i, până când în cele din urmă s-a cufundat într-un fel de somn care nu era cu mult diferit de starea de veghe, un somn derutant şi agitat, unde visele cădeau şi se topeau ca fulgii de zăpadă, unde copiii alergau cu paşi uşori printre copaci, iar fularele fâlfâiau în ciocurile corbilor negri.



Când Jack s-a trezit din nou, soarele răsărise, iar Mabel era în bucătărie. Îşi simţea trupul obosit şi înţepenit, de parcă n-ar fi dormit deloc, ci şi-ar fi petrecut noaptea despicând lemne sau legând baloţi de fân. S-a îmbrăcat şi, în şosete, s-a îndreptat spre masă. Mirosea a cafea şi a clătite.

— Cred că a mers, Jack.

— Ce ?

— Aluatul acela fermentat pe care mi l-a dat Esther. Uite, gustă-le.

Mabel a pus o farfurie cu clătite pe masă.

— Ai dormit bine ? l-a întrebat. Arăţi absolut distrus.

Cu o mână pe umărul lui, s-a întins peste el, ca să îi toarne cafea în cană, din ibricul de email albastru. El a ridicat cana, a ţinut-o caldă între palme.

— Nu ştiu. Cred că nu.

— E tare frig afară, nu ? Dar frumos. Toată zăpada asta albă. Atât de luminoasă.

— Ai ieşit pe-afară ?

— Nu. Nu de când am dat o fugă la toaletă în toiul nopţii.

El s-a ridicat de la masă.

— Nu mănânci micul dejun ? l-a întrebat.

— Mă duc doar să iau nişte lemne. Era cât pe ce să se stingă focul.

De data asta şi-a pus haina şi nişte mănuşi înainte să deschidă uşa. Neaua reflecta lumina soarelui atât de puternic, încât şi-a mijit ochii. S-a dus la stiva de lemne, apoi s-a întors spre colibă şi a văzut copila de zăpadă, sau ceea ce mai rămăsese din ea. Tot doar un morman nedefinit de omăt. Nici urmă de fular. Nici urmă de mănuşi. Exact aşa cum fusese astă-noapte, însă acum era o realitate limpede ca lumina zilei. Şi urmele de paşi încă treceau prin zăpadă, traversau curtea şi dispăreau între copaci. Apoi a văzut iepurele mort. Un iepure de zăpadă alb, lângă treptele de la intrare. A trecut pe-alături fără să se oprească. Înăuntru, a lăsat lemnele să cadă cu zgomot pe podea, lângă sobă, apoi a rămas privind în gol.

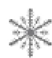
— Tu ai observat ceva ? a zis el în cele din urmă.

— Te referi la ger ?

— Nu. La ceva ieşit din comun.

— Adică ?

— Mi s-a părut că aud ceva azi-noapte. Probabil n-a fost nimic.



După micul dejun, Jack s-a dus să hrănească animalele. În drum spre hambar, a înşfăcat iepurele mort şi l-a ţinut pe lângă corp, aşa încât Mabel să nu-l observe pe fereastră. Odată ajuns în hambar, l-a privit atent. Putea vedea unde fusese strâns de gât, cel mai probabil cu un laţ subţire, care îi trecuse prin blana albă şi prin puful fin de dedesubt. Era îngheţat bocnă. Mai târziu, după ce s-a îngrijit de animale, s-a dus în spatele hambarului şi a aruncat iepurele mort cât de departe a putut, între copaci.

Când s-a întors la colibă, Mabel încălzea apă pentru spălat.

— Ai văzut urmele ? l-a întrebat peste umăr.

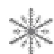
— Ce urme ?

Ea a făcut semn către fereastră.

— A, alea. Trebuie să fi fost o vulpe.

— Puii sunt în regulă ?

— Da, sunt bine. Sunt bine toţi.



Jack a dat jos puşca de deasupra uşii şi i-a zis că se duce după vulpe. Acum ştia ce îl neliniştise în privinţa urmelor. Începeau de la mormanul de zăpadă şi duceau într-o singură direcţie – se pierdeau în pădure. Nu existau urme care să vină spre curte.

Şerpuiau printre mesteceni, peste buşteni căzuţi şi împrejurul tufelor uscate de trandafir sălbatic. Jack a urmat cotiturile şi buclele. Nu păreau a fi urmele unui copil rătăcit. Mai degrabă ale unui animal sălbatic, o vulpe sau o hermină. Ţâşnind ici şi colo, gonind pe deasupra zăpezii, făcând mici ocoluri înapoi şi iar înainte, până când Jack n-a mai fost sigur dacă erau aceleaşi. Dacă se rătăcise, de ce nu venise la uşă ? De ce nu ceruse ajutor ? Şi urmele nu mergeau către drumul căruţei, către sud, către oraş şi alte gospodării. Ci se plimbau printre copaci fără o direcţie anume, iar când a privit înapoi peste umăr, n-a mai putut vedea coliba şi a înţeles că urmele şerpuiau către nord, către munţi. Urmele de ghete se intersectau ici şi colo cu altele, de astă dată deosebite. De vulpe, încrucişându-se cu cele ale paşilor copilei, apoi dispărând. A continuat să meargă pe urmele copilei. De ce s-ar ţine o vulpe după o fetiţă printre copaci ? Se uita în jos din când în când, apoi punea totul la îndoială. Poate că fetiţa se ţinea după vulpe. Poate că de aceea urmele lăsate de ea erau atît de haotice.

Jack s-a oprit lângă un plop căzut, s-a sprijinit de trunchiul lui gros. Pesemne că se depărtase de urmele iniţiale. Şi-a şters sudoarea de pe frunte. Era frig, dar aerul era uscat şi nu bătea vântul, iar el se încinsese. S-a întrebat dacă nu se încurcase. Probabil că în tot timpul ăsta mersese pe urmele vulpii. S-a întors şi s-a aplecat să le cerceteze, aproape aşteptându-se să vadă urma perniţei şi a ghearelor. Dar nu, erau tot urme plate, de mărimea tălpii unui copil.

S-a mai ţinut o vreme după ele, până când s-au pierdut unduindu-se într-o viroagă mică şi printr-o pădure deasă de molizi întunecaţi. Nu se putea strecura cu uşurinţă printre copacii aceia. Deja plecase de ceva vreme. S-a întors şi l-a trecut un fior de teamă – atât de absorbit privise în jos, la urmele paşilor, când venise, încât nu prea dăduse atenţie peisajului dimprejur. Copacii şi zăpada arătau la fel în toate direcţiile. Apoi şi-a amintit de urmele ghetelor lui în zăpadă. Avea să fie cale lungă şi întortocheată până acasă, dar aşa o să ajungă.

Mabel aştepta neliniştită la uşă când s-a întors. Şi-a şters mâinile de şorţ şi l-a ajutat să-şi dea jos haina.

— Începusem să-mi fac griji.

Jack şi-a încălzit mâinile lângă sobă.

— Ei ? Ai găsit vulpea ?

— Nu, doar alte urme, peste tot.

Nu i-a zis de copilă sau de iepurele mort de pe treptele casei. Cumva, se gândea că ar tulbura-o.

6

Mabel a privit agitată urmele care traversau zăpada când se întorcea de la toaleta din curte. Niciodată nu se mai apropiase aşa de mult o vulpe de coliba lor. Ştia că sunt nişte animale mici, dar cu toate astea o speriau. Păşea peste urme, când deodată forma lor plată şi alungită i-a atras atenţia. Nu erau nicidecum urme de animal. Fiecare era amprenta perfectă a tălpii unei ghete micuţe. Şi-a înălţat capul şi le-a urmărit cu privirea, ducând înapoi către copila de zăpadă pe care o făcuse împreună cu Jack seara trecută. Dispăruse.

S-a grăbit înapoi în colibă, cu răsuflarea tăiată.

— Jack ? Ne-a stricat cineva copila de zăpadă. A fost cineva în curtea noastră.

El stătea la tejghea, ascuţindu-şi briceagul.

— Ştiu.

— Dar parcă ai zis că a fost o vulpe.

— Sunt şi urme de vulpe în pădure.

— Dar astea de-aici ?

— Ale unui copil.

— După ce-ţi poţi da seama ?

— După mărimea urmelor. Şi sunt aproape sigur că am văzut-o. Noaptea trecută. Alergând printre copaci.

— Ai văzut-o ? Pe cine ?

— O fetiţă. Purta fularul tău roşu.

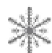
— Cum ? Şi de ce nu mi-ai zis ? Te-ai dus după ea ?

— Azi-dimineaţă. Când ţi-am zis că mă duc să caut vulpea. Am încercat să aflu unde s-a dus, însă am pierdut urma.

— Dar noaptea trecută… era o fetiţă singură afară, pe gerul ăla, şi tu nu te-ai dus să vezi dacă avea nevoie de ajutor ? Trebuie să se fi rătăcit din coliba cuiva.

— Nu ştiu, Mabel.

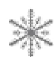
Ea a ieşit iarăşi afară şi s-a tot uitat la urmele micuţe. Doar un singur şir, traversând zăpada, îndepărtându-se de colibă, printre copaci.



În următoarele câteva zile, cerul s-a înseninat, un frig năprasnic a pus stăpânire pe vale, iar urmele copilei s-au conturat în gheaţă. Şerpuiau scânteind delicat prin gândurile lui Mabel, făcând-o să se simtă de parcă ar fi uitat ceva.

Într-o seară, s-a dus la raftul unde, între suporturi de mahon, se afla o duzină dintre cărţile ei preferate – *Poemele* lui Emily Dickinson, *Plimbarea*[1] lui Henry David Thoreau, *Regina Clopoţica*[2] a lui Frances Hodgson Burnett. Trecându-şi distrată degetele peste cotoarele cărţilor, s-a gândit la un basm pe care tatăl ei i-l citea adesea. Şi-a amintit pielea uzată şi albastră a copertei şi tenta aurie a ilustraţiilor. Într-o imagine, îşi amintea, o copilă îşi întindea mâinile înmănuşate către un bărbat şi o femeie în vârstă, îngenuncheaţi dinaintea ei, care o făcuseră din zăpadă.

În ziua următoare, când s-a dus să dea de mâncare găinilor din hambar, Mabel a trecut pe lângă urmele mititele de ghete.



Când s-a trezit, coliba era cufundată în tăcere, iar ea a simţit schimbarea înainte să se uite pe vreo fereastră sau să deschidă uşa. Era o linişte înăbuşită, un frig dens apăsând asupra pereţilor colibei, deşi înăuntru era cald. Jack îi lăsase un foc duduind înainte să plece din nou la vânat de elani. Ceea ce simţise i s-a confirmat când a privit pe fereastră şi a văzut un peisaj cu totul nou, sclipitor. Ninsese, iar de această dată era o zăpadă zdravănă, care se adunase cu repeziciune peste noapte şi îngropase coliba şi anexele gospodăriei. Prefăcuse bolovanii şi cioturile în dâmburi moi şi albe. Se adunase în perne pufoase pe ramurile molizilor, atârna greoaie peste streaşina colibei şi ştersese urmele din curte.

A dus un coş cu firimituri de pâine şi bucăţele de mere uscate, rămase dintr-o plăcintă, în hambar, pentru pui. Găinile au liniştit-o, aşa cum stăteau înşirate pe stinghiile de molid din hambar, cu penele zburlite de frig. Când a intrat, au ţopăit pe pământul plin de paie şi au cloncănit ca nişte bătrâne care întâmpină un vecin. S-au foit şi şi-au întins aripile. Una dintre găinile cu negru şi alb a ciugulit o bucăţică dintre degetele lui Mabel, iar ea a mângâiat-o pe spate când s-a îndepărtat legănându-se. A căutat în fiecare cuib şi, în cele din urmă, sub burta moale a unei găini roşcate, a găsit două ouă calde.

Mabel le-a pus în coş, în timp ce ieşea din hambar. Când s-a întors ca să închidă uşa, a observat o străfulgerare albastră între molizii încărcaţi de zăpadă de dincolo de curte. Şi-a mijit ochii şi nu a mai văzut albastru, ci blană roşcată. Ţesătură albastră. Blană roşcată. O copilă, subţirică şi ageră, în haină albastră, trecând printre copaci. După ce a clipit o dată, haina micuţă a dispărut şi a mai rămas doar blana furişându-se, şi era ca în imaginile acelea alb-negru pe care le văzuse în New York, când se uitase într-o cutie luminoasă, din aceea cu fise. Mişcare apărând şi dispărând, copilă şi sălbăticiune, fiecare ca un licăr trecător.

Mabel a mers spre pădure, la început încet, apoi ceva mai repede. Se uita după fetiţă, dar o pierduse.

Când s-a apropiat de marginea pădurii şi a scrutat cu privirea printre ramurile pline de nea, a fost

uimită să vadă copila atât de aproape, doar la vreo sută de metri distanţă. Fetiţa stătea ghemuită, cu spatele la Mabel, cu părul de-un blond alburiu răsfirat în evantai peste haina de lână albastră. Întrebându-se dacă ar trebui să o strige, Mabel şi-a dres glasul, şi tocmai sunetul acesta a speriat-o pe copilă. Fetiţa s-a ridicat, a înhăţat un sac de pe zăpadă şi a luat-o la fugă. Chiar când dispărea pe după unul dintre cei mai groşi molizi, a privit înapoi peste umăr, iar Mabel i-a văzut ochii albaştri şi strălucitori şi chipul mic, ca de drăcuşor. Nu avea mai mult de opt-nouă ani.

Mabel s-a luat după ea, înotând prin zăpada care-i ajungea până la genunchi şi aplecându-se ca să se strecoare pe sub ramuri. Zăpada îi cădea pe căciula împletită şi picura în josul gulerului hainei, dar ea tot înainta printre crengi. Când a ajuns şi şi-a şters zăpada de pe faţă, a descoperit vulpea roşcată acolo unde fusese copila. Avea botul cufundat în zăpadă şi spatele cocoşat, ca al unei pisici care linge lapte dintr-un castron. Îşi scutura capul într-o parte şi smulgea ceva cu dinţii. Mabel a rămas înlemnită. Niciodată nu mai fusese aşa de aproape de un animal sălbatic. Doar câţiva paşi şi ar fi putut atinge blana arămie cu picăţele negre.

Animalul a privit în sus, către ea, cu capul încă plecat spre pământ, cu mustăţile lungi şi negre lipite de botul alungit. Apoi Mabel a văzut sângele şi s-a luptat cu senzaţia de vomă. Vulpea mânca ceva ce omorâse, iar sângele împroşcase zăpada şi îi mânjise botul.

— Nu ! Fugi ! Fugi de-aici !

Mabel şi-a fluturat braţele înspre vulpe, iar apoi, simţindu-se deodată furioasă şi vitează, a pornit către ea. Animalul a ezitat, probabil nedorind să-şi abandoneze masa, dar apoi s-a întors şi a luat-o pe urmele fetiţei, printre copaci.

Mabel s-a dus la acel loc din zăpadă şi a văzut ceea ce spera să nu vadă. O privelişte îngrozitoare – intestine argintii, oase mititele, sânge şi pene.

În dimineaţa aceea nu numărase puii. S-a uitat mai atent şi a văzut că nu era de fapt una dintre găinile ei, ci o pasăre sălbatică, cu pene maro pestriţe şi cu capul mic, sucit.

A lăsat lucruşorul acela mâncat pe jumătate şi a luat-o pe urmele întortocheate ale copilei şi vulpii, printre copaci. În timp ce mergea, rafale de vânt scuturau zăpada de pe ramurile copacilor şi îi suflau rece în faţă. Îi îngreunau respiraţia, aşa că şi-a întors capul într-o parte şi a continuat să meargă prin pădure. Vântul a răbufnit iarăşi, răscolind zăpada de pe pământ şi din copaci şi ridicând-o în aer. Apoi s-a pornit să sufle neîntrerupt, iar Mabel s-a avântat înainte, cu privirea în jos, dar acum nu mai putea vedea pe unde merge. Un viscol pornit din senin. Mabel s-a întors cu spatele la vânt şi zăpadă şi a pornit-o spre casă. Nu era îmbrăcată potrivit pentru o asemenea expediţie, şi fata se afla cu siguranţă prea departe. Pe când se apropia de hambar, zăpada viscolită i-a acoperit urmele, şi pe ale copilei şi ale vulpii. N-a mai văzut pasărea moartă sau petele de sânge când a trecut pe acolo – dispăruseră şi ele.



— Am văzut copila, i-a zis Mabel lui Jack când a sosit la cină. Fetiţa pe care mi-ai descris-o, din noaptea trecută… Am văzut-o în spatele hambarului.

— Eşti sigură ?

— Da. Da. Era urmată de o vulpe şi am crezut că ne-a omorât unul dintre pui, dar era altceva, o pasăre sălbatică.

Jack a mijit ochii, de parcă s-ar fi îndoit.

— Chiar am văzut-o, Jack.

El a dat din cap şi şi-a agăţat haina în cuierul de lângă uşă.

— Ai auzit de cineva care să fi pierdut un copil ? l-a întrebat. Când ai fost ieri în oraş, ai auzit vreun zvon ?

— Nu. Absolut nimic.

— Ai întrebat ? Ai spus cuiva de ea ?

— Nu, Mabel. Nu prea am văzut rostul. M-am gândit că ori s-a dus ea acasă, ori au pornit ei o căutare, laolaltă.

— Dar uite că s-a întors şi astăzi. Chiar lângă hambarul nostru. De ce-ar veni aici ? Dacă s-a rătăcit sau are nevoie de ajutor, de ce nu vine pur şi simplu la uşă ?

El a dat din cap, înţelegător, însă apoi a schimbat subiectul. A zis că nu zărise decât un elan, o femelă, cu puiul. I-a spus că vor fi nevoiţi să taie puii de îndată ce sacul cu merinde se va termina ; n-aveau destui bani ca să cumpere altele. Veştile bune, a continuat el, erau că se întâlnise ieri cu George la restaurantul hotelului şi îi invitase pe Bensoni la cină duminica viitoare.

Abia de-aici, de la această ultimă parte, Mabel a ascultat atent. Era bucuroasă că vor veni Bensonii. Cu siguranţă că Esther putea să-i spună ceva despre copilă ; ea cunoştea familiile din vale şi poate că avea să ştie de ce hoinărea fetiţa singură prin pădure.

7

Noaptea, când Jack se ducea la culcare şi închidea ochii, pe dosul pleoapelor avea gravate ramuri de copaci, urme de vânat şi stânci înzăpezite, aşa încât somnul i se contopea cu lungile zile petrecute la vânătoare. De zile în şir, se trezise în cele mai multe dimineţi înainte de-a se lumina şi plecase cu puşca şi rucsacul în căutarea elanului, simţindu-se ca un impostor de fiecare dată. Pierduse mare parte dintr-o după-amiază pe urmele a ceea ce se dovedise a fi un porc-mistreţ care mesteca o ramură joasă. Hoinărise în susul şi-n josul râului Wolverine, în munţi, înainte şi înapoi, pe la poalele dealurilor, şi era sătul de asta până peste cap.

A rămas întins în pat mai mult decât de obicei şi s-a gândit să nici nu se mai scoale deloc. Dar

George avea dreptate – dacă reuşea să facă rost de un elan, el şi Mabel puteau trăi din carnea aceea şi cartofi până la recoltă. Rămăseseră fără cafea, zahăr, mere uscate, lapte praf, untură. Vor fi nevoiţi să taie puii şi să lase calul să flămânzească. Fără valuri de stofă nouă sau gablonzuri din oraş. Avea să fie o iarnă mizerabilă, dar măcar nu vor muri de foame.

S-a ridicat, s-a îmbrăcat şi a hotărât ca mâine să se ducă la oraş şi să se intereseze de lucrul la mină. O fi greu pentru trupul lui bătrân, dar măcar să aibă după ce să tragă linie la capătul zilei. În ciuda zăpezii, îi zisese Betty, trenul mergea şi mina era deschisă. Marina îşi sporise comanda de cărbune, iar cei de la calea ferată angajaseră o echipă de oameni ca să ţină şinele curate. Nimeni nu ştia cât va dura munca, dar deocamdată se făceau angajări.

Oraşul era însă închis în zilele de duminică, aşa că n-avea decât să mai prăpădească o zi prin pădure. Putea să cutreiere până după-amiază, când veneau Bensonii la cină. A părăsit coliba, cu puşca şi rucsacul, şi a mers pe drumul căruţei către terenul îndepărtat. Zăpada îi trecea bine de marginea ghetelor. Nu avea nici un gând să rătăcească în sus, către munţi, unde era chiar şi mai adâncă. Avea să se ţină prin preajma casei, sperând că zăpada forţase animalele să rămână jos, de-a lungul râului.

Cerul era mohorât şi plumburiu, iar Jack îi simţea apăsarea. A mers prin câmp, neaua încetinindu-l, şi a intrat în pădure, dar fără nici o tragere de inimă.

Niciodată nu se considerase un orăşean. Muncise din greu toată viaţa la ferma familiei din valea râului Allegheny. Ştia cum să mânuiască uneltele, să se folosească de animale şi să are pământul. Însă acasă pământul fusese lucrat de generaţii, iar asta se vedea în curbele sale moi şi în copacii impunători. Până şi căprioarele erau pe jumătate domesticite, leneşe şi bine hrănite, păscând prin pârloage. Ca băiat, hoinărise de-a lungul pârâului, prin livada părintească. Culesese fire de iarbă şi le ronţăise codiţele fragede. Până şi aerul în sine avea o anumită prospeţime crudă, nu prea rece, nu prea fierbinte, o briză blândă. Se cocoţase pe ramurile prietenoase ale stejarilor şi rătăcise pe spinările dâmburilor înverzite. Acele plimbări fără ţintă ale copilăriei erau printre cele mai dulci amintiri ale lui.

Dar aici nimic nu semăna cu ce era acasă. Nu îşi savura singurătatea în aceste păduri, ci era agitat şi vigilent, temându-se mai ales de propria-i nepricepere. Când lucra pământul, se împiedica de rădăcinile răşchirate, tăia cu toporul copac după copac ca să mai desţelenească vreun metru şi dădea peste bolovani atât de mari, încât trebuia să se folosească de cal ca să-i scoată de pe teren. Cum putea fi cultivat un asemenea pământ ?

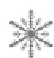
Oriunde se oprea lucrul, se ivea sălbăticia, mai străveche, mai feroce, mai puternică decât îşi putea cineva imagina. Molizii negri, subţiri şi înalţi, erau atât de deşi pe alocuri, încât nu puteai strecura un braţ printre ei, şi toate lucrurile însufleţite păreau ascuţite şi ostile – spinii de ciomagul-dracului care lăsau răni supurânde, urzicile care înţepau şi inflamau şi uneori roiuri de ţânţari atât de dense, încât trebuia să reziste panicii. În primăvară, când se apucase de doborât copacii şi de întors brazda, ţânţarii se înălţaseră în nori din pământul răscolit. Purta o plasă pe cap ; era mai greu de văzut aşa, dar fără ea ar fi fost insuportabil. Când ştergea cu mâna pielea calului, palmele i se mânjeau de sânge de la insectele

sătule.

Iar acum, asta era o binecuvântare – că era prea frig pentru ţânţari. Duse erau şi luxurianţa verii, desişul verde al ramurilor de plop, frunzele late de crucea-pământului, răbufnirile de pufuliţă. Lipsite de frunziş, terasele înzăpezite şi viroagele se înălţau spre munţi ca o şiră a spinării albită de vreme. Jack se uita printre copacii dezgoliţi şi nu vedea nici un semn de viaţă. Nici un elan, nici o veveriţă, nici măcar o singură pasăre cântătoare. Un corb prăpădit i-a trecut pe deasupra capului, zburând liniştit mai departe, de parcă ar fi fost în căutarea unor pământuri mai bogate.

Când Jack le spusese fraţilor săi că se mută în Alaska, ei îl invidiaseră. Ţinutul lui Dumnezeu, ziseseră. Patria laptelui şi-a mierii. Elani, reni şi urşi – vânat aşa de abundent, de n-o să ştii ce să împuşti mai întâi. Şi pâraie aşa de pline de somoni, încât să le poţi traversa călcând pe spinările peştilor.

Ce adevăr diferit găsise aici. Alaska nu ceda nimic cu uşurinţă. Era săracă, sălbatică şi nepăsătoare la strădaniile omului, iar el văzuse asta în ochii acelei vulpi roşcate.



Jack a ajuns la un buştean şi s-a apucat, cam fără chef, să dea deoparte zăpada înainte să se aşeze. Şi-a pus puşca pe genunchi, şi-a dat jos căciula de lână şi şi-a trecut degetele prin păr. A stat o vreme aplecat, cu coatele pe puşcă, cu capul în palme. Îndoielile îl cocoşau, gata să îl sugrume, şoptindu-i în ureche : Eşti bătrân. Foarte, foarte bătrân.

Dacă era să crape în pădurile astea, nimic nu avea să-i sară în ajutor. Vântul de nord avea să sufle dinspre gheţar, pământul avea să rămână bocnă, iar o vulpe roşcată la fel cu aceea pe care o privise în ochi putea să fie prima care să-i adulmece trupul fără viaţă şi să ia o îmbucătură de ici, de colo. Corbii şi coţofenele aveau să se pogoare ca să-i sfâşie carnea îngheţată şi poate o haită de lupi avea să se abată în cele din urmă pe la hoitul lui, iar în curând din el n-avea să mai rămână decât o grămadă de oase. Singura lui speranţă ar fi Mabel, dar apoi s-a gândit la cum s-ar lupta ea cu greutatea lui de mort. S-a ridicat în picioare şi şi-a pus puşca pe umăr.

Plânsese numai de câteva ori de când era adult – când îi murise mama şi când el şi Mabel pierduseră acel bebeluş. Nu era să îşi dea drumul acum. A început să pună un picior înaintea celuilalt, mergând fără să vadă sau să simtă.



Liniştea a fost cea care i-a spulberat mohorârea. O linişte plină de prezenţă. A ridicat capul.

Era ea. Fetiţa era în faţa lui, doar la câţiva metri distanţă. Stătea pe zăpadă, cu braţele pe lângă corp, cu o urmă de zâmbet pe buzele palide. Blană albă îi garnisea haina şi ghetele de piele. Chipul îi era încadrat de blana maronie şi pufoasă a unei căciuli de zibelină, fata purta fularul roşu şi mănuşile lui

Mabel. Copila era pudrată cu cristale de gheaţă, de parcă tocmai ar fi traversat o furtună de zăpadă sau ar fi petrecut o noapte fantastic de rece afară.

Jack i-ar fi vorbit, însă privirea ei îl încremenise – albastrul spart al gheţii de pe râu, al crevaselor din gheţar, al razelor lunii. Ea a clipit, cu genele blonde scânteindu-i de chiciură, şi a tulit-o.

— Stai ! a strigat.

S-a împiedicat, dând să alerge după ea.

— Stai ! Nu te teme !

Era stângaci, se împotmolea în propriile-i ghete şi răscolea zăpada. Ea gonea înainte, dar adesea se oprea ca să se uite în urmă, după el.

— Te rog, a strigat iarăşi. Stai !

Un sunet a răzbătut până la urechile lui Jack, ca al vântului care agită frunzele uscate sau al zăpezii viscolite pe deasupra gheţii sau poate ca o şoaptă îndepărtată. *Şşşş*.

Nu a mai strigat. Se strecura pe sub crengile copacilor şi înainta prin zăpadă, pe urmele copilei care îl ducea tot mai departe şi mai departe în pădure. Era nevoit să se uite atent pe unde calcă, să nu se împiedice, dar de fiecare dată când înălţa privirea, ea îl aştepta.

Şi apoi, deodată, ea nu mai era. S-a oprit, a mijit ochii şi a scrutat zăpada, în căutarea urmelor ei. Nu a zărit nici un semn. Şi iarăşi şi-a dat seama de calmul tăcut şi straniu al pădurii.

Din spatele lui s-a auzit un fluierat ascuţit, voios, asemenea cântecului de piţigoi, şi atunci s-a întors, aşteptându-se să vadă o pasăre sau poate copila. Când colo, un elan stătea la mai puţin de cincizeci de metri de el. Şi-a ridicat capul încet, ca şi cum coarnele masive, cu multe ramificaţii, ar fi fost o povară imensă. Nasul lung şi gulerul maro îi erau pătate de zăpadă. Şi-a legănat încet coarnele într-o parte şi-n cealaltă. Jack nu mai văzuse niciodată un asemenea animal magnific. Aşa cum stătea, proptit în cele patru picioare uscăţive, trebuie să fi avut peste doi metri la greabăn, iar gâtul îi era zdravăn ca trunchiul unui copac.

În buimăceala lui, Jack aproape c-a scăpat din vedere un fapt evident – că aceasta era prada lui. Nu mai vânase decât de câteva ori, când era un puşti, mai ales iepuri şi fazani, deşi avea şi nişte amintiri vagi de la o vânătoare de căprioare, într-o dimineaţă rece şi umedă, cu verii lui. Însă asta era altceva. Nu mai era vorba de sport sau de-o aventură de flăcăi. Era vorba de trai, şi totuşi era aşa de slab pregătit. Nu-şi mai putea aminti mare lucru de la acea vânătoare de căprioare, dar ştia că el nu trăsese deloc.

S-a aşteptat ca animalul să se sperie când a băgat un cartuş în puşcă, dar acesta nu s-a arătat decât vag interesat şi s-a întors la îndeletnicirea sa de a mânca vârfurile crenguţelor de salcie.

Jack şi-a lipit obrazul de patul de lemn şi a încercat să-şi stabilizeze strânsoarea. Răsuflarea i se înălţa ca un abur în aerul rece, înceţoşându-i vederea, aşa că şi-a ţinut respiraţia, a ţintit inima elanului şi a apăsat pe trăgaci. Nu a auzit bubuitura şi nici nu a băgat de seamă reculul puştii. A fost doar momentul impactului, animalul clătinându-se de parcă o greutate uriaşă s-ar fi prăbuşit asupra sa, şi apoi căderea.

Jack a coborât puşca şi a făcut câţiva paşi spre elan. Dădea din picioare şi îşi răsucea îngrozitor

gâtul. Jack a încărcat iarăşi. Elanul s-a zbătut în zăpadă şi, pentru o clipă, Jack a privit în ochii lui sălbatici, daţi peste cap. A ridicat puşca şi a tras un glonţ în capul animalului. Nu s-a mai clintit.

Lui Jack îi tremurau genunchii când şi-a proptit puşca de un copac şi s-a apropiat de animalul mort. Şi-a pus palmele pe corpul cald încă al animalului şi a înţeles în sfârşit cât de mare era. Coarnele l-ar fi putut ţine pe Jack ca într-un leagăn, iar braţele lui nu i-ar fi putut înconjura pieptul. Trebuia să cântărească peste cinci sute de kilograme, iar asta însemna sute de kilograme de carne bună, proaspătă.

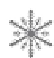
O făcuse. Aveau mâncare pentru iarnă. Nu se mai ducea la mină. Îi venea să sară în sus şi să chiuie. Îi venea să o sărute apăsat pe buze pe Mabel. Îşi dorea să-l plesnească cineva ca George puternic pe spinare şi să-i zică : Bravo.

Voia să sărbătorească, dar era singur, pădurea avea un aer solemn, iar dincolo de fiorul din piept mai era altceva. Nu vină sau regret. Ceva mai subtil. A apucat ambele coarne de la bază, ca să mute capul. Era greu, dar proptindu-se între coarne a reuşit să împingă capul şi gâtul. Apoi şi-a scos cuţitul din rucsac şi l-a ascuţit de o pilă. În tot acest timp, a analizat simţământul care îl măcina, iar în cele din urmă l-a putut pune în cuvinte – avea senzaţia că era dator.

Luase o viaţă, o viaţă însemnată, judecând după animalul întins dinaintea lui. Era obligat să aibă grijă de carne şi să o ducă acasă, cu recunoştinţă.

Dar mai era şi ceva legat de copilă. Fără ea, n-ar fi văzut elanul. Ea îl condusese aici şi îl prevenise atunci când, ca un bleg, trecuse pe lângă animal. Jack o văzuse cum se mişca prin pădure, cu graţia unui animal sălbatic. Ea cunoştea zăpada, iar aceasta o purta cu delicateţe. Ea cunoştea molizii, ştia cum să se strecoare printre ramurile lor, şi cunoştea animalele, vulpea şi hermina, elanul şi păsările cântătoare. Ştia pe de rost ţinutul acesta.

Stând îngenuncheat în zăpada însângerată, Jack s-a gândit că poate aceasta era calea prin care omul îşi ţinea promisiunile, învăţând şi primind în suflet această stranie sălbăticie – ocrotită şi neajutorată, violentă şi umilă, fremătând în măreţia sa.



Munca era prea grea pentru forţa şi experienţa lui Jack. Mai tranşase el pui şi câteva hălci de vită, dar nu era acelaşi lucru. Acesta era un animal sălbatic colosal, absolut intact, lăţit în propriul sânge în mijlocul pădurii. Trăsese bine, glonţul trecuse prin piept şi plămâni. Trebuia să deschidă burta, ca să scoată intestinele şi să lase să iasă căldura înainte să se strice carnea, dar n-avea să fie treabă uşoară. Picioarele elanului, fiecare cântărind peste cincizeci de kilograme, îl stinghereau, îi stăteau în cale. A încercat să-şi proptească umărul pe sub unul dintre picioarele din spate, ca să scoată la iveală burta, dar era prea greu. A scos o bucată de sfoară din rucsac şi a legat cu ea glezna elanului. Cu toată puterea, a tras în sus şi într-o parte, iar apoi a legat frânghia de un copac din spatele elanului. Astfel pântecele a rămas descoperit, deşi Jack se temea că, dacă frânghia ar ceda, piciorul l-ar trosni zdravăn în ceafă.

Şi-a ascuţit iar cuţitul, numai din cauză că nu era sigur cum să înceapă. Lumina zilei era pe sfârşite, aşa că a împlântat cuţitul în burtă, amintindu-şi că trebuia să fie atent să nu înţepe maţele şi să strice carnea, apoi a tras uşor cuţitul în afară, înainte de a tăia de jos în sus.

Era vârât până la coate între intestine şi pătat de sânge când a auzit ceva apropiindu-se prin pădure. S-a gândit că ar putea fi copila, dar apoi şi-a amintit cât de uşor se mişca ea. A auzit nechezatul unui cal. S-a ridicat, şi-a îndreptat spatele şi şi-a şters cuţitul de pantaloni.

Era Garrett Benson, călărind printre copaci.

— Salutare, l-a strigat Jack.

— Am auzit împuşcături. Ai nimerit vreunul ?

— Mda.

— Un mascul ?

Jack a încuviinţat.

Băiatul a priponit calul de un copac din preajmă. Pe măsură ce se apropia, se vedea cum face ochii tot mai mari.

— Sfinte Sisoe ! Ditamai elanul.

Garrett s-a dus la coarne, a încercat să-şi întindă braţele de la unul la celălalt şi nu a reuşit.

— Sfin-te Sisoe, a zis iarăşi, mai încet.

— E mare ?

— Meserie.

Un băiat încercând să adopte limbajul unui bărbat.

— Meserie !

— N-am ştiut. E primul elan pe care-l văd de aproape.

Garrett şi-a scos mănuşa şi a întins mâna.

— Felicitări ! E a-ntâia !

Jack s-a şters un pic de sânge pe pantaloni şi a strâns mâna băiatului.

— Mersi, Garrett. Apreciez. Trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptam la asta.

— Pe bune. Zău, e a-ntâia de-a-ntâia.

Asta era o latură a lui Garrett pe care n-o mai văzuse. Zâmbetul ţâfnos şi superior dispăruse, iar chipul băiatului strălucea.

— Călăream pe lângă râu, uitându-mă după locuri în care să pun capcane, când am auzit puşca, a zis Garrett. Poc. Poc. Două împuşcături. Ăsta-i întotdeauna semn bun. Mi-am dat seama c-ai doborât ceva. Dar, maică-măiculiţă, nu mi-am imaginat c-o să fie aşa ceva.

— Mie mi s-a părut de dimensiuni normale, a zis Jack.

Băiatul a tăcut, plin de respect, în timp ce-şi trecea o mână de-a lungul unuia dintre coarne.

— E mai mare decât toţi pe care i-am văzut până acum, a zis. Cu siguranţă mai mare decât tot ce-am împuşcat eu vreodată.

Părerea lui despre Garrett s-a îmbunătăţit. Nu mulţi băieţi de treisprezece ani puteau ieşi câştigători dintr-o luptă corp la corp cu invidia.

— Cred că m-am ales cu ceva treabă pe cap, a zis Jack.

— E ceva. Dar împreună o să ne descurcăm.

— Nu trebuie să te simţi obligat în vreun fel să mă ajuţi.

Băiatul a scos un cuţit dintr-o teacă de la curea.

— Mi-ar face plăcere.

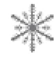
— Bine, aş aprecia mult. Poate că mi-ai putea da câteva sfaturi, să mă îndrumi un pic. Adevărul e că mă depăşeşte.

— Se pare că ai început bine, scoţând maţele afară.

Băiatul a dat blana deoparte şi a privit în coşul pieptului.

— Mda, uite. Trebuie doar să tai chestia aia şi totul o să iasă foarte uşor.

După ce au tăiat inima şi ficatul, fiecare mai mare decât o farfurie plată, Jack le-a strecurat, umede, într-un sac.



În următoarele ore, Jack şi băiatul au muncit la elan. Era istovitor. Lui Jack îi îngheţaseră şi amorţiseră mâinile şi se tăiase de câteva ori cu cuţitul. Spatele şi genunchii îl dureau. Soarele coborâse printre copaci, aerul se răcise, animalul mort înţepenise, dar ei munceau mai departe. Când şi când, Garrett îl sfătuia unde să taie sau cum să despice o articulaţie. Ţinea picioarele în loc sau trăgea de blană, aşa încât Jack să poată lucra mai uşor. Mai glumeau, mai vorbeau, dar cel mai mult doar munceau, şi era bine.

După ce au tăiat cele patru picioare şi antricoatele, muşchiuleţul, cotletul şi carnea de pe gât, Garrett a adus un mic fierăstrău din desagii lui şi au tăiat coarnele de pe craniu.

— Pe astea trebuie să le iei din seara asta, a zis Garrett. Ca să le putem arăta tuturor. N-o să ne creadă doar pe vorbe.

Jack ar fi preferat să lase coarnele şi să mai încarce nişte carne pentru acasă, dar a hotărât că hălcile vor fi în siguranţă atârnate în copaci peste noapte, până când avea să revină, cu calul şi căruţa, dimineaţă. Nu voia să-l dezamăgească pe băiat după cât îl ajutase, aşa că au legat coarnele, organele vitale şi câteva dintre cele mai bune bucăţi de carne de şaua lui Garrett.

— Bun cal mai ai, i-a zis Jack în timp ce priponeau zdravăn încărcătura. Nu se împotriveşte când legăm carnea pe el.

— Eu l-am cumpărat. De la un miner care îl punea la cărat. O să-l folosesc la pus capcane.

Plini de sânge şi obosiţi, şi-au croit calea printre copaci, Garrett trăgând calul de o frânghie. Jack nici nu-şi dăduse seama că erau foarte aproape de terenul lui, iar de acolo au urmat drumul căruţei. Aproape

că se întunecase când au intrat în curte.

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru ajutor, a zis Jack. Altfel aş fi acolo şi-acum, tranşând de unul singur.

— Bine. Bine, a răspuns Garrett. Stai să vadă mama şi tata.

Cu Jack mergând şontâc-şontâc după el, Garrett s-a grăbit spre hambar.

— Se pare că ai tăi ţi-au luat-o înainte, a strigat Jack când a văzut sania în curte.

Chiar atunci, George şi cei doi fii mai mari au ieşit din hambar.

— N-o să credeţi una ca asta ! a zbierat Garrett. Jack a împuşcat cel mai mare elan pe care l-a văzut neam de neamul vostru vreodată !

8

În acea dimineaţă, când se pregătea pentru sosirea Bensonilor, Mabel şi-a amintit cum fusese la ei, de Ziua Recunoştinţei. N-avea să se agite din cauza petelor de pe faţa de masă sau a faptului că podeaua din scânduri nu putea fi frecată aşa încât să devină absolut curată. Cina avea să fie gătită bine, dar nu într-atât încât să pară că s-ar fi dat peste cap pentru ei. Ea nu avea salopete bărbăteşti şi nici nu-şi dorea să aibă. Fusta lungă şi manşetele ei elegante păreau exagerate, dar numai pe astea le avea.

Până spre sfârşitul dimineţii coliba era curată şi masa aranjată. A petrecut cam o oră tot migălindu-şi părul şi rearanjând vesela pe masă. S-a simţit uşurată când a asfinţit şi Bensonii au sosit într-o sanie trasă de unul dintre caii lor de povară. George şi cei doi fii mai mari au dus calul în hambar, în timp ce Esther a descărcat câteva lucruri din sanie şi a venit la uşă. N-a existat nici un ciocănit, nici o ocazie de-a o invita în casă. Esther a intrat într-un suflet şi-a trecut pe lângă Mabel.

— Slavă Domnului, în sfârşit am ajuns.

A trântit un sac de cereale prăfuit pe masă, aproape doborând o farfurie pe podea.

— M-am gândit că v-ar prinde bine nişte ceapă. Ne-am pomenit cu mai multă decât ne trebuie.

Şi-a descheiat haina şi a scos nişte borcane cu filet din buzunarele enorme.

— Ăsta-i gem de rubarbă. Grozav la clătitele din aluat fermentat. Ţi-a ieşit ceva din ăla de-atunci ? Trebuie să-l înmulţeşti. Nu-l lăsa nici să se încălzească, nici să se răcească prea tare. Ah, ăsta e de mure şi zmeură, aşa cred. Posibil să fie şi nişte coacăze pe-acolo. Greu de zis. Dar sigur o să fie bun. Ah, uite şi nişte mazăre murată şi condimentată. Preferata lui George. Nu-i spune c-am şterpelit un pic pentru tine.

Esther şi-a dat jos haina şi a aruncat-o pe spătarul unui scaun.

— M-am temut c-o să îngheţe pe drum încoace. A trebuit să le ţin lipite de mine, ca să fiu sigură.

A râs şi s-a uitat la Mabel de parcă abia atunci ar fi observat-o. Şi-a aruncat braţele în jurul umerilor lui Mabel şi a strâns-o puternic, apăsându-şi obrazul rece de al ei.

— Ah, ce bine-i să te văd. M-am tot ţinut de capul lui George, de la Ziua Recunoştinţei încoace, să venim pe la voi. Nu prea-i bine să fii femeie în ţinutul ăsta, nu-i aşa ? Prea mulţi bărbaţi, după părerea mea. Şi bineînţeles că şi eu m-am pus pe făcut numai băieţi, de parcă nu erau deja destui.

Esther a râs şi şi-a scuturat coada lungă, împletită. Apoi s-a uitat prin colibă, iar Mabel a simţit un amestec de mândrie şi jenă, convinsă că Esther cerceta perdelele şi bucătăria curată şi îi evalua calităţile de gospodină.

— Drăguţă colibă aveţi, solidă. George zice că aveţi ceva probleme cu gheaţa care intră prin crăpături, dar asta ni se întâmplă tuturor în zilele reci. Eu zic să faci un foc zdravăn. Se pare că aveţi o sobă cu lemne sănătoasă. Asta contează enorm.

Esther stătea în picioare lângă sobă, cam ca şi Jack, cu braţele larg deschise. Mabel şi-a dat seama că nu se uitase niciodată atentă la sobă şi se gândea că Esther va mai observa şi masa atent aranjată sau cele câteva fotografii atârnate pe pereţi. Era de parcă vedea şi ea acum o colibă complet diferită.

— Jack n-a ajuns acasă încă. Ar trebui să apară din clipă în clipă, şi-atunci o să luăm cina. Vrei nişte ceai ? Am pus deja apa.

— Ah, ar fi grozav. Sunt îngheţată şi udă de la drumul încoace. Dar nu mă plâng. Mi-a plăcut întotdeauna zăpada.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Sau cel puţin pot zice că mă obişnuiesc în sfârşit cu ea. Cu multe trebuie să te obişnuieşti pe-aici.

Esther a râs.

— Absolut. Nu ştiu dacă te şi obişnuieşti vreodată cu adevărat. Doar că-ţi intră în sânge, aşa încât nu mai suporţi să te afli în altă parte.

Cele două femei şedeau la masă, Mabel sorbindu-şi ceaiul şi Esther vorbind. Mabel aştepta ocazia să întrebe de copilă, dar Esther părea să nu-şi mai tragă răsuflarea.

— Sigur o să-ţi turui toată seara. Dar e aşa de bine să vii în vizită la o femeie. Băieţii ăia, na, fac şi ei tot ce pot, dar sunt cu mult mai fericiţi dacă îmi ţin gura. În jurul mesei, la cină, întotdeauna e mârâială şi bodogăneală, mai dă-mi din aia şi din aialaltă. Dar mie, mie-mi place să şed şi să vorbesc ca lumea. Cam asta-i tot ce-mi lipseşte, uneori, de la oraş. Doar o conversaţie bună din când în când. Nici nu prea-mi pasă despre ce vorbim.

Iar apoi s-a pornit să povestească despre recolta de anul trecut şi despre planurile de extindere a căii ferate, despre cum veniseră ştabii de la Washington până aici ca să inspecteze şinele şi să pozeze pentru fotografii şi cum toate astea, mineritul şi extinderea, vor însemna o cerere mai mare pentru produsele agricole. Apoi a vorbit despre lupii care bântuiau prin preajma râului şi despre cum fiul lor cel mic voia să prindă câţiva, pentru recompensă.

— Băiatul ăla n-a apărut încă, nu-i aşa ? Trebuia să ne întâlnim aici la cină, să vină călare pe lângă râu.

Apoi Esther a întrebat de vulpea pe care o văzuse Jack pe câmp.

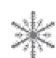
— O să vă fure din pui de-ndată ce prinde ocazia, a zis ea. Ar trebui să o împuşcaţi prima oară când o mai vedeţi.

Nimeni nu-i sugerase lui Mabel să împuşte ceva în toată viaţa ei. N-a zis că nu pusese niciodată mâna pe o armă. În faţa lui Esther, ar fi părut penibil.

— Ah. Da, a zis. Bănuiesc că aşa ar trebui.

Se pregătea să spună că, într-adevăr, văzuse şi ea vulpea, însoţită de o fetiţă, chiar lângă hambarul lor. Dar tocmai atunci uşa s-a dat de perete.

— Asta e, norocul începătorului, a zis George. Jack a împuşcat cel mai mare elan din toată valea. Fetelor, trebuie să veniţi să vedeţi.



Mabel a încercat să-şi imagineze ce o să vadă în hambar, pe când mergea în urma lui George şi a lui Esther prin zăpadă. Se aştepta la animalul întreg, încă cu piele şi blană, încă un elan. Când a păşit în lumina felinarului şi a văzut coarnele tăiate, cu ciotul lor de os însângerat, a rămas cu răsuflarea tăiată.

— Sfinte Sisoe ! a exclamat Esther.

— Exact asta am zis şi eu, mamă. Nu-i aşa ? s-a întors băiatul spre Jack. Sfin-te Sisoe.

Vocea lui tânără şi entuziasmată a făcut-o pe Mabel să se înfioare, aproape la fel de tare ca şi scena dinaintea ei.

— Coarnele alea trebuie să atingă vreun metru şaptezeci şi cinci de la un capăt la altul, a zis Garrett, pozând în spatele lor ca un vânător african cu trofeul.

Deodată Jack a cuprins-o de talie, de la spate, a rotit-o cu faţa spre el şi a ridicat-o în aer pentru o clipă.

— Am reuşit, iubire. Am făcut rost de-un elan !

A sărutat-o iute şi apăsat pe gât, de parcă ar fi fost un bărbat cu mult mai tânăr, iar ea o femeie mai tânără. Mirosea a animal sălbatic şi a băutură, iar ochii îi sclipeau de la alcool. Când a lăsat-o la loc pe pământul acoperit cu paie, era dezorientată.

— Ah, atât a putut zice.

Hambarul a răsunat de vorbe şi urări, în timp ce Jack le-a povestit cum a auzit ceva în spate, s-a întors şi, iată, elanul era la numai câţiva paşi de terenul lui, iar el l-a împuşcat, după care a venit Garrett, şi cum nu s-ar fi putut descurca fără el. O sticlă a fost trecută, nu tocmai discret, printre bărbaţi şi cei doi băieţi mai mari, iar fiecare dintre ei a înălţat-o şi a strigat „Noroc !“, în timp ce mezinul s-a rugat zadarnic pentru o duşcă.

— Nu încă, bobocel, i-a zis Esther şi apoi a luat ea însăşi un gât, iar bărbaţii au râs cu toţii.

Mabel stătea tăcută, absentă. Dar Esther s-a întors către ea, întinzându-i sticla.

— Of, hai, haide, i-a zis jucăuşă. Un toast pentru vânătorul tău !

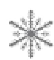
Aşa că Mabel a luat băutura şi a pus sticla rece la gură. Vaporii de alcool au fost de-ajuns ca s-o facă să tuşească, dar ea a dus-o iarăşi la gură şi a lăsat lichidul rece-încins să îi scalde buzele, iar apoi a tuşit şi-a tot tuşit, dând sticla înapoi, în timp ce toţi râdeau veseli.

— Deci, adio mină de cărbune pe anul ăsta, nu-i aşa, Jack ? a întrebat George.

— Se pare că da. Se pare c-o să avem parte de-o iarnă de modă veche în Alaska – elan şi cartofi până ne-om sătura.

Mabel i-a zâmbit lui Jack, ştiind că ar trebui să fie fericită, dar nu-şi putea alunga din minte osul craniului tăiat cu fierăstrăul, de la picioarele ei.

Tocmai când îi amorţeau mâinile de frig, toată lumea a hotărât să meargă înapoi în colibă, la masă. Jack a luat lampa din cuiul său dintr-o bârnă şi a apucat-o pe Mabel pe după umeri, în timp ce mergeau prin zăpadă. Deodată, era căsătorită cu un vânător din nord, un om al pădurii care eviscera elani şi se cinstea cu băutură de contrabandă într-un hambar. Totul era anapoda şi nefamiliar.



Petrecăreţii gălăgioşi şi-au croit drum către colibă, vorbind toţi odată şi scuturându-şi zăpada de pe îmbrăcăminte. Când Jack şi-a dat jos haina, braţele îi erau acoperite de dâre uscate de sânge şi era mânjit şi pe cămaşă şi pantaloni. Nimeni altcineva n-a observat, dar el s-a uitat la Mabel şi în jos, la el.

— Presupun că ar trebui să mă spăl înainte de cină.

Garrett a adus sacul şi l-a pus pe tejgheaua din bucătărie. Din acesta, Esther a scos un muşchi brăzdat de vene, oval, de mărimea unei pâini, iar Mabel şi-a dat seama că era inima animalului. Esther a început să taie felii subţiri cu un cuţit.

— Încălzeşte o tigaie, dragă, i-a zis lui Mabel peste umăr. O să servim şi-un pic din asta la cină. Atât de proaspătă, nu există ceva mai bun decât inima de elan.

Înainte ca Mabel să se poată gândi sau mişca, Esther a pus o tigaie de fontă la încălzit pe sobă.

— Dă-mi o ceapă de-acolo, te rog. O să tai una ca s-o arunc în tigaie.

Următoarea oră a fost ca o ceaţă pentru Mabel, mintea plutindu-i în mirosul cărnii prăjite şi al cepei şi în zgomotul conversaţiei gălăgioase. Cineva trebuie să fi făcut piureul. Cineva trebuie să fi pus pâinea şi morcovii feliaţi şi să fi deschis un borcan cu dulceaţă de ceapă. Înainte ca ea să înţeleagă că se petrecuseră toate acestea, stăteau cu toţii grămadă la masă, mezinul cu farfuria în poală, iar Mabel tăia cu un cuţit de friptură o bucată din inima elanului şi lua prima îmbucătură.

— Gustos, nu-i aşa ? a întrebat Esther.

Mabel a încuviinţat şi a mestecat, încercând să nu se gândească la muşchiul ce se contracta şi bătea în pieptul elanului. Gusta carnea prăjită şi sângele de culoarea aramei, şi nu era aşa de groaznic cum se temuse.

Pe când conversaţia se domolea şi toată lumea termina de mâncat, Esther s-a uitat peste masă şi a zis :

— Nu te pregăteai să-mi spui ceva ? Când a dat George buzna pe uşă ?

— Ah, nu-mi mai amintesc acum.

— Vorbeam ceva de vulpe…

Mabel s-a fâstâcit.

— Da, am vrut să te întreb ceva, dar poate să mai aştepte, a răspuns.

— Ah, nu ne bagă nimeni în seamă. Zi-i, dă-i drumul.

Esther a fluturat din mână, nerăbdătoare. Mabel a văzut că avea dreptate, bărbaţii spuneau poveşti vânătoreşti şi uitaseră cu totul de ele.

— Păi, voiam să te întreb… ştii cumva dacă locuieşte vreo fetiţă pe undeva pe-aici, aproape de noi ? O fetiţă blondă ?

— O fetiţă ? Stai să mă gândesc. Acum în vale nu mai sunt decât câteva familii. Cele mai multe gospodării sunt ţinute de bărbaţi singuri, care au dat de aur sau aşa ceva. Familia Wright are două fete, dar sunt roşcate. Păr creţ şi roşcat şi obraji ca merele mititele. Şi nu sunt deloc aproape de-aici. Mai degrabă sunt dincolo, înspre noi. Pe la voi, păi, ar fi câteva tabere de indieni pe râu, dar ei stau de obicei doar pe timpul verii, când e somon. Şi, bineînţeles, printre ei nu-i nici un blond.

Esther s-a ridicat şi a început să strângă vasele şi să le stivuiască pe masă. Bărbaţii s-au oprit din vorbit ca să-i întindă argintăria şi cuţitele, dar apoi s-au întors la discuţii.

— Motivul pentru care întreb, a zis Mabel aplecându-se către Esther şi vorbind încet, este fiindcă a fost pe la noi o fetiţă în noaptea trecută. Jack s-a trezit în toiul nopţii şi a văzut o fată alergând printre copaci. În dimineaţa următoare… ştii, făcuserăm un omuleţ de zăpadă, de fapt, o fetiţă de zăpadă… şi acum era dărâmată, iar fularul şi mănuşile dispăruseră. Pare o prostie, dar cred că micuţa a făcut-o. Nu că m-ar deranja, serios. I le-aş fi dat eu, dacă chiar avea nevoie de ele. Numai că mi-e frică să nu se fi rătăcit sau aşa ceva. Închipuie-ţi, o fetiţă în pădure, pe o iarnă ca asta.

Esther s-a oprit din strânsul vaselor şi a ţintuit-o cu privirea pe Mabel.

— Aici, la voi, zici ? Ai văzut o fetiţă blondă gonind pe aici ?

— Da. Nu-i ciudat ?

— Eşti sigură ? Sigur nu era doar un animal sau ceva ?

— Nu, sunt sigură. I-am văzut chiar şi urmele. Jack a încercat să le urmeze o vreme, dar se tot roteau prin pădure. Apoi, în ziua următoare, am văzut-o şi eu, printre copacii de după hambar.

— Mare trăsnaie. Adică, ar fi fetele Wright, dar ele stau la pe puţin şaisprezece kilometri de-aici, probabil mai mult…

Vocea lui Esther s-a stins în timp ce se aşeza pe scaun. Apoi s-a uitat peste masă, drept în ochii lui Mabel, şi a zâmbit cu blândeţe.

— Nu vreau să vorbesc aiurea, Mabel, dar ăsta nu-i un loc în care să te descurci uşor. Iernile sunt lungi, iar uneori se cam adună. Pe-aici i se spune febra colibei. Mai întâi nu prea eşti în apele tale, totu-i anapoda, şi uneori mintea începe să-ţi joace feste.

Aici Esther s-a întins peste masă şi a pus o mână peste mâna lui Mabel.

— Începi să vezi lucruri de care te temi… sau lucruri pe care ţi le-ai dorit întotdeauna.

Mabel a lăsat-o pe Esther să îi ţină mâna o vreme, dar apoi şi-a retras-o.

— Nu. Nu înţelegi. Am văzut-o amândoi. În plus, amândoi am văzut urmele, iar mănuşile şi fularul au dispărut.

— O fi fost un animal sau poate vântul. Sunt fel şi fel de explicaţii.

Bărbaţii se opriseră din vorbit. Toţi o priveau.

— E adevărat. Nu-i aşa, Jack ? Am văzut-o. În hăinuţa ei albastră.

Jack s-a foit în scaun şi a ridicat din umeri.

— Putea fi orice, a zis el.

— Nu. Nu.

Mabel era furioasă.

— Era o fetiţă. Ai văzut-o şi tu. Şi erau urmele tălpilor ei în zăpadă.

— Păi, poate ne-ai putea arăta urmele, a zis Esther. Garrett se pricepe foarte bine la urme. Ar putea să-şi dea cu părerea.

Lui Mabel îi venea să ţipe sau să plângă, dar a rostit fiecare cuvânt cu grijă.

— Urmele au dispărut. Viscolul de săptămâna trecută le-a acoperit.

— Viscolul ? Păi n-a mai nins de…

Esther s-a oprit şi a strâns din buze.

Mabel s-a ridicat şi a dus vasele pe tejghea, bucuroasă să scape de la masă. Jack i-a evitat privirea când s-a apropiat de sobă ca să mai pună un buştean pe foc. Ea şi-a făcut de lucru cu desertul – biscuiţi din aluatul fermentat, garnisiţi cu gemul de casă făcut de Esther. În timp ce Mabel trebăluia, Esther a venit din spate şi i-a strâns uşurel cotul. Era o formă de exprimare a prieteniei şi simpatiei, dar pe Mabel a făcut-o să se simtă îngrozitor.

Curând, coliba s-a umplut iarăşi de o sporovăială voioasă, care se învârtea în jurul anotimpurilor, muncii pământului şi depozitării hranei pentru iarnă. George şi Esther i-au făcut pe Jack şi pe băieţi să râdă cu poveştile lor nebunatice despre urşi negri prost-crescuţi, farse în aer liber şi cai îndărătnici. Nimeni n-a mai vorbit de fetiţă sau de urmele care dispăruseră în zăpadă.

Întunericul se lăsa peste colibă, iar Mabel arunca din când în când câte o privire pe fereastră, gândindu-se că ar putea vedea copila, dar nu era decât propria ei reflexie în lumina lămpii.

9

Jack a început cu un biscuit, unul dintre biscuiţii din aluat fermentat făcuţi de Mabel.

S-a trezit devreme, ca să încarce carnea în căruţă şi s-o aducă acasă, iar după ce a atârnat-o de o bârnă în hambar şi a adăpostit calul, a intrat pentru masa de prânz. Când Mabel nu se uita, a strecurat un biscuit în buzunar şi i-a spus că se duce să lucreze în hambar. S-a dus însă la marginea pădurii.

Părea nedrept să ademenească un copil în felul ăsta. Ca băiat, momise căprioare şi ratoni cu bucăţele de mâncare, iar răbdarea îndelungată dăduse roade. Odată făcuse o căprioară să-i ia un morcov chiar dintre degete înainte să o zbughească printre copaci. Nu uitase niciodată clipa când, după ce i se păruse că stătuse cu orele pe vine tot aşteptând, căprioara îşi plecase gâtul lung înspre el şi luase morcovul. Îi simţise atingerea botului umed pe degete.

A şters zăpada de pe un ciot şi a aşezat biscuitul, întrebându-se dacă nu cumva curiozitatea era cea care îl mâna. Copila nu era un raton, să fie momit şi capturat. Îşi făcea griji pentru ea. Se simţise stânjenit să o recunoască în faţa Bensonilor, dar fetiţa venise de mai multe ori la gospodăria lor, iar el nu înţelegea ce anume o aducea. Poate că era la ananghie, dar îi era prea ruşine sau frică să le bată la uşă. Poate că era singură şi pur şi simplu căuta companie, dar poate că era ceva mai grav. Adăpost. Îmbrăcăminte. Hrană. Ajutor de vreun fel. Gândul nu-i dădea pace, aşa că îi întindea o mână în singurul fel pe care îl ştia. În următoarele ore, Jack a lucrat pe-afară, stivuind lemne şi făcând poteci cu lopata. În tot acest timp, se uita cu coada ochiului, dar biscuitul rămânea neatins, iar pădurea tăcută.

În dimineaţa următoare, a văzut că urmele se apropiau de ciot, şerpuiau încolo şi-ncoace, pe unde fetiţa trebuie să se fi ascuns, după un molid, după o tufă. Biscuitul a rămas pe ciot.

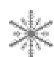
În acea seară a scotocit prin colibă, căutând o altă posibilă momeală. A tot ridicat conserve şi a deschis cutii până când, în cele din urmă, Mabel l-a întrebat ce punea la cale.

— Nimic, a bâiguit el, vinovat de minciună.

Fiindcă ea i-ar fi dezaprobat eforturile sau ar fi venit cu sugestii, dar el trebuia să procedeze aşa cum ştia. Tânăr fiind, niciodată nu făcuse o căprioară sau o pasăre sălbatică să se apropie aşa de mult încât să poată fi atinsă, dacă se foiau prin preajmă prietenii lui.

Mai mult, discuţiile despre copilă păreau să o necăjească pe Mabel. Zilele astea, era destul de vioaie şi avea o anumită strălucire în priviri care îi mergea la inimă lui Jack. Timpul petrecut cu Esther îi făcuse bine. Dar ori de câte ori vorbeau despre fetiţă, devenea agitată. Adesea o surprindea privind pe fereastră.

Aceleaşi trăsături care o făcuseră atât de atrăgătoare când era tânără o făceau acum să pară bolnavă. Avea o imaginaţie bogată şi o fire independentă şi tăcută, dar de-a lungul anilor acestea se transformaseră într-o melancolie gravă, care pe el îl îngrijora. Până când nu afla mai multe despre fetiţa asta şi situaţia ei, simţea că cel mai bine era să-şi ţină gura.



După ce biscuitul din aluat fermentat, bombonelele mentolate de la oraş şi chiar şi-o bucată dintr-o plăcintă de-a lui Mabel, pe care o şterpelise Jack, au eşuat rând pe rând, habar nu avea ce să mai încerce.

Şi-a amintit de fularul şi mănuşile pe care le luase fetiţa şi s-a întrebat dacă nu îi era frig şi nu avea nevoie de mai multe haine. După cât o zărise, nu prea credea. Părea la ea acasă în zăpadă, îmbrăcată în blănuri şi lână.

Apoi, la un drum în oraş, a văzut o păpuşă de porţelan în miniatură pe un raft al magazinului universal. Păpuşa avea păr lung, blond şi drept, nu diferit de al fetei, şi purta una dintre acele rochii viu colorate ale unei ţărăncuţe europene, poate suedeză sau olandeză. Costa prea mult pentru ceva atât de frivol, dar şi-a amuţit conştiinţa, a cumpărat-o pe credit şi a ascuns-o în buzunarul de la haină. Când a ajuns acasă, a simţit că nu mai poate aştepta până în dimineaţa următoare, aşa că, deşi se lăsase întunericul, a luat-o cu el când s-a dus să hrănească şi să adape animalele.

A înşfăcat lampa din hambar şi a mers la ciotul unde celelalte daruri rămăseseră neatinse. A scos păpuşa din buzunar. Poate că el şi Mabel chiar îşi pierduseră minţile. Febra colibei – nu aşa îi zisese Esther ?

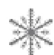
Jack a glăsuit în noaptea rece, zicând cât de blând putea :

— Asta e pentru tine. Eşti pe-aici ?

Vocea îi era slabă şi răguşită. Şi-a dres glasul şi a strigat iarăşi :

— Nu ştiu dacă eşti prin preajmă sau dacă mă poţi auzi, dar am vrea să o primeşti. E doar ceva ce-am luat de la oraş. Păi, cam asta ar fi, noapte bună.

A sperat că o va vedea sau că va auzi cântecul unei păsări dintre copaci, dar nu era decât frig şi întuneric. S-a mutat de pe un picior pe altul, a vârât o mână în buzunarul de la haină şi în cele din urmă s-a întors cu spatele, lăsând păpuşa de porţelan proptită de zăpadă, pe ciot.



Când s-a întors la colibă, Mabel îi încălzise apă pe sobă, ca să se spele. Aburul se înălţa în timp ce turna apa într-un lighean. Jack şi-a dat jos cămaşa, şi-a pus un prosop pe umeri, s-a stropit cu apă pe faţă şi şi-a săpunit barba. În spatele lui, o putea auzi pe Mabel foindu-se prin bucătărie.

— Ah, a zis ea încet.

Jack şi-a înălţat capul din lighean şi şi-a şters faţa cu prosopul.

— Ce-i ?

— Fereastra. Ai văzut ?

În timp ce se uitau, o gheaţă groasă se desfăşura în pene şi vârtejuri pe geam, întinzându-se încet din centru către colţuri. Lujeri albi şi dantelaţi creşteau, formând bucle şi cârlionţi, înfloreau flori de gheaţă. În câteva secunde, fereastra care fusese doar sticlă limpede era acoperită cu modele întreţesute de gheaţă, ca o gravură fină.

— O fi de la abur, a zis Mabel aproape în şoaptă.

Şi-a apăsat palma pe geam, iar căldura pielii a topit gheaţa. A făcut cu pumnul un cerc mic în mijlocul

ferestrei şi s-a uitat prin el.

— Ah. Ah, a icnit şi s-a aplecat mai tare.

— Ce-i, Mabel ? Ce e ?

— E ea.

S-a întors, ţinându-şi mâna la gât.

— Feţişoara ei, chiar acolo, în fereastra noastră. Avea blană de jur împrejurul capului, ca un animal sălbatic.

— E căciula ei. Căciula ei de jder, cu urechile legate sub bărbie.

— Dar e acolo, chiar acum. Mergi şi uită-te.

— Aleargă iute, chiar şi pe zăpadă, a zis Jack, dar Mabel i-a dat ghetele şi haina şi a deschis uşa.

Când a păşit afară, barba şi părul, umede, i-au înţepenit bocnă. A mers pe o latură a colibei, dar nu a văzut decât ceea ce se aştepta – zăpadă, copaci şi noapte. Copila dispăruse.



În dimineaţa următoare, Jack aproape că s-a împiedicat de un coşuleţ lăsat la uşa lor.

— Jack ? Ce ai acolo…

— Nu-s sigur.

L-a aşezat pe masă, iar el şi Mabel s-au aplecat asupra lui. Era făcut din scoarţă de mesteacăn, părea cusut grosolan, cu un fel de rădăcină de plantă uscată. Coşul încăpea perfect în două palme şi era plin ochi cu fructe de pădure mov. Jack a luat unul, l-a rostogolit între degetul arătător şi cel mare, l-a adulmecat, apoi l-a pus pe limbă.

— Ah, Jack, dar nu ştii ce-o fi.

— E o afină. Are gust de afină.

Mabel s-a încruntat, dar a băgat şi ea una în gură şi a gustat-o, neîncrezătoare.

— Ai dreptate. Sunt afine sălbatice. Îngheţate ca nişte biluţe de sticlă, a zis ea.

S-a aşezat la masă şi a atins cu băgare de seamă marginile de scoarţă, ca şi cum coşul i s-ar fi putut sfărâma sub degete.

— Ea era ? l-a întrebat. Ea ni le-a adus ?

— Bănuiesc că ştia c-avem clătite la micul dejun, a zis Jack.

Mabel nu a zâmbit.

— Mă duc să iau nişte lemne de foc, a zis el.

Jack a mers pe vechile lui urme, pe lângă stiva de lemne, către ciotul de la marginea pădurii. Păpuşa dispăruse. Urmele mici ale copilei veneau către ciot, îl ocoleau o dată, iar apoi se duceau drept înapoi printre copaci. Fiecare urmă abia se adâncea în zăpadă, de parcă fata ar fi fost uşoară ca o pană.

Când Jack a adus un braţ de lemne înăuntru, Mabel gătea clătitele pe plită. Presărase câteva afine

sălbatice în fiecare dintre acestea şi le-au mâncat stând la masă, cu coşuleţul între ei. Nu au vorbit despre copilă, nu înainte ca masa să fie strânsă, iar Jack să se pregătească să iasă afară.

— Mă duc să trag nişte lemne de pe terenul din est. Toată lumea zice că în curând o să vină o perioadă rece.

— Cum poţi ?

Vocea lui Mabel era şoptită şi tremurătoare.

— Cum poţi să iei micul dejun şi să-ţi începi ziua de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ?

— E iarnă şi-avem nevoie de lemne de foc.

— E un copil, Jack. Poate că n-o poţi recunoaşte de faţă cu vecinii, dar ai văzut-o şi tu. Ştii că e acolo, pe undeva.

Jack a oftat. Şi-a terminat de legat ghetele, iar apoi s-a dus la Mabel şi i-a pus palmele pe umeri.

— Ce putem face ?

— Trebuie să facem ceva.

— Dar chiar nu ştiu ce… Cred că e-n regulă.

Mabel şi-a mijit ochii.

— Cum să fie în regulă ? Un copil, rătăcind în toiul iernii ?

— Eu cred că-i e cald. Şi probabil că ştie cum să facă rost de mâncare. Uită-te la fructe şi la coşuleţul ăla. Ştie să se descurce pe-aici, probabil mai bine ca oricare dintre noi.

— Dar e doar un copil. O fetiţă.

S-a gândit că Mabel o să înceapă să plângă şi şi-a dorit să se afle oriunde altundeva. Nu era firesc, era o laşitate, şi mai făcuse asta şi în alte dăţi – când Mabel pierduse copilul şi se zguduia de durere, când rudele şuşoteau vorbe aspre, când Bensonii întrebaseră de copila din pădure. Dar parcă avea nevoie să-şi tragă răsuflarea. Nevoia era mult prea mare, astfel că, fără să mai spună o vorbă, Jack a părăsit coliba.

10

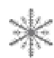
Fulgi de zăpadă şi bebeluşi dezbrăcaţi i se învălmăşeau în vise. A visat că se afla în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Ningea şi viscolea în jurul ei. A întins mâinile, iar fulgii de zăpadă i se aşezau în palmele deschise. Când îi atingeau pielea, se topeau, prefăcându-se în nou-născuţi mititei, dezbrăcaţi, fiecare copil umed nu mai mare decât unghia unui deget. Vântul îi mătura, preschimbându-i din nou în simpli fulgi de zăpadă în torente nesfârşite.

În unele nopţi, se trezea de propriu-i plânset. În altele, Jack o scutura uşurel. „Trezeşte-te, Mabel. Ai un coşmar. Trezeşte-te.“

La lumina zilei, viselor ei le pălea nuanţa de coşmar, rămâneau stranii şi ciudate, iar gustul pierderii îi stăruia în gură. Îi era greu să se concentreze la treburi şi adesea rătăcea fără ţintă prin propria ei minte. O amintire vagă se iţea iar şi iar – tatăl ei, o carte de poveşti legată în piele, o copilă de zăpadă vie în paginile acesteia. Nu îşi putea aminti clar povestea sau mai mult de câteva dintre ilustraţii, şi începuse să se neliniştească din pricina acesteia, lăsând gândurile să o copleşească iar şi iar. Dacă exista o astfel de carte, atunci putea exista o astfel de copilă ? Dacă un bărbat şi o femeie în vârstă scoteau, ca printr-o scamatorie, din zăpadă şi sălbăticie, o fetiţă, atunci ce le era ea lor ? O fiică ? O fantomă ?

Căutase explicaţii rezonabile. O întrebase pe Esther despre copiii care locuiau prin zonă. Îl pusese pe Jack să se intereseze în oraş. Dar observase şi primele urme de ghete pe nea – începeau de la copila de zăpadă dispărută şi de acolo se îndreptau către pădure. Nici un şir de urme nu venea în curte.

Apoi mai era şi gheaţa care se cristalizase pe fereastră sub ochii ei şi-ai lui Jack, şi furtuna de zăpadă care o făcuse să se întoarcă spre casă când găsise pasărea moartă. Şi, mai presus de toate, era fetiţa însăşi, cu chipul aidoma celui sculptat de Jack în zăpadă, cu ochii întocmai ca gheaţa. Era fantastic şi imposibil, dar Mabel ştia că e adevărat – ea şi Jack o făcuseră din zăpadă, ramuri de mesteacăn şi iarbă sălbatică îngheţată. Adevărul o uluia. Nu doar că fetiţa era un miracol, dar era creaţia lor. Şi nu creezi o viaţă pentru a o abandona în sălbăticie.



La doar câteva zile după ce coşul apăruse pe treptele colibei, Mabel a decis să-i scrie surorii ei, care încă locuia în casa familiei din Philadelphia. Poate cartea mai era încă în pod, laolaltă cu toate cuferele cu haine şi lucruşoare care se strânseseră acolo de-a lungul anilor. S-a aşezat la masă, în timp ce o pâine se cocea în cuptor, şi s-a delectat cu actul de a scrie. Îi dădea un scop precis. Cartea fie mai era acolo, fie nu mai era, dar dacă sora ei o găsea şi i-o trimitea, Mabel era sigură că lucrul acesta avea să conteze. Cartea avea să-i spună soarta bărbatului şi a femeii în vârstă, şi a copilului zămislit de ei din zăpadă.

„Scumpă soră, sper că această scrisoare te găseşte sănătoasă. Noi intrăm în iarnă aici, la gospodăria noastră“, a început.

A continuat descriind zăpada şi munţii şi pe noii lor prieteni, Bensonii. A întrebat de copiii surorii, acum mari, şi de casa familiei. Apoi, cât de degajat a putut, s-a interesat de carte.

„Ţi-o mai aminteşti, dragă Ada ? A fost una dintre preferatele mele vreme de câţiva ani, în copilărie. Cred că era legată în piele albastră, dar despre poveste îmi amintesc puţin – nici măcar titlul. Sunt convinsă că îţi dau o sarcină imposibilă, dar mă enervează să mă tot chinui să-mi amintesc detaliile cărţii. E ca atunci când ai numele cuiva pe limbă, aproape că ţi-l aminteşti, şi totuşi nu-l ştii. Sper ca, din întâmplare, să ştii titlul cărţii la care mă gândesc şi, mai mult, să ştii unde s-o găseşti în toată harababura aia de cufere şi lucruri din pod.“

Mabel şi-a mai întrebat sora şi dacă i-ar putea trimite nişte creioane noi, fiindcă intenţiona să se

reapuce de vechea ei pasiune şi nu mai avea decât câteva cioturi în cutia cu unelte de desenat.

A lipit scrisoarea, a pus-o deoparte şi s-a dus la sobă. A scos pâinea din cuptor, a pipăit-o uşurel ca să vadă dacă era făcută, apoi a strecurat-o înapoi la căldură. A privit către fereastră şi l-a văzut pe Jack la stiva de lemne. Apoi a văzut fetiţa.

Stătea chiar între copacii din preajmă. Jack n-o observase. Îşi scosese haina şi despica buştean după buştean, înălţând toporul greu deasupra capului şi abătându-l cu un pocnet asupra lemnului. Fata s-a uitat, apoi s-a furişat mai aproape, pitindu-se după un mesteacăn şi trăgând cu coada ochiului. Purta aceeaşi haină de lână albastră tivită cu blană albă. Pe sub haină, Mabel putea vedea acum, avea o rochie bleu, cu un imprimeu floral, care îi ajungea până sub genunchi şi ghete înalte sau mocasini făcuţi din pielea şi blana vreunui animal.

Mabel a păşit spre fereastră. Oare să iasă pe uşă şi să îl strige pe Jack sau să aştepte până când vedea şi el fetiţa ? N-ar fi vrut să o sperie, fiindcă era atât de aproape. Apoi a văzut cum Jack înalţă capul şi se uită la fată. Copila se afla la mai puţin de zece metri de el. Mabel şi-a ţinut răsuflarea. Îl putea vedea pe Jack vorbind, dar nu îi putea auzi vorbele. Copila stătea neclintită. Jack a făcut un pas către ea, a întins mâna. Fata a făcut un pas în spate, apoi Jack a început iar să vorbească. Era greu de desluşit de la fereastră, dar lui Mabel i s-a părut că a văzut-o pe fată ridicând o mână, cu mănuşă roşie, şi fluturând-o uşor. Răsuflarea lui Mabel a aburit geamul. L-a şters cu mâna, chiar la timp ca să o vadă pe fetiţă întorcându-se şi fugind printre copaci. Jack a rămas cu braţele pe lângă corp, cu toporul la picioare, nemişcat. Mabel s-a năpustit la uşă şi a deschis-o.

— Fugi, Jack ! Fugi ! Fugi după ea !

Vocea ei era mai puternică şi mai ascuţită decât intenţionase. Jack a tresărit, apoi s-a uitat de la Mabel spre pădure şi iarăşi înapoi. În cele din urmă, a pornit după fată, mai întâi doar mergând încet, apoi mărind pasul şi mărşăluind prin zăpadă. Picioarele lui păreau foarte lungi şi stângace, cu ghetele mari scârţâindu-i sub paşi. N-aveau nimic din fuga sprintenă a fetei.

Ea a aşteptat la fereastră. Din când în când se ducea la uşă, o deschidea şi se uita afară în toate direcţiile, dar curtea şi pădurea de dincolo de ea rămâneau pustii. Au trecut câteva minute, o oră şi apoi alta. S-a gândit să se îmbrace, să-şi pună ghetele de iarnă şi haina şi să se ducă după ei, dar ştia că n-ar fi fost înţelept. Noaptea se lăsa repede în aceste zile scurte de iarnă.

Cum în colibă se întuneca, Mabel a aprins lămpile cu gaz, a mai pus lemne pe foc şi-a încercat să se oprească din umblatul de colo-colo. S-a gândit la mama ei, la cât de des se plimba aşa şi îşi frângea mâinile când tatăl lui Mabel nu venea acasă de la vreo întâlnire târzie de la universitate. S-a gândit la nevestele soldaţilor, ale lucrătorilor din minele de aur şi ale vânătorilor, ale beţivilor şi afemeiaţilor, cu toate aşteptând în serile lungi. De ce era soarta dintotdeauna a femeii să se frământe, să măsoare camera cu pasul şi să aştepte ?

Până la urmă, Mabel s-a forţat să se aşeze lângă sobă, cu lucrurile de cârpit, şi-a încercat să uite de griji cosând. Nu şi-a dat seama că adormise în scaun decât când a intrat Jack. Barba şi mustaţa îi erau

glazurate cu gheaţă, iar pantalonii îi erau bocnă, acoperiţi cu zăpadă. Nu s-a deranjat să îşi dea jos ghetele sau să tropăie ca să cadă zăpada de pe ele, ci s-a împleticit către sobă întinzând palmele goale. Nu avea mănuşi când îl trimisese după fetiţă. I-a luat mâinile într-ale ei. Jack s-a chircit la atingere.

— Ai degerat ?

— Nu ştiu. Am îngheţat, asta-i clar.

Bolborosea cuvintele, fie de la gheaţa din mustaţă, fie de oboseală. Mabel i-a frecat mâinile, ca să-i facă sângele cald să circule spre vârfurile degetelor.

— Ai ajuns-o din urmă ? Ce-ai văzut ?

El şi-a tras mâinile dintr-ale ei şi şi-a scos nişte gheaţă din mustaţă şi barbă. Şi-a dat jos ghetele şi apoi haina şi pantalonii, pe care le-a atârnat în cuiele din spatele sobei, unde aveau să se usuce. Coliba mirosea a lână caldă şi udă.

— Jack ? M-ai auzit ? Ce-ai găsit ?

El n-a ridicat privirea când a vorbit, ci s-a întors cu spatele la ea şi a mers poticnindu-se către dormitor.

— Nimic. Sunt obosit, Mabel. Prea obosit ca să vorbesc.

S-a băgat sub pături şi curând sforăia încet, lăsând-o iarăşi pe Mabel singură lângă sobă.

11

Jack se socotise întotdeauna dacă nu curajos, atunci măcar priceput şi chibzuit. Se ferea de pericolele serioase, de caii năbădăioşi care îţi puteau rupe spinarea şi de uneltele agricole care îţi puteau tăia membrele, dar întotdeauna râsese de superstiţioşi şi de mistici. Singur în adâncurile sălbăticimii, în lumina tot mai slabă a iernii, descoperise însă în sine un soi de teamă animalică. Ceea ce-l făcea să se ruşineze mai presus de toate era faptul că nu o putea defini. Dacă Mabel l-ar fi întrebat ce l-a îngrozit când a urmat-o pe fetiţă în munţi, n-ar fi putut răspunde decât cu nesiguranţa sfioasă a unui copil speriat de întuneric. Ce de gânduri tulburătoare i se rotiseră prin minte, poveşti pe care trebuie să le fi auzit ca băiat, despre vrăjitoare din pădure şi oameni care se preschimbă în urşi. Nu fetiţa fusese cea care-l înspăimântase, cât lumea ciudată de zăpadă şi stâncă şi copaci tainici prin care ea plutea cu uşurinţă.

Fetiţa sărea cu dibăcie peste buşteni şi zburda prin pădure ca o zână. Se apropiase suficient cât să-i observe blana maro a căciulii şi mocasinii de piele înalţi până la genunchi, care îi înfăşurau strâns picioarele. Lângă stiva de lemne, când îi vorbise, apucase să-i vadă chiar şi genele blonde şi ochii de un albastru profund, iar când a întrebat-o dacă i-a plăcut păpuşa, i-a văzut zâmbetul. Zâmbetul timid şi dulce al unei fetiţe.

Dar apoi ea a devenit o fantomă, o umbră tăcută. În timp ce Jack încerca să o urmeze, o ceaţă

îngheţată cutreiera pădurea. Cristale mărunte de gheaţă umpleau aerul şi se adunau ca o chiciură pe ramurile copacilor şi în genele lui Jack. Mai putea vedea doar la distanţă de vreun metru în ceaţa asta. Se oprea din când în când, încovoindu-se şi punându-şi mâinile pe genunchi, în timp ce sudoarea îi îngheţa pe frunte. Încerca să-şi domolească respiraţia greoaie, dar tot ce auzea atunci era zăpada scârţâindu-i sub ghete. Copila nu scotea nici un sunet. Auzea rămurele trosnind, dar nu vedea decât un iepure de zăpadă ţopăind printre anini, iar mai apoi, când se apropia înserarea, o bufniţă a strigat din depărtare, dar pe fetiţă n-a auzit-o deloc. Uneori nu mai era sigur nici măcar dacă mai era pe urmele ei, dacă nu cumva rătăcea orbeşte printre copaci ca un om nebun, fermecat. Dar apoi o vedea, chiar înainte, de parcă ea ar fi vrut să fie văzută.

Nu mai ştia cât de mult mersese, nici cât de departe ajunsese, dar continuase, dincolo de aşezarea lor de o sută şaizeci de acri, până sus, la poalele munţilor, unde vânase elanul, şi dincolo, unde copacii se răreau, lăsând loc tufelor alpine de mesteacăn şi rododendron. A urmat o coamă care mărginea valea înzăpezită a râului şi a tot urcat pe aceasta până când a ajuns într-un vârf şi s-a pomenit că se află într-un defileu muntos îngust, cu stânci şistoase abrupte.

Defileul era străbătut de o stranie rafală de vânt. Mai departe, putea vedea o cascadă îngheţată, revărsându-se de pe munte şi printre stânci. Dedesubt, pârâul susura făcând bule pe sub gheaţă şi îşi croia calea printre pietre şi sălcii. Dar fetiţa nu era de văzut nicăieri.

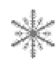
Precaut, mersese pe urmele ei până în defileu. Iar apoi acestea dispăreau în coasta înzăpezită. Nu avea nici o noimă, şi totuşi exact asta vedea – şirul urmelor ei nu continua în susul dealului sau de-a lungul pârâului ; mergea către un versant al muntelui. Apoi a observat ceea ce părea a fi o uşiţă tăiată în coastă, sub o cupolă de zăpadă. Jack s-a aşezat pe vine lângă un pietroi, simţind sudoarea rece pe ceafă. Putea să se apropie de uşiţă şi să o strige pe fată, dar n-a făcut-o. Ce se putea aştepta să găsească ? O fiară de basm care ţine captive fete într-o peşteră ? O vrăjitoare croncănitoare ? Sau absolut nimic, nici copilă, nici urme, nici uşă, doar nebunie dată în vileag de zăpada neatinsă ? De asta se temea probabil cel mai tare, că avea să descopere că nu urmărise nimic altceva decât o iluzie.

Decât să înfrunte acea posibilitate, Jack a întors spatele uşiţei şi a pornit-o către casă. O vreme, a mers pe şirul de urme. Uneori erau două şiruri – unele mici lăsate de copilă şi ale lui, mai mari. Alteori erau doar ale lui, iar Jack ştia că probabil el le distrusese pe ale copilei cu ghetele lui mari, atunci când o urmărea. Şi totuşi simţea o nelinişte la vederea urmelor lui solitare cotind printre copaci. Se lăsa întunericul, iar el se temea că şirul şerpuitor avea să-l reţină în pădure până la ceasurile cele mai reci şi mai întunecate ale nopţii, aşa că l-a părăsit şi s-a îndreptat direct în jos, către albia râului. De acolo putea urma râul Wolverine până la gospodăria lor şi, spera el, putea ajunge la colibă într-o oră.

Însă drumul s-a dovedit a fi mai dificil, fiindcă îl purta prin râpe abrupte, unde zăpada îi trecea cu mult de genunchi, şi îl făcea să se afunde printr-o pădure deasă de molizi întunecaţi care ameninţa să-l dezorienteze. Nu a recunoscut râul când a ajuns la el, nu înainte de-a merge o bucată pe gheaţă şi de-a auzi huruitul de sub el. A luat-o un pic înapoi, până când a fost sigur că era pe teren stabil, iar apoi a mers

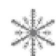
în josul râului, către gospodăria lor, bazându-se pe conturul vag al albiei pentru a se ghida.

Bănuia că Mabel o să-l aştepte şi o să-i ceară răspunsuri. Era firesc, şi totuşi îl deranja. Era obosit, îl dureau toate şi sigur degerase, şi nu avea nimic să-i ofere, în afară de un bărbat în vârstă şi obosit care tremurase în ghete la uşa unei copile.



În dimineaţa următoare, Jack s-a trezit în zgomotul făcut de Mabel prin colibă. Vasele zăngăneau, o mătură foşnea, bufnete şi pocnete – acestea erau sunetele inconfundabile ale iritării ei. Jack s-a dat jos din pat.

Şi-au văzut fiecare de treburile lui, dar enervarea lui Mabel părea să crească, iar paşii îi deveneau tot mai apăsaţi şi oftaturile tot mai puternice. Până la urmă, avea să se potolească, dar distanţa dintre ei avea să crească şi să se adâncească. Jack ştia asta, şi totuşi nu reuşea să găsească puterea de-a o face să înceteze. A evadat mergând la hambar şi la stiva de lemne, lăsând-o pe Mabel cu oftaturile ei.



În următoarele câteva zile, a lucrat în hambar sau în curte, deşi ştia că ar fi trebuit să ardă maldărele de cioturi de pe câmp. A privit copacii şi a căutat urme prin zăpadă. Dacă se întoarce fetiţa, îşi zicea, n-o să alerg după ea. N-o s-o mai sperii.

Aşa că, atunci când fetiţa a apărut chiar în preajma lui Jack, după aproape o săptămână, el nu s-a mai apucat să o urmărească, ci a continuat să-şi vadă de treabă de parcă nici n-ar fi fost acolo. A stivuit lemnele despicate în spatele hambarului, bucată cu bucată. Până la urmă, fetiţa s-a aşezat pe un butuc de molid, privindu-l. La asfinţit, Jack s-a dus în hambar ca să lase toporul şi securea. Fetiţa l-a urmat, la doar câţiva paşi în spatele lui, iar apoi s-a oprit la uşa hambarului. Când el a ieşit, stătea acolo, privindu-l cu ochii ei mari şi albaştri. A trecut pe lângă ea fără să o bage în seamă. Peste umăr i-a strigat :

— E vremea cinei. Hai înăuntru.

Iar fetiţa l-a urmat. Jack i-a ţinut deschisă uşa colibei. Ea a intrat cu băgare de seamă, de parcă i s-ar fi putut prăbuşi podeaua de sub picioare, totuşi a intrat. Pe când trecea pragul, păşind în căldura colibei, stratul subţire de chiciură de pe haină şi căciulă i s-a topit. Jack a privit bucăţelele de gheaţă de pe mocasinii ei dispărând fără urmă şi chiciura din genele ei prefăcându-se în picături. Ochii copilei s-au umezit de parcă ar fi plâns.

Mabel trebăluia la tejgheaua din bucătărie, cu spatele la ei. Jack a închis uşa.

— Cred că s-ar putea să mai avem nevoie de nişte lemne pentru foc…, a zis ea, întorcându-se cu o oală de cartofi fierţi în mâini.

A ridicat privirea şi a văzut fetiţa lângă Jack. Gura i s-a rotunjit de parcă ar fi urmat să zică ceva, dar

n-a mai apucat, căci a scăpat oala cu cartofi pe jos.

— Ah, ah.

Mabel a rămas privindu-şi picioarele, udă fleaşcă şi plină de bucăţele de cartofi.

— Vai de mine.

Fetiţa s-a dat înapoi, speriată de zăngănitul oalei care a lovit podeaua, iar apoi, în coliba liniştită, a scos un mic chicotit şi şi-a acoperit gura cu mănuşile roşii.

Mabel a înşfăcat repede cartofii şi i-a pus înapoi în oală, după care a şters apa cu un prosop. În tot acest timp, nu scăpa copila din priviri.

— Poţi să-mi dai mie haina, a zis Jack.

Fata şi-a dat jos mănuşile, iar el s-a întins ca să i le ia. Însă ea a scos ceva din buzunarul hainei. Era un animal mic, cu blană albă şi nas negru, iar Jack se aştepta să-l vadă zbătându-se şi ţopăind. Dar apoi a observat că era doar o blană neînsufleţită, mai scurtă de treizeci de centimetri de la bot la coadă.

— O hermină ?

Copila a încuviinţat şi i-a dat-o. Pielea uscată trosnea ca un pergament subţire pe sub blană. Mabel a venit lângă el şi a atins pleoapele mici şi goale şi mustăţile aspre. Şi-a trecut degetele de-a lungul blănii albe, către coada cu vârf negru.

— Ce blăniţă drăguţă, a zis el şi a dat s-o înapoieze fetiţei.

Dar ea a scuturat din cap.

— Pune-o înapoi în buzunar, a zis el. Nu cumva s-o uiţi.

Din nou simpla scuturare din cap, apoi un zâmbet firav.

— Vrea s-o primim noi, a şoptit Mabel.

— Aşa e ? E pentru noi ?

Un zâmbet.

— Eşti sigură ? a întrebat el.

O încuviinţare hotărâtă.

Jack a agăţat hermina într-un cui de lângă fereastra de la bucătărie, a netezit blana albă a acesteia cu dosul palmei. Mabel s-a aplecat spre copilă.

— Mulţumesc, a zis ea.

— Poftim.

El a tras un scaun de sub masă.

— Poţi să te aşezi aici.

Fetiţa s-a aşezat, cu haina şi mănuşile grămadă în poală, cu căciula din blană de jder încă pe cap.

— Sigur nu vrei să îţi iau astea ? a întrebat el.

Fetiţa n-a răspuns.

— Bine. Cum doreşti.

Punând o farfurie cu fripturi de elan în mijlocul mesei, Mabel i-a aruncat o privire lui Jack, şi-a mărit

ochii întrebător şi şi-a înălţat sprâncenele. El a ridicat din umeri aproape imperceptibil.

— Bănuiesc că n-o să servim şi cartofi, nu ? a zis Mabel.

S-a uitat la fetiţă şi a zâmbit.

— Dar mai avem nişte biscuiţi din aceia groaznici, marinăreşti. Bănuiesc c-o să ne mulţumim cu ei. Şi nişte morcovi fierţi.

12

Mabel nu-şi imaginase vreodată că fetiţa avea să stea în faţa lor, la masa lor din bucătărie. Cum de se ajunsese aici ? Momentul acesta avea iuţeala şi lentoarea fantastice ale unui vis. A aşezat o farfurie goală în faţa fetiţei şi s-a luptat cu imboldul de a-i strânge mâna, de a o atinge şi a vedea dacă e adevărată. Ea şi Jack stăteau aşezaţi pe scaunele lor. El îşi împreunase mâinile în poală şi îşi plecase capul. Mabel făcuse la fel, dar nu se putea opri s-o privească pe fată.

Era chiar mai mică decât părea de la distanţă, iar masa şi scaunul păreau impozante pe lângă ea. Cu haina groasă pe ea, copila îi păruse aproape dolofană când gonea printre copaci, dar acum Mabel îi vedea braţele subţiri şi umerii mici. Fata purta aceeaşi rochie de bumbac cu floricele, dar Mabel putea vedea acum că era de fapt o rochie de vară, pentru o femeie adultă. Pe sub aceasta, purta o bluză de corp lungă, care era prea mică ; mânecile nu îi acopereau încheieturile subţiri. Părul fetei era blond-alburiu, dar când Mabel l-a cercetat, a văzut că între şuviţe avea împletite şi încâlcite fărâme de licheni gri-verzui, ierburi sălbatice gălbui şi bucăţele ondulate de coajă de mesteacăn. Era atât de straniu şi drăguţ, precum cuibul unei păsări sălbatice.

— Doamne, Dumnezeule…, a început Jack.

Fata nici n-a închis ochii, nici nu şi-a plecat capul, ci l-a privit, fără să clipească, pe Jack. Buze fine, pomeţi abia sugeraţi pe sub obrajii rotunzi de copil, nas mic – Mabel s-a pomenit amintindu-şi chipul pe care îl sculptase Jack în zăpadă. Faţa copilei era blândă şi tânără, dar avea şi o anumită ferocitate, în scânteierea albastră a ochilor şi în ascuţimea bărbiei micuţe.

— Îţi mulţumim pentru această masă şi pentru pământul acesta…

Jack s-a oprit. Mabel nu-şi amintea ca el să-şi mai fi ales vreodată cu atâta grijă cuvintele pentru rugăciune.

— Te rugăm să fii cu noi când… împărţim această masă, între noi şi cu… cu acest copil care ni s-a alăturat.

Fetiţa a făcut ochii şi mai mari şi a aruncat o privire de la Jack la Mabel, cu buzele strânse.

— Amin.

— Amin, a repetat Mabel.

Fetiţa s-a uitat, cu mâinile afundate în haina din poală, cum Mabel punea friptură de elan în fiecare farfurie. Apoi s-a întins uşor înainte, ca pentru a cerceta carnea.

— Ah. Stai să aduc biscuiţii ăia groaznici.

Mabel s-a ridicat şi a trecut prin spatele fetei, oprindu-se o clipă ca să-i inspire mireasma – zăpadă proaspătă, ierburi de munte şi ramuri de mesteacăn. Mabel şi-a lăsat mâna să alunece pe spătarul scaunului, vârfurile degetelor ei abia atingând părul fetei. Poate că totuşi nu era un vis.

De îndată ce Jack şi Mabel au început să mănânce, fetiţa a făcut la fel. A luat un biscuit marinăresc, l-a adulmecat cu zgomot şi apoi l-a pus la loc. Mabel a râs :

— Sunt întru totul de acord, a zis punându-l şi ea deoparte pe al ei.

Apoi fetiţa a ridicat friptura apucând-o cu mâinile, a mirosit-o şi a muşcat din ea. Când i-a văzut pe Jack şi Mabel privind-o, a pus-o la loc. Jack folosea cuţitul şi furculiţa ca să taie feliuţe din friptura lui şi să le mănânce.

— E-n regulă, dragă, a zis Mabel. Mănâncă aşa cum pofteşti.

Fata a ezitat, însă apoi a apucat-o iarăşi cu mâinile. Nu a devorat-o, aşa cum s-ar fi aşteptat Mabel, ca un pui de animal lihnit, ci a mâncat-o graţios, ciugulind ba de colo, ba de dincolo, însă mâncând absolut fiecare bucăţică, ba chiar şi un zgârci care o brăzda. Apoi copila a apucat fiecare feliuţă de morcov fiert şi a mâncat-o cu grijă. Farfuria ei era lună atunci când Jack şi Mabel încă mai continuau să-şi taie friptura.

— Mai vrei ? Nu ? Eşti sigură ? Mai e destulă.

Mabel s-a speriat observând ce tare se îmbujoraseră obrajii copilei, iar ochii îi sticleau ca de febră.

— Îţi e prea cald, copilă, a zis Mabel. Hai să-ţi iau haina. Căciula.

Fata a scuturat puternic din cap. De-a lungul nasului i se iviseră picături mititele de sudoare şi, în timp ce Mabel o privea, o picătură mare de apă a alunecat pe tâmpla copilei.

— Deschide uşa, i-a şoptit Mabel lui Jack.

— Cum ?

— Uşa. Deschide-o şi propteşte-o aşa.

— Cum ? Dar e mult sub zero grade.

— Te rog, a implorat ea. Nu vezi ? E mult prea cald aici pentru ea. Du-te… deschide uşa !

Jack s-a supus şi a fixat o bucată de lemn de foc în uşă, ca să o ţină deschisă.

— Gata, copilă. O să te răcoreşti. Eşti bine ?

Copila se uita cu ochi mari, dar a încuviinţat.

— Ai un nume ? a întrebat Mabel.

Jack s-a încruntat spre Mabel. Poate că insista ceva prea repede, dar nu se putea abţine. Era disperată să apuce copila, să o strângă în braţe şi să nu-i mai dea drumul.

— Eu sunt Mabel. El e Jack. Locuieşti prin preajmă ? Ai o mamă şi-un tată ?

Fetiţa părea să înţeleagă, dar nu scotea un sunet.

— Cum te cheamă ? a întrebat Mabel.

Atunci copila s-a ridicat. Avea haina pusă pe ea încă înainte să ajungă la uşă.

— Ah. Nu pleca. Te rog, a zis Mabel. Îmi pare rău dacă am pus prea multe întrebări. Te rog să rămâi.

Dar fetiţa ieşise deja pe uşă. Nu părea nici supărată, nici speriată. Când a pus piciorul pe zăpadă, s-a întors către Mabel şi Jack.

— Mulţumesc, a zis.

Vocea ei a sunat ca un clopoţel blând în urechea lui Mabel. Iar apoi fetiţa a dispărut în noapte, cu părul ei lung şi blond curgându-i pe spate. Mabel a rămas în uşa deschisă până când aerul rece i-a pătruns picioarele.

13

Fetiţa apărea şi dispărea pe neaşteptate, iar asta îl descumpănea pe Jack. Era ceva nepământean în purtarea şi înfăţişarea ei, în genele îngheţate şi privirea intensă, de-un albastru rece, în felul în care se înfiripa din pădure. În anumite privinţe era atât de clar doar o fetiţă, cu osatura ei fragilă şi chicotelile rare, înăbuşite, dar în altele părea atât de stăpână pe ea şi de înţeleaptă, de parcă ar fi cunoscut lumea prin care se mişca mai bine decât orice altă fiinţă întâlnită vreodată de Jack.

Copila nu se mai arătase de câteva zile, când a venit Garrett în vizită. Era o după-amiază cu ninsoare, aproape că se întunecase încă din miezul zilei, când băiatul a sosit călare, dinspre râu.

— Salut ! i-a strigat lui Jack.

Băiatul a descălecat şi şi-a scuturat zăpada de pe borul pălăriei.

Garrett mai trecea aşa uneori, în drum spre casă, după un tur de pus capcane. Dacă prindea ceva, îi arăta lui Jack, iar apoi, vreme de vreun ceas, se ţinea după el în timp ce-şi făcea treburile. Îl ajuta să stivuiască lemne sau să mute paleţi. Jack îl întreba despre capcane şi vânătoare, dar în general băiatul vorbea şi neîntrebat. Din ziua în care evisceraseră împreună elanul, băiatul se schimbase, ca şi cum ar fi fost dornic să fie prieteni, ba chiar căuta aprobarea lui Jack.

— Azi duci ceva acasă ? a întrebat Jack, arătând cu capul înspre calul lui Garrett.

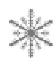
— Nu. Nimica. Am ratat un coiot care-a fost prea isteţ să-mi cadă în plasă. Dacă laşi în urmă şi cel mai mic miros, orice le ridică bănuieli, ţi se duce-ncolo ziua. Nici nu ţi se-apropie de capcană. Uneori mi se pare că-s mai greu de prins şi decât…

Dar Jack nu mai asculta. Dincolo de umărul lui Garrett, prin ninsoare, zărise fetiţa la marginea pădurii. Se uita de după trunchiul gros al unui plop.

— Ai văzut ceva ? a întrebat Garrett.

S-a întors, urmărind privirea lui Jack, dar fetiţa dispăruse.

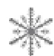
— Aşa mi s-a părut, a zis Jack, dar n-a fost decât o festă a ochilor mei bătrâni.



În ziua următoare, când Jack era singur în curte, copila s-a apropiat în tăcere şi s-a aşezat pe un ciot, în timp ce el muncea. De câteva ori a deschis gura ca şi când ar fi dat să vorbească, dar apoi a închis-o la loc.

Vizitele ei erau determinate de ceva mai mult decât simplă curiozitate sau foame – Jack era sigur. Era ceva ca o vânătaie în pielea de sub ochi ei, ceva înrudit cu tristeţea sau sfârşeala.

În timp ce Mabel continua s-o iscodească, la cină, strecurând ici şi colo întrebări care rămâneau fără răspuns, Jack a ales să aştepte şi să privească. În cele din urmă avea să-şi dezvăluie ea intenţiile. Deocamdată se bucura de compania ei. Doar de câteva ori se aventurase în coliba lor şi întotdeauna refuzase să rămână peste noapte. Dar le adusese mici daruri : blana de hermină albă, coşul cu fructe de pădure, un lipan arctic curăţat şi gata de aruncat în tigaie. Jack a înţeles până la urmă că şi iepurele de zăpadă mort, strangulat şi lăsat la uşa lor – şi acela fusese tot un dar de la copilă. A regretat că îl aruncase în pădure.



Apoi a venit ziua când copila a sosit fără daruri, însă cu întrebările pe care Jack i le ghicise în privire. A sosit devreme, imediat după ce el terminase micul dejun şi ieşise afară în dimineaţa înceţoşată, şi l-a urmat prin hambar şi prin curte, ca o umbră.

Pe când închidea uşa hambarului, i-a simţit mânuţele mici şi reci strângându-l de încheietura mâinii. L-a tras, făcându-l să se aplece spre ea.

Promiţi ?

Vocea îi era şoptită şi speriată.

Şi înainte să-şi dea seama de implicaţiile unei asemenea promisiuni, deja o urma prin zăpadă. Copila alerga de parcă ar fi fost panicată, de parcă ar fi fost urmărită, dar când Jack cădea în urma ei, ea încetinea şi îl conducea către munţi şi către pantele alpine.

A urmat-o, atât de bine cât putea. Era un tontălău cu pas greoi şi răsuflarea tăiată pe lângă ea. Picioarele ei mititele păşeau atât de lin şi sigur. Drumul părea mult mai lung ca data trecută, când o urmărise noaptea prin pădure. Simţea nerăbdarea fetiţei. Se oprea numai cât să o ajungă din urmă, apoi se avânta iarăşi, înainte ca el să apuce să-şi tragă răsuflarea. Nu mai era atent încotro mergeau, ştia doar că urcau. Urcuşul lung şi lent îi dădea cârcei în pulpe şi dureri în piept. Cerul greu, plumburiu îl apăsa. Era slăbit şi greoi. De fiecare dată când ajungeau pe o creastă, îşi zicea : Gata, asta e. În sfârşit am ajuns. Dar apoi porneau mai departe, şi mai sus, către creasta următoare, şi tot aşa iar şi iar. Zăpada era mai adâncă

decât data trecută, iar el se trudea să o străbată, în timp ce fata părea să plutească pe deasupra ei.

Eşti bine ?

Stătea în faţa lui.

Aproape c-am ajuns, i-a zis.

Bine, a răspuns el. Sunt bine. Deschide calea.

A încercat să zâmbească, dar ştia că îi ieşea mai degrabă o strâmbătură.

Nu mai sunt aşa de tânăr cum eram odată, dar o să mă descurc.

Fata părea să facă un efort ca să meargă mai încet, să îi arate unde putea pune piciorul şi unde să se apuce de vreo ramură ca să se ridice peste vreo cornişă.

Apoi el a văzut stâncile în faţa lor şi a auzit susurul pârâului sub gheaţă. A urmat fata în susul defileului. Curând au ajuns într-un pâlc de molizi înalţi ce păreau nelalocul lor la o înălţime atât de mare pe munte, iar ramurile uriaşe şi trunchiurile imense dădeau senzaţia unui adăpost în valea strâmtă. Aici ea a încetinit, fără să se uite în urmă la Jack, şi părea să ezite să mai înainteze. Apoi s-a oprit şi a arătat către o movilă acoperită cu zăpadă de sub unul dintre copaci.

Ce-i acolo ?

Fata nu a răspuns. Doar a arătat, aşa că Jack a trecut pe lângă ea şi s-a apropiat de movilă. A dat deoparte nişte zăpadă şi a descoperit o prelată. S-a uitat iarăşi la fată, întrebător, dar ea s-a întors cu spatele.

Când a tras pânza, o duzină de şoareci-de-câmp au fugit roind în zăpadă, iar el a văzut gâtul unui om, zona în care nişte păr blond atingea haina de lână a unui pădurar. Jack îşi simţea inima bătându-i puternic în urechi. Şi-a pus palma pe umărul lat şi era de parcă ar fi atins un buştean de plop, rece şi îngheţat, la pământ. Jack a mers împrejurul movilei. A observat pe unde îşi croiseră şoarecii-de-câmp tunelele prin zăpadă, răspândindu-se ca într-un labirint, în toate direcţiile, dinspre bărbatul mort. Nu voia, însă a dat deoparte zăpada de pe faţă şi cap, apoi de pe o rână şi de pe piept. Cadavrul zăcea pe o parte, ghemuit ca un copil, dar nu era de copil. Era un adult, mult mai înalt şi mai lat în umeri decât Jack, şi nu era nici o îndoială că părăsise această lume. Ochii lui lăptoşi, afundaţi în craniu, priveau în gol înainte. Pielea îi era de un albastru oribil. Cristale de gheaţă îi crescuseră pe faţă şi pe haine, de-a lungul părului blond şi a bărbii lungi şi stufoase. Rozătoarele începuseră să-i mănânce obrajii îngheţaţi, nasul şi vârfurile degetelor, iar murdăria lor era peste tot.

Isuse. Doamne, Dumnezeule.

Apoi Jack şi-a amintit de fetiţă. S-a întors, iar ea stătea chiar acolo, lângă el, privind la omul îngheţat.

Cine e ? a întrebat Jack.

Tati al meu, a şoptit ea.

Ce s-a întâmplat ?

Am încercat. Am încercat şi-am tot încercat.

Jack a privit-o în ochi – era de parcă ar fi privit apa îngheţând pe un lac. Fără scurgeri lacrimogene,

fără oftaturi. Doar o întindere tăcută, albastră.

L-am tras de braţ şi i-am zis : Hai, tati. Hai, te rog. Dar el n-a vrut să vină. Pur şi simplu stătea în zăpadă.

De ce nu voia să se mişte ?

Bărbia fetiţei tremura în timp ce ea vorbea.

Mi-a zis că apa lui Peter îi ţine de cald, dar eu ştiam că n-o să-i ţină. Voiam să-l încălzesc. I-am ţinut mâinile şi apoi i-am ţinut faţa, uite aşa.

Iar fetiţa s-a întins în jos şi a cuprins obrajii bărbatului mort în palmele ei mici făcute căuş, cu tandreţea unei fiice iubitoare.

Am încercat, dar el era tot mai rece, tot mai rece.

Jack s-a lăsat într-un genunchi lângă cadavru şi a simţit mirosul puternic al băuturii. O sticlă verde era prinsă în încleştarea îngheţată a uneia dintre mâini. Lui Jack i s-a întors stomacul pe dos. Cum putea să facă un bărbat una ca asta, să bea până la moarte în faţa copilului său ?

De ce nu l-am putut încălzi ? a întrebat copila.

Stând încă într-un genunchi, Jack s-a întins şi a apucat-o de umerii micuţi.

Nu eşti tu de vină. Tatăl tău era un om în toată firea, nimeni nu l-ar fi putut salva, decât el însuşi. Nu e vina ta.

A tras prelata peste bărbatul mort.

Când s-a petrecut asta ?

În ziua când a dat prima zăpadă, a zis copila.

El ştia când. Era în noaptea în care el şi Mabel făcuseră micul om de zăpadă în curte. Cu aproape trei săptămâni în urmă.

De ce n-ai cerut ajutor ?

Am ţinut vulpea la distanţă. Am aruncat cu pietre şi am strigat. Şi l-am învelit pe tati, ca să nu-l ciugulească păsările. Dar acum… îl mănâncă şoarecii.

Ce putea face el ? S-a ridicat şi şi-a scuturat zăpada de pe genunchi.

Aş putea aranja să aducem nişte ajutoare de la oraş, a zis el.

Ochii fetiţei au sclipit a furie. Ai promis. Ai promis.

Şi într-adevăr, aşa făcuse. Jack a oftat puternic şi şi-a lovit ghetele una de cealaltă. Asta depăşea graniţele tocmelii lor.

N-o să se întâmple astăzi, a zis el. Trebuie să mă gândesc la asta, la cum să avem grijă de… tatăl tău.

Bine.

Fetiţa era obosită şi calmă, nu mai avea chef de luptă.

O să stai cu noi până o să vedem ce facem.

Jack îi vorbea ca în acea primă zi, când îi spusese că e timpul să intre pentru cină, ca şi când acestea aveau să fie ultimele cuvinte.

Fetiţa a rămas pe poziţii, cu ochii scânteind din nou.

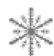
Nu, a zis ea.

Nu pot să te las aici, în pădure. Nu-i un loc potrivit pentru un copil.

Asta e casa mea, a zis ea.

A rămas pe loc, cu capul înălţat. Vântul de munte bătea printre molizi şi îi ciufulea părul blond.

Asta era casa ei. Jack o credea.



În oraş, a întrebat într-o parte şi-n alta, zicând că a văzut câţiva copaci însemnaţi cu toporul, semn de trasee marcate. Vânase cineva prin preajma gospodăriei lui în ultimii ani ? Locuia cineva către munţi ?

— Mda. Mda. Ciudat că întrebi, nu m-am mai gândit la tipul ăla de-un car de ani, a zis George. Noi îi ziceam Suedezu', şi el nu s-a împotrivit niciodată. N-a pomenit nici un nume, acum că mă gândesc. Mai degrabă era rus, bănuiesc, judecând după felul în care rostea cuvintele.

— Cum arăta ? a întrebat Jack. Sunt curios, doar aşa, în caz că-l întâlnesc pe-acolo.

— Un bărbat solid, vânjos. De statura unui tăietor de lemne. Cu părul deschis la culoare. Barbă. Un pic retras, dacă mă-ntrebi pe mine. Deloc genul prietenos, vorbăreţ. Esther e cunoscută că invită burlacii la cina de duminică din când în când, dar pe el nu l-a invitat niciodată. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el. Crezi că încă mai pune capcane prin zona ta ?

Şi Betty şi l-a amintit.

— Ah, ăla era un gagiu ciudat, i-a spus ea lui Jack în timp ce-i turna o ceaşcă de cafea. Ca ăi mai mulţi dintre ei, vara strecura pământul căutând aur, iarna punea capcane. O fi dat lovitura şi-o fi plecat de unde-o fi venit. Nu pricepeam mare parte din ce spunea, mereu amesteca vorbe din altă limbă cu engleza.

— L-ai văzut în ultima vreme ? a întrebat Jack. Nu vreau decât să ştiu cu cine am de-a face, dacă-mi ies în cale capcanele lui.

— Nu. Nu-mi amintesc când a fost aici ultima oară. Dar nici nu venea la oraş decât de câteva ori pe an. Îşi cheltuia tot timpul liber bând cu indienii din susul râului, din câte-am auzit.

— Mă-ntreb ce s-o fi ales de el.

Jack şi-a amestecat cafeaua, aparent nepăsător.

— Cine ştie. Poate că s-a întors de unde-o fi venit. Sau poate că s-o fi înecat în râu sau l-o fi mâncat vreun urs. Se întâmplă mereu. Oamenii vin şi pleacă. Uneori pur şi simplu dispar de pe faţa pământului.

— Îţi aminteşti să fi avut copii ?... Sau nevastă ? Mă gândeam că poate Mabel ar vrea s-o cunoască.

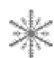
— N-aş putea zice. Mi se părea un tip destul de singuratic.



O tristeţe ca o sfârşeală pusese stăpânire pe Jack pe când se întorcea călare acasă. Calul tropăia puternic şi îşi scutura capul, ca înviorat de aerul proaspăt. Lui Jack îi înţepeniseră mâinile tot ţinând hăţurile. S-a gândit la fetiţă, sus pe versantul muntelui, cu tăticul ei mort şi îngheţat, şi s-a întrebat dacă proceda bine. Îl făcuse să promită că nu va spune nimănui, mai ales lui Mabel, iar Jack înţelesese. Nici o femeie n-ar fi lăsat un copil să rămână singur în sălbăticie, alături de cadavrul tatălui. Fetiţa se temea să nu fie smulsă din lumea care îi era familiară. Jack văzuse cum, o dată sau de două ori, când Mabel se întinsese ca să-i dea deoparte părul din ochi sau să o ajute să-şi încheie haina albastră de lână, fetiţa se crispase şi se trăsese înapoi. Îşi încleştase fălcuţele şi îşi ţuguiase buzele de parcă ar fi zis : Pot să-mi port de grijă şi singură.

Jack era absolut convins că aşa şi era. Fata cunoştea pădurea şi cărările. Găsise hrană şi adăpost. Dar oare asta era tot ceea ce îi trebuia unui copil ? Mabel ar fi zis că nu. Ar fi zis că fata avea nevoie de căldură şi afecţiune şi de cineva care să aibă grijă de ea, dar Jack se întreba dacă asta nu avea de-a face mai mult cu dorinţele unei femei decât cu nevoile unui copil.

În plus, îi promisese fetei. Făcuse puţine promisiuni în viaţă, dar atâtea câte făcuse, le ţinuse cum se pricepuse mai bine.



Secretul se ţinea de Jack precum mireasma fumului negru de lemn şi a zăpezii topite. Seara, Mabel şi-a lipit faţa de barba lui şi i-a atins părul cu degetele.

— Ce-ai ars ?

— Doar nişte rânduri de cioturi de vara trecută. E o vreme potrivită pentru ars. Nici prea vântoasă, nici prea uscată.

— Da. Presupun că este.

Nu părea prea convinsă.

Dezgheţarea pământului lua mai mult decât prevăzuse el. A târât bărbatul mort de sub copac şi a doborât molidul. Apoi a tăiat lemnul şi a făcut un foc din ramurile sale uscate ca iasca. Fetiţa a privit copacul arzând. Stătea deoparte, iar flăcările îi jucau în ochi. Jack a întrebat-o dacă putea să aibă grijă de foc cât lipsea el, dar ea a scuturat din cap. Aşa că, atunci când ziua scurtă s-a încheiat şi s-a lăsat seara, a stivuit cât de multe lemne a îndrăznit şi apoi a coborât muntele. În spatele lui, focul trosnea şi pocnea şi împurpura noaptea.

În ziua următoare, a râcâit pământul îngheţat de sub lemnul care ardea mocnit, săpând cât de adânc a putut, cu o lopată. În locul ăsta se trudea mult pentru un mormânt în luna decembrie. Dar avea să reuşească. A lăsat bărbatul sub o prelată, departe de foc. Era un gând macabru, dar nu voia ca trupul să se dezgheţe. Aşa rămânea îngheţat bocnă.



În a treia zi, Jack s-a târât spre casă plin de funingine şi rupt de oboseală. Mabel aştepta.

— A trecut George, i-a zis ea. I-am zis că eşti pe terenul cel nou, arzi cioturi.

— Da ?

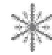
— Mi-a zis că nu erai acolo. N-a dat de tine.

— Hm…

N-a privit-o în faţă. Ea l-a apucat de mână şi l-a strâns uşurel.

— Ce e ? Unde-ai fost ?

— Nimic. Nicăieri, am lucrat. Cine ştie cum de nu m-a văzut George.



În dimineaţa următoare, Jack a continuat să sape în pământul mai moale şi a făcut din nou focul. Era scăldat în sudoare şi acoperit de noroi şi cărbune de la buştenii pe jumătate arşi. Fata nu se putea zări pe nicăieri, dar uneori simţea ceva urmărindu-l de după copaci şi se întreba dacă o fi fata sau vulpea roşcată pe care o văzuse strecurându-se când şi când printre bolovanii acoperiţi de nea.

Până la amiază, groapa părea destul de mare pentru a fi îngropat un om. Jack a mai tras nişte ultimi cărbuni din groapă şi apoi s-a sprijinit în lopată, odihnindu-şi obrazul pe mână. Nu era primul mormânt pe care îl săpa singur. Şi-a amintit de un mormânt mic, de un corp mititel şi lipsit de viaţă, nu cu mult mai mare decât inima unui bărbat.

Jack a strigat copila.

E vremea, a zis. E vremea să-l aşezăm pe tati al tău în locul de odihnă.

Ea a apărut de după un molid.

S-a stins ? a întrebat ea.

Focul ? Da, s-a stins.

Coşciug nu aveau. Jack nu avea scânduri ca să facă unul şi nu voise să atragă prea multă atenţie întrebând prin sat. Prelata trebuia să fie de-ajuns. Jack a împins şi a tras de pânză până s-a desprins din gheaţă, iar apoi a târât corpul prin zăpadă până la mormânt.

Ţi-ai luat rămas-bun ?

Fetiţa a încuviinţat. Jack se simţea rău. Poate să fi fost doar ziua asta atât de lungă, cu transpirat şi cu îngheţat şi fără nici o poftă de masa de prânz. Dar nu i se părea în regulă să îngroape un om fără să anunţe autorităţile sau să semneze vreun fel de act sau măcar să fie de faţă vreun om al bisericii care să citească ceva din Biblie. Nu vedea nici o ieşire. Cel mai rău lucru care se i putea întâmpla acestei copile, în afară de faptul că îi murise tatăl sub ochi, ar fi fost să fie implicate autorităţile. Ar fi fost expediată în vreun orfelinat, departe de munţii aceştia. Lui îi părea a fi şi puternică şi delicată, ca un lucru sălbatic ce

prosperă în locurile sale, dar se veştejeşte dacă e luat şi dus în altă parte.

Fără un alt om care să-l ajute să îl coboare încet, Jack a împins trupul înfăşurat în prelată în groapă, unde a căzut cu o bufnitură cumplită.

Să-l acopăr acum ? a întrebat.

Fetiţa a încuviinţat.

Jack a început să arunce cu lopata pământ şi cărbuni negri, stinşi. S-a întrebat dacă avea puterea să termine, dar a continuat, lopată după lopată, cu fata tăcută stând alături de el. Din când în când bătătorea cu picioarele pământul, ca să se aşeze mai bine, iar fata i se alătura, ţopăind pe mormânt, cu feţişoara încruntată, cu căciula din blană de jder atârnându-i pe spate de şnururile legate de gât.

Deci e gata, a zis Jack.

A mai nivelat nişte ridicături de pământ de pe mormânt.

Fetiţa s-a apropiat. A rămas în picioare, alături de Jack, cu ochii închişi. Iar apoi şi-a fluturat braţele prin aer. Fulgi de zăpadă mai uşori decât penele s-au risipit pe mormânt. Era mai multă zăpadă decât putea ţine în braţe un copil şi se cernea de parcă ar fi căzut din cerul senin de deasupra. Jack a tăcut până ce s-a aşezat şi ultimul fulg.

Când a vorbit, glasul îi era răguşit de la fum.

La primăvară, a zis, putem pune nişte pietre frumoase aici, poate plantăm şi nişte flori.

Fetiţa a încuviinţat, iar apoi l-a cuprins cu braţele de mijloc şi şi-a îngropat faţa în haina lui. Jack a rămas neclintit o clipă, stând stânjenit cu braţele pe lângă corp, iar apoi a îmbrăţişat-o şi el încet, a bătut-o uşurel pe spate şi i-a netezit părul cu mâna lui aspră.

Haide, haide. Bine. O să fie bine. Acum e gata.

1. *Walking* (1862) – eseu al scriitorului american Henry David Thoreau, publicat postum în *Atlantic Monthly* (n.r.).

2. *Queen Silver-Bell* (1906) – carte pentru copii a celebrei scriitoare britanice Frances Hodgson Burnett (n.r.).

Partea a doua

Iar apoi, într-o dimineaţă, după ce s-au topit şi ultimele zăpezi, ea a venit către perechea de bătrâni şi i-a sărutat pe amândoi.

— *Acum trebuie să vă las, le-a zis.*

— *De ce ? au strigat ei.*

— *Sunt o copilă de zăpadă. Trebuie să mă duc într-un loc unde e frig.*

— *Nu ! Nu ! au strigat ei. Nu poţi să pleci !*

Au strâns-o aproape de ei, iar câteva picături din zăpadă au căzut pe podea. Iute, ea li s-a strecurat din braţe şi a fugit pe uşă.

— *Întoarce-te ! au strigat ei.*

— *Întoarce-te la noi !*

Din basmul *The Snow Child*,
repovestit de Freya Littledale

14

Era surprinzător felul în care abia aştepta fiecare nouă zi. Când se trezea dimineaţa, Mabel era cuprinsă de o înfrigurare veselă, iar pentru o clipă nu înţelegea de ce. Era cumva o zi specială, din vreun motiv anume ? Vreo zi de naştere ? Vreo sărbătoare ? Era cumva ceva planificat ? Apoi îşi dădea seama – era posibil să vină în vizită copila.

Mabel veghea adesea la fereastră, dar nu cu sfârşeala melancolică a iernii trecute. Acum, privea cu entuziasm şi speranţă, aşteptând ca fetiţa cu căciulă de blană şi mocasini de piele să se ivească din pădure. Zilele de decembrie aveau o anumită luminozitate şi scânteiere, precum chiciura pe ramurile golaşe, luminată în zori, chiar înainte de-a se topi.

Mabel reuşea însă să se stăpânească. Se închipuia alergând către fată atunci când aceasta apărea la lizieră şi cuprinzând-o în braţe, învârtind-o în aer. Dar nu o făcea. În schimb, aştepta răbdătoare în colibă şi se prefăcea că nu-i observa sosirea. Când copila intra în casă, Mabel nu se apuca să o cureţe lună, să-i scuture frunzele şi lichenii din păr, să-i spele hainele şi să o îmbrace iarăşi. Era adevărat – uneori îşi imagina copila purtând o rochie plisată adorabilă şi funde drăguţe în păr. Uneori chiar visa cu ochii deschişi cum o invită pe Esther la ceai, ca să se mândrească cu fata, de parcă ar fi fost a ei.

Nu făcea nimic din toate aceste lucruri. Erau fantezii prosteşti, care aveau de-a face mai mult cu propriile ei idei romantice despre copilărie decât cu misterioasa fată. Singura dorinţă cu adevărat fierbinte, care îi rămânea după ce alunga nimicurile şi prostiile, era să o atingă pe copilă, să-i mângâie obrazul, să o strângă la piept şi să-i inspire mireasma de aer de munte. Dar se mulţumea cu zâmbetele copilei, iar în fiecare dimineaţă veghea la fereastră, sperând că în acea zi micuţa va sosi.

Mabel nu reuşise să stabilească vreo regulă după care se produceau vizitele. Copila venise din două în două seri vreme de vreo săptămână, dar apoi nu apăruse timp de două sau trei zile, după care a venit într-o dimineaţă şi a stat cu Mabel în bucătărie, în loc să se ţină după Jack prin hambar. A privit-o pe Mabel frământând aluatul de pâine şi era de parcă pe pervazul unui dormitor ar fi poposit o pasăre cântătoare. Mabel nu voia să o sperie mişcându-se prea brusc, aşa că a adoptat stilul domol şi tăcut al lui Jack. I-a vorbit încet copilei. I-a descris cum aluatul trebuia presărat cu făină şi frământat întruna până când îl simţeai bine în mână, uniform şi elastic. I-a spus copilei că mătuşa lui Jack o învăţase cum să facă pâine şi că aceasta fusese uluită că o femeie în toată firea şi căsătorită nu ştia cum se face.

În seara aceea fetiţa a rămas la cină. Jack a venit din hambar, iar Mabel şi copila i s-au alăturat la masă. Fata şi-a plecat capul înainte ca el să înceapă măcar să spună rugăciunea, iar privirile lui Jack şi Mabel s-au întâlnit. Micuţa se învăţase cu obiceiurile lor.

Jack părea într-o dispoziţie neobişnuit de bună, făcând glume şi povestind despre munca lui din acea

zi, în timp ce-şi treceau mâncarea de la unul la altul. La un moment dat, s-a întors spre fată ca să o roage să-i dea sarea. Ea era concentrată asupra farfuriei şi nu l-a observat. Jack şi-a dres glasul, iar apoi a bătut uşurel în masă.

Devine cam ciudat, a spus el.

Fetiţa a tresărit. El şi-a domolit tonul.

Trebuie să îţi spunem cumva. O să rămână „fata“ pentru totdeauna ?

Copila tăcea. Jack s-a întins peste ea după sare, părând să renunţe la ideea de-a scoate un nume de la ea. Mabel a aşteptat, dar Jack s-a apucat iar de mâncat.

Faina, a şoptit fata.

Ce-ai zis, copilă ? a întrebat Mabel.

Numele meu. Este Faina.

Vrei să-l spui din nou, mai rar ?

Faa-ii-na.

Fiecare silabă, o şoaptă înceată. La început, Mabel n-a putut înţelege sunetele străine, atâtea vocale fără consoanele obişnuite, dar apoi mintea i-a gonit spre cuvinte ca „fin“ şi „nea“ şi la sfârşit o răsuflare, sunete ce alcătuiau într-adevăr această fetiţă care şedea la masa lor. Faina.

Ce înseamnă ? a întrebat Mabel.

Fetiţa şi-a muşcat buza de jos şi s-a încruntat.

Trebuie să vezi ca să înţelegi.

Apoi chipul i s-a luminat.

Dar o să vă arăt. Într-o zi o să vă arăt ce înseamnă.

Faina. E un nume adorabil.

Foarte bine, a zis Jack. Păi, asta uşurează lucrurile, nu-i aşa ?

În noaptea aceea, după ce a plecat copila, i-au rostit numele iar şi iar. Acesta a început să le curgă lin de pe buze, iar lui Mabel îi plăcea felul în care îl simţea în gură, felul în care îi susura în ureche – Ai văzut cum şi-a plecat Faina capul la cină ? Nu-i aşa că Faina e un copil frumos ? Oare ce-o să ne aducă Faina data viitoare când vine în vizită ? Erau ca nişte copii care se joacă de-a mama şi de-a tata, iar Mabel era fericită.



Zorii au argintat nămeţii şi molizii, iar Mabel stătea la masa din bucătărie, încercând să deseneze coşul din scoarţă de mesteacăn pe care îl adusese fata. Îl sprijinise de cutia din lemn cu reţete, aşa încât era înclinat către ea, şi încerca să-şi amintească cum arăta plin cu fructe de pădure. Nu mai desenase de mult şi ţinea creionul stângaci în mână, umbrele şi unghiurile desenului nu-i ieşeau bine. Frustrată, şi-a dus o mână la ceafă şi s-a întins.

La vederea fetei care privea pe fereastră, Mabel a tresărit, dar apoi a zâmbit şi a înălţat mâna a salut. Când copila i-a răspuns fluturând şi ea mâna, dragostea i-a inundat tot trupul.

Faina, copilă. Hai, intră, intră.

Copila a adus cu ea înăuntru mirosul de zăpadă, iar aerul din colibă s-a răcorit şi s-a luminat. Mabel i-a desfăşurat fularul de la gât, i-a luat mănuşile, căciula de blană şi haina de lână. Copila a lăsat-o, iar Mabel a strâns hainele la piept, simţind răceala iernii, lâna aspră şi blana maro mătăsoasă. Şi-a trecut dosul unei palme peste fular, minunându-se că stropul de rouă al surorii ei împodobea această fetiţă.

Ce e asta ? Ce făceai ?

Copila stătea la masă, ţinând unul dintre creioanele ei în mână.

Desenam, a zis Mabel. Vrei să vezi ?

A pus hainele copilei pe un scaun şi a lăsat uşa crăpată, aşa încât un curent să poată străbate coliba şi s-o răcorească pe micuţă. Apoi şi-a tras şi ea un scaun şi s-a aşezat alături.

Acesta este blocul meu de desen. Iar acestea sunt creioanele mele. Voiam să desenez coşul pe care ni l-ai dat tu. Vezi ?

Mabel a ridicat desenul.

Ah, a zis copila.

Nu e prea reuşit, nu ? Mă tem că mi-am pierdut şi câtă îndemânare oi fi avut.

Mie mi se pare foarte drăguţ.

Copila şi-a trecut degetele peste coala de hârtie şi şi-a rotunjit buzele, gânditoare.

Şi ce mai poţi desena ? a întrebat.

Mabel a ridicat din umeri.

Orice îmi propun, bănuiesc. Deşi nu va arăta neapărat aşa cum ar trebui.

M-ai putea desena pe mine ?

Da. Ah, da. Dar trebuie să te avertizez că niciodată n-am fost foarte bună la portrete.

Mabel a aşezat scaunul copilei lângă fereastră, aşa încât soarele de iarnă să-i lumineze profilul şi părul blond. Timp de o oră, Mabel şi-a tot mutat privirea de la coala de desen la copilă şi înapoi şi s-a aşteptat ca fata să protesteze, dar ea nu s-a plâns absolut deloc şi nici nu s-a mişcat. Era vitează, cu bărbia uşor înălţată şi privirea fixă.

Cu fiecare linie a creionului, Mabel se simţea de parcă i s-ar fi îndeplinit dorinţa, de parcă ar fi ţinut copila în braţe, i-ar fi dezmierdat obrajii, ar fi mângâiat-o pe păr. A desenat curba delicată a pomeţilor copilei, conturul buzelor ei mititele, arcul curios al sprâncenelor blonde. Reţinută, prudentă şi curajoasă, inocentă şi cunoscătoare… ceva din rotirea capului, din înclinarea privirii aducea a sălbăticiune, iar Mabel voia să surprindă şi asta. Toate aceste detalii le-a observat şi le-a reţinut.

Vrei să vezi ?

E gata ?

Mabel a zâmbit.

Atât pot face astăzi.

A întors blocul de desen către copilă, neştiind la ce reacţie să se aştepte.

Copila a tras aer în piept, iar apoi şi-a împreunat mâinile, încântată.

Îţi place ?

Ah, da ! Asta sunt eu ? Aşa arăt eu ?

Copilă, tu nu te-ai văzut niciodată ?

Fata a scuturat din cap.

Niciodată ? Nici într-o oglindă ? Ei bine, am eu ceva foarte bun. Mai bun decât orice desen pot eu să fac.

Mabel s-a dus în dormitor şi a revenit cu o oglindă de mână.

Ştii ce e asta ? E o sticlă mică, în care te poţi vedea.

Copila a ridicat din umerii mititei.

Uite, vezi ? Asta eşti tu.

Fetiţa s-a uitat lung în oglindă, cu ochii mari şi cu faţa posomorâtă. S-a întins şi a atins suprafaţa strălucitoare cu vârful unui deget, apoi şi-a atins propriul păr, faţa. A zâmbit, a rotit capul într-o parte şi-n alta, şi-a dat părul deoparte de pe frunte, în tot acest timp privind în oglindă.

Vrei să iei tu desenul pe care ţi l-am făcut ?

Faina a zâmbit şi-a încuviinţat.

Mabel a împăturit portretul până când acesta a devenit un pătrat mic, care să încapă în buzunarul copilei.



După ce fetiţa a plecat şi s-a încheiat cina, Mabel s-a aşezat lângă sobă, împletind. Afară vântul vuia prin valea râului, iar ea s-a gândit că aproape mai putea auzi şi un alt sunet. Un urlet îndurerat.

— Vântul se-aude aşa, Jack ?

El stătea la fereastră, privind afară, în beznă.

— Nu. Cred că sunt lupii aceia de lângă râu. I-am auzit urlând şi noaptea trecută.

— Mai înteţeşti un pic focul ? Cred că am răcit.

S-a uitat la el cum punea lemne de mesteacăn pe foc, la flăcările cuprinzând scoarţa ca hârtia şi aruncând lumini jucăuşe pe pereţii colibei. Apoi el s-a dus la fereastră şi s-a mai uitat o vreme afară, în noapte, cum făcea întotdeauna.

— E-n siguranţă fata ? a întrebat Mabel. Vântul ăla suflă ca turbat. Şi lupii.

— Bănuiesc că e-n regulă.

S-au dus la culcare neobişnuit de târziu. Jack a ieşit afară de câteva ori ca să mai aducă lemne, în ciuda stivei de surcele din casă, iar Mabel a continuat să împletească, deşi mâinile îi obosiseră şi ochii îi

ardeau. În cele din urmă, n-au mai rezistat şi s-au dus amândoi agale în dormitor. Au adormit în vuietul vântului care sufla în vale.

15

Era mijlocul lunii februarie când a sosit un pachet pentru Mabel, ambalat în hârtie maro şi livrat cu trenul la Alpine. Jack l-a adus de la oraş, laolaltă cu ceva produse cumpărate de la magazinul universal, atât cât mai puteau lua pe credit.

Mabel a aşteptat până când el a ieşit din nou, înainte să se aşeze la masă şi să-l deschidă. Oare era, în sfârşit, ceea ce aştepta ? Parcă trecuseră secole de când îi scrisese surorii ei, întrebând-o de carte. Sperase vreme de câteva săptămâni, dar când văzuse că nu vine nimic, presupusese că fie sora ei nu o găsise, fie nu îşi dăduse interesul s-o caute.

Îi venea să deschidă pachetul sfâşiind ambalajul, dar simţea nevoia să fie calmă şi rezervată. A încălzit un ibric cu apă şi şi-a făcut o ceaşcă de ceai. Când a fost gata, s-a aşezat la masă, a desfăcut sfoara şi a despachetat cu grijă hârtia. Înăuntru erau două pachete ambalate separat.

Cel mai mare arăta exact ca o carte, dar Mabel a ales să-l deschidă întâi pe cel mai mic. Înăuntru erau câteva creioane de desenat de foarte bună calitate, precum şi mine de cărbune. S-a întors apoi către pachetul cel mare şi a despachetat încet hârtia maro.

Cartea era exact aşa cum şi-o amintea – neobişnuit de mare şi perfect pătrată, o formă diferită de toate celelalte cărţi pentru copii pe care le mai văzuse. Era legată în marochin albastru. Un model extraordinar, cu fulgi de zăpadă argintii, era reliefat pe copertă, şi acelaşi argintiu decora cotorul. A pus cartea pe masă, în faţa ei, şi a deschis-o. „Snegurocika, 1857“ era scris delicat, cu stiloul, în colţul de sus al primei foi de un albastru marmorat. *Fata de zăpadă*. Era scrisul îngrijit al tatălui ei. Adunase multe cărţi în călătoriile lui, iar pe unele le aducea anume pentru ea. Le păstra pe un raft din biroul lui, dar oricând dorea să se uite prin ele, i le dădea jos şi o ţinea în poală în timp ce el întorcea paginile.

Cu cartea în faţă, Mabel se simţea iarăşi ca în biroul tatălui, cu mireasma acestuia de tutun de pipă şi cărţi vechi. A dat prima pagină. Pe toată partea stângă era o ilustraţie color, acoperită cu o foiţă subţire de hârtie transparentă, iar pe cealaltă era povestea, scrisă cu litere pătrăţoase, nelizibile. Era în rusă ! Cum de uitase ? Sau poate nu băgase de seamă niciodată. Aceasta fusese una dintre cărţile ei preferate din copilărie, şi abia acum îşi dădea seama că de fapt nici n-o citise, la propriu, niciodată. Tatăl ei îi spusese povestea, în timp ce ea privea ilustraţiile. Acum se întreba dacă tatăl ei ştiuse cuvintele sau inventase povestea bazându-se pe imagini.

Trecuseră mulţi ani de când murise tatăl ei, dar acum îşi amintea vocea lui, melodioasă şi tulburătoare.

„Au fost odată un bărbat şi o femeie în vârstă care se iubeau foarte mult şi erau tare mulţumiţi de ceea ce le hărăzise soarta, în afară de un mare necaz – nu aveau nici un copil.“

Mabel şi-a mutat privirea înapoi la ilustraţie. Era asemenea unei picturi ruseşti lăcuite, cu culori vii şi limpezi, cu detalii delicate. Înfăţişa doi oameni în vârstă, un bărbat şi o femeie, îngenuncheaţi în omăt, la picioarele unei fete care părea să fie făcută din zăpadă de la pământ până în talie, şi copil în carne şi oase de la talie în sus.

Obrajii copilei de zăpadă dogoreau însufleţiţi, iar părul blond îi era împodobit cu nestemate. Zâmbea dulce în jos, către perechea în vârstă, întinzând spre cei doi mâinile vârâte în mănuşi cu un deget. Pelerina brodată i se revărsa de la umeri, strălucind alb-argintie, fără să se distingă bine în zăpadă. În spatele ei, peisajul înzăpezit era mărginit de un pâlc de mesteceni în nuanţe de verde şi negru, iar în depărtare, de munţii cu culmi ascuţite, acoperite de nea. Între doi copaci stătea o vulpe roşcată, cu ochi înguşti şi aurii ca de pisică.

S-a întins după ceaşca de ceai şi a descoperit că se răcise. Cât timp se tot uitase doar la acea ilustraţie ? A sorbit din ceaiul rece şi a dat pagina. Era noapte. Fetiţa fugea printre copaci. Pe cerul indigo de deasupra ei scânteiau stele argintii, iar perechea se uita tristă din uşa căsuţei.

Cu fiecare pagină întoarsă, Mabel se simţea tot mai îmbătată şi mai tulburată.

A ridicat cartea şi-a apropiat-o de ochi. Ilustraţia următoare fusese mereu preferata ei. Într-un luminiş acoperit de nea, fata era înconjurată din toate părţile de animalele sălbatice din pădure – urşi, lupi, iepuri, hermine, un cerb, o vulpe roşcată şi chiar un şoarece mititel. Animalele stăteau aşezate lângă fată, într-o atitudine nici ameninţătoare, nici iubitoare. Era de parcă ar fi pozat pentru un tablou, arătându-şi blana şi colţii şi ghearele şi ochii galbeni, iar fetiţa privea senină către cititor, fără teamă sau plăcere. Oare animalele o iubeau pe fetiţă sau voiau s-o mănânce ? Nici după atâţia ani, Mabel nu putea afla un răspuns în privirile lor sălbatice şi scânteietoare.

A închis cartea şi a pipăit cu vârfurile degetelor fulgul de zăpadă în relief. A început să strângă ambalajul maro. Abia atunci a văzut scrisoarea de la sora ei, înghesuită între pliurile hârtiei şi cât pe ce să fie aruncată.

Scumpă Mabel,

Ce bucurie să citesc scrisoarea de la tine, să îţi văd iarăşi scrisul de mână atât de frumos şi să ştiu că eşti bine, sănătoasă. Ţie asta sigur îţi va suna teribil de bizar, dar pentru noi, acasă, e ca şi cum ai fi fost exilată la Polul Nord. A fost o uşurare să aflu că ţi-e cald, că eşti în siguranţă, ba chiar că ai şi vecini primitori. Trebuie să fie o binecuvântare rarisimă în sălbăticia aceea. Mai sunt încântată şi să aflu că o să te atingi iarăşi de blocul de desen. Am ştiut mereu că eşti o artistă talentată. Nu ne trimiţi nişte mici desene cu noua ta patrie ? Suntem nerăbdători să ne împărtăşeşti aventurile tale.

Cât despre cartea pe care ai cerut-o, a fost un noroc chior să ţi-o pot trimite. Un student de la universitate, un domn Arthur Ransome, a făcut ordine prin colecţiile tatei şi s-a îndrăgostit în mod deosebit de această carte. Dintre toate temele posibile, el studiază basmele din nordul îndepărtat. Eu

nu eram ataşată de carte, aşa că i-am permis să o ia, pentru studiile lui. Când am primit scrisoarea ta, am fost încântată să-mi dau seama că ştiam cu exactitate unde este. Bineînţeles, a trebuit să o smulg, practic, din mâinile tânărului. El m-a avertizat că este o ediţie rară şi că trebuie tratată cu grijă. A fost îngrozit să afle că urma să ţi-o trimit acolo, dincolo de hotarele civilizaţiei.

Când mă pregăteam să-ţi trimit cartea, am observat întâmplător că e scrisă în rusă. În afară de cazul în care ai învăţat limba în Alaska, m-am temut că o să te pomeneşti pusă în încurcătură când o să descoperi că povestea este imposibil de citit. Înainte de a o împacheta, l-am rugat pe tânăr să îmi spună câte ceva despre Snegurocika, Fata de zăpadă.

Domnul Ransome spune că povestea copilei de zăpadă este în Rusia de o importanţă la fel de mare cum sunt la noi Scufiţa Roşie sau Albă-ca-zăpada. Ca în cazul multor basme, există numeroase versiuni, dar începutul este mereu acelaşi. Un bărbat şi o femeie în vârstă locuiesc fericiţi în căsuţa lor din pădure, însă au o singură supărare : nu au copii. Într-o zi de iarnă, fac o fată de zăpadă.

Îmi pare rău să spun că în toate versiunile povestea se termină rău. Fetiţa de zăpadă vine şi pleacă odată cu iarna, dar în cele din urmă se topeşte întotdeauna. Fie se joacă cu copiii din sat prea aproape de un foc, fie nu o ia din loc suficient de repede la sosirea primăverii, fie, ca în varianta din cartea tatei, întâlneşte un băiat şi alege dragostea, care o face muritoare.

În povestea tradiţională, după spusele domnului Ransome, copila de zăpadă se rătăceşte în pădure. Se întâlneşte cu un urs care se oferă s-o ajute să găsească drumul. Dar ea se uită la ghearele lungi ale ursului şi la colţii lui ascuţiţi şi se teme ca acesta să nu o mănânce. Îi refuză ajutorul. Apoi apare un lup, care tot aşa îi promite să o conducă în siguranţă până la căsuţă, dar şi el arată aproape la fel de înspăimântător ca şi ursul. Copila refuză iarăşi.

Dar apoi întâlneşte o vulpe. „Te duc eu acasă“, îi promite aceasta. Copilei i se pare că vulpea arată mai prietenoasă decât celelalte animale. O apucă de blana de pe ceafă, iar vulpea o conduce afară din pădure. Când ajung la căsuţa bătrânilor, vulpea îi cere o găină grasă, ca plată pentru faptul că a ajutat-o să se întoarcă cu bine. Bătrânii sunt săraci şi hotărăsc să păcălească vulpea, dându-i un sac în care se află câinele lor de vânătoare. Vulpea târăşte sacul în pădure şi îl deschide. Câinele o zbugheşte, urmăreşte vulpea şi o omoară.

Copila de zăpadă e supărată şi tristă. Îşi ia rămas-bun de la bătrâni zicându-le că, de vreme ce n-o iubesc nici măcar cât pe una dintre găinile lor, se va întoarce să trăiască cu Tatăl Iarnă şi Mama Primăvară.

Când bătrâna se uită afară, tot ce-a mai rămas sunt ghetele roşii ale copilei, mănuşile roşii şi o băltoacă de apă.

Ce poveste tragică ! Nu înţeleg de ce poveştile astea pentru copii se termină întotdeauna atât de îngrozitor. Cred că, dac-o voi spune vreodată nepoţilor mei, voi schimba finalul şi îi voi face pe toţi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Avem voie, nu-i aşa, Mabel ? Să inventăm propriile noastre finaluri şi să alegem bucuria în locul tristeţii ?

N—-am putea păstra măcar una ? s-a rugat Mabel. Găina

roşie. E aşa de drăguţă, i-am putea da resturile de la masă.

— Găinile nu sunt fiinţe solitare, a zis Jack. Sunt ca un stol. N-ar fi în regulă.

— Nu ne mai acordă domnul Palmer un pic de credit, doar cât să mai cumpărăm ceva hrană pentru restul iernii ? N-ar costa aşa mult, nu ?

Pe Jack îl strângea gulerul cămăşii, iar coliba era prea încinsă şi prea mică. Hrană pentru pui, Dumnezeule. Ce fel de oameni nu-şi pot permite hrană pentru pui ? Deja rămăseseră fără cafea şi nici zahărul n-avea să mai ţină mult.

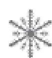
— Trebuie s-o facem.

A ieşit pe uşă şi aproape că o închisese în urma lui, când a auzit-o pe Mabel.

— Esther zice că cel mai bine e să le scufunzi în apă clocotită, ca să se jumulească. Să încălzesc o oală cu apă ?

— Ar fi bine.

Şi a închis uşa.



Lui Jack nu-i făcea nici o plăcere să taie găinile. Dacă ar fi fost după el, le-ar fi ţinut bine mersi, vii şi îndopate, câte zile aveau ele, în hambar. Pe timpul verii, erau bune ouătoare, cele mai multe dintre ele, şi ştia că Mabel se ataşase cumva. Dar nu puteai să laşi un animal să moară de foame câtă vreme era în grija ta. Mai bine îl omorai şi gata.

A ochit un topor lângă stiva de lemne, când mergea spre hambar. Acum îşi dorea să-i fi dat prin minte să-i ceară un sfat şi lui George. Bunica lui era renumită fiindcă ştia să sucească gâtul unui pui direct cu mâna, dar în general auzise că li se taie capul şi se lasă să li se scurgă sângele. O sarcină neplăcută, oricum ar fi fost dusă la bun sfârşit.

O duzină de pui fără cap, şi în curând o să i-i ducă în bucătărie bietei Mabel, care a ţinut atâta la ei. Totuşi, ea o să facă ce trebuie. O să le scoată măruntaiele păsărilor şi o să le jumulească, fără să se plângă vreo clipă, aşa cum nu s-a plâns nici de proviziile pe terminate sau de şirul nesfârşit de mese cu carne de elan şi cartofi. În ultimele câteva săptămâni, strânsese afine şi măceşe îngheţate şi pusese ceva gem la borcan, reuşind să facă o prăjitură fără ou care nu era tocmai rea. Se descurca destul de bine cu ce avea, şi într-un fel o şi prindea. Era îmbujorată şi râdea mai mult decât râsese în toţi ultimii ani, chiar şi atunci când mai servea încă o farfurie cu friptură de elan.

În plus, se apropiase din nou de cărţile şi creioanele ei. Jack observase. Copila îi aducea mereu ceva nou de desenat – o pană de bufniţă, un ciorchine de fructe de scoruş-de-munte, o creangă de molid cu

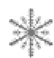
conurile încă pe ea. Stăteau amândouă la masa din bucătărie, cu uşa colibei crăpată în aşa fel încât „să nu-i fie prea cald copilei“, cu capetele apropiate în timp ce ea desena. Era o privelişte plăcută.

Dar totodată îl speria ce mult se ataşa Mabel de fată. Şi el. Îşi dădea seama. Poate că nu pândea pe fereastră, dar şi el o aştepta cu nerăbdare, sperând întruna. Sperând că nu era singură sau în pericol. Sperând că se va ivi dintre copaci şi va veni alergând, râzând, înspre el.

Uneori voia să-i spună lui Mabel adevărul. Era o povară şi nu prea ştia cum s-o ducă. Voia să-i spună lui Mabel despre bărbatul mort şi despre locul izolat din munţi unde îl îngropase. Voia să-i spună despre uşa ciudată din versantul muntelui. Faptul că el cunoştea suferinţa copilei îl apăsa, ca un lucru rece şi greu, în stomac, iar uneori nici nu putea privi chipul ei mic şi palid de teamă să nu se sufoce de durere.

Îi promisese fetei, dar poate că asta nu era decât o scuză. Cruntul adevăr al faptelor la care fusese martoră copila i-ar fi frânt inima lui Mabel, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i provoace şi mai multă tristeţe. Puterea ei de-a suferi îl înspăimânta. Se întrebase, nu doar o dată, dacă nu cumva ea se aventurase pe gheaţa râului în noiembrie, cunoscând prea bine pericolul.

Jack a înhăţat de picioare o găină şi a dus-o, în timp ce aceasta cârâia şi flutura din aripi, la butucul de tăiat lemne de lângă stivă. Zarva nu s-a oprit imediat, nici măcar la ceva vreme după ce capul a fost tăiat. Doar încă unsprezece, s-a gândit Jack posomorât, aşezând pasărea moartă în zăpadă.



Nu plănuise să ajute la jumulit, dar apoi a văzut ce treabă solicitantă şi neplăcută ar fi fost pentru o singură persoană. Unul lângă celălalt la tejgheaua din bucătărie, acoperiţi de pene şi cu mânecile suflecate, Jack şi Mabel cufundau rând pe rând câte un pui în apă clocotită, apoi jumuleau pene după pene. Au încercat să strângă penele roşii, negre şi galbene în saci, însă curând mai multe erau lipite de podea sau pluteau prin colibă decât în saci.

— Poate c-ar fi trebuit să facem asta afară, a zis Mabel încercând să-şi dea la o parte o pană umedă de pe frunte cu dosul palmei.

Jack a chicotit.

— Ţi-aş lua-o eu, dar mă tem că doar aş adăuga şi altele, a zis ridicându-şi mâinile acoperite de pene.

— Şi mirosul ăsta îngrozitor, a zis Mabel.

Aburul ce se ridica din apa clocotită mirosea a pene opărite şi a piele de pui fiartă pe jumătate.

— Mă gândeam… ce-ar fi să servim pui la cină, a zis Jack, încercând să-şi păstreze expresia serioasă.

— Nu, nu. N-aş putea… Ah, mă tachinezi, a zis ea şi a dat un bobârnac unei pene înspre el.

Când el s-a apucat să jumulească alt pui, Mabel a oftat alături.

— Ce e ?

— E draga, scumpa de Nuşa Găinuşa, a zis ea privind tristă în jos, la găina moartă din mâinile ei.

— Ţi-am zis că-i mai bine să nu le dai nume.

— Dar nu e chestie de nume. Le-aş fi recunoscut oricum, indiferent cum le-aş fi zis. Nuşa Găinuşa mă urma peste tot când adunam ouăle, cloncănind de parcă m-ar fi sfătuit.

— Îmi pare rău, Mabel. Nu ştiu ce altceva să facem.

Şi-a îndoit mâna, a simţit tendoanele frecându-se între ele şi s-a întrebat cum putea s-o dezamăgească întruna pe Mabel.

— Crezi că te învinovăţesc pe tine ? a zis ea.

— Doar nu pe altcineva. Pe mine cade.

— Cum de ajungi mereu la concluzia asta ? Că totul e din vina ta şi numai a ta ? N-a fost ideea mea să venim aici ? Nu eu am vrut să ne stabilim în locul ăsta, cu toată munca grea şi cu toate eşecurile ce-aveau să decurgă de-aici ? Dacă e cineva de învinovăţit, atunci eu sunt aceea, fiindcă am ajutat atât de puţin.

Jack îşi privea în continuare mâinile.

— Nu înţelegi ? Toate astea trebuiau să fie ale amândurora, succesele şi eşecurile, a zis Mabel, gesticulând larg în timp ce vorbea, ca pentru a cuprinde totul, şi puii jumuliţi, şi penele ude.

— Toate astea ? a zis el, neputând să-şi reţină un zâmbet.

— Da, toate astea.

Atunci a zâmbit şi ea.

— Fiecare blestemată de pană. Ale mele şi ale tale.

Jack s-a întins şi a sărutat-o pe vârful nasului, apoi i-a prins o pană pe după ureche.

— Bine, atunci, i-a zis.

După ce au terminat cu ultimul pui, au încercat să măture penele din colibă, dar imposibilitatea sarcinii lor i-a făcut să râdă, până când Mabel a renunţat şi s-a prăbuşit într-un scaun din bucătărie, cu picioarele întinse înainte. Jack şi-a şters sudoarea de pe frunte cu antebraţul.

— Cine s-ar fi gândit că o să fie atâta muncă, doar ca să pregătim puii ăştia ?

Mabel îşi făcea vânt cu o mână. Jack a încuviinţat din cap, apoi a luat păsările ca să le atârne în hambar, alături de carnea de elan. Aveau să se păstreze îngheţate până când se vor putea îndura să le mănânce.

Când s-a întors, a văzut că Mabel pusese un pui deoparte.

— Glumeam, nu ? În legătură cu gătitul unuia diseară ?

— Nu e pentru noi.

— Dar ?

Mabel şi-a pus haina şi ghetele.

— Îl duc într-un loc din pădure.

— Ce loc ?

— Acolo unde ai lăsat tu darurile pentru ea şi păpuşa.

Deci ştiuse tot timpul.

— Păi, un pui mort ? a întrebat el. Pentru copilă ?

— Nu pentru ea. Pentru vulpea ei.

— Adică ai de gând să dai un pui de-al nostru unei vulpi ?

— Trebuie s-o fac.

— De ce ?

Jack ridicase vocea.

— Ce rost are, pentru numele lui Dumnezeu, când noi abia ne mai descurcăm, să arunci o cină în pădure ?

— Vreau ca ea să ştie…, aici Mabel a înălţat bărbia, de parcă ce spunea cerea ceva curaj. Faina trebuie să ştie că o iubim.

— Şi un pui îi va demonstra asta ?

— Ţi-am zis, e pentru vulpea ei.

Pe când Mabel ducea pasărea moartă şi jumulită afară, în bezna nopţii, lui Jack i-a venit să râdă de absurditatea gestului. S-a pomenit însă gândindu-se la ce spusese Esther despre nebunia iernii întunecate.

17

În timp ce se apropia de colibă, Jack a auzit voci de femei stând la taclale, iar când a intrat pe uşă cu un braţ de lemne de foc, a dat peste Esther, cu picioarele necuviincios proptite de un scaun din faţa sobei. Purta nişte pantaloni marinăreşti de lână, cu manşetele vârâte în şosete lungi, cu dungi roşii. Unul dintre degetele mari i se iţea printr-o gaură dintr-o şosetă, iar pe când Jack mai băga lemne în sobă, ea îşi mişca degetele de la picioare, ca să se încălzească.

— Tocmai îi spuneam lui Mabel că sper că băiatul ăla al meu nu vă sâcâie prea tare. Ştiu că tot trece pe-aici în iarna asta, sigur v-a-mpuiat capul, a zis ea.

Mabel i-a întins o ceaşcă de ceai, iar ea a sorbit.

— Nu. Nu.

Jack a încercat să nu se uite la degetul gol.

— Absolut deloc. Ca să fiu sincer, cred că-mi face plăcere compania lui. Am multe de învăţat de la el.

— Nu care cumva să-i spui. O să i se urce la cap şi n-o să-i mai ajungem la nas nici cu prăjina. Băiatul ăla ştie multe, dar nici pe jumătate din câte crede el că ştie.

— Păi, bănuiesc că aşa eram cam toţi la vârsta lui.

— Dar de tine îi place. Mereu vorbeşte de tine. Jack zice aia, Jack zice aialaltă.

Mabel i-a întins lui Jack o ceaşcă de ceai.

— Sunt şi turte de mălai. Le-a adus Esther.

Cele două femei îşi petrecuseră mare parte din zi schimbând reţete şi modele, şi chiar şi din curte le auzise râsetele. Era bucuros că Mabel avea companie.

Esther s-a ridicat, s-a întins şi a luat o turtă de mălai de pe farfurie.

— Am mai adus şi-un mic sfat. I-am zis lui Mabel că ar trebui să iasă mai mult din coliba asta. Toată vorbăria asta despre fetiţe care aleargă pe-aici, printre copaci. Mâine-poimâine o vezi că se apucă să dea ceaiuri dansante în curtea din faţa casei, purtând doar chiloţei şi o pălărie înflorată.

Esther a înghiontit-o pe Mabel cu cotul şi i-a făcut cu ochiul, dar ea nu a zâmbit.

— Ah, uită-te la tine, palidă ca o fantomă. Nu-ţi spun noutăţi. E o aiureală toată vorbăria asta despre o fetiţă.

— Nu sunt nebună, Esther.

Vocea lui Mabel era încordată, privirea ei a întâlnit-o pe a lui Jack.

— Deci ai ceva nerv, draga mea, a zis Esther îmbrăţişând-o. O să ai mare nevoie de aşa ceva ca să supravieţuieşti aici.

Jack se aştepta ca Esther să găsească atunci un motiv ca să plece, dar ea fie n-a observat că Mabel tăcea, supărată, fie avea mai multă putere ca s-o înfrunte decât el. S-a instalat pe un scaun de la masă, plimbându-şi ceaiul prin gură.

— Bun ceai. Foarte bun ceai, a zis ea. V-am povestit vreodată despre ceaiul de grizzly ?

— Nu. Nu-mi amintesc s-o fi făcut, a răspuns Jack.

Intenţionase să mai lucreze pe-afară vreme de-un ceas sau două, dar şi-a tras un scaun în faţa ei şi-a lui Mabel şi a mai luat o turtă de mălai.

— Danny… Jeffers ? Jaspers ? Ah, la naiba, nu mai ştiu cum. În tot cazul, Danny tot căra un sac puturos plin cu… hm, hai să zicem părţile mai puţin dorite ale urşilor grizzly. Jura că se poate face din ele un ceai care ar îmbunătăţi viaţa sexuală.

Ochii lui Esther au licărit zburdalnici.

— Aşaaa, şi-ţi dădeai întotdeauna seama cine-avea necazuri în aşternut, după cine stătea de vorbă cu bătrânul Danny.

— Ah, a trebuit să bei chestia aia ? Ce îngrozitor.

Mabel a strâmbat din nas.

— Eu mă gândeam mai degrabă la bieţii urşi grizzly, a zis Jack. Închipuiţi-vă cum e să treci prin asta !

Esther a râs ţinându-se de burtă.

— Ce privelişte ar mai fi şi asta, să te lupţi corp la corp cu un urs grizzly.

— Păi, doar nu vrei să spui…

Mabel avea o figură îngrozită.

Esther abia mai putea vorbi, aşa râdea de tare.

— Nu… nu… Urşii nu mai erau vii. Îi omora mai întâi.

— Oh, a zis Mabel încet, iar Jack nu şi-a putut da seama dacă era jenată sau se gândea la urşii grizzly omorâţi.

— Bănuiesc că multe figuri s-au perindat pe-aici de-a lungul anilor, a zis el.

— Ah, bineînţeles. Locul ăsta atrage zărghiţii ca pe muşte. Dacă noi ne socotim printre cei sănătoşi, asta îţi spune ceva.

Mabel a zâmbit de data asta.

— Aţi auzit, probabil, de tipul care şi-a vopsit coliba în portocaliu ţipător ? a întrebat Esther.

— Nu, nu.

Mabel a râs şi a scuturat din cap.

— Nu te mai cred. Inventezi.

Esther şi-a ridicat solemn mâna dreaptă.

— Jur că-i adevărat. Portocaliu ca portocala. Zicea că o să-l înveselească în timpul iernilor întunecate. Locul lui era chiar dincolo de calea ferată. Mie mi s-a părut destul de drăguţ, dar toţi oamenii de la oraş l-au sâcâit neîncetat.

— Şi a mers ?

— N-aş zice. Şi-a dat foc colibei în acea iarnă, a ars totul până în temelii. M-am întrebat mereu – fiindcă se plângea de frig mai mult decât orice om pe care l-am întâlnit vreodată – ce Ucigă-l-toaca făcea în Alaska, dar n-am priceput. Toată lumea a zis că incendiul a fost un accident şi că toată vopseaua aia a alimentat flăcările, dar poate că el se săturase pur şi simplu să-i fie frig. O fi vrut să plece într-o mare vâlvătaie, ca bătrânul Sam McGee.

— Care Sam ? a întrebat Mabel. Cineva care locuieşte pe-aici ?

— Care Sam ! Şi zici că taică-tău a fost profesor de literatură ?

Esther s-a pornit să recite un poem de un poet din Yukon, pe nume Robert Service, care vorbea despre lucrurile ciudate care se petrec sub un soare de la miezul nopţii[1].

Cum începea să se întunece, Mabel a invitat-o să rămână la cină, dar ea a refuzat, trebuia să se întoarcă şi să gătească pentru casa ei plină de bărbaţi. După ce şi-a pus haina şi ghetele şi a fost gata de plecare, a îmbrăţişat-o iar pe Mabel.

— Zău dacă nu mi-ai devenit cea mai bună prietenă, a zis. Ai grijă de tine, da ?

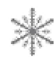
— Sigur, a zis Mabel. Mi-a făcut plăcere să ne vedem.

Jack a urmat-o pe Esther în curte şi s-a oferit să îi înhame calul la căruţă.

— Mă descurc şi singură, Jack, a zis ea.

S-a apropiat de el şi-a aruncat o privire înapoi spre colibă.

— Pentru ea îmi fac griji, a zis. Are, aşa, o tristeţe, cum avea şi mama mea. Fii cu ochii pe ea.



Jack se aştepta ca Mabel să fie posomorâtă şi tăcută când a revenit în casă, dar ea fredona ceva la ligheanul din bucătărie.

— V-aţi simţit bine împreună ?

— Da. N-am mai întâlnit pe nimeni ca ea. E plină de surprize şi aş zice că-mi place.

Turna apă într-o oală şi nu ridica privirea în timp ce vorbea.

— Tu de ce nu-mi iei niciodată apărarea, de ce nu-i spui că şi tu ai văzut copila ?

Deci el, şi nu Esther, o înfuriase.

— Nu pricep, Jack. E adevărată. Ai văzut-o cu ochii tăi, ai stat cu ea chiar la masa asta. Şi totuşi nici măcar o dată nu ai recunoscut-o în faţa Bensonilor.

— Nu ştiu, a zis el. Poate că nu-s aşa de curajos ca tine.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu. Tu eşti altfel. Eşti complet sinceră, chiar dacă asta înseamnă ca oamenii să spună că eşti nebună. Dar eu… cred că eu…

— Nu mai zi o vorbă, a spus Mabel, mai degrabă uluită decât furioasă.

S-a apucat să sorteze cartofii dintr-un sac.

— Oare ar trebui să-mi fac şi eu rost de o pereche de pantaloni de lână din aceia cum poartă Esther ? a întrebat ea.

— Numai dacă porţi şi ciorapi cu găuri.

— Dar nu ţi se păreau călduroşi şi practici ?

— Ciorapii ? a tachinat-o el.

— Nu. Nu. Cu ciorapii e altă treabă.

Când a început să cureţe cartofii, el stătea în picioare în spatele ei şi i-a atins cârlionţii care scăpaseră din agrafe şi i se ondulau pe ceafă. Apoi a cuprins-o de talie şi s-a lipit de ea. Toţi anii ăştia, şi el tot mai era atras de mirosul pielii ei, de săpun aromat şi aer proaspăt. I-a şoptit în ureche :

— Dansezi ?

— Cum ?

— Zic să dansăm.

— Să dansăm ? Aici, în colibă ? Cred că tu eşti ăla nebun.

— Te rog.

— Dar nu avem muzică.

— Putem să ne amintim noi o melodie, nu-i aşa ?

El a început să fredoneze *La umbra mărului bătrân*.

— Uite, i-a zis şi a rotit-o cu faţa la el, cu braţul ţinând-o încă din talie, cu mâna ei firavă în mâna lui.

A fredonat mai tare şi a început să o conducă în piruete pe podeaua de scândură.

— Mmm, mmmm, cu inima deschisă, eu te voi aştepta…

— …la umbra mărului bătrân.

Ea l-a sărutat pe obraz, iar el a aplecat-o pe spate, ţinând-o cu braţul.

— Ah, mi-a venit şi mie una, a zis ea. Stai să văd…

Şi a început să fredoneze neclar. Jack n-a recunoscut melodia de la început, dar apoi şi-a dat seama şi i s-a alăturat şi el la cântat.

— Când părul îmi va fi albit – o aplecare pe spate şi o piruetă lângă masa din bucătărie –, îmi vei da o sărutare şi-mi vei zice de iubire că-n decembrie e-n floare cum era în luna mai ?

Iar apoi au ajuns lângă sobă şi Mabel l-a sărutat, cu gura întredeschisă şi moale. Jack a tras-o şi mai aproape de el, a strâns-o în braţe şi a sărutat-o lângă ureche şi apoi în josul gâtului dezgolit şi, în timp ce ea îşi lăsa delicat capul pe spate, pe claviculă. Apoi el şi-a strecurat un braţ pe sub genunchii ei şi a ridicat-o.

— Dar ce, Doamne… o să-ţi rupi spinarea, a bâiguit ea între hohote de râs. Suntem prea bătrâni pentru asta.

— Chiar suntem ? a întrebat el.

Şi-a frecat barba de obrazul ei. Ea a ţipat şi a râs nebuneşte, iar el a purtat-o în dormitor, deşi nu luaseră încă cina.

18

Afinele se vedeau ca nişte rubine mititele şi roşii pe neaua albă, iar privirea lui Mabel se uita după ele. Crezuse că nu sunt comestibile, însă Esther îi spusese că de fapt deveneau mai dulci odată ce îngheţau şi erau perfecte pentru sosuri şi jeleuri. Vremea de la sfârşitul lunii februarie se mai încălzise, exact până sub limita de îngheţ. Cerul era albastru, nu bătea vântul şi era surprinzător de plăcut să stai pe-afară. Mabel mergea prin zăpada adâncă din preajma colibei, purtând coşul din scoarţă de mesteacăn dăruit de Faina. Fructele erau mici şi risipite printre crenguţele golaşe şi fine, dar puţin câte puţin Mabel începea să umple coşul. Plănuia să gătească un fel delicios cu afinele, cepele de la Esther şi condimente. Poate că asta avea să dea cărnii de elan un alt gust decât cel de la fiecare masă servită zi de zi, de nesfârşite săptămâni. Zâmbea absorbită, gândindu-se ce necesitate reală este inventivitatea, când a înălţat privirea şi a văzut copila şi vulpea.

Faina nu înceta să o sperie pe Mabel. Nu era doar felul în care apărea pe neaşteptate, ci atitudinea ei. Stătea cu braţele pe lângă corp, toată în alb şi albastru, cu haina ei de lână, mănuşile, fularul, tivul de blană şi părul blond. Căciula maro de blană îi era presărată cu nea, la fel şi genele. Avea o figură atentă şi calmă, de parcă ar fi aşteptat minute în şir, sau poate ani, ştiind că era doar o chestiune de timp ca

Mabel să vină în acest loc din pădure.

Mabel nu mai era sigură de vârsta copilei. Părea, totodată, şi abia născută, şi la fel de bătrână ca munţii, cu ochii animaţi de gânduri nerostite, cu chipul impasibil. Aici, cu copila între copaci, totul părea posibil şi real.

La fel de uimitoare era şi vulpea. Stătea lângă Faina cu coada ei roşie şi mătăsoasă încolăcită în jurul labelor şi cu urechile ciulite. Ceva din privirea ei vorace şi din gura îngustă şi neagră povestea despre o mie de morţi mărunte, iar Mabel nu-i putea uita botul mânjit de sânge.

E prietena ta ? a întrebat-o pe copilă.

Faina a ridicat din umerii ei mici.

Vânăm împreună, a răspuns.

Şi cine ucide ? a întrebat Mabel.

Amândouă.

O mângâi vreodată ?

Fata a scuturat din cap.

Cândva o făceam, a zis. Când era pui, îmi lua din mână bucăţele de carne, şi nu m-a muşcat niciodată. Iar noaptea, uneori dormea lângă mine. Însă acum e prea sălbatică. Alergăm şi vânăm împreună, dar asta-i tot.

Ca pentru a demonstra că a zis adevărul, Faina a întins mâna înmănuşată în jos, către vulpe. Aceasta s-a ferit cu agerime şi a ţâşnit printre picioarele copilei, între copaci. Fata s-a uitat, iar lui Mabel i s-a părut că a văzut pe chipul ei uimire şi dor.

Ai cules multe fructe ? a întrebat Faina întorcându-se iarăşi spre ea.

Câteva, a zis Mabel. Nu câte ar trebui. Dar e o zi minunată. Nu mă deranjează că mi-am pierdut aşa cam toată dimineaţa.

Fata a încuviinţat, apoi a arătat după un pâlc de molizi.

Mai sunt, uite-acolo, a zis.

Mulţumesc. Nu vii cu mine ?

Dar fata deja se îndepărta, alergând înspre colibă. A licărit printre copaci şi a fluturat pe deasupra stratului de nea, până când Mabel a rămas iarăşi singură în pădure. Lumina soarelui strălucea pe zăpadă şi putea auzi vântul suflând dinspre gheţar, însă aici era linişte, atât de linişte, încât Mabel s-a întrebat dacă nu fusese singură în tot acest timp. A pornit prin zăpadă, printre molizi.



I-a luat ceva timp ca să îşi dea seama ce auzea. Mabel îşi umpluse până la refuz coşul cu fructele către care o îndrumase Faina. Şi-a pus la loc mănuşile şi ţinea coşul cu grijă, ca să nu îi cadă nici o singură afină în zăpadă. În timp ce se apropia de colibă, i s-a părut că auzea strigăte. Sau poate era un

cântec. Apoi, când a ieşit dintre copaci şi a ajuns în curte, a auzit clar – râsete.

Jack şi copila stăteau unul lângă altul, cu braţele deschise şi mâinile aproape atingându-li-se. Iar apoi, pe neaşteptate, se aruncau pe spate, în zăpada adâncă.

Hai să vezi ! Hai să vezi ! i-a strigat copila lui Mabel.

Jack ? Faina ? Dar ce tot…

Suntem îngeri de zăpadă, a strigat Jack, iar fata a chicotit.

Mabel s-a apropiat de ei, cu coşul în mâini, şi a privit în jos. Jack era cufundat aproape treizeci de centimetri în nea şi îşi flutura braţele şi picioarele ca un om care se îneacă. Zâmbea larg, iar Mabel a văzut că avea barba şi mustaţa garnisite cu zăpadă.

Lângă el, copila stătea întinsă pe stratul de nea, zâmbind, cu privirea albastră pierdută pe cer.

Mabel a văzut acum că amândoi erau înconjuraţi de îngeri de zăpadă – silueta mai mare, mai adâncită, a lui Jack şi a copilei, mai mică şi mai uşoară. O duzină sau chiar mai mulţi erau împrăştiaţi prin curte, doi câte doi, şi străluceau în lumina soarelui. Mabel nu văzuse vreodată ceva mai frumos. S-a plimbat printre ei.

Jack s-a chinuit să se ridice în picioare. Apoi s-a întins către Faina şi a apucat-o de mâini.

Uite, a strigat copila către Mabel.

Jack a tras-o pe Faina din zăpadă, amândoi râzând.

Ceea ce vedea Mabel în zăpadă, la picioarele ei, îi tăia răsuflarea. Îngerul era atât de delicat şi aripile sale erau perfect alcătuite, ca urma lăsată pe nea de o pasăre sălbatică atunci când se înalţă în zbor.

Nu-i frumos ? a întrebat Jack.

Nu înţeleg. Cum…

Nu ţii minte, nu făceai aşa când erai mică ? a întrebat-o Jack. Nu trebuie decât să-ţi fluturi braţele şi picioarele pe lângă tine. Hai. Încearcă şi tu.

Mabel a ezitat, cu coşul de fructe în braţe.

Ah, te rugăm. Nu vrei ? a implorat-o copila.

Jack a luat coşul şi i l-a dat Fainei.

Nu ştiu. Cu fustele mele lungi şi toate celelalte.

Dar el a apucat-o de umeri şi, înainte ca ea să-şi dea seama ce-i face, a trântit-o uşurel pe spate. Ea s-a aşteptat să o doară, dar când colo zăpada pufoasă era ca o pătură groasă care i-a atenuat căderea şi a înăbuşit orice sunet. I-a văzut pe Jack şi pe copilă zâmbindu-i larg de sus, iar deasupra chipurilor lor, cerul de-un albastru strălucitor. Apoi, mai aproape, cristalele de zăpadă ce-i încadrau faţa.

Şi-acum, haide, i-a strigat Jack. Trebuie să-ţi fluturi braţele ca să faci aripile.

Mabel şi-a mişcat braţele în sus şi a simţit rezistenţa zăpezii, apoi iarăşi, în jos. După aceea şi-a depărtat şi apropiat picioarele.

E bine ? i-a întrebat.

Jack s-a întins spre ea, mâinile li s-au unit, mănuşile cu un deget şi mănuşile de lucru, iar el a icnit când a ridicat-o în picioare.

Ah, uite ! Uite ! a strigat copila. Nu e perfect ?

Mabel s-a uitat în jos, la îngerul ei de zăpadă. Ca şi al lui Jack, era adâncit în omăt şi aripile nu erau uşoare ca pana. Dar era drăguţ, trebuia să recunoască.

Al tău e cel mai frumos din toate, a zis Faina, cuprinzând-o pe Mabel de talie şi strângând-o puternic, iar Mabel s-a simţit de parcă ar fi căzut iarăşi, de parcă s-ar fi prăbuşit, râzând, înapoi în zăpada pufoasă.

Îngerii de zăpadă au rămas în curte, cu toate drumurile fetiţei înspre şi dinspre pădure, iar Mabel zâmbea când îi vedea. Nu era doar prezenţa lor stranie, dansând dinspre hambar spre colibă, dinspre colibă spre stiva de lemne. Mai era şi amintirea lui Jack lăsându-se să cadă pe spate ca un băieţel, cu Faina chicotind lângă el. Şi apoi, braţele copilei în jurul ei, îmbrăţişând-o aşa cum îşi îmbrăţişează o fiică mama. Într-un fel plin de bucurie. Spontan. Cel mai frumos dintre toate. Cel mai frumos dintre toate.

Mabel a părăsit fereastra de la bucătărie şi s-a întors la sobă. Să vezi când o să dea Esther cu ochii de asta, s-a gândit. Dacă înainte ne credea nebuni, după ce-o să vadă că ne-am petrecut zilele făcând îngeri de zăpadă în curte, sigur o să ne creadă buni de legat. A amestecat în afinele care bolboroseau. Mirosul acrişor, ca de mosc, îmbiba coliba, iar Mabel şi-a dat seama că mirosea foarte asemănător cu coliba aglomerată a Bensonilor, în acea primă zi când o vizitaseră.

A aruncat iarăşi o privire pe fereastră. Minunaţi, nebuni îngeri de zăpadă ! Şi atunci şi-a dat seama deodată – printre acei îngeri de zăpadă erau şi ai Fainei. Îngerii ei delicaţi, cu aripile ca de pene. Existenţa lor nu putea fi negată.

Când o să-i vadă şi Esther, o să înţeleagă că e adevărat, că fetiţa e adevărată. Cum ar fi putut ea şi Jack să facă o duzină de îngeri de forma şi mărimea unei fetiţe ?

Dacă la început copila fusese o temă pe care Esther o tachina cu blândeţe, cu cât înaintau în iarnă, devenise mai atentă şi mai precaută în îndoielile ei. O întreba pe Mabel dacă ieşea suficient la aer, dacă nu dormea prea mult în timpul zilei. O încuraja să vină în vizită, iar când Mabel i-a zis că nu se bizuia să mâne singură calul, Esther a început să apară pe la ei în mod regulat.

Nu exista nici o garanţie că Esther avea să treacă pe-aici curând, dar venea în vizită la câteva săptămâni, în funcţie de vreme şi de cele mai multe ori duminica după-amiaza. Trecuseră mai bine de două săptămâni de la ultima ei vizită şi acuşica se făcea duminică. Câtă vreme nu ningea, avea să vadă dovada că fetiţa venită din pădure exista, iar Mabel avea să fie reabilitată.

Neîncrederea lui Esther îi era nespus de familiară. Lui Mabel îi reamintea de mulţii ani din copilărie petrecuţi căutând zâne şi vrăjitoare şi sâcâită de fraţii mai mari. Are numai tâmpenii în cap, îl avertizase un profesor pe tatăl ei. O lăsaţi să citească prea multe cărţi.

Odată, Mabel a fost sigură că prinsese o zână. Când avea opt ani, construise o capcană, o cutie din crenguţe, şi o atârnase în stejarul din curte, în spatele casei. În toiul nopţii, a stat la pândă de la fereastra dormitorului şi a văzut-o legănându-se încolo şi-ncoace sub razele lunii, iar când a deschis fereastra a

putut auzi un ciripit ascuţit, exact aşa cum îşi imagina ea că ar trebui să sune o zână captivă.

Ada ! Ada ! a strigat-o pe sora ei. Am prins o zână. Hai să vezi. Acum o să vezi că-s adevărate.

Iar Ada a venit, cu ochii lipiţi de somn şi bodogănind, şi au mers desculţe şi în cămăşile de noapte la stejar, dar când Mabel a dat jos cutia de pe creangă şi s-a uitat înăuntru, nu a văzut o zână, ci o pasăre cântătoare, prinsă acolo şi tremurând de frică. A deschis uşiţa, dar pasărea nu voia să zboare. Ada a scuturat cutia din beţigaşe, iar când pasărea a căzut în iarbă, Mabel a văzut că era suferindă şi, înainte ca ea să-i poată face din casă un cuib, era deja moartă.

Amintirea îi făcea rău. În faldurile sale erau strâns înfăşurate ruşinea şi umilinţa, precum şi vina teribilă de-a fi provocat moartea păsării. Dar în miezul său era emoţia reală – o dezamăgire furibundă. Dacă nu reuşea să convingă pe nimeni, atunci ea cum mai putea continua să creadă ?



Zilele următoare au fost senine şi liniştite. Mabel a păzit îngerii de zăpadă, iar aceştia nu s-au şters. Scânteiau şi străluceau sub cerul albastru, în timp ce ziua creştea. Când bătea soarele, se temea ca îngerii să nu se topească, însă aerul se păstra răcoros, iar zăpada pufoasă şi uscată.

Abia duminică dimineaţă vântul a început să sufle dinspre gheţar. Mabel îl putea auzi vuind de-a lungul albiei râului şi îl vedea agitând vârfurile copacilor, doborând zăpada la pământ. Te rog, s-a gândit Mabel. Vino repede. Vino să vezi, şi-o să înţelegi că e adevărată.

Mabel nu a auzit calul intrând la trap în curte în acea după-amiază. Vântul sufla prea puternic. Nu a ştiut că a sosit Esther înainte ca uşa să se dea de perete şi ea să năvălească în colibă.

— Ia uite ce ţi-a suflat vântul în casă ! a zis Esther.

A râs în hohote şi a trântit uşa.

— Vai, Esther ! Ai venit. Şi pe vremea asta !

— Nu era chiar aşa rău înainte de-a ajunge la jumătatea drumului, şi-atunci mi-am zis că-i totuna, şi-ncolo, şi-ncoace, aşa că iată-mă.

— Ce bine-mi pare ! Stai ! Nu-ţi scoate haina. Vreau să îţi arăt ceva.

Şi-a înfăşurat un fular în jurul bărbiei şi şi-a tras o căciulă pe urechi.

Fire aventuroasă, Esther n-a refuzat şi nici n-a întrebat de ce. A făcut stânga-mprejur şi a urmat-o pe Mabel în după-amiaza furtunoasă. Deşi soarele încă strălucea şi cerul era senin, vântul viscolea zăpada fină de pe jos, o înălţa în vârtejuri prin aer. Au traversat curtea bâjbâind, pe jumătate orbite.

— Uite, aici, i-a strigat Mabel lui Esther.

— Ce e ?

Nu se puteau auzi din cauza vântului, aşa că Mabel i-a făcut semn cu mâna să o urmeze şi au mers spre hambar. Poate că pe partea ferită îngerii de zăpadă erau protejaţi.

Când au ajuns însă, mai rămăsese numai o vagă impresie, doar câteva adâncituri fără formă în zăpada

viscolită.

— Vezi ? a strigat Mabel în vânt.

Esther a scuturat din cap, apoi a înălţat din sprâncene şi a ridicat mâinile întrebător.

Vântul a slăbit pentru o clipă, deşi încă se mai putea auzi în depărtare.

— Nu vezi nimic ?

Mabel i-a indicat locul unde fuseseră îngerii de zăpadă.

— Nu, Mabel. Nu văd decât zăpadă. Ce-ar trebui să văd ?

— Doar… Erau aici.

— Ce era aici ?

Esther vorbea încet, îngrijorată.

Mabel a zâmbit forţat.

— Nimic. Nu era nimic.

A luat-o pe Esther de braţ.

— Haide. Hai să intrăm în casă înainte să-nceapă iar să bată vântul. Vreau să guşti delicatesa mea din afine.

19

Jack croise cu lopata o potecă printre nămeţi şi despica surcele când Garrett a intrat călare în curte, cu o vulpe moartă atârnând la oblânc. Jack a rămas lângă butucul de spart lemne şi l-a privit cum se apropie. Băiatul călărea cu uşurinţă, cu capul plecat, cu umerii mişcându-i-se odată cu paşii calului, una cu animalul şi cu pământul de sub el. Abia când a înălţat privirea şi l-a văzut pe Jack, a înflorit. S-a îndreptat în şa cu un zâmbet larg, şi-a ridicat mâna deasupra capului a salut, iar apoi a arătat spre vulpea moartă pe care o avea în poală.

— Ce-ai adus azi ?

— Nu-i o frumuseţe ? a zis Garrett în timp ce sărea de pe cal.

S-a întins în sus, a apucat animalul de ceafă şi i-a ridicat capul moale.

— Vulpe argintie, a zis băiatul cu oarecare mândrie.

Jack a lăsat jos securea şi s-a apropiat de cal. Urechile şi botul vulpii erau negre ca tăciunele, dar pe spinare şi pe părţi blana era de-un argintiu ca de gheaţă.

— E îngheţată ?

— Nu, domnule, a zis Garrett. Aşa se fac – se argintesc.

— Splendidă, ce-i drept, a zis Jack. Ai prins multe ?

— Asta-i prima din viaţa mea. Nu sunt chiar multe de felul ăsta, a zis Garrett. Majoritatea sunt vulpi

roşcate sau corcite. Ai văzut vreodată una corcită ? Sunt un amestec de roşu şi negru şi au o dungă neagră de-a lungul spinării.

Jack s-a întors la grămada lui de surcele şi s-a aşezat pe butucul de tăiat lemne.

— Şi vreuna din aia ai prins în ultima vreme ? Vreuna roşcată ?

— Cam acum vreo lună, am găsit una corcită într-o capcană. Pe alta am pierdut-o fiindcă a călcat chiar pe lângă capcana mea. Sigur că asta habar n-am ce culoare avea, a zis Garrett şi a râs de poanta lui.

— Nu, bănuiesc că nu. Cu asta ce-o să faci ?

— Mă gândeam la un guler pentru *parka* mamei. Dar nu cumva să-i spui. Aş vrea să îi fac o surpriză.

— O să fie un dar frumos.

— I-am luat o pereche de mănuşi cu un deget din blană de râs făcute anul trecut. Betty, de la hotel, o să-ţi coasă ce vrei dacă îi dai ceva blană ca plată pentru lucru. Căciuli, mănuşi. Se pricepe destul de bine, să ştii. Eu aş vrea un guler de gluton, dacă o să prind unul vreodată.

Jack era gata să se apuce iar de despicat surcele, însă băiatul avea chef de vorbă, aşa că l-a lăsat să vorbească. Pe când el aşeza un alt lemn de molid pe butuc, băiatul s-a apucat de stivuit surcele, povestindu-i ce urme văzuse în ziua respectivă – o grămadă de iepuri, un porc-spinos, câţiva râşi şi un lup singuratic mergând în susul râului.

— Nu e ceva neobişnuit, un lup de unul singur ?

— Probabil că era unu' alungat de haită şi căutându-şi un rost. Am pus nişte capcane în jurul unei prăzi – un elan bătrân. Sper să-l prind.

Jack a lovit bucata de molid cu securea şi surcelele au căzut frumos la pământ.

— Îţi place stilul ăsta de viaţă, nu ? a zis luând un alt lemn. Să prinzi animale sălbatice.

Băiatul a ridicat din umeri.

— E mult mai fain decât să lucrezi pământul, a răspuns Garrett.

Şi, după o privire rapidă, a adăugat :

— Fără să vreau să jignesc.

— Ei bine, nici eu nu mă prea dau în vânt după asta. Dar e un mod de-a trăi. Vânatul însă – trebuie să fie treabă grea. Şi cam singuratică.

— Mie-mi place. Mă plimb pe râu. Doar eu, vântul şi zăpada. Îmi place să mă uit la urme, să văd animalele mergând încolo şi-ncoace. Când o să mai cresc, o să-mi fac o colibă în susul râului. Şi o să-mi iau nişte câini. Mi-aş lua şi acum o pereche, dacă m-ar lăsa mama, dar nu suportă lătratul şi urlatul, zice că o să ne halească cu tot cu casă. Dar după ce-o să plec de acasă, o să-mi iau o pereche şi o s-o tai spre gheţar.

— Nu o să rămâi la fermă ?

— Nu. Sunt fraţii mei – le rămâne lor dacă o vor.

Jack îl înţelegea. Nu e uşor să-ţi croieşti calea cu fraţi care deja ţi-o iau înainte. Văzuse cum băieţii mai mari îl sâcâiau pe Garrett, îl luau de sus şi îl necăjeau. Nu era de mirare că apucase calea pădurii.

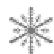
— Se pare că te descurci. Tatăl tău se mândreşte cu tine.

Băiatul a ridicat din umeri şi a lovit cu vârful ghetei în zăpadă, dar Jack vedea că îi făcea plăcere să audă asta.

— Bănuiesc că-i vremea să mă cam duc, se face târziu, a zis Garrett. Crezi că soţia ta ar vrea să vadă vulpea înainte să plec ?

— Poate altă dată, i-a răspuns.

Garrett a dat din cap, s-a săltat în şa şi a pornit către casă.



— Ce ţi-a arătat azi Garrett ? a întrebat Mabel când Jack a intrat seara în casă.

Tocmai aşeza cina pe masă.

— O vulpe.

Ea s-a oprit din ce făcea.

— O vulpe ?

— Ştiu la ce te gândeşti, dar nu era a Fainei. Era una argintie. Nu semăna deloc cu cea roşcată cu care aleargă ea.

Lucrurile s-ar fi putut opri aici, dar n-a fost aşa. De-a lungul cinei, ea a tot revenit la acest subiect.

— Chiar trebuie să prindă vulpi ? Dar încearcă să prindă şi din cele roşcate ?

— Cu asta se ocupă, Mabel. Şi nu poate alege de care culoare să fie.

O clipă de tăcere, iar apoi :

— Dar aşa ar putea să o prindă şi pe a Fainei, nu ? Ar putea să-i omoare vulpea ?

— Nu mi-aş face griji în privinţa asta. Vulpea ei pare foarte vigilentă. N-o să pice ea într-una din capcanele lui Garrett.

— Şi dacă pică ? Nu putem să-i zicem să înceteze ?

— Să mai pună capcane ? Nu cred că suntem noi în măsură s-o facem. Şi Garrett nici nu e singurul de pe-aici. Oamenii pun capcane peste tot în susul şi-n josul râului,.

Dar Mabel părea zdruncinată de spusele lui. Abia dacă s-a atins de mâncare şi apoi s-a tot plimbat prin faţa bibliotecii, înainte să se decidă să scoată o scrisoare dintr-o carte. Jack a fost uşurat când ea s-a aşezat în sfârşit în scaunul de lângă foc ca să citească.

20

Era un soi de vigilenţă complicată, obositoare. Mabel stătea cu ochii pe băiat, dar vulpea şi fetiţa erau

cele care o preocupau. Orice sunet care semăna cu un tropot de copite pe zăpadă o aducea pe Mabel în faţa ferestrei, îi îndrepta privirea către copaci. Uneori chiar se ducea la râu, ca să se uite în susul şi-n josul albiei îngheţate.

Dacă s-ar fi întâmplat ca Garrett să intre călare în gospodăria lor cu o vulpe roşie moartă în braţe, Faina era ca şi pierdută pentru ei. Aşa stăteau lucrurile. Mabel recitise scrisoarea surorii ei până când se rupsese pe la îndoituri, iar acolo se spunea clar, cu scrisul de mână minunat şi educat al Adei – vulpea, cea care aduce copila în siguranţă din sălbăticie, e omorâtă la uşa colibei lor. Dragostea pusă la îndoială. Ghetele şi mănuşile abandonate. Zăpada topindu-se în grămăjoare. Alt copil plecând din vieţile lor.

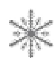
Era o posibilitate pe care n-o putea îndura. Se strângea puternic, de parcă dincolo de coastele încorsetate ar fi putut cuprinde toate posibilităţile, toate variantele de viitor şi toate morţile. Poate că dacă se strângea tare. Poate că dacă ar şti ce va fi sau ce ar putea fi. Sau dacă şi-ar dori îndeajuns de puternic. Dacă ar putea crede.

Înainte nu putuse, atunci când o viaţă mişcase chiar în pântecele ei. Într-un cotlon al sufletului, ştia că era vina ei. Cât fusese gravidă, se întrebase – oare sunt făcută să fiu mamă ? Oare sunt în stare de atâta iubire ? Şi astfel, acea fiinţă murise înăuntrul ei. De nu s-ar fi îndoit, ar fi putut aduce copilul la viaţă, scâncind, gata de a fi alăptat la pieptul ei.

Aşa că de data asta nu avea să-şi lase iubirea să slăbească, nici măcar pentru o clipă. Avea să fie vigilentă şi să-şi dorească şi iar să-şi dorească. Te rog, copilă. Te rog, copilă. Te rog să nu ne părăseşti.

Dar apoi se gândea la Faina alergând printre copaci cu vulpea sălbatică pe urmele ei şi la Garrett cu laţurile şi capcanele lui de oţel şi se pomenea întrebându-se dacă într-adevăr putea fi oprit inevitabilul. Era oare adevărat ce sugera Ada, că ne putem alege singuri finalurile, fericite în loc de triste ? Sau lumea cea crudă ne dă şi ne ia, pur şi simplu ne dă şi ne ia, în timp ce noi ne zbatem prin sălbăticie ?

Oricum ar fi fost, Mabel nu se putea opri. Se plimba încolo şi-ncoace, stătea la pândă şi era mereu pe fază. Îl bombarda pe Jack cu întrebări. Cât timp avea să mai pună băiatul capcane ? Unde se ducea ? Ce prinsese de data asta ? Când Garrett trecea cu calul prin faţa ferestrei colibei şi flutura vesel din mână, cu un lup mort legat la şa, Mabel îşi ţinea răsuflarea. Iar când Faina apărea la uşa lor în ziua următoare, respira din nou, întrebând : Ce mai face vulpea ? Iar copila zicea : Bine.



În cele din urmă, când a venit luna martie şi Jack a zis că în curând băiatul o să-şi strângă capcanele, Mabel a început să respire mai uşurată. Primele semne de primăvară apăreau ici şi colo – zăpadă ce se topea şi apoi ploaie şi iarăşi zăpadă. Nămeţii din curte scăzuseră, devenind nişte mici petice, dar în pădure zăpada era încă adâncă. În fiecare dimineaţă, gheaţa se prefăcea în băltoace, iar apa care picura din streşini îngheţa până a doua zi în ţurţuri lungi şi sticloşi.

Când Garrett a trecut pe-acolo în drum spre casă, Mabel l-a invitat în colibă ca să bea ceva cald şi să

guste un pic de pâine.

— Deci, câte vulpi ai prins ? l-a întrebat ca împinsă de simpla curiozitate, nu de disperare.

A aşezat câteva felii de pâine proaspătă pe masă, în faţa lui.

— Nici una, a zis el, după aceea argintie. Am prins însă un lup. Şi câţiva râşi şi coioţi.

Băiatul stătea stânjenit la masă, mai întâi cu mâinile pe lângă corp, apoi punându-şi coatele pe tăblie. Şi-a mişcat picioarele agitat, apoi a luat o felie de pâine.

— Şi cât o să mai vânezi ? l-a întrebat Mabel, în timp ce îi aşeza o cană cu ceai dinainte şi stătea în spatele scaunului său.

— Gheaţa râului se tot înmoaie, a zis el mestecând pâinea. Câteva zile şi gata, îmi strâng capcanele şi închei anul.

Mabel a întins un braţ şi l-a cuprins pe după umeri.

— Ne facem griji pentru tine, a zis ea.

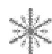
S-a îndreptat, jenată de ieşirea ei, şi şi-a aranjat rochia.

— Jack şi cu mine n-am vrea să te ştim pe râu dacă nu mai e sigur. Şi te-ai descurcat binişor până acum, nu-i aşa ?

El a părut surprins de tandreţea ei, cu toate astea a zâmbit.

— O să scot ceva bani de pe blănuri anul ăsta.

— Bravo ţie, a zis ea, întorcându-se la tejgheaua din bucătărie.



Mabel a picotit lângă sobă până înainte de amiază, cu o carte deschisă în poală. Mare parte din iarnă nu-şi dăduse voie să doarmă în miezul zilei, fie şi numai fiindcă voia să demonstreze că nu are nici urmă de febră a colibei. Dar nu dormise bine în noaptea dinainte, chinuită fiind de coşmaruri. Acum, amorţită de lumina zilei şi de căldura focului, se lăsase în voia somnului.

S-a trezit simţind o mână mică şi răcoroasă pe a ei. A deschis ochii şi a văzut-o pe Faina.

Am ceva, a zis fetiţa trăgând-o de mână pe Mabel.

Ah, fetiţo, m-ai speriat.

Grăbeşte-te, te rog, a zis ea.

Ceva de desenat ?

Copila a încuviinţat şi a tras de ea.

Unde ?

Faina a arătat pe fereastră.

Afară ? Bine. Bine. Stai să-mi iau ghetele şi haina.

Şi creioanele ?

Da, da. Şi blocul de desen.

Când Mabel a deschis uşa, ninsoarea a uluit-o. Era prima săptămână de aprilie şi ningea.

Faina a luat-o iarăşi de mână pe Mabel şi au mers împreună în curte. În ciuda zăpezii, mirosea a primăvară, a maluri de pârâu dezgheţându-se şi a pământ reavăn, a frunze moarte şi frunze fragede, a rădăcini şi scoarţă. Mabel şi-a dat seama că ea şi copila se ţineau încă de mână, iar a Fainei era atât de firavă şi răcoroasă, în timp ce inima lui Mabel era ca o gaură în piept umplându-se, asemenea unei fântâni, cu apă dulce şi rece ca gheaţa.

Desenezi ? a întrebat Faina încetişor.

Zăpada ? Nu prea ştiu cum să fac.

Faina i-a dat drumul lui Mabel şi şi-a ridicat palma către cer, cu mănuşa atârnându-i de un şnur roşu, de la încheietură. Un singur fulg de nea i s-a aşezat în palma goală. Faina s-a întors şi i l-a arătat lui Mabel.

Acum poţi să desenezi ?

Fulgul nu era mai mare decât cel mai mic nasture de fustă. Avea şase vârfuri, cu capete franjurate şi un centru hexagonal, şi stătea în palma copilei ca o pană mititică, fără a se topi.

Era de parcă timpul încetinise, aşa încât Mabel nu mai putea respira şi nu-şi mai putea simţi propriul puls. Ceea ce vedea era peste poate, şi totuşi aşa era. Acolo, în mâna copilei. Un singur fulg de nea, luminos şi translucid. Un miracol cu margini ascuţite.

Te rog, îl desenezi ?

Ochii albaştri ai copilei erau larg deschişi şi tiviţi cu chiciură.

Ce altceva era de făcut ? Mabel a bâjbâit şi a deschis blocul de desen. A apucat creionul cu degetele moi şi a început să deseneze. Faina stătea neclintită, cu fulgul de nea în mână.

Poate că ar trebui să intrăm în casă şi să ne aşezăm ca să facem asta, a zis Mabel, dar apoi şi-a înţeles greşeala. Copila a zâmbit şi a scuturat din cap.

Nu, nu. Bănuiesc că nu putem intra în coliba încălzită ca să desenăm zăpadă, nu ?

Schiţa era prea mică, iar Mabel şi-a dat seama că îi va fi imposibil să capteze fiecare striaţie şi linie. Îşi dorea să fi avut o lupă. A trecut la o pagină nouă din blocul de desen.

N-am fost niciodată prea bună la desenele geometrice, a zis ea, mai mult pentru sine decât pentru copilă. Nu prea am răbdare. Nu sunt destul de precisă.

A luat-o iar de la capăt, desenând cu linii mai largi şi umplând întreaga pagină cu acea unică formă geometrică. Şi-a sprijinit blocul de desen de o mână, desenând cu cealaltă, uşor aplecată pentru a vedea mai de aproape. Dar răsuflarea ei, fie numai ea singură, putea preface fulgul într-o picătură. Şi-a întors faţa într-o parte, ca să nu răsufle asupra acestuia.

Zăpada începuse să se aşeze în pete umede pe foaie. Mabel lucra tot mai repede şi scotea oftaturi de frustrare. De-ar fi fost o artistă mai pricepută…

E perfect, a şoptit Faina. Ştiam eu c-o să fie.

Mabel s-a uitat de la desenul ei la fulgul din mâna copilei.

Mai pot lucra şi mai târziu la detalii. Să zicem, aşadar, că deocamdată am terminat ? a întrebat-o.

Da, a zis Faina.

Copila şi-a apropiat palma de buze şi a suflat spre fulgul care a plutit în jos prin aer, ca puful de păpădie.

Ah, a zis Mabel.

I-au dat lacrimile şi nu înţelegea de ce.

Faina a luat-o iarăşi de mână, s-a sprijinit de Mabel şi s-a lipit strâns de ea. Fulgii umezi cădeau împrejurul lor. Lumea întreagă tăcea. Ningea tot mai puternic şi mai umed, iar haina lui Mabel se îmbiba.

Faina a tras-o de mânecă. Mabel s-a aplecat către ea, aşteptându-se să îi şoptească ceva la ureche, însă Faina şi-a lipit buzele reci şi uscate de obrajii lui Mabel şi a sărutat-o.

La revedere, a zis copila.

Când Faina i-a dat drumul la mână şi a fugit prin ninsoarea care acum era ploaie, Mabel a înţeles. A vârât blocul de desen sub haină şi a rămas în ploaie până când părul îi şiroia şi haina îi era leoarcă, iar ghetele i se înnămoliseră. A rămas uitându-se lung prin ploaie şi-a încercat să vadă până departe, în pădure, dar deja înţelesese.

21

Iarna fusese o mare pierdere de vreme. Meşterise prin hambar, sortase unelte, jumulise găini, se jucase în zăpadă. Ar fi trebuit să facă mai multe în lunile de iarnă ca să se pregătească, dar cum ? Era adevărat ce se spunea despre ţinutul acesta – toată munca se făcea în câteva luni frenetice. Singurul motiv pentru care un om putea face agricultură aici era acela că soarele bătea timp de douăzeci de ore pe zi în toiul verii, iar legumele creşteau peste noapte până la dimensiuni fantastice. George zicea că văzuse o varză de aproape cincizeci de kilograme crescută pe terenurile astea.

Dar acum era luna mai, iar Jack nu putea ara o brazdă fără ca bietul cal aproape să se înece în nămol. Acasă, seminţele ar fi fost puse în pământ deja de o lună. În vreme ce aştepta ca solul să se dezgheţe şi să se usuce, auzea ticăitul unui ceas, nu doar acela ce indica minutele fiecărei zile, dar şi un altul, cu o bătaie mai răsunătoare, ce marca numărătoarea inversă a propriilor lui zile.

În acest anotimp, gospodăria trebuia să se susţină singură. Jack se baza pe faptul că unii fermieri renunţaseră, îşi abandonaseră gospodăriile tocmai când piaţa părea să se înviorze, odată cu extinderea căii ferate. El avea să dea totul în acest an. Plănuise să pună nu doar cartofi, dar şi morcovi, salată şi varză, şi să vândă legume pe timpul verii prin taberele minerilor.

El şi Mabel vorbeau puţin, iar când o făceau, se certau. Jack i-a zis că avea nevoie să angajeze o echipă de băieţi de la oraş ca să îl ajute la semănat, dar că nu aveau bani pentru asta.

— Trebuie să găsim altă soluţie, a zis Mabel absentă, privindu-şi mâinile.

— Ce soluţie ? Care, pentru numele lui Dumnezeu ?

Vocea îi era nervoasă, tonul mult prea ridicat.

— Nu mai sunt tânăr, i-a zis mai blând. Mă doare spatele şi abia pot strânge pumnul dimineaţa. Am nevoie de ajutor.

— Dar cine zice că trebuie să faci asta singur ? Eu ce sunt ?

— Tu nu eşti agricultor, Mabel. Şi nici n-am de gând să te las să devii aşa ceva.

— Deci preferi să te speteşti tu muncind până la moarte pe câmp, iar eu să stau aici, ca să putem suferi fiecare, separat.

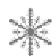
— N-am vrut eu să fie aşa. Dar adevărul e că suntem doar noi doi. Cineva trebuie să aibă grijă de casă şi altcineva trebuie să câştige pentru traiul de zi cu zi.

Aşadar, se învârteau din nou în jurul golului dintre ei, unde ar fi trebuit să se afle un copil. O fată care s-o ajute pe Mabel la treburile casnice. Un băiat care să muncească la câmp.

— Dar hotelul ? Poate c-aş putea găti iarăşi pentru Betty.

— Credeam c-am venit aici ca să facem agricultură, nu ca să vindem plăcinte şi prăjituri de colo-colo ca ţiganii. Asta e. Dacă pământul ăsta o să ne susţină vreodată, atunci ăsta-i anul potrivit ca s-o facem. Şi chiar nu văd cum aş putea s-o fac de unul singur.

A ieşit, dar s-a abţinut să trântească uşa.



Încă de pe când era băiat, Jack iubise mirosul pământului înmuindu-se la dezgheţ şi revenind la viaţă. Dar nu şi în primăvara asta. O mohorâre umedă şi mucegăită, aducând a singurătate, pusese stăpânire pe gospodărie. La început Jack nu-i înţelesese cauza. Poate că nu era decât dispoziţia lui. Poate că era vremea de primăvară, cu cerurile sale înnorate şi ploaia rece care îmbiba pereţii colibei. Şi Mabel părea să fie cuprinsă de o nelinişte posacă.

Iar apoi Jack a numărat zilele – aproape trei săptămâni de la ultima vizită a fetiţei, cea mai lungă absenţă de când intrase în viaţa lor. Se străduia să-şi îndrepte gândurile spre sezonul de semănat care urma, dar era tulburat.

Numele fetei rămânea nerostit, scaunul ei rămânea gol, iar Mabel nu mai aşeza o farfurie în dreptul său. Jack îşi făcea griji atât pentru soţia lui, cât şi pentru fată. Mabel nu se mai uita pe fereastră după ea, în schimb o găsea adesea privind apa murdară din ligheanul pentru spălat vase, de parcă pierduse orice noţiune a timpului. Uneori, nu părea să-şi dea seama că el intrase în colibă decât atunci când o atingea cu mâna pe braţ.

În iarna care trecuse, totul fusese aşa de diferit. Jack abia aştepta mesele împreună, chiar şi când Faina nu era acolo. El şi Mabel vorbeau atunci despre planurile lor în legătură cu gospodăria şi despre

viitor. Jack nu adormea imediat după cină, ci o ajuta pe Mabel să strângă masa. Prima oară când se oferise şi se apucase să spele el vasele, ea se prefăcuse că leşină, ducând dosul palmei la frunte, privind prin pleoapele întredeschise, până când a sărutat-o, făcând-o să zâmbească. Au râs şi au dansat şi au făcut dragoste.

Bucuria aceea dispăruse odată cu copila.

A trecut de hambar şi a mers către terenul cel nou. Ghetele i se afundau în noroi. A părăsit drumul, vrând să meargă prin muşchiul şi iarba terenului neatins. Bobocei verzi începeau să pocnească prin mesteceni. Ceva s-a mişcat prin pădure.

— Faina ?

Mişcare din nou, întunecată şi iute, dar prea departe între copaci pentru ca el să poată distinge mai mult. O cărare pleca dinspre teren, iar el a urmat-o. Cu trei zile în urmă văzuse urme de urs în noroi şi murdărie pe potecă. Nu avea puşca la el, dar nu voia să se întoarcă acum.

O săptămână ar fi fost explicabilă. Ar fi putut să fie plecată la vânătoare. Dar trei săptămâni erau cu totul altceva. Boală, o avalanşă cu zăpadă topită de primăvară, gheaţa şubredă de pe râu. Jack a alungat sumbrele posibilităţi, înaintând printre copaci.

Pământul era golaş, lipsit de zăpadă sau de verdeaţa primăverii. La picioarele lui, lujeri tineri de ferigă începeau să-şi desfăşoare spiralele şi mlădiţe minuscule străpungeau covorul de frunze moarte de anul trecut. Urca atât de iute cât îi permitea bătrâna inimă. După o vreme, a ajuns la pereţii de stâncă şi şi-a dat seama că sigur cotise şi ratase pârâul. A urmat o potecă de vânătoare pe la baza stâncilor, strecurându-se pe sub anini, până ce a auzit apa curgând. A mers după sunet până ce-a ajuns la pârâul umflat de zăpada topită de primăvară. Era asurzitor.

A luat-o în susul râului până a ajuns la o creastă şi a văzut pâlcul cunoscut de molizi înalţi. Acolo era ciotul copacului pe care îl tăiase şi-l arsese. Pe mormântul bărbatului fusese aranjată o movilă de pietre. Faina trebuie să le fi adus din albia pârâului.

— Faina ? Faina ! Eşti aici ?

Strigătele lui se pierdeau în huruitul apei.

— Faina ? Sunt eu, Jack. Mă auzi ?

Şi-a amintit de uşa din munte, dincolo de care văzuse fata dispărând. A scrutat versantul de câteva ori cu privirea înainte să o vadă. Era ca o uşă obişnuită de colibă, făcută din scânduri brute, doar că era mai joasă, aşa încât un adult ar fi trebuit să se aplece ca să poată intra, şi nu era prinsă în structura unei colibe, ci mai degrabă în coasta unei coline înverzite. Nu vedea urme, nici intrând, nici ieşind. Când a ciocănit în ea cu încheieturile degetelor, uşa s-a deschis spre interior, ţinându-se în balamale de piele.

— Faina ? Copilă scumpă, eşti aici ?

Se temea să n-o găsească cuibărită într-un pat, bolnavă sau înfometată sau mai rău. Înăuntru nu era atât de întuneric cum se aşteptase. De undeva de sus cădea lumina zilei.

— Faina ?

Nici un răspuns. Ochii i s-au obişnuit. Pereţii de jur împrejur erau făcuţi din buşteni ce fuseseră nivelaţi cu un topor. Deasupra, de asemenea, era un tavan de lemn, în afara unei deschideri pătrate către cer, nu mult mai mare decât hornul unei sobe. Chiar sub această deschidere era o groapă mare unde fusese un foc, cu resturile reci şi carbonizate ale câtorva buşteni mici. Vatra era de asemenea pătrată, scobită direct în pământ, dar încadrată de bârne de lemn ca acelea de la uşă.

Constructorul săpase în coasta dealului şi înjghebase încăperea dinăuntru, apoi plantase din nou iarbă deasupra. Prin urmare, această mică colibă arăta ca un dâmb înverzit, parte din versantul muntelui. Probabil că astfel oferea o izolare bună, mai cu seamă iarna, când dealul era acoperit de nea, dar nu părea doar o chestie practică. Structura asta spunea ceva. Oricine ar fi fost cel ce locuia între aceşti pereţi, era cineva care iubea întunericul şi taina.

Aerul era stătut, ca într-un pod părăsit, dar mergând prin încăperea mică distingea diferite arome – de lemn, carne afumată şi peşte, blănuri uscate şi ierburi sălbatice. Sus, plante uscate atârnau în buchete de scheletul acoperişului. Când Jack stătea în picioare, capul îi ajungea la mai puţin de două palme de tavan.

În urma lui, uşa s-a trântit cu un bufnet.

— Faina ?

A deschis-o la loc, dar nu era nimeni acolo.

Acum, că se afla în acest loc umed şi singuratic, era şi mai îngrijorat în privinţa copilei. A mers prin locuinţa mititică. Dacă n-ar fi văzut-o intrând pe uşă, n-ar fi crezut că o fată locuise vreodată aici. Nu erau jucării, nici rochii sau haine de mărimea unui copil. Poate că plecase undeva şi luase toate astea cu ea – era imposibil de ştiut ce fusese aici cândva şi nu mai era acum. A împins cu piciorul bucăţile de lemn carbonizat din vatră. Nu erau nici scântei, nici fum. Focul era stins de zile întregi, dacă nu de săptămâni.

Înăuntru era şi un pat făcut din buşteni de molid curăţaţi de scoarţă. În loc de pături şi cearşafuri, în pat erau piei de karibu şi alte blănuri. Într-un colţ era improvizată un fel de bucătărie, cu o tejghea şi rafturi pline cu te miri ce – borcane de fasole şi făină, dar nu cine ştie ce hrană. Pe peretele opus se afla o serie de cârlige de lemn în care atârnau rachete pentru mers pe zăpadă, topoare, fierăstraie, unelte de prelucrat lemnul, lucruri pe care le-ar folosi un adult, nu un copil. Uneltele erau înnegrite, unele dintre ele chiar începuseră să ruginească. Mai erau şi câteva obiecte de îmbrăcăminte – o *parka* cu guler de blană care i-ar fi fost mare chiar şi lui Jack. A dat-o jos din cuier şi a auzit un clinchet. A pipăit buzunarele şi a găsit şase sticluţe goale. Le-a dus pe fiecare la nas. Unele miroseau a urină de animal şi a momeală din secreţii glandulare, altele a băutură de contrabandă puternică. Apa lui Peter, aşa îi zisese copila.

A scuturat din cap ca să-şi cureţe nările şi a agăţat *parka* la loc în cuiul ei. În alt colţ, Jack a zărit o stivă de blănuri uscate : castor, lup, jder, nurcă.

S-a îndreptat spre uşă, gata să plece, dar atunci şi-a amintit de păpuşă. Ar fi putut să fie pe-aici pe undeva. S-a întors la pat, a scotocit pe sub blănuri, dar n-a găsit nimic. Apoi a observat o cutie de lemn sub pat. A îngenuncheat şi a tras-o afară.

Înăuntru era o păturică roz de copil, ponosită şi murdară, dar atent împăturită. Sub ea erau împrăştiate câteva fotografii alb-negru. Jack le-a ridicat. Una dintre ele înfăţişa un cuplu frumos îmbrăcat stând pe un doc, cu valize şi cufere alături, de parcă s-ar fi îmbarcat într-o călătorie. La început nu l-a recunoscut pe bărbat – în fotografie era mult mai tânăr, cu o tunsoare îngrijită şi faţa proaspăt bărbierită. Femeia de lângă el purta o rochie de bun-gust, iar pe chipul ei cu trăsături fine şi în părul blond, Jack o vedea pe Faina. Aceştia trebuiau să fie părinţii ei, probabil plecând din Seattle, cu un vapor, spre Alaska. Mai erau şi alte fotografii, una cu femeia ţinând un copilaş înfăşat într-o pătură ce părea nouă şi curată, iar Jack era absolut sigur că era una şi aceeaşi cu cea împăturită în cutie. Alta cu bărbatul pozând încălţat cu rachete de mers pe zăpadă, *parka* şi un zâmbet pieziş. Arăta foarte diferit de cadavrul cu păr cărunt pe care Jack îl împinsese în groapă, dar era el.

Jack şi-a încleştat fălcile. Cum putea un bărbat să-şi abandoneze fiica în sălbăticie ? A pus fotografiile şi pătura la loc în cutie şi a împins-o înapoi sub pat. Când s-a ridicat în picioare, i-au trosnit genunchii şi s-a simţit bătrân şi speriat. Copila dispăruse. Locul acesta o înghiţise.

S-a gândit din nou la păpuşă. A mai aruncat o ultimă privire prin cameră, dar ştia că nu o s-o găsească. Era o mică alinare. Faina era pierdută pentru ei, însă indiferent unde se afla şi ce i se întâmplase, păpuşa era cu ea.

Când a ieşit afară, a clipit des în de lumina zilei şi a bâjbâit căutând să închidă uşa. A mai rămas acolo o vreme, ascultând pârâul şi lăsându-şi faţa mângâiată de aerul de munte. Chiar şi cu toate aceste necazuri, aici era minunat. Putea vedea desfăşurându-se întreaga vale a râului, aproape putea distinge, departe în jos, gospodăria lor.

22

În ziua următoare, când s-a făcut ora prânzului şi apoi, după ce aceasta a trecut, iar Jack tot nu s-a întors de la câmp, Mabel a fost doar uşor nedumerită. Poate că lucrase fără să ia pauză. Când s-a lăsat seara şi cina s-a răcit pe masă, şi-a dat seama că se întâmplase ceva. Se sufoca de panică, însă s-a îmbrăcat calmă, şi-a pus haina şi ghetele. În ultima clipă, a dat puşca jos de pe perete şi şi-a umplut buzunarul cu gloanţe. Jurase să înveţe să tragă.

Tivul rochiei i se târa prin noroi în timp ce mergea pe potecă, înspre câmpuri. Socrul ei murise în livadă, făcuse un infarct, iar Mabel şi-l imagina pe Jack căzut pe câmp. Ar fi rămas singură, cu nici o altă opţiune decât aceea de-a se întoarce în casa părintească, unde acum locuia sora ei. Sau de-a se duce să trăiască cu familia lui Jack.

A scrutat primul câmp la care a ajuns, dar n-a văzut nici urmă de Jack sau de cal. Umbrele înserării întunecau siluetele copacilor şi o mână de stele erau împrăştiate pe albastrul deschis al cerului. Un stol

de cocori s-a înălţat de pe o pajişte, în strigăte fantomatice aidoma cenuşiului lor, fluturând încet din aripi. Noroiul începea să se întărească în frig. Mabel a urmat poteca, tremurând nestăpânit.

De printre copaci a auzit calul nechezând. A urmat poteca, de jur împrejurul terenului nou, iar acolo a putut vedea conturul calului, ridicând o copită, apoi alta, încă înhămat la plugul răsturnat.

— Jack ? Jack ? a strigat.

Nu putea distinge decât forme în penumbra înserării, dar a înaintat spre cal. S-a auzit un geamăt înăbuşit.

— Mabel ?

Voia să fugă către voce, însă pământul plin de dâmburi şi hârtoape nu-i permitea. Încă nu vedea nici urmă de Jack.

— Aici, Mabel. Aici.

A urmat sunetul, cu capul aplecat spre pământ. Nu l-a văzut până în clipa când era cât pe ce să calce pe el. Stătea întins pe spate, cu faţa către cerul tot mai întunecat.

— Ce s-a întâmplat ?

— Calul. M-a târât. Acum câteva ore.

Bolborosea cuvintele printr-o pâclă de ţărână şi sânge. Mabel a îngenuncheat lângă el pe pământ şi a încercat să-i şteargă cu mâneca mizeria de la gură.

— Cum s-a întâmplat ?

— Ursul.

— Aici ?

— La marginea pădurii. Mi se stricase un şurub la blestematul de plug, încercam să-l repar. Calul a văzut ursul şi a început să se agite.

Mabel s-a uitat spre pădure.

— S-a dus. Nu cred că voia să ne facă vreun rău. Mergea agale, de parcă nici nu ne văzuse. Am încercat să mă debarasez de plug. Dar calul s-a speriat şi a sărit peste mine, mi-a prins piciorul în el. M-a târât pe pământ, până m-am desprins. Speram să ajungă cu blestematul de plug până acasă, ca măcar să-ţi dai seama. Dar s-a oprit aici.

Jack a încercat să se ridice în capul oaselor, dar s-a schimonosit de durere.

— Ce te doare ?

— La naiba, aproape totul, a zis Jack încercând să râdă, însă i-a ieşit doar o tuse hârâită. Spatele.

— Ce pot să fac ?

— Deshamă calul. Nu, nu-ţi fie frică. Acum e complet epuizat.

— Şi apoi ?

— Apoi trebuie să facem cumva să mă pui în spinarea lui, ca să putem ajunge acasă.

— Poţi să stai în picioare ?

— Nu ştiu.

După ce Jack i-a zis ce să facă, ea a deshămat calul şi l-a adus unde zăcea el. Apoi şi-a strecurat braţele pe sub subsuorile lui, încercând să-l ajute să se ridice. Era mult mai greu decât se aşteptase, simţea cum se cufundă în nămolul rece sub greutatea lui. El s-a apucat cu braţele de umerii ei şi, gemând, s-a ridicat în genunchi.

— Doamne.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ar trebui să merg după ajutoare. Îl aduc pe George.

— Nu. Ne descurcăm noi. Haide.

A apucat-o iarăşi de umeri, iar Mabel s-a ridicat împreună cu el, cu faţa strivită de cămaşa lui plină de noroi.

— Uşor. Uşurel. Apucă-l de frâu.

Mabel a încercat să ţină calul nemişcat cu o mână, în timp ce acesta îşi tot ferea capul. Jack s-a desprins de ea şi s-a apucat de trupul calului.

— Jack. Nu poţi. Nu te poţi urca pur şi simplu pe el.

— Trebuie.

S-a prins zdravăn cu mâinile de coamă şi, urlând în timp ce se sălta în spinarea lui, s-a suit pe cal, întins cu burta în jos.

— Prrr ! Prrr !

Mabel se străduia să ţină calul în loc. Jack şi-a mişcat un picior astfel încât să încalece calul neînşeuat, cu capul lipit de gâtul animalului, unde părul îi era ţeapăn de sudoare îngheţată. Respiraţia lui Jack era însoţită de-un gâlgâit.

— Doamne, a şoptit. Doamne.

— Jack ? Să încep să merg acum ?

— Uşor. Mergi uşor.

Drumul spre casă a fost lung şi derutant. Mabel nu putea distinge distanţele sau adâncimile în lumina crepusculară. Ducea puşca într-o mână şi călăuzea calul cu cealaltă. Ori de câte ori calul se împiedica sau se poticnea, Jack ţipa. Mabel îşi dorea să fi avut o frânghie sau un hăţ. De câteva ori, animalul i-a smuls căpăstrul din mâini, iar ea s-a temut că l-ar putea trânti pe Jack la pământ, gonind spre casă.

— E bine aşa, Mabel. Doar mergi încet.

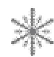
A ajuns cu calul la uşa colibei şi l-a ajutat pe Jack să alunece uşurel pe pământ, sprijinit în mâini şi genunchi.

— Du-te, a zis el. Du calul în hambar.

— Dar…

— Ajung eu singur înăuntru. Du-te.

În timp ce ducea calul, s-a uitat înapoi şi l-a văzut pe Jack târându-se peste prag.



A reuşit să se adune în timp ce încălzea apă şi îl ajuta pe Jack să scape de haine. I-a aşternut o pătură de lână în faţa sobei, aşa încât să poată sta întins acolo cât îi spăla sângele şi murdăria de pe corp şi din păr. El mormăia de durere din când în când, mai cu seamă atunci când îi tampona zonele zgâriate de pe omoplaţi. Ce o îngrijora cel mai mult era vânătaia care începea să i se umfle la şale.

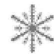
— Ar trebui să mă duc după ajutor.

El a scuturat din cap.

— Nu, doar bagă-mă în pat.

A hotărât să-i lase nebandajate rănile uşoare, sperând că aşa se vor vindeca mai repede, şi i-a tras peste cap o cămaşă curată şi lungă. Pe jumătate dezbrăcat, Jack a mers de-a buşilea în dormitor. Mabel l-a ajutat să se bage în pat. Mai târziu, i-a adus un castron cu supă şi a încercat să-i dea să mănânce cu lingura, dar el nu putea decât să-şi scrâşnească dinţii de durere.

Mabel a stat până târziu în acea noapte, cu o lumânare aprinsă pe masă şi o ceaşcă de ceai rece în faţă. Din când în când auzea patul scârţâind şi pe Jack gemând. Îşi mai frânsese el oase şi înainte – îşi prinsese mâna între paleţi la ferma familiei, îşi rupsese piciorul când se prăvălise un cal peste el –, dar în halul ăsta nu-l mai văzuse niciodată. Ştia că durerea avea să se înrăutăţească până mâine. S-a gândit la câmpurile goale şi la ritmul nebunesc în care lucrase Jack, adesea douăsprezece ore în şir, şi tot zicea că n-o să termine niciodată. Chiar şi dacă se vindeca repede, întâmplarea asta i-ar fi putut ruina.



Mabel n-a dormit, de fapt, deloc în acea noapte. Agitată, mintea i s-a învârtit în nesfârşite cercuri ale zilelor de semănat şi calculelor de câştig, cercuri ce se terminau întotdeauna într-un punct fără răspunsuri. Din când în când aţipea în scaun, numai pentru a tresări la auzul ţipetelor lui Jack.

Predicţia ei a fost corectă – durerea s-a dublat de-a lungul nopţii, iar dimineaţă Jack abia mai putea vorbi. L-a întors cu grijă pe o parte, i-a ridicat cămaşa. Vânătaia i se înnegrise.

— Nu-mi simt picioarele, Mabel.

Şoapta îi era disperată.

I-a trecut o palmă peste frunte şi l-a sărutat pe buze. I-a vorbit cu o siguranţă şi un calm pe care nu le simţea.

— Mă întorc imediat.

I-a adus apă şi pâine moale, apoi i-a spus că iese un pic, ca să-i dea calului ceva de mâncare.

Mabel nu înşeuase un cal decât de câteva ori în viaţa ei, dar a hotărât că astfel va merge mai repede decât cu căruţa. Nu voia să-l lase pe Jack singur, dar – ca şi în cazul problemelor care o îngrijoraseră peste noapte – părea să nu existe altă soluţie. Avea să se ducă după un doctor.

În ciuda verii petrecute în oraş, nu reuşea să-şi amintească unde putea fi găsit doctorul. Probabil că avea o cameră la pensiune sau undeva la hotel. După obositorul drum călare de două ore, Mabel a descălecat şi a mers pe lângă cal pe uliţa de pământ, spre magazinul universal. Jack vorbise întotdeauna de bine despre proprietarul acestuia, Joseph Palmer. Ea şi-l amintea ca pe un om de treabă, cu o barbă scurtă şi albă şi liniştit din fire.

Bătrânului i-a părut rău pentru Mabel când l-a întrebat de doctor.

— Nu-i nici un doctor pe-aici. Cel mai apropiat ar fi în Anchorage. Trebuie să prindeţi trenul.

— Cum ?

— Nu avem nici un doctor, draga mea. Nu am avut niciodată, a repetat cu blândeţe.

— Trebuie să glumiţi ! Nici un doctor ? Dar ăsta nu-i oraş, ce Dumnezeu e ?

Mabel a tras aer în piept pe îndelete, încercând să-şi găsească o sursă cât de mică de forţă lăuntrică. Domnul Palmer a clătinat din cap când ea îi spunea de rănile lui Jack. Cunoştea şi el bărbaţi care îşi rupseseră spatele şi în cazul cărora doctorii nu mai putuseră oricum să facă vreodată mare lucru.

— Trebuie să lăsaţi timpul să treacă. Ori o să se vindece, ori nu, a zis el de parcă ar fi regretat adevărul, de parcă ar fi ştiut că lucrurile atârnă de-un fir de păr.

În afară de bilete de tren pentru Anchorage, domnul Palmer nu-i mai putea oferi decât o sticlă maro plină cu un lichid.

— Dă-i câte-un pic la fiecare câteva ore. O să îi mai ia durerea şi o să-l ajute să doarmă, i-a zis. Şi nu-ţi face griji că i-ai putea da prea mult. Ştiu bărbaţi care beau aşa ceva în mod regulat şi nu par să fie prea afectaţi.

Mabel i-a plătit şi i-a mulţumit. Când se îndrepta spre uşă, el i-a vorbit iarăşi.

— Poate nu se cuvinte, dar te-ai putea gândi să-i duci şi ceva băuturică. Ted Swanson, de partea aialaltă a şinelor, jos lângă râu. El te-ar putea ajuta. S-ar putea să-i facă bine lui Jack, amestecă un pic din chestia aia în alcool. Nu dau de obicei asemenea sfaturi, însă din câte se pare el are nevoie.

Laudanum şi băutură de contrabandă – asta era tot ce-i putea oferi acest loc pentru soţul ei rănit. A încălecat şi a pornit în galop către gospodăria lor, mult prea furioasă ca să mai fie şi înspăimântată.

23

Muguri de plop lipicioşi se deschideau pocnind sub cerul albastru, iar noroiul de pe câmpuri se prefăcea într-un sol jilav şi fertil, numai mâhnirea lui Mabel părea ceva stors, prăfuit şi deja mult prea obişnuit. O senzaţie înrudită cu foamea sau setea îi stătea întotdeauna în gât, iar ea se gândea să bea din laudanumul lui Jack, însă nu o făcea. Având în spate soarele puternic, coliba rămânea întunecată şi răcoroasă. Mabel nu făcea focul, ci aprindea lumânări. În patul unde nu mai dormea şi ea, Jack zăcea fără cunoştinţă,

strigând doar când nu-şi mai făceau efectul analgezicele. Ea s-a gândit la ce îi spusese Esther despre elani, la cum aceştia adesea flămânzesc până la moarte la sosirea primăverii. După ce-au reuşit să treacă de greul iernii, animalele cu picioare lungi se zvârcolesc prin zăpada grea şi apoasă, căzând pradă epuizării şi disperării.

Era singură. Soţul ei cel puternic, care avusese grijă de ea, era acum un bărbat distrus, care plângea noaptea şi o implora să-l părăsească, să se întoarcă acasă şi să-şi facă o viaţă nouă fără el. Fetiţa pe care ea începuse s-o iubească dispăruse, alt copil pierdut. Stând aşezată în scaun, dormea pe apucate, în episoade scurte şi intense, la ore ciudate şi visa un bebeluş născut mort, însângerat, şi băltoace de zăpadă topită. Basmul din scrisoarea surorii ei îi bântuia visele. „Ori de câte ori voi şti că puţin mă veţi iubi, eu din nou mă voi topi. Dusă-n ceruri iar voi fi – Mica fiică a Zăpezii."

Când se trezea, Mabel nu putea nici măcar să stea şi să-şi trăiască mâhnirea viselor. Erau prea multe de făcut. De îngrijit calul. De cărat apă. De schimbat oala de noapte a lui Jack. De pregătit mesele, deşi nu mânca decât ea. Oboseala îi deforma simţul timpului şi adesea nu mai ştia dacă era zi sau noapte, răsărit sau asfinţit.

Într-o după-amiază, când nu reuşea să scape de coşmaruri, a ieşit afară şi a clipit în soarele puternic. Le-a aruncat nişte firimituri de pâine piţigoilor şi botgroşilor şi le-a vorbit de parcă ar fi putut s-o înţeleagă, dar păsările s-au risipit la sunetul vocii ei. S-a dus la păşune şi a mângâiat botul moale al calului. A rătăcit printre copaci şi a cules rămurele din tufele de afine şi, cu floricelele albe ţinute strâns în mână, şi-a lăsat ochii să o caute în voie pe fetiţă, însă pădurea era neclintită. S-a gândit la urs şi la lupi. Nu trebuia decât să-l pună pe Jack pe picioare cât să poată călători şi atunci puteau să plece de-aici. Nu era locul lor aici.

— Hei ! Hei ! E cineva acasă ?

Cu soarele în ochi, nu putea distinge silueta de pe cal. Bărbatul a descălecat şi a dat jos un sac de la oblânc. Era George. De uşurare, Mabel aproape că a căzut din picioare, iar când el i-a oferit braţul, l-a apucat recunoscătoare.

— Deci bătrânul e la pat, hă ?

A condus-o înăuntru, ajutând-o să se aşeze pe un scaun, şi s-a apucat să scoată zdrăngănind din sac nişte borcane cu filet. Le-a aliniat pe masă – fiecare borcan strălucea, plin cu un lichid limpede.

— Nu te uita aşa la mine, Mabel. Nu există scuză mai bună decât o spinare ruptă. Deci, unde e ?

Mabel a arătat spre încăperea unde dormea Jack.

— Nu poate încă să meargă singur, a şoptit Mabel. Iar când nu ia laudanum, durerea e insuportabilă.

George a clătinat din cap şi a plescăit uşurel.

— Fir-ar să fie. Nu prea-i cum trebe, nu ?

— Nu, George. Nu e deloc.

Mabel s-a ridicat şi a început să aşeze borcanele cu băutură de contrabandă pe un raft din bucătărie, ca pe ceva important.

— De îndată ce se însănătoşeşte suficient, o să-ncep pregătirile pentru călătorie, a zis ea. Şi ştiu că Jack o să vrea ca tu să primeşti oricare dintre scule şi unelte, şi desigur calul. Mă tem că n-o să le putem lua cu noi.

— Mabel ?

— Nu putem rămâne. Înţelegi, nu ?

— Părăsiţi gospodăria ? De tot ?

— Abia ne descurcam şi-aşa, George. Şi nu suntem decât noi doi. A fost o aventură grozavă să venim aici. Dar acum e vremea să ne acceptăm soarta şi să ne întoarcem acasă.

— Dar nu puteţi pleca aşa, pur şi simplu. Aţi muncit atât de mult aici. Trebuie să existe altă soluţie.

George a aruncat o privire înspre dormitor.

— De când e aşa ?

— De mai mult de-o săptămână.

— Şi cât apucase să lucreze pământurile, înainte să se rănească ?

— Abia le pregătea.

— Nu e nimic semănat ?

Mabel a scuturat din cap.

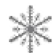
— La dracu'… Scuzaţi franceza. Da-i nasol de tot, nu-i aşa ?

— Da, George. Chiar e.

Neobişnuit de tăcut, bărbatul a încălecat pe cal şi a plecat.

— O să vă spunem la revedere înainte să plecăm, i-a strigat Mabel din uşa colibei. Zi-i lui Esther că îi mulţumesc pentru tot. Aţi fost cei mai grozavi vecini la care-am fi putut spera.

George a privit în urmă către ea, a scuturat din cap şi a plecat fără o vorbă. Mabel a fost convinsă că privirea lui era plină de reproş.



Mai târziu în acea după-amiază, Mabel golea ligheanul în spatele colibei când a auzit o căruţă apropiindu-se pe drumul de pământ. S-a repezit în colibă şi a început să ascundă din rufăria şi lenjeria pe care o spălase.

— Nu te obosi să faci asta pentru noi, a auzit-o pe Esther râzând la uşă.

— Of, Esther ! a strigat surprinsă şi s-a pomenit îmbrăţişând-o şi apoi lipindu-şi obrazul de umărul prietenei sale şi lăcrimând.

— Plângi. Plângi. Îţi prinde bine, a zis Esther şi a bătut-o uşurel pe spate. Aşa.

Mabel s-a desprins, a zâmbit şi şi-a şters faţa.

— Uită-te la mine. Sunt un dezastru. Ce mod minunat de-a întâmpina un oaspete.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Biata de tine, singură aici de zile în şir îngrijindu-ţi bărbatul lovit.

Aşa puternici cum sunt ei, când îi doare ceva se poartă ca nişte copii. Că pe ei n-are ce naştere să-i călească.

Esther a privit-o pe Mabel în ochi când a zis asta, fără nici o tremurare a pleoapelor în semn de regret sau de jenă. Era de parcă Esther ar fi ştiut exact ce amintiri scotea la iveală, iar Mabel a înţeles – trecuse şi ea prin travaliu, chiar şi numai pentru a naşte un copil mort. Supravieţuise, nu-i aşa ? Era de parcă s-ar fi căutat prin buzunar şi ar fi descoperit o pietricică, tare ca un diamant, pe care uitase că o avea.

— Unde naiba să pun astea ?

Garrett stătea în uşă, uitându-se încruntat pe deasupra unui morman de pachete pe care le ţinea în braţe.

— Ia vezi cum vorbeşti. Pune-le unde găseşti loc. Apoi du-te şi adu restul.

— Ce sunt toate astea, Esther ?

— Provizii.

— Dar noi nu… nu ţi-a zis George ?

— De planul vostru descreierat de-a ne lăsa cu buza umflată ? A, da, mi-a zis. Ne găsim şi noi în sfârşit nişte prieteni interesanţi şi crezi că vă lăsăm să plecaţi aşa, cu una, cu două ?

— Dar plecăm, aşa că nu avem nevoie de toate astea.

Mabel a coborât vocea aproape până la şoaptă.

— Şi, sincer, Esther, nu avem bani să le plătim.

Garrett a intrat poticnindu-se şi a mai trântit un braţ de lucruri pe masă. Pe când băiatul trecea pe acolo, Esther s-a prefăcut că-l plesneşte uşor peste ceafă. Mabel a zâmbit, deşi nu-i venea.

— Nu-ţi face griji de bani. Toată lumea a aflat de necazul vostru şi am strâns împreună câte ceva. Nimic deosebit, dar o să vă ajungă o vreme.

— Nici nu ştiu ce să zic. E prea mult… e atât de generos.

— Păi, n-om avea noi doctor pe-aici, dar avem câteva inimi bune printre noi, a zis Esther făcându-i cu ochiul peste umăr, în timp ce începea să desfacă sacii şi cutiile.

— Of, sunt îngrozită de cum m-am purtat. N-am vrut. Eram atât de frustrată.

— Nu-i nimic. Moş Palmer a fost prea impresionat de talentele tale de călăreaţă ca să se simtă jignit. A zis că n-a văzut niciodată o doamnă călărind într-un stil atât de bărbătesc. Garrett, pune sacii ăia de dormit acolo, după sobă. Să nu stea-n drum.

— Saci de dormit ?

— A, nu ţi-am zis ? Ne mutăm aici. Băiatul şi cu mine. S-ar putea să fim o pereche cam despotică şi cam iute din fire, dar nu te poţi plânge de ceva ajutor.

— Ajutor ? Cu Jack ?

— Cu Jack. Cu semănatul. Te-ai pricopsit cu noi pentru restul sezonului sau până te saturi de noi.

— Esther… nu, nu. Nu putem primi.

— Nu puteţi ? Cred că nu înţelegi cu cine ai de-a face, scumpa mea. O să semănăm terenurile alea,

Garrett şi cu mine. Tu poţi fie să ajuţi, fie să nu ne încurci, dar noi o s-o facem oricum.

Vocea i-a fost acoperită de zarva făcută de Garrett, care trăgea o adăpătoare pentru cai pe uşa colibei.

— Văleu, măiculiţă. Da' asta de ce naiba a trebuit s-o aducem ?

— Dacă n-ai da atâta din fleancă, ai face treaba mai iute. Ad-o colea, lângă sobă.

— Da' nu crezi că poate au şi ei o adăpătoare sau două ? a zis el dându-şi ochii peste cap şi arătând sarcastic spre hambar.

— Nu ca asta.

Adăpătoarea pentru cai era curată lună şi, aşezată lângă sobă, ocupa mare parte din camera de zi, iar Mabel şi-a dat seama amuzată că asista la transformarea casei ei în căminul Bensonilor, cu certuri şi tărăboi şi toate cele.

— Garrett, ia mergi tu cu Mabel pe câmp ca să arunci o privire la plugul ăla. Vezi dacă are nevoie de reparaţii. Du-te, Mabel. O să-ţi facă bine nişte aer proaspăt, iar eu o să mă ocup de treburi pe-aici.

Pe drum, băiatul a fost posomorât şi tăcut, iar Mabel l-a lăsat în câmp ca să lucreze la plug. În ciuda vinovăţiei care o rodea, a făcut un ocol la înapoiere. A respirat mireasma proaspătă a frunzelor noi şi a cercetat conturul clar, de-a lungul vârfurilor munţilor, unde zăpada albă se întâlnea cu pădurile înfrunzite. Apoi şi-a dat seama că uitase de doza de laudanum pentru Jack.

— Te-ai şi întors ? Trebuia să mai stai. Nu-i gata apa pentru tine.

Esther şi-a cufundat un deget în oala uriaşă de pe sobă. Proptise uşa colibei, ca să stea deschisă şi să iasă căldura. Mabel s-a repezit în dormitor. Părul lui Jack era umed şi pieptănat, iar el îi zâmbea cu blândeţe de pe pernă.

— Mi-a făcut baie, i-a zis.

— Esther ?

El a încuviinţat, aşa cum putea. În jurul lui fuseseră aranjate cu grijă perne şi pături, aşa încât stătea proptit într-o poziţie ciudată, cu genunchii îndoiţi şi depărtaţi.

— Stai bine ?

El a strâns din ochi cam forţat, apoi a încuviinţat :

— Chiar dacă nu pare.

— Îmi pare rău că n-am fost să-ţi dau doza de medicament.

— Mi-a dat-o Esther, cu un strop de tărie.

— Hei, hai odată, a strigat Esther din cealaltă cameră. Înainte să se răcească apa sau să se-ntoarcă fiu-meu.

Esther vărsa apa aburindă din oală în adăpătoarea pentru cai.

— În mod normal ar fi tocmai invers, doamnele întâi, însă am vrut să curăţ rănile alea cât de bine se poate. Şi-n plus, uite, te mai alegi şi cu nişte apă fierbinte, faină.

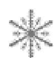
Mabel a vrut să refuze, să-i spună că deja făcuse prea multe, dar s-a dezbrăcat şi a intrat în apa

fierbinte, până la genunchi, în timp ce Esther stătea de pază la uşă.

— Nu te grăbi. Nu-n fiecare zi faci o baie ca asta.

Esther aşezase un scaun lângă cada improvizată, iar pe acesta Mabel a găsit o cârpă de spălat curată, un săpun de casă şi o sticlă de şampon cu aromă de lavandă. Apa era aproape insuportabil de fierbinte, dar Mabel şi-a cufundat până şi capul, iar părul desfăcut îi plutea de jur împrejur. De fiecare dată când dădea să iasă din cadă, Esther îi ordona să intre la loc, aşa că a tot stat la înmuiat până când apa a devenit călâie, iar pielea de pe degetele de la mâini şi picioare i s-a încreţit. Când în cele din urmă a ieşit, soarele dispăruse după copaci şi lăsase locul amurgului nesfârşit al unei nopţi de vară. Esther a înfăşurat-o într-un prosop şi i-a înfoiat părul.

— Na. Aşa mai merge. Curând o să fie gata cina. Îmbracă-te cu ceva confortabil. Nimic deosebit. Ceva în care să dormi. Bănuiesc că Garrett n-o să vină decât târziu, o să tot stea la câmp. Nu se dă el în vânt să doarmă cu două femei în vârstă, da' până la urmă tot o să obosească.



Amândouă în cămăşi de noapte, Esther a servit-o pe Mabel cu friptură de urs fierbinte, abia scoasă din cuptor, şi biscuiţi proaspeţi. Apoi a întins trei saci de dormit unul lângă altul.

— Bănuiesc că ai dormit în scaun atâtea zile. Ştiu cum e când ai pe cineva bolnav, foindu-se şi zvârcolindu-se în patul tău. Dar să ştii că sacii ăştia nu-s tocmai răi. Ba ţie ţi-am adus chiar unul curat. Haide, a zis Esther strecurându-se în sacul ei şi bătându-l cu palma pe cel de alături.

Mabel a fost neaşteptat de uşurată – să îşi odihnească în sfârşit capul pe-o pernă, să fie curată şi hrănită şi să nu mai fie singură.

— Deci, chiar crezi că ne putem descurca ? a şoptit de sub aşternuturi. Tu, Garrett şi cu mine ? Să semănăm tot ?

— Dacă n-aş crede că putem face ceva, n-aş fi aici.

— Dar cum rămâne cu casa voastră ?

— George îi are pe Bill şi pe Michael să-l ajute acolo, iar noi plănuiserăm să angajăm o pereche de tineri din oraş să ne ajute la semănat. O bucată zdravănă e deja gata.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Esther.

— Stai, că încă n-am ajuns acolo.

Cele două femei au tăcut o vreme, iar apoi Esther a întrebat cu blândeţe :

— Şi care mai e treaba cu fetiţa ta ?

— A plecat, Esther.

Ea s-a întins, a găsit mâna lui Mabel şi i-a strâns-o.

— Scumpa mea, a zis. Bănuiesc că acum, când ai parte de ceva soare şi aer curat, nu mai vine pe-aici.

Mabel nu i-a răspuns, ci a rămas privind lung în tavanul colibei. S-a gândit că poate Esther a şi adormit, aproape că aţipise şi ea, când deodată a început să râdă, mai întâi încetişor, apoi mai tare.

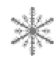
— Hei, ce te gâdilă ?

— Chiar i-ai făcut baie lui Jack ? Nu-mi vine să cred, a zis Mabel. Mama lui. Eu. Dar cred că nici o altă femeie, niciodată…

— Sunt măritată de treizeci de ani şi am trei fii. Când l-ai văzut pe unul, i-ai văzut pe toţi.

Cele două femei chicoteau când a intrat Garrett pe uşă.

— Ce-i ? Ce-i aşa amuzant ? le-a întrebat, dar chipul serios şi obrajii lui îmbujoraţi doar le-au făcut să râdă şi mai tare.



Vocile ajungeau la Jack în valuri care îl năuceau şi îl nedumereau, aşa că s-a cufundat iar în amestecul gros de laudanum şi băutură. Era un loc cald şi întunecat, fără trecut, viitor sau sens. Mai târziu, când s-a trezit între umbre tăcute, mintea îi era limpede şi amorţită. Nu înţelegea râsetele pe care le auzise înainte. Apoi şi-a amintit de Esther, ajutându-l să intre dezbrăcat într-o adăpătoare pentru cai plină cu apă fierbinte. Durerea îi sfredelea o gaură mijlocul spatelui şi iradia până în piept, iar el a început să plângă. Şi-a vârât pumnul în gură ca să înăbuşe suspinele şi a plâns îndelung. Mila de sine. Asta era. Nu nervii chinuiţi şi spasmele musculare erau cele care îl torturau. Ci viaţa lui redusă la a fi o povară.

— Jack ?

O şoaptă din uşa dormitorului.

— Ai nevoie de ceva ?

A înghiţit cu zgomot şi şi-a şters gura cu dosul palmei.

— E vremea pentru altă doză ?

Nu era Mabel.

— Esther ? Tu eşti ?

— Şşş. Las-o pe nevastă-ta să se odihnească. Bea asta.

Amestecase nişte laudanum cu băutură într-o cană de tinichea, iar el a băut totul dintr-o sorbitură gălăgioasă. Ea a luat cana, apoi i-a şters cu o batistă umezeala de pe ochi şi obraji.

— O să treacă şi asta, Jack. Ştiu că acum nu pare, dar o să treacă. Eu şi cu Garrett am venit să vă ajutăm, iar Mabel e mai puternică decât arată. Nu mai duceţi totul singuri de-acum. Aveţi un pic de ajutor. Pricepi ? O să fie bine.

Însă Jack era în căutarea acelui loc adânc şi opac unde sunetele şi durerea şi lumina se sting, unde omul nu are nevoie de cuvinte pentru a-şi exprima disperarea, fiindcă limba lui amorţită şi buzele nefolositoare nu pot rosti absolut nimic.

Esther a insistat să fie asistenta-şefă a lui Jack, reducând treptat dozele de laudanum şi crescând lungimea plimbărilor lui zilnice. Mai întâi, doar până la masa din bucătărie. Apoi până la toaleta de-afară, ca măcar să nu mai fie nevoit să folosească oala de noapte.

— Tu eşti prea blândă cu el, Mabel. Trebuie să se scoale şi să se mişte. E singura cale prin care muşchii ăia pot începe iarăşi să funcţioneze.

— Dar îl doare aşa de tare.

— La un moment dat, există o durere mai adâncă decât cea de spate. Ştii despre ce vorbesc ? Există un soi de durere mult mai cumplit, un soi pe care opiul şi băutura doar îl înrăutăţesc. Trebuie să se ridice pe picioare. Trebuie să-şi vadă pământul şi să ne ajute să luăm nişte decizii, aşa încât să ştie că e încă al lui, chiar dacă nu poate să bage mâinile în ţărână şi să-l lucreze.

Astfel că, în timp ce Garrett îi arăta lui Mabel cum să taie cartofii de sământă aşa încât fiecare bucată să aibă un mugur, Esther îşi petrecea dimineţile mergând cu Jack pe câmpuri. Mabel nu putea îndura să-i vadă mersul târşâit. Era de parcă ar fi îmbătrânit cu un secol într-o lună. Chipul îi era tras, spinarea îndoită. Când piciorul i se prindea în vreo rădăcină sau în vreun şanţ, mârâia şi rămânea pe loc, cu ochii închişi şi fălcile încleştându-se şi descleştându-se. I-ar fi fost ruşine să o recunoască în faţa cuiva, dar era bucuroasă să stea în curte cu Garrett, ca să taie cartofii de sământă, decât să-şi însoţească bărbatul în plimbările lui de calvar.

Iar băiatul nu era deloc o companie atât de cumplită. Esther zicea că era deranjat de umilinţa de-a fi nevoit să lucreze în gospodăria altui bărbat, cu două femei în vârstă. Vrea să se facă vânător, zicea Esther, crede că agricultura e sub demnitatea lui. Dar e băiat bun. Muncitor, când îşi pune mintea.

Mabel vedea ciuda lui Garrett – păşea apăsat când intra şi ieşea din colibă, se îmbufna când mama lui îi dădea ordine. Dar când rămânea singură cu el, băiatul era mai puţin năzuros. De fapt, era chiar răbdător şi instructiv şi nu o lua de sus. Nici măcar o singură dată nu-i zisese : „Atenţie la cuţitul ăla“ sau „Vedeţi să nu vă tăiaţi“. Presupunea că Mabel putea face treaba, iar ea chiar putea. Curând, era aproape la fel de rapidă ca el cu cuţitul de curăţat.

Soarele se înălţase sus pe cer şi îi încingea creştetul lui Mabel în timp ce arunca fiecare bucată de cartof de sământă în sacul dintre ei. Era ora prânzului şi nu-şi dădea seama când trecuse dimineaţa. Băiatul a urmat-o înăuntru şi a ajutat-o să pregătească o masă, cu felii de friptură rece de elan şi pâinea din ziua trecută. După ce Esther l-a ajutat pe Jack să se bage în pat, toţi trei au mâncat repede, stând în picioare în bucătărie, Mabel cu mâinile încă murdare de ţărână şi cu mânecile rochiei suflecate.

Când au ieşit afară ca să încarce în căruţă cartofii de sământă tăiaţi, Mabel i-a urmat. Abia când i-a dat un sac greu lui Garrett, prin spatele căruţei, şi-a dat seama ce făcea – agricultură. Băiatul n-a băgat de seamă ezitarea ei, ci a apucat sacii şi a sărit jos. În timp ce Esther mâna căruţa spre teren, Mabel şi Garrett mergeau în urmă.

— Poate că nu-i treaba mea, a zis el, dar rochia aia s-ar putea să vă încurce. Nu aveţi nişte pantaloni sau ceva de genul ăsta ? Mama poartă mereu salopete când lucrează.

— Nu. N-am aşa ceva. Trebuie să mă descurc în rochie.

Garrett părea sceptic, dar a continuat să meargă.

Ajunşi la teren, Esther a aruncat sacii cu cartofi de sămânţă ici şi colo pe câmp, iar apoi a înhămat calul la un cultivator, ca să facă rândurile. Garrett şi Mabel mergeau în urmă. Băiatul i-a arătat la ce distanţă să semene şi cât de adânc să sape groapa înainte să pună bucata de cartof, apoi cum să arunce pământ deasupra şi să-l bătucească uşor. În timp ce lucrau, trăgeau şi sacul după ei.

După o vreme, munca a devenit metodică şi ritmică, iar gândurile lui Mabel au început să hoinărească. Semăna cu mâinile goale şi se gândea la pământul cald şi fărâmicios dintre degetele ei, la plantele încolţind şi la frunzele putrede. S-a ridicat, şi-a scuturat fustele, s-a aplecat iarăşi spre pământ, a mai săpat o groapă, a aruncat un cartof, apoi altă groapă, alt cartof. Îşi apăsa mâna pe movila de pământ ca pe un mormânt mic.

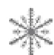


Aici, pe câmpul cu cartofi, culorile erau foarte vii şi pline de soare auriu şi de cer albastru – iar aerul era diferit de cel de acasă, din Pennsylvania, unde era mai uscat şi mai limpede. Trecuse ceva vreme, mai bine de un deceniu. Şi totuşi, îngenuncheată aici, Mabel se trezea purtată într-acolo. Lumina de cositor a lunii. Cărările livezii. Pământul aspru de sub genunchii ei. Un copil mort, îngropat la două zile.

Şi-a amintit cum îl lăsase pe Jack adormit în pat pentru a se plimba pe-afară în cămaşă de noapte. Slăbită şi bolnavă după travaliul lung, nu ştia ce o mână. A mers pe aleea cu pietriş în livadă, unde copacii se înălţau, maronii şi desfrunziţi, în lumina albastră a lunii.

Aici trebuie să fi săpat el mormântul, în pământul pe care-l muncise familia lui de generaţii. S-a târât printre copaci, zgâriindu-şi genunchii şi palmele. După ce a văzut că nu găseşte nimic, s-a ridicat şi a simţit o furnicătură dureroasă în sâni şi deodată laptele a început să i se prelingă, să-i ude cămaşa, să-i curgă pe burtă, să se verse, fără rost, pe pământ.

Nu pot supravieţui acestei dureri, se gândise.



— Sunteţi bine ?

Umbra lui Garrett îi cădea pe faţă, iar ea nu ştia de când stătea aşa, îngenuncheată în ţărână.

— Da. Da. Sunt bine, a zis Mabel, ştergându-şi de rochie mâinile murdare. Doar îmi aminteam ceva.

Când a privit în sus la Garrett, el a făcut ochii mari.

— Sigur sunteţi bine ? Fiindcă… păi, fiindcă nu arătaţi prea bine.

Băiatul a făcut un gest către faţa ei. Câteva lacrimi îi curseseră probabil pe obrajii mânjiţi de praf, iar dârele trebuie să fi arătat cumplit.

— Te rog, iartă plânsul unei femei în vârstă, a zis ea şi-a început să caute ceva cu care să-şi şteargă faţa.

Garrett stătea în picioare, holbându-se la ea.

— Sigur ai mai văzut o femeie plângând şi înainte.

El a ridicat din umeri.

— Nu ? Poate că nu. Pe mama ta, bineînţeles, nu mi-o pot imagina smiorcăindu-se.

— Să ne întoarcem ? Vreţi să vă odihniţi ?

— Nu. Nu. Doar ceva să-mi şterg faţa.

Băiatul s-a căutat prin buzunare după o batistă, dar nu a găsit nimic, aşa că şi-a tras în jos mânecile cămăşii de lucru şi i-a întins manşeta.

— E destul de murdară, dar o puteţi folosi.

Mabel a zâmbit şi şi-a şters ochii cu mâneca lui.

— Mulţumesc, i-a zis.

Băiatul s-a întors şi-a dat să ridice sacul de la picioarele lui, dar Mabel l-a prins iarăşi de mânecă şi l-a apucat de braţ cu ambele mâini.

— Am tot vrut să te întreb ceva, Garrett.

— Da, doamnă ?

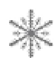
— Ai mai prins cumva altă vulpe, după cea argintie ?

— Nu, n-am mai prins nici una, a zis el.

A privit-o gânditor.

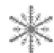
— Vreţi un guler de vulpe ? Fiindcă, dacă vreţi, mai am eu câteva blănuri rămase de anul trecut. Sunt sigur că Betty v-ar putea coase ceva.

Dar Mabel deja era aplecată, gata să sape altă groapă în pământ.



Supravieţuise, nu-i aşa ? Tocmai când îşi dorise să se întindă noaptea în livadă şi să se cufunde într-un mormânt al ei, se înapoiase împleticindu-se acasă pe întuneric şi se spălase în lighean, iar dimineaţă gătise micul dejun pentru Jack. Dăduse vasele deoparte şi frecase masa şi tejghelele. Copsese pâine. Muncise şi încercase să-şi ignore sânii umflaţi dureros şi golul ca o crampă din pântec. Iar apoi a făcut inimaginabilul – a intrat în camera copiilor şi a pus mâinile pe pătuţul de stejar, cel în care dormise şi Jack când fusese mic, iar înaintea sa, mama lui. A atins păturica pastelată pe care o cususe ea, iar atunci tristeţea a făcut-o să se prăbuşească în balansoar, unde a rămas cu braţele încrucişate pe burta lăsată şi şi-a amintit cum fusese când avea o altă fiinţă vie crescând înăuntrul ei.

Când a avut puterea, s-a apucat să împăturească hăinuţele, păturelele şi scutecele de pânză şi să le pună în cutii maro simple. Nu se oprea din lucru, dar câte un suspin urca şi îi schimonosea chipul, îi înceţoşa privirea, îi făcea nasul să curgă. Nu l-a auzit pe Jack venind la uşă. Când a ridicat ochii, o privea tăcut, iar apoi s-a întors, stânjenit, deranjat de mâhnirea ei necontrolată. Nu i-a pus mâna pe umăr. Nu a îmbrăţişat-o. Nu a zis o vorbă. Chiar şi după atâţia ani, ea nu-i putea ierta asta.



La capătul rândului, Mabel s-a ridicat, şi-a dus mâinile la şale şi s-a întins. Tivul rochiei îi era năclăit de pământ, iar mâinile, prăfuite şi obosite. S-a uitat în lungul câmpului şi a văzut cât făcuseră. Garrett şi-a plesnit palmele de cracii pantalonilor.

— Un rând gata, a zis el. Şi-ncă o mie rămase.

Şi i-a zâmbit cu jumătate de gură, cu sprâncenele ridicate ca şi când ar fi întrebat : „Ei, acum mai vrei să continui ?".

Mabel a încuviinţat.

— Tot înainte ? a întrebat ea.

Garrett a ridicat o mână, ca un explorator pus pe cuceriri.

— Tot înainte !

După ce dăduse ocol unui rând şi acum se întorcea spre câmp, Esther a domolit calul şi le-a făcut cu mâna. Mabel i-a răspuns la fel. O adiere îi ciufulea şuviţele libere din jurul chipului şi îi usca sudoarea. Cerul înalt era senin şi strălucitor. În depărtare, dincolo de copaci, putea vedea vârfurile albe ale munţilor. Mabel şi-a ridicat fustele şi a sărit peste rândul abia semănat. Garrett a tras sacul spre ea şi au luat-o iar de la capăt.

Au muncit până la asfinţit şi s-au întors la colibă mult după ora cinei. Jack aprinsese lămpile şi frigea nişte fripturi.

— Ce-i asta ? a întrebat Esther.

A amuşinat în jur şi a zâmbit.

— Ceva miroase grozav.

— Mare lucru nu sunt în stare să fac. Dar m-am gândit că aş putea măcar să-mi hrănesc ajutoarele.

A zâmbit ca un om vinovat.



Zilele următoare au fost un amestec înceţoşat de cartofi, pământ, soare şi muşchi care dureau cu fiecare nou rând semănat. Jack făcea ce putea, dar în general stătea în colibă şi pregătea mesele. Seara, toată lumea era mult prea obosită ca să mai vorbească. Băiatul picotea la cină cu bărbia sprijinită în

mâinile murdare. Până se lăsa noaptea, Mabel era frântă de oboseală. Nu pricepuse niciodată cum putea Jack să adoarmă în scaun fără să se spele, fără să-i povestească despre cum a fost ziua respectivă şi fără măcar să-şi dea jos ghetele mizerabile. Acum ştia. Şi totuşi, în ciuda febrei musculare şi a monotoniei, zilele de lucru la câmp o umpleau de un soi de mândrie pe care n-o mai cunoscuse înainte. Coliba nu i se mai părea un loc rece, ci mai degrabă era recunoscătoare că la sfârşitul zilei avea mâncare caldă şi un sac de dormit pe care să se prăbuşească. Nu mai băga de seamă dacă rămâneau vase nespălate sau podeaua nemăturată.

— Cred că am reuşit, Jack, a anunţat într-o după-amiază Esther, cu mâinile-n şolduri. Ştiu că plănuiseşi mai multe pentru anul ăsta, să pui şi nişte salată şi altele, pe lângă cartofi. Dar uite ce zic eu, cartofii sunt puşi în pământ şi-om vedea ce se mai întâmplă.

Jack a încuviinţat din cap. Poate că le va fi de-ajuns ca să se descurce.

— N-am mai fi aici, dacă n-aţi fi fost voi doi.

Vorbea serios şi din inimă, dar în privirea lui era ceva neclar, care îi amintea lui Mabel de ruşine.

— Nu ştiu cum ne vom răscumpăra vreodată.

Esther l-a oprit, dând nerăbdătoare din mână, şi a zis că plănuia să plece acasă în seara aceea.

— A fost o distracţie pe cinste, dar sunt gata să mă duc să dorm în patul meu, cu soţul meu care sforăie şi toate cele. Eşti tot mai în formă, Jack, şi cred că Garrett se poate descurca cu pământurile. Nu – fără dacă şi cu parcă. Am vorbit deja cu George. Garrett munceşte aici mult mai bine decât a făcut-o vreodată acasă, iar la noi s-a terminat însămânţatul. Poţi să-i aranjezi un loc al lui în hambar, să nu-ţi mai stea-n coaste. Şi-atunci puteţi şi voi să rămâneţi cu-ale voastre.

Sosise clipa, şi totuşi lui Mabel îi era groază de ea. Jack era acum un om diferit, nesigur pe el. Nu putea uita cum, atunci când era mai rău, plânsese şi o implorase să-l părăsească. Iar apoi, când mergea şontâc-şontâc, ea se dusese la câmp şi muncise cu o forţă şi-o siguranţă necunoscute înainte. Odată ce Esther şi Garrett aveau să plece din colibă, ea şi Jack aveau să împartă din nou acelaşi pat, iar ea se întreba dacă va fi ca şi cum ar dormi cu un străin. Jack o privea trist, de parcă i-ar fi putut ghici gândurile.

După cină, Esther a plecat, iar Mabel l-a condus pe Garrett în podul hambarului. El şi-a adus sacul de dormit şi ea a întors cu fundul în sus o cutie de lemn, ca să o poată folosi pe post de noptieră. Pe aceasta i-a pus o lampă, precum şi un ceas deşteptător şi o carte.

— *Colţ Alb*, de Jack London. Ai citit-o cumva ?

— Nu, doamnă.

— Te rog, spune-mi Mabel. Cred că o să-ţi placă, dar dacă nu, mai am multe alte cărţi dintre care să alegi.

Era pe cale să-l prevină să aibă grijă cu lampa, dar apoi s-a răzgândit. El o tratase ca pe egala lui, aşa că avea şi ea să încerce să se poarte la fel.

— Să vii în casă dacă ai nevoie de ceva, de orice, chiar şi numai de companie.

— Da, doamnă… Adică, Mabel.

— Garrett, mai voiam să te întreb ceva.

— Da ?

— Când mergeai la vânătoare iarna trecută, ai văzut vreodată ceva neobişnuit ? Urme pe zăpadă ? Ceva ce nu-ţi puteai explica ?

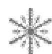
— Te referi la fetiţă, nu ? Am auzit de ea.

— Şi ? Ai văzut vreodată vreo urmă de-a ei ?

Băiatul a dat din cap încet şi dezamăgit.

— Absolut nimic ? Niciodată ?

— Îmi pare rău, a zis el.



Era o seară rece, iar Jack făcuse focul. Vasele murdare rămăseseră stivuite în bucătărie, iar Mabel stătea într-un scaun în faţa sobei, cu picioarele întinse ca să se încălzească. Era mai obosită decât îşi amintea să fi fost vreodată. O dureau muşchii de-i zbârnâiau. Când închidea ochii, vedea brazde cât cuprindea cu privirea. Plutea pe deasupra pământului.

— Mabel. Adormi. Hai la culcare.

Jack i-a masat umerii.

— A fost prea greu pentru tine.

— Nu, nu.

S-a uitat în sus, la el.

— E minunat. Să iau parte la muncă, să simt că fac şi eu ceva. Se prea poate ca ziua de azi să fi fost una dintre cele mai bune din viaţa mea.

Vocea i s-a stins pe măsură ce înţelegea ce spune. Jack a încuviinţat fără să zică nimic.

Mabel şi-a pus cămaşa de noapte şi s-a băgat în pat. Jack, numai în izmene, stătea pe margine.

— Jack ?

— Ce-i ?

— O să fie în regulă, nu-i aşa ? Adică, cu noi doi ?

El a gemut în timp ce-şi ridica picioarele pe pat. S-a răsucit cu faţa spre Mabel, s-a întins către ea şi i-a trecut mâna prin părul despletit, iar şi iar, fără să vorbească. Mabel a văzut că avea lacrimi în colţul ochilor şi s-a ridicat într-un cot. S-a aplecat spre el şi l-a sărutat pe pleoapele închise şi umede.

— O să fie. O să fie bine, a zis şi i-a cuibărit capul în îndoitura braţului ei, lăsându-l să plângă.

Vara aceea a fost mană cerească pentru agricultură. Până şi Jack îşi dădea seama. Ploile şi soarele alternau regulat. De capul lui, Garrett a plantat câteva straturi de legume pentru aprovizionarea celor de la calea ferată, iar plantele înfloriseră în câmp.

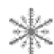
Pe Jack încă îl mai supăra spatele şi în unele dimineţi trebuia să dea jos din pat alunecând pe podea şi târându-se până la birou, iar acolo trăgându-se în sus până se ridica. Mâinile şi picioarele îi amorţeau uneori, iar în alte zile încheieturile i se umflau şi îl dureau. Bănuia că va veni o dimineaţă în care nu va mai fi în stare nici măcar să se dea jos din pat.

Însă pe înserat, când munţii acoperiţi de nea deveneau liliachii în crepusculul soarelui nocturn, mergea singur pe câmpuri şi pasul îi era mai uşor. Mergea de-a lungul straturilor perfecte de salată şi varză, cu imensele lor frunze verzi şi bogate. Pământul se simţea moale sub ghete şi mirosea a humus. Adesea îşi umplea căuşul palmei de pământ şi îşi trecea degetul mare peste acesta, minunându-se de bogăţia sa, iar uneori trăgea câte o ridiche afară, o curăţa frecând-o de pantaloni şi muşca din ea cu un crănţănit satisfăcut, apoi arunca frunzele printre copaci. De acolo, mergea la terenul nou, unde plantele de cartof crescuseră până la genunchi şi tocmai începuseră să înflorească. Pământul nu mai părea acea întindere lipsită de viaţă şi aspră de să-ţi rupi oasele pe care îl târâse calul iarna trecută.

Toate astea i le datora lui Esther, ştia, şi băiatului. Garrett se ocupa de recoltele de salată şi ridichi, aşa încât să fie gata atunci când era nevoie de ele, săptămânal, la calea ferată. El plivea şi prăşea cartofii. El ştia care îngrăşământ mergea şi care nu, aşa încât Jack nu trebuia să aibă încredere în vânzătorul din Anchorage, ci putea să se bazeze pe experienţa adevărată.

Chiar şi la numai paisprezece ani, băiatul era un agricultor de nădejde, dar nu asta era pasiunea lui. Cerând voie, Garrett pleca uneori cu zilele, luându-şi doar calul, o puşcă şi un rucsac. Uneori se întorcea cu tolba plină de păstrăv-curcubeu sau cu un cocoş-de-munte la cină. Odată i-a adus lui Mabel o gentuţă din piele de elan cu mărgele, cusută de o athabascană din susul râului. Alteori venea cu poveşti despre vreo cascadă pe care o descoperise în munţi sau despre vreun urs grizzly pe care îl văzuse jucându-se pe un petic de nea.

— Ursul ăla era exact ca un copilaş, căţărându-se în vârf şi alunecând la vale, apoi căţărându-se iar în vârf.



Într-o seară, când soarele de vară cobora aurind valea, Garrett i-a cerut lui Jack să-l însoţească în plimbarea lui pe câmpuri.

— Iau şi-o puşcă. Poate dăm peste vreun cocoş-de-munte.

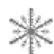
Jack era conştient de mersul său încet şi nu prea era dornic să renunţe la singurătate. În plus, nu prea

se omora după jocul de-a vânătoarea al băiatului pe la fermă. Jack zărise vreo câţiva cocoşi în plimbările lui şi-i plăcuse străfulgerarea de entuziasm pe care i-o stârnise fâlfâitul greoi al păsării ce se ridicase de la picioarele lui şi apoi se aşezase, dolofană şi înfoiată, pe vreo creangă de molid. N-a spus nimic, sperând că băiatul va pricepe aluzia, însă Garrett a dat fuga în hambar ca să-şi ia puşca.

— Ne întoarcem repede, a zis Jack peste umăr când ieşea pe uşă, dar se îndoia că Mabel auzise.

Stătea aplecată asupra mesei, lucrând la ceva ce tot cosea seară de seară, iar el a simţit un val de afecţiune pentru ea.

La început i se păruse umilitor că ea lucra terenul în locul lui. Dar acum, mare parte din vară fiind dusă, înţelegea că pasul îi era mai uşor şi datorită ei. Iar ea nu mai era un suflet rătăcit – era acolo, chiar alături de el, cu aceeaşi ţărână pe mâini, cu aceleaşi gânduri în minte. Câte rânduri de cartofi roşii să punem la anul ? Trebuie să tratăm cu var terenul din nord ? Când începe să se ouă găina cea nouă, o lăsăm să clocească vreo duzină ? Soarta tuturor lucrurilor, a fermei, a fericirii lor, nu mai era doar în seama lui. Iată ce am făcut împreună, i-a spus ea într-o dimineaţă, arătându-i straturile de ridichi, varză, broccoli şi salată.



Cu puşca la subsuoară, Garrett a alergat pe drumul de pământ şi l-a ajuns din urmă pe Jack.

— Cred că n-o să mai vedem noi an ca ăsta, a zis băiatul.

Apoi a clătinat din cap a neîncredere şi a privit peste câmpuri.

— Îţi dai seama ? Vrei ploaie, plouă. Vrei soare, iese soarele.

— A fost bine.

Jack s-a aplecat şi a smuls două plante. I-a dat o ridiche lui Garrett. Amândoi le-au şters pe pantaloni şi le-au mâncat în tăcere.

— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru tot ce-ai făcut aici.

Jack a aruncat frunzele printre copaci.

— N-ai pentru ce.

— Ba chiar am.

Au urmat cărarea care ducea la terenul nou. Garrett deschidea calea, cărând puşca şi dând câte-un şut bulgărilor de pământ de pe drum. Ce-i dai să mănânce lui fiu-meu ? întrebase Esther în glumă, iar Jack observase şi el că Garrett se înălţase cu câţiva centimetri peste vară. Faţa lui îşi mai pierduse ceva din dulceaţa copilăriei, iar bărbia şi pomeţii îi erau mai proeminente. Şi purtările i se schimbaseră. Îl privea pe Jack în ochi, îşi spunea părerile răspicat şi limpede şi rareori trebuia să fie rugat să facă ceva. George se îndoia, zicea că îl lăudau ei pe mezin din amabilitate, dar venind în vizită a observat şi el schimbarea până la urmă. Poate că ar fi trebuit să vi-i trimitem şi pe ceilalţi, a zis George râzând. Însă Jack bănuia că băiatul se putuse dezvolta şi fiindcă fraţii săi nu fuseseră prin preajmă. Garrett chiar părea că se

mândreşte cu munca pe care o făcuse aici, în gospodăria lor.

Cărarea mergea pe la marginea terenului şi pe lângă un şir de molizi negri. Lumina slabă a zilei nu pătrundea mult printre copacii înalţi şi deşi, iar aerul era considerabil mai răcoros aici, la umbra lor. O linie extrem de subţire, cât urmele lăsate de căruţă, despărţea pădurea de verdele îngrijit al câmpului, iar Jack se gândea la munca depusă pe acest pământ când Garrett s-a oprit în mijlocul drumului şi a coborât puşca, de parcă ar fi urmat să o încarce. Jack a privit dincolo de el. Ochii lui au avut nevoie de o clipă ca să se poată concentra, iar tocmai când au reuşit, Garrett a scos un cartuş din buzunar şi l-a vârât pe ţeavă.

— Nu ! Stai.

Jack şi-a pus palma pe spatele băiatului.

— Nu.

Garrett s-a uitat la el cu coada ochiului şi a ţintit.

— Am zis să n-o împuşti.

— Vulpea aia ? De ce nu ?

Garrett a mijit ochii neîncrezător, apoi şi-a întors privirea la ţeava puştii, de parcă n-ar fi auzit bine. Vulpea a fugit din pădurea de molizi şi s-a ghemuit pe cărare. Jack nu putea fi sigur – cum să deosebeşti o vulpe roşcată de alta ? Dar petele păreau la fel, urechile negre, blana stacojie-portocalie, picioarele negre jos. Animalul ăsta era tot ce-i rămăsese de la ea.

— Las-o-n pace.

— Pe vulpe ?

— Da, ce Dumnezeu. Pe vulpe. Las-o-n pace.

Jack a împins în jos ţeava puştii.

Animalul a profitat de ocazie şi a ţâşnit în câmpul cu cartofi. Jack a mai zărit o dată coada roşie şi stufoasă printre plante şi-apoi dusă a fost.

— Ai înnebunit ? Puteam s-o prindem.

Garrett a îndoit puşca, a scos cartuşul şi l-a vârât în buzunar. Ochii li s-au întâlnit, iar Jack a văzut o scânteie de enervare, poate chiar de dispreţ.

— Uite, nu m-ar fi deranjat, dar…

— O să se întoarcă, ştii doar.

Tonul aspru şi lipsit de respect al lui Garrett l-a surprins pe Jack.

— Om vedea.

— Aşa fac mereu. Data viitoare o să-ţi cotrobăie prin gunoi sau o să adulmece pe la hambar.

Garrett a luat-o înainte şi, în timp ce dădeau roată terenului, se uita pe unde fugise vulpea, dar nu zicea nimic. Abia când se apropiau de casă a vorbit din nou.

— Nu prea a avut nici o noimă s-o lăsăm să ne scape aşa.

— Hai să zicem că o cunosc pe vulpea aia. A fost a cuiva, a zis Jack găsindu-şi cu greutate cuvintele.

— A cuiva ? O vulpe ?

S-au apropiat de hambar, iar Jack ar fi vrut să încheie discuţia şi Garrett să se ducă la culcare. Însă băiatul s-a oprit în faţa uşii hambarului.

— A cui a fost ?

— A unei cunoştinţe.

— Dar nu mai e nimeni aici pe-o rază de câţiva kilometri…

Vocea i s-a stins, iar el s-a îndreptat spre hambar, însă apoi s-a întors iarăşi.

— Ia stai. Nu fetiţa aia, nu ? Cea despre care i-am auzit vorbind pe mama şi pe tata. Cea despre care zicea Mabel că venea pe-aici iarna trecută.

— Ba da. Era vulpea ei şi nu vreau s-o împuşte nimeni.

Garrett a scuturat din cap şi a pufnit zgomotos pe nas.

— Ai o problemă cu asta ?

— Nu. Nu, domnule.

De mult nu i se mai adresase lui Jack cu „domnule".

Jack a pornit către casă.

— Dar… n-a fost cu adevărat o fetiţă pe-aici, nu-i aşa ?

Jack a continuat să meargă. Nu era o discuţie pe care să şi-o dorească. Era obosit. Seara îi fusese tulburată şi şi-ar fi dorit să stea liniştit acasă, în faţa sobei. Dar l-a înfruntat pe Garrett.

— Ba da. A fost o fetiţă. Ea a crescut vulpea aia de când era pui. Şi vulpea încă vine pe-aici uneori, dar niciodată n-a făcut nici un rău, a luat mereu numai ce i-am oferit noi.

Din nou un clătinat din cap şi un pufnet uşor.

— Nu se poate.

— Ce ? Să creşti o vulpe de pui ?

— Nu. Fetiţa. Să trăiască de una singură, în pădure. În toiul iernii ? N-ar avea nici o şansă.

— Crezi că nimeni n-ar putea să supravieţuiască aici ? Să trăiască în pădure ?

— A, ba da. Un bărbat. Cineva care chiar are habar care-i treaba. Nu-s mulţi aşa, iar Garrett a zis-o de parcă el ar fi fost unul dintre acei puţini. Cu siguranţă nu o fetiţă, a adăugat.

Probabil că Garrett a văzut o anumită expresie pe figura lui Jack, fiindcă deodată a ezitat.

— Adică, nu pun la îndoială ce crezi că ai văzut. Poate că e doar un fel de-a interpreta lucrurile.

— Poate.

Jack a pornit încet înspre casă. N-a aşteptat ca Garrett să mai zică ceva, dar când s-a apropiat de uşă l-a auzit strigând :

— Noapte bună. Şi spune-i şi lui Mabel noapte bună din partea mea.

Fără să se întoarcă, Jack a ridicat o mână şi a fluturat-o un pic.



— A fost plăcută plimbarea ?

Ochii lui Mabel erau aţintiţi asupra lucrului de mână. Aprinsese o lampă şi era aplecată foarte aproape de material, în lumina slabă. Jack şi-a dat jos ghetele şi s-a dus la lighean, ca să se spele pe mâini. Şi-a aruncat nişte apă rece şi pe faţă, iar apoi şi-a şters faţa şi ceafa cu un prosop.

— Cum merge cusutul ?

— Încet, dar sigur. A trebuit să desfac o parte din tiv, aşa că acum îmi cam ies ochii.

A pus lucrul deoparte, s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a întins gâtul.

— Deci, a fost plăcută plimbarea ?

— Da, în regulă. Când sunt singur e mai linişte.

— Da. A devenit mare vorbăreţ, nu-i aşa ? Dar mie-mi place. Şi e tare muncitor.

— Da. Este.

Jack a înteţit focul şi a mai adăugat un buştean. Nopţile erau tot mai răcoroase pe măsură ce se apropia toamna.

— Şi ce coşi tu acolo ?

— Ah, aşa, ceva mic.

— E secret ? Vreun cadou de Crăciun, nu ?

— Nu pentru tine. Nu ăsta, a zâmbit Mabel.

— Şi-atunci ?

— Ah, nimic, zău…, a zis ea, iar el a înţeles că de fapt îşi dorea să-i spună.

— Haide. Spune. Parcă eşti o pisică prinsă cu peştişorul de aur în bot.

— Bine, atunci. E pentru Faina. O haină nouă de iarnă. Cred că mi-am dat seama cum să o împodobesc.

Mabel s-a ridicat şi şi-a ţinut părţile hăinuţei în faţă, întinzând bucăţile de pâslă albastră pe piept şi de-a lungul braţelor, de parcă ar fi fost cusute laolaltă. Apoi a luat câteva fâşii de blană albă.

— Pentru Faina ?

— Da. Nu-i frumoasă ? E blană de iepure. De iepure de zăpadă, de fapt. I-am cerut-o lui Garrett. I-am zis că lucrez ceva de mână. A zis el că asta-i cea mai fină, şi chiar e. Pune mâna.

Deci cu asta îşi pierduse vremea în ultimele câteva zile. Asta o ţinea trează noaptea până târziu, tot făcând schiţe în carneţelul ei şi zâmbind binedispusă. Îi venea să-i smulgă lucrul acela din mâini şi să-l azvârle pe podea. I se făcea rău, mai că-l lua cu ameţeală.

— Nu-ţi place ? Ştii, ultima oară când am văzut-o noi, am observat că haina îi era uzată, ponosită. Şi aproape că-i rămăsese mică iarna trecută. Îi ieşeau încheieturile din mâneci. Nu sunt sigură de măsură, dar am încercat să-mi amintesc cât de înaltă era atunci când stătea aici pe scaun şi cât de înguşti îi erau umerii.

Mabel a întins haina pe masă şi a ridicat nişte papiote de aţă. Chipul îi radia.

— O să fie minunată. Ştiu că o să fie. Sper numai s-o termin la timp.

— La timp pentru ce ?

— Pentru când o să se întoarcă, i-a răspuns Mabel, cu o seninătate de parcă era simplu ca bună ziua.

— De unde ştii ?

— Ce să ştiu ?

— Doamne, Mabel, dar nu se mai întoarce. Tu nu-ţi dai seama ?

Ea s-a tras înapoi, cu palmele lipite de obraji. O speriase, dar apoi ochii i-au scânteiat deodată.

— Ba se întoarce.

A împăturit haina şi-a început să înfigă boldurile în pernuţa de ace, cu mişcări iuţi şi furioase. Jack stătea în scaunul de lângă sobă. Şi-a proptit coatele de genunchi şi şi-a prins capul între palme, cu degetele cufundate în păr. Nu se putea uita la Mabel. O auzea în bucătărie, zăngănind vase şi trântind căni, iar apoi îndreptându-se spre uşa dormitorului. Acolo s-a oprit. El n-a ridicat capul. Cu răsuflarea tăiată, cu glasul stins, dar aspru, Mabel i-a zis :

— Ba se întoarce. Şi, la naiba, Jack, n-o să las pe nimeni să-mi spună altceva.

Apoi a intrat cu ultima lampă aprinsă în dormitor, lăsându-l pe Jack singur în întuneric.

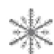
26

Copila de zăpadă i s-a arătat în vis lui Mabel, dându-i speranţă. Cu haina ei albastră aidoma ochilor, cu părul ei alb strălucind în timp ce sărea şi alerga prin văile munţilor. În vis, Faina râdea şi râsul ei răsuna ca un clinchet de clopoţei în aerul rece, ţopăia printre pietroaie şi, acolo unde picioarele ei atingeau piatra, apărea gheaţă. Cânta şi făcea piruete prin tundra alpină, cu braţele întinse spre cer, iar dincolo de ea ningea şi era de parcă, atunci când alerga, trăgea după ea o mantie albă.

Când Mabel s-a trezit în dimineaţa următoare şi s-a uitat pe fereastra dormitorului, a văzut zăpadă. Era doar o pulbere pe vârfurile îndepărtate, dar ea şi-a dat seama că fusese mai mult decât un vis.

Copila nu murise. Poate că nu plecase de lângă ei pentru totdeauna. Ar fi putut să se ducă în nord, în munţi, unde zăpada nu se topeşte niciodată, şi ar putea să se întoarcă odată cu iarna la bărbatul şi femeia în vârstă, în căsuţa lor de lângă sat.

Mabel nu trebuia decât să-şi dorească şi să creadă. Iubirea ei avea să fie un far călăuzitor pentru copilă. Te rog, copilă. Te rog, copilă. Te rog, întoarce-te la noi.



Cum ar fi sucit povestea în minte, Mabel ajungea mereu, pe urmele copilei, înapoi la seara în care ea şi Jack o modelaseră din zăpadă. Jack îi sculptase buzele şi ochii. Mabel îi pusese mănuşile şi îi înroşise

buzele. În noaptea aceea, copila se născuse pentru ei din gheaţă şi nea şi dor.

Ce se întâmplase în bezna aceea rece, când gerul a format un halou în părul de paie al fetiţei, iar fulgii de nea s-au transformat în carne şi oase ? Se întâmplase oare la fel ca în cartea pentru copii, oare căldura se răspândise, cuprinzându-i fruntea rece şi apoi obrajii, gâtul şi apoi plămânii, carnea caldă separându-se de stratul de nea şi de pământul îngheţat ? Fenomenul exact al transformării unei molecule în alta – pe acesta Mabel nu-l putea explica, dar la fel nu putea explica nici cum se formează un făt în pântec, cum devin celulele o inimă palpitândă şi un suflet fremătând de speranţă. Nu putea pătrunde miracolul hexagonal al fulgilor de zăpadă născuţi din nori, ferigi şi pene cristalizate ce cad pentru a împodobi mâneca unei haine, stele albe topindu-se chiar când se aşază. Cum putea exista atâta forţă şi atâta frumuseţe în ceva atât de mic şi efemer şi imposibil de înţeles ?

Nu trebuie să înţelegi miracolele ca să crezi în ele, iar Mabel ajunsese de fapt să simtă chiar contrariul. Ca să crezi, probabil că trebuie să încetezi să mai cauţi explicaţii şi, mai degrabă, să ţii lucrul acela mic în mâinile tale atâta vreme cât îţi stă în puteri, înainte să ţi se scurgă precum apa printre degete.

Aşa se face că, pe când toamna întărea pământul şi iarna cobora furişându-se în josul munţilor, ea cosea o haină pentru o copilă despre care era sigură că se va întoarce.

Mabel comandase câţiva metri de pâslă, iar apoi, într-o oală uriaşă, o vopsise într-un albastru intens, care-i amintea de valea râului în timpul iernii. Căptuşeala avea să fie de mătase matlasată, iar garnitura din blană albă. Avea să fie rezistentă şi practică, însă potrivită pentru o fată a zăpezii. Nasturii – dintr-un argint de cea mai bună calitate, în filigran. Îi avea de la un magazin din Boston şi îi păstrase cu anii în borcanul ei cu nasturi, neputând niciodată să le găsească o întrebuinţare până acum. Garnitura de blană albă avea să o coasă în jurul glugii şi de-a lungul hainei în partea din faţă, pe tiv şi în jurul fiecărei mâneci. Fulgii de zăpadă, brodaţi cu fir de mătase albă, aveau să curgă în cascadă pe faţa şi spatele hainei.

Şi-a luat blocul de desen şi un exemplar din cartea lui Robert Hooke : *Micrografia : Sau câteva descrieri fiziologice ale corpurilor minuscule făcute prin lupă*. Era una dintre puţinele cărţi de istorie naturală ale tatălui ei pe care le adusese cu ea şi la care se gândise într-o seară, când lucra la haina Fainei. Cartea aceea veche cuprindea ilustraţii cu imagini mărite, iar când era mică, Mabel fusese îndrăgostită în mod special de gravura în cupru, de pe o pagină pliată, a unui păduche, cu toate picioarele sale fusiforme. Dar îşi amintea că acolo erau şi desene cu fulgi de zăpadă.

„Expunând o bucată de stofă neagră sau o pălărie neagră sub ninsoare, adesea am observat, cu neţărmurită plăcere, o asemenea varietate nesfârşită de forme ciudate pe care le ia neaua, încât ar fi absolut imposibil de desenat fiecare model şi formă…“ Iar alături de aceste cuvinte, Hooke inclusese schiţele lui după o duzină de fulgi de nea – rotunzi şi franjuraţi, steluţe şi hexagoane.

Mabel a copiat câteva dintre modele. Apoi, din amintire, a încercat să-l recreeze pe cel pe care-l văzuse pe mâneca ei în seara în care ea şi Jack au făcut copila de zăpadă.

Folosea un tipar simplu de haină, pe care îl comandase dintr-un catalog. Seara, chiar şi atunci când

afară era încă lumină, copacii şi streaşina împiedicau lumina să pătrundă pe ferestrele mici ale colibei, aşa că aprindea o lampă şi desfăşura materialul pe masă. Folosirea tiparului îi oferea un fel de linişte, un echilibru tainic după munca la câmp din timpul zilei. Agricultura era o treabă dură, istovitoare şi, în mare, o chestie de noroc – fermierul pune tot ce are în pământ, dar în cele din urmă nu de el depinde dacă plouă sau nu. Cusutul era diferit. Mabel ştia că, dacă era răbdătoare şi meticuloasă, dacă urma atentă liniile, dacă înainta pas cu pas şi se supunea regulilor, atunci la sfârşit totul avea să iasă bine, exact aşa cum trebuia. Un mic miracol în sine, şi unul pe care viaţa îl oferă atât de rar.

Dar oricât de mult i-ar fi făcut plăcere să coasă, broderia era cea care avea să-i exprime speranţa, fiecare împunsătură de ac fiind o dovadă de devotament, fiecare fulg de nea – o celebrare a miracolelor.

Primul pe care a ales să-l brodeze a fost al Fainei, acela pe care copila îl ţinuse direct în palmă – o stea cu şase vârfuri perfecte, toate cu acelaşi model ca de ferigă. Între ferigi, vârfurile unor steluţe mai mici se intersectau în centru, iar în mijloc era o inimă hexagonală.

Mabel era aplecată asupra gherghefului rotund pe care-l ţinea în mâini, cu nasul la câţiva centimetri de pânză, când Jack s-a întors de afară. Fusese să hrănească şi să adape calul. N-o deranja că stătea afară tot mai târziu în fiecare seară, deşi se întreba de ce o evită. Mai degrabă o intriga iritabilitatea lui.

— E totul în regulă ? l-a întrebat ridicând privirea de la ac şi aţă.

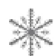
El a dat din cap spre ea.

— Am văzut c-a îngheţat astă-noapte, a zis ea. O să scoatem toţi cartofii la timp ?

Altă încuviinţare grăbită.

— Garrett s-a dus la culcare ? Voiam să-i mai dau o carte de citit. Mă gândeam la alta de Jack London sau poate *Comoara din insulă*. Dacă n-o termină la timp, poate s-o ia cu el.

Mabel a rupt aţa cu dinţii şi a depărtat fulgul de nea la distanţă de un braţ ca să-l cerceteze. I-l putea arăta lui Jack, dar n-ar fi făcut decât să-l enerveze. Haina, schiţele după fulgi de zăpadă, orice discuţie despre Faina îl făceau să se închidă în el şi să nu mai vorbească. L-ar fi putut întreba de ce, dar se temea de răspuns. Las-o baltă, îi plăcea lui să zică, şi-atunci exact asta şi făcea.



O săptămână mai târziu, ultimii cartofi erau puşi în saci şi s-au pomenit în zori cu o primă ninsoare fină aşternută peste tot, dar era una timpurie şi firavă. Până la amiază avea să se topească, iar Mabel era convinsă că mai erau câteva săptămâni înainte ca iarna să se instaleze de-a binelea. Şi totuşi, priveliştea o încânta. A pregătit iute micul dejun pentru Jack şi Garrett şi apoi şi-a pus haina şi ghetele.

— Încotro ? a întrebat-o Jack în timp ce lua ultima furculiţă de ou şi cartof din farfurie.

— Mă gândeam să mă duc la plimbare, ca să văd zăpada.

Jack a încuviinţat, însă i-a citit presimţirile rele în ridurile ostenite din jurul ochilor. Că va fi dezamăgită în curând. Că Faina nu se va întoarce. Că fetiţa nu era miracolul pe care şi-l dorea.

Mabel şi-a încheiat haina până sus la gât şi şi-a pus o căciulă şi mănuşile de lucru înainte să iasă. Era mai cald decât se aştepta. Norii se risipiseră deja şi soarele se ivea dintre copaci. Plopii şi mestecenii se scuturaseră şi noua zăpadă se aşternuse pe ramurile lor, în linii albe subţiri. Ghetele lăsau urme pe zăpadă în timp ce mergea, scoţând la iveală pământul, iarba maronie şi frunzele galbene. Dincolo de hambar şi de plopi, câmpurile erau de-un alb imaculat. S-a gândit că ar putea să meargă la râu sau să urmeze drumul căruţei spre câmpurile îndepărtate, dar apoi şi-a amintit că aceasta era ultima zi a lui Garrett. Se întorcea la familia lui pe timpul iernii şi, deşi cu siguranţă aveau să-l vadă în lunile următoare, tot era un fel de rămas-bun. Ea voia să-l lase să-şi aleagă o carte şi să o ia cu el.

Când s-a întors, Garrett spăla vasele.

— Nu. Nu trebuie. Nu în ultima ta zi.

Mabel şi-a atârnat haina în cuierul de lângă uşă.

— Ce-o să ne facem noi fără tine, Garrett ?

— Nu ştiu. Dar poate c-aş putea să rămân.

— Nu cred că mama ta ar fi de acord, a zis Jack, stivuind farfuriile lângă ligheanul de spălat. E pregătită să-şi primească mezinul înapoi acasă.

Garrett nu era prea sigur, dar părea să-şi muşte limba. Crescuse şi se schimbase în aceste luni. Preluase multe dintre responsabilităţile fermei, iar seara discutau despre soiuri de cereale şi tipare după care se schimba vremea, despre cărţi şi artă. Mabel nu se mai ţinea deoparte de discuţii. Era la fel de nerăbdătoare să vorbească despre soiurile de napi pe care aveau să le planteze, ca şi să descrie muzeele pe care le vizitase în New York.

Cine-ar fi crezut că un adolescent ar avea ce s-o înveţe pe o femeie în vârstă ? Dar Garrett era cel care o îndrumase la munca câmpului şi o ajutase să se obişnuiască cu viaţa pe care şi-o imaginase ea în Alaska. Nu putea găsi o cale prin care să-i explice lui asta. Având-o drept mamă pe Esther, cu siguranţă că nu-şi putea imagina o femeie făcând ceva împotriva propriei voinţe, sau, şi mai rău, fără să aibă o voinţă proprie. Era de parcă ea ar fi trăit într-o gaură, oricât de confortabilă şi sigură ar fi fost aceasta, iar el nu făcuse decât să-i întindă o mână şi s-o ajute să iasă afară, la soare. De acolo, era liberă să se ducă unde poftea.

— Garrett, mă gândeam că ai putea să împrumuţi o carte, să o iei cu tine acasă. Doar dacă vrei, desigur.

— Aş putea ? Nu te superi ? O să am mare grijă de ea.

— Sunt sigură. De asta te şi invit.

Mabel l-a condus în dormitor şi a îngenuncheat pe podea ca să tragă cufărul.

— Stai că-l scot eu.

Garrett l-a tras cu uşurinţă de sub pat.

— Ăsta-i plin cu cărţi ? Tot ?

— Ăsta, şi încă alte câteva.

A râs de uimirea lui Garrett.

— Ar fi trebuit să vezi biblioteca tatălui meu. O cameră aproape la fel de mare cât toată coliba asta, plină cu rafturi peste rafturi de cărţi. Dar n-am putut aduce cu mine decât câteva.

— Vă e dor ?

— De cărţi ?

— Şi de familie ? Şi de toate celelalte ? Trebuie să fie foarte diferit de-aici.

— Ah, uneori îmi doresc să am o anumită carte sau să pot merge în vizită la un anumit prieten sau rudă, dar în general mă bucur că sunt aici.

Mabel a deschis cufărul, iar Garrett a început să scoată cărţi din teancurile dinăuntru.

— Nu te grăbi. Mama ta nu se aşteaptă să vii înainte de cină.

S-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat fusta de praf. Era deja la uşă când l-a auzit pe Garrett zicând :

— Mulţumesc, Mabel.

S-a gândit să-şi exprime propria recunoştinţă, să încerce să-i explice ce făcuse el pentru ea.

— Cu plăcere, Garrett.

27

Dragă Ada,

Felicitări pentru noul tău nepot. Ce binecuvântare ! Şi să îi ai pe toţi atât de aproape. Trebuie să fie minunat să auzi lipăitul picioruşelor tuturor copiilor pe scările vechi de lemn atunci când vin în vizită. Mi-a părut aşa de rău să aud că s-a prăpădit mătuşa Harriet, dar se pare că a părăsit lumea asta în cel mai bun mod posibil, în linişte şi la o vârstă înaintată, respectabilă. Toate veştile tale despre familie sunt un dar nepreţuit pentru mine.

Noi aici suntem bine, să ştii, chiar aşa este. Ştiu că ne-ai considerat nebuni să ne mutăm în Alaska, şi pentru o vreme aşa am crezut şi eu. Totuşi, acest ultim an a recompensat totul. Am început să ajut mai mult la munca câmpului. Imaginează-ţi, eu – cea căreia i se spune mereu „timidă“ şi „fragilă“ – săpând după cartofi şi dând cu hârleţul. Dar e un sentiment minunat să faci o muncă pe care o simţi într-adevăr ca fiind muncă. Jack a transformat această întindere sălbatică de pământ pe care o numim casă într-o fermă rodnică, iar acum simt şi eu că am luat parte la asta. Avem rafturile cămării pline de gemuri de fructe de pădure şi borcane cu carne de la elanul pe care l-a împuşcat Jack astă-toamnă. Ah, da, uneori mi-e dor de locurile de-acasă, din „Estul Îndepărtat“, cum se zice pe-aici, şi sigur că în adâncul sufletului mi-e dor să vă revăd, pe tine şi pe toţi ceilalţi din familie, dar recent am hotărât că am venit ca să rămânem. Asta a devenit casa noastră, iar Jack şi cu mine avem acum un nou stil de viaţă, care ni se potriveşte foarte bine.

Îţi trimit câteva dintre noile mele desene. Unul dintre ele este cu parcela cu căpşuni de care sunt atât de mândră şi care a umplut multe plăcinte astă-vară. Celălalt este cu pufuliţa în floare pe valea râului. În fundal poţi vedea munţii care mărginesc această vale. Ultimul este cu un fulg de nea pe care am avut plăcerea să-l cercetez iarna trecută. Am desenat iar şi iar, de câteva ori, acest singur fulg de nea, nu mă mai săturam de eleganţa sa infinitezimală.

Strecurat printre aceste pagini mai este şi un bucheţel de afine presat. Floricelele albe sunt cam trecute acum, că sunt uscate, dar sunt aşa de drăguţe când umplu pădurile, primăvara. Şi îţi mai trimit şi o pereche de ghetuţe pentru noua fetiţă a lui Sophie. Blana de la garnitură este de iepure de zăpadă, am primit-o de la un băiat din vecini. Sper să ajungă la tine înainte să îi rămână prea mici.

Ne aşteptăm la zăpadă în curând. Munţii sunt albi, iar dimineţile s-au răcit, abia aştept să ningă.

Cu drag, sora ta iubitoare,

Mabel

28

Iarna a venit brusc şi în forţă, chiar în ultimele zile de octombrie. N-a fost ninsoarea aceea lentă şi umedă care pune blând capăt toamnei, ci o furtună de zăpadă cu boabe îngheţate, ivită din senin, adusă de vântul rece dinspre râu. Imediat după cină s-a întunecat ca în toiul nopţii, iar Jack şi Mabel au auzit deodată cum furtuna se izbeşte în uşa colibei. Jack şi-a înălţat privirea dinspre ghetele pe care şi le dădea cu cremă lângă sobă, iar Mabel s-a oprit din cusut la masa din bucătărie. Bătaia s-a auzit iar şi iar, tot mai tare. În cele din urmă, Jack s-a dus la uşă şi a deschis-o.

A avut senzaţia, o fracţiune de secundă, că ceea ce se afla în faţa lui era o fantomă a munţilor, o apariţie înzăpezită şi însângerată. Faina era mai înaltă şi, dacă era posibil aşa ceva, mai subţire decât şi-o amintea. Căciula de blană şi haina de lână îi erau acoperite de nea, iar părul lung îi atârna precum sfoara udă şi roasă. Dâre de sânge uscat îi brăzdau fruntea. Jack a rămas mut, înlemnit.

Fata şi-a scos căciula, a scuturat zăpada de pe ea şi a ridicat privirea.

Sunt eu. Faina.

Răsuflarea îi era puţin întretăiată, dar vocea ei, egală şi veselă, a rupt vraja. Jack a luat copila în braţe şi-a strâns-o, legănându-se de pe un picior pe altul.

Faina ? Faina. Doamne, Dumnezeule. Ai venit. Ia uite, chiar ai venit.

Nu era sigur dacă rostea într-adevăr cuvintele acestea sau doar le auzea în mintea lui. Apoi şi-a lipit barba de părul ei şi a simţit mirosul vântului glaciar ce sufla peste vârfurile molizilor şi al sângelui ce curgea prin vene sălbatice şi aproape că i s-au tăiat picioarele. Cu un braţ încă ţinând-o pe după umeri, a

adus fetiţa în colibă şi a închis uşa.

Doamne, Mabel, a zis el dându-şi seama că i se citeşte în glas tulburarea. E Faina. E aici. La uşa noastră.

Ah, copilă. Mă întrebam când vei veni.

Mabel era calmă şi zâmbitoare. Cum de putea să rămână atât de stăpână pe ea, când el, om în toată firea, abia se mai putea ţine pe picioare la vederea fetei ? De ce nu plângea, de ce nu fugea înspre copilă, de ce nu îi cădea la picioare ? Mabel însă se dusese în spatele ei şi îi dădea deoparte zăpada de pe umeri.

Uită-te la tine. Ia uită-te la tine.

Ochii lui Mabel scânteiau şi obrajii îi erau luminoşi, dar nu ţipa, nu plângea. Faina a început să-şi descheie haina, iar Mabel a ajutat-o să şi-o scoată, a scuturat-o de zăpadă.

Aşa. Ia să văd.

A ţinut fetiţa la depărtare de-un braţ.

Ştiam eu c-ai crescut.

Crescut ? Cu siguranţă, Mabel îşi pierduse minţile. Nimic despre sânge, despre înfăţişarea jalnică a copilei, despre dispariţia ei vreme de luni în şir.

Jack a atins bărbia copilei şi i-a întors faţa spre el.

Ce ţi s-a întâmplat, Faina ? Eşti bine ?

A, asta ?

Fata şi-a privit mâinile.

Am jupuit iepuri, a zis.

Ochii ei erau largi, întrebători.

Sunt aici, a zis. M-am întors.

Dar bineînţeles că te-ai întors. Dar bineînţeles, a zis Mabel atât de firesc, de parcă niciodată n-ar fi existat vreo îndoială.

Cum…, dar cuvintele lui Jack s-au stins când Mabel a aşezat fata la masă.

Ştiam că o să se întâmple curând, a zis ea. De asta m-am şi grăbit aşa. Tocmai am terminat-o aseară. Dar stai. Mă ia gura pe dinainte. Vrei să te speli şi să te aranjezi, nu ?

Faina a zâmbit şi şi-a arătat mâinile. Erau crăpate de frig şi pătate, fiecare unghie fiind tivită cu sânge, dar Mabel abia de-a cloncănit ca o cloşcă, de parcă n-ar fi fost decât un pic de murdărie pe-un băieţel care se jucase-n noroi. Şi-a îndesat lucrul de mână într-un scaun.

Ei, ia să vedem, a zis. Aveam deja apă pe sobă, pentru ceai. Ar trebui să ajungă cât să te speli.

Faina a zâmbit sfioasă. Nu peste mult timp, Mabel stătea cu ea, spălându-i mâinile în apă călduţă cu săpun, ştergându-i faţa cu o cârpă de baie. Jack a rămas lângă sobă, uluit atât de calmul nevestei, cât şi de înfăţişarea copilei. Când Mabel a plecat ca să aducă ceva din dormitor, Jack s-a apropiat iute de Faina şi a îngenuncheat lângă scaunul ei, luptându-se cu nevoia de-a o îmbrăţişa iarăşi.

A arătat spre apa însângerată din lighean şi a vorbit mai sever decât avusese de gând.

Ce-i cu toate astea ? Unde ai fost ? Ce ţi s-a întâmplat ?

Jack, nu o mai bate la cap, a zis Mabel din spatele lui. E obosită frântă. Las-o să se odihnească.

Faina a început să vorbească, dar Mabel i-a făcut semn cu blândeţe să tacă şi a ridicat o oglindă în faţa ei, ca să se vadă.

Acum totul e în regulă. Eşti aici, bine mersi. Şi arăţi minunat.

Era adevărat. Copila era vie şi sănătoasă, aici, în coliba lor. Garrett se îndoise că aşa ceva ar fi posibil, iar Jack s-a simţit deodată mândru de ea. Supravieţuise, în ciuda tuturor.

Cum ţi se pare ? l-a întrebat Mabel pe Jack, întorcând-o pe Faina cu faţa la el.

Copila şi-a întins braţele şi a privit în jos, la haina cea nouă. Jack nu mai văzuse vreodată ceva asemănător. Era albastrul răcoros al unui cer de iarnă, cu nasturi de argint ce sclipeau ca gheaţa şi garnitură de blană albă la glugă, la manşete şi de-a lungul tivului. Dar splendoarea hainei era dată de fulgii de nea. Diferitele mărimi şi modele le confereau mişcare, astfel că păreau să se rotească pe lâna albastră. Frumuseţea stranie a hainei i se potrivea copilei.

Drăguţ, a zis, nevoit să-şi înăbuşe emoţiile la vederea fetiţei în haina cu fulgi de nea, întoarsă în sfârşit acasă.

Dar ţie ? a întrebat el. Ţie îţi place haina asta nouă ?

Copila nu a răspuns şi a părut că se încruntă.

Faina ? Ah, scumpa mea, nu-i nimic, a zis Mabel. Dacă nu-ţi place, nu-i nimic. E doar o haină.

Fata a scuturat din cap : Nu, nu.

Serios. Nu-i nimic. Dacă-i prea strâmtă, pot să fac alta. Dacă-i prea mare, o putem păstra pentru la anul. Nu te agita.

Tu ai făcut asta ? a şoptit Faina. Tu ai făcut asta pentru mine ?

Păi, da. Dar nu-i decât nişte material cu câteva cusături.

Fetiţa şi-a trecut palmele peste partea din faţă, peste fulgii care cădeau unul câte unul.

Îţi place ?

Drept răspuns, fata a sărit în braţele lui Mabel şi s-a întors într-o parte, ca să-şi cuibărească obrazul pe umărul ei, iar în zâmbetul copilei Jack a văzut o nemaipomenită tandreţe.

Îmi place mai mult decât orice, a şoptit ea din braţele lui Mabel.

Ah, mă faci nespus de fericită, a zis Mabel ridicându-se, luând mâinile copilei într-ale sale şi privind-o din cap până-n picioare.

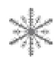
E bună ca mărime, nu ?

Fetiţa a dat din cap, apoi a aruncat o privire spre locul unde atârna haina cea veche.

Ştii ce mă gândeam, Faina ? Poate c-aş putea să iau haina ta cea veche şi să ţi-o transform într-o pătură. Astfel, ai putea s-o ai în continuare. Ce zici, ţi-ar plăcea ? Ar trebui să o tai în bucăţi, dar apoi aş putea să le cos la loc, într-o păturică frumoasă.

Chiar ai putea ? Chiar ? Şi aş avea-o în continuare ?

Ah, da. Sigur că da.



Mabel a fost distrată şi vorbăreaţă tot timpul cât a pregătit cina, nelăsându-i pe Jack sau pe copilă să vorbească despre nimic altceva în afară de bucuria lor de-a fi împreună. Poate că asta ar fi trebuit să fie de-ajuns. Poate că ar fi trebuit să fie recunoscător, fără să ceară mai mult.

Însă când coliba s-a încins foarte tare, de la sobă şi de la aburul mâncării gătite, când fata părea să se ofilească stând pe scaunul ei, abia atunci Jack a simţit valurile de sub suprafaţă, un soi de îndoială sau teamă în fericirea disperată a lui Mabel. Ea s-a repezit spre uşă şi a adus un pumn de zăpadă. A tamponat cu el obrajii şi fruntea fetei.

Gata, gata. E mult prea cald aici. Gata, gata.

Jack a pus o palmă pe fruntea copilei, dar era rece la atingere.

Bănuiesc că e doar obosită, Mabel.

Însă ea a continuat cu zăpada, punându-i un pic şi pe buze.

Prea cald, prea cald, a şoptit Mabel. Te rog, mai adu nişte zăpadă.

Jack a deschis uşa, dar afară era o adevărată vâltoare, o furtună cu vârtejuri în toate direcţiile, adusă de vânt dinspre râu. Era o seară cumplită. Fata s-ar fi făcut leoarcă imediat, iar vântul i-ar fi stors şi ultimul strop de căldură. N-avea să o lase să plece, nu ca să se întoarcă la bordeiul acela lipsit de viaţă din munţi.

Rămâi aici peste noapte, a zis el când s-a întors cu un alt pumn de zăpadă.

Mabel s-a încruntat.

Da ?

Da.

El vorbea cu mult mai multă încredere decât simţea.

Fata s-a îndreptat în scaun, îngustându-şi ochii albaştri şi îndârjindu-se.

Ba o să plec, a zis.

Nu în seara asta, a insistat el. O să rămâi aici, cu noi.

Ah, da, neapărat, copilo. Nu auzi cum suflă vântul ? Poţi dormi în hambar.

Jack s-a uitat uimit la nevasta lui. În hambar ? De ce ar sugera aşa ceva ? Era ger acolo, aproape la fel de frig ca afară, dar ea stăruia.

O să-ţi fie bine, a zis ea. Avem aranjat şi un mic dormitor, pentru băiatul care ne-a ajutat astă-vară. E foarte comod şi ferit de vânt.

Dar Faina se ridicase. L-a privit pe Jack fără să spună nimic, dar era de parcă ar fi ţipat : Ai promis. Nu mă poţi ţine aici.

El s-a întrebat ce-ar fi putut face. Să reţină cu forţa copila, să o facă să rămână împotriva voinţei ei ? S-ar lupta ca un dihor prins în cuşcă. Ar lovi şi-ar striga, poate chiar ar muşca şi ar zgâria, de asta nu se îndoia, şi el însuşi s-ar simţi ca o fiară.

Dar nu putea nici s-o lase să se întoarcă în sălbăticie de una singură, după ce venise, poticnindu-se însângerată, la ei acasă. Dacă ar fi fost rănită sau ar fi murit, când ei ar fi putut să o ţină aici în siguranţă, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Dar Faina îşi încheiase deja nasturii strălucitori de argint de la haina cea nouă.

Vă rog să nu vă supăraţi, a zis ea.

Dar nu auzi vântul ? a stăruit Jack.

Însă copila era la uşă. S-a aşteptat ca Mabel să protesteze, chiar să implore.

Bine, a zis ea. Dacă trebuie să pleci, trebuie. Dar o să te întorci, da ? Promite-mi că te vei întoarce mereu.

Cu un aer solemn, de parcă ar fi depus un jurământ, copila a zis : Promit.

Jack s-a uitat la ea cum pleacă şi totul părea un vis supărător, copila cu fruntea mânjită de sânge, cu părul blond încâlcit şi cu hăinuţa ei cu fulgi de zăpadă şi nevasta lui acceptând calmă. A rămas o vreme la fereastră, privind în noapte. În spatele lui, Mabel se agita cu vasele şi cu nişte petice.

— Cum de-ai ştiut ? a întrebat-o.

— Hmm ?

— Cum de-ai ştiut că se întoarce ? Acum. Cândva.

— E prima zăpadă. Exact ca în seara aceea.

Jack a privit-o şi a clătinat uşor din cap, neînţelegând.

— Nu-ţi aminteşti ? Seara când am făcut copila de zăpadă. Cu fulgi de nea mari cât farfuriile. Aruncam cu bulgări unul în celălalt. Atunci am făcut-o. Tu i-ai cioplit chipul drăgălaş. Eu i-am pus mănuşile.

— Ce tot spui, Mabel ?

Ea s-a dus la rafturi şi a adus o carte foarte mare, legată în piele albastră şi garnisită cu poleială argintie.

— Uite, a zis împingând cartea pe masă înspre el. Deşi nu vei putea citi. E în rusă.

Jack a ridicat cartea. Era neaşteptat de grea, de parcă paginile erau făcute din plumb, nu din hârtie. A frunzărit-o, sărind nerăbdător de la o ilustraţie la alta.

— Ce-i asta ?

— O carte de poveşti.

— Asta văd şi eu. Dar ce are de-a face cu…

— E despre un bărbat şi o femeie în vârstă. Îşi doresc mai mult decât orice pe lume un copil, dar nu-l pot avea. Apoi, într-o seară de iarnă, fac o fetiţă din zăpadă, iar aceasta prinde viaţă.

Jack a simţit cum se scufundă şi stomacul i se întoarce pe dos, de parcă ar fi călcat pe un strat de

nisip mişcător nesfârşit şi, oricât s-ar fi străduit, nu putea păşi înapoi pe pământ solid.

— Opreşte-te, i-a zis.

— Pleacă în fiecare vară şi se întoarce când ninge. Nu înţelegi ? Fiindcă altfel… s-ar putea topi.

Mabel părea un pic înspăimântată de propriile vorbe, dar nu s-a bâlbâit.

— Doamne, Mabel. Ce tot spui acolo ?

Ea a deschis cartea la o ilustraţie cu bărbatul şi femeia în vârstă îngenuncheaţi lângă o fetiţă frumoasă, cu picioarele şi gambele prinse în zăpadă şi capul împodobit cu giuvaiere de argint.

— Vezi ? a zis ea.

Vorbea ca o infirmieră aflată lângă patul de suferinţă, calmă şi sigură pe ea.

— Vezi ?

— Nu, Mabel. Nu văd nimic.

El a închis cartea cu zgomot şi s-a ridicat.

— Ţi-ai pierdut minţile. Îmi spui că tu crezi că acea copilă, acea fetiţă e un fel de spirit, un fel de crăiasă a zăpezii. Doamne. Doamne.

A mers apăsat până în celălalt capăt al colibei, dornic să evadeze, însă incapabil.

Mabel a tras din nou cu grijă cartea în faţa ei şi şi-a lăsat palmele să alunece în susul şi-n josul copertei de piele. Tremura uşor.

— Ştiu că nu sună plauzibil, dar nu vezi ? i-a zis. Noi ne-am dorit-o, noi am făcut-o, din dragoste şi speranţă, iar ea a venit la noi. Este fetiţa noastră şi, nu ştiu exact cum, dar e făcută din acest loc, din această zăpadă, din frigul acesta. Chiar nu poţi să crezi asta ?

— Nu. Nu pot.

Îi venea să o apuce pe Mabel de umeri şi să o scuture.

— De ce nu ?

— Fiindcă… fiindcă eu ştiu lucruri pe care tu nu le ştii.

Acum părea speriată. Strângea cartea la piept, cu buzele încleştate, tremurând.

— Ce ştii ?

— Doamne, Dumnezeule, Mabel, l-am îngropat pe tatăl ei. A băut până a crăpat, în faţa bietei copile. Ea l-a implorat să se oprească. Şi-a pus mânuţele pe faţa lui, încercând să-l încălzească, chiar în timp ce el murea dinaintea ei. Propriul ei tată. Toate zilele acelea în care am fost plecat ? Unde crezi că am fost ? Acolo sus, în munţi, încercând s-o ajut. Săpând un blestemat de mormânt în toiul iernii.

— Dar mie nu mi-ai zis nimic.

De parcă ar fi minţit-o, inventând această poveste cumplită doar ca să-i arate ei că n-are dreptate. Aşa de strâns se agăţa de iluziile ei. Jack şi-a încleştat fălcile, iar şi iar, simţea muşchii trudind în timp ce-şi stăpânea furia.

— Fata m-a făcut să-i promit că nu-ţi spun nici ţie, nici altcuiva.

Părea o slăbiciune cumplită. Om în toată firea să promită aşa ceva unei fetiţe. Fusese un prost.

— Şi mama ?

— Moartă şi ea. Când ea era mică de tot.

Era bătrân şi obosit şi nu putea să fluture asemenea lucruri într-o ceartă.

— Tuberculoză probabil. Faina a zis că a murit de o boală de piept, în spitalul din Anchorage.

Mabel privea în gol. Încuviinţa încet din cap şi pălise de tot. S-a apropiat de ea, a îngenuncheat lângă scaun, i-a cuprins mâinile într-ale sale.

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi pare rău, Mabel. Chiar îmi pare. Aş vrea să fie adevărat, să fie a noastră, să fie un spiriduş sălbatic. Mi-ar fi plăcut şi mie.

Ea a şoptit printre dinţi :

— Unde locuieşte ?

— Cum ?

— Unde locuieşte ?

— Într-un fel de colibă săpată în versantul muntelui. Nu-i chiar rău. E un loc uscat şi sigur, şi are ce mânca. Ştie să-şi poarte de grijă.

Jack îşi dorea să creadă că fata era puternică şi stăpână pe picioarele ei, ca o capră de munte.

— De una singură ? Acolo ?

— Bineînţeles, Mabel, a insistat el. Tu ce-ţi închipuiai, că atunci când nu-i aici, cu noi, e un fel de fulg de nea, un copil de zăpadă ? Aşa-ţi închipuiai ?

Ea şi-a tras mâinile dintr-ale lui şi s-a ridicat atât de brusc, încât a dărâmat scaunul din spate.

— Fir-ai să fii ! Fir-ai să fii ! Cum ai putut ?

Furia ei l-a surprins.

— Mabel ?

Şi-a pus mâinile pe umerii ei, vrând să o strângă în braţe, dar îi putea simţi fierbinţeala furiei prin pânza rochiei.

— Cum ai putut ? S-o laşi să trăiască acolo, ca un animal înfometat ? Fără mamă. Fără tată. Flămândă de mâncare şi iubire. Cum ai putut ?

S-a repezit la cuierul cu haine.

— Mabel ? Ce faci ? Unde te duci ? a întrebat-o, dar ea n-a zis nimic.

A apucat-o de braţ, însă ea l-a respins. Şi-a înfăşurat un fular în jurul gâtului şi şi-a pus nişte mănuşi şi o căciulă, apoi a luat lampa cu gaz din cuiul de deasupra mesei.

— Mabel ? Ce faci ?

A rămas acolo, în şosete, când ea a trântit uşa în urma ei.

O să se întoarcă. Era noapte, ningea. Nu se putea duce departe. Nu ştia drumul, nu prea păşise dincolo de hotarele gospodăriei lor, decât însoţită de el, cu căruţa.

Însă liniştea colibei îl tulbura. A aprins altă lampă, s-a plimbat încolo şi-ncoace prin faţa uşii. Clipele se scurgeau ticăind din vechiul ceas de lemn de pe raft. În cele din urmă, şi-a pus haina şi ghetele

şi a luat lampa. Afară ningea puternic. Atât de deasă era ninsoarea, încât nu putea vedea la o distanţă mai mare de jumătate de metru sau un metru în faţă, iar urmele lui Mabel dispăruseră.

29

Mabel fugea fără să vadă, cu faţa udă de lacrimi şi nea, împiedicându-se în propriile picioare. Cercul mic al luminii lămpii se legăna nebuneşte printre copacii plini de zăpadă. O vreme, tot ce-a făcut a fost să alerge de la colibă spre munţi, şi nici măcar de lucrul ăsta nu era sigură, dar tot nu s-a oprit. Fusta i se târa prin zăpada adâncă, ramurile de molid îi zgâriau faţa, şi nu o dată aproape că a căzut la pământ, dar nu simţea nici frig, nici durere. Tot ce simţea era sângele zvâcnindu-i în urechi şi o furie fierbinte care, cu fiece pas, începea să scadă, prefăcându-se într-un fel de stupoare încărcată de mâhnire.

A încetinit atunci când terenul a început să coboare în pantă către o viroagă, iar copacii lăsau locul unor tufe sălbatice, cu ramurile dese împrăştiate pe pământ, gata să o prindă ca într-un laţ. S-a strecurat pe sub şi peste acestea, cu lampa legănându-i-se într-o mână. Nici una din ele nu crescuse de înălţimea unui copac, dar nu erau nici ca tufele de afine de pe acasă. Unele ramuri erau groase cât piciorul ei şi frunze maronii uscate atârnau de multe dintre crengi. Mabel s-a apucat de una din ele şi, când i-a dat drumul, avea mâna plină de o grămadă de ace mititele. Printre aceste tufe erau împrăştiate plante de ciomagul-dracului, lipsite de frunzele verzi şi late, dar nu şi de spini. Din loc în loc, ramurile şi tufele erau aşa de încâlcite şi răsucite, încât se sufoca de spaimă – dacă n-o să mai poată ieşi ?

În cele din urmă, terenul a început să urce uşor, iar Mabel s-a pomenit din nou printre molizi, mesteceni şi plopi răzleţi. S-a oprit şi s-a uitat înapoi, dincotro venise. Nu se vedea nici urmă de colibă şi, dincolo de cercul mic de lumină pâlpâitoare al lămpii, era beznă de jur împrejur. Părul ud i se lipise de ceafă, iar hainele îi atârnau grele şi reci. Dar n-avea să se întoarcă. Jack putea să stea s-aştepte în colibă, fără să ştie nimic, aşa cum petrecuse şi ea atâta ore. Avea să găsească fetiţa, aşa cum se cuvenea.

A ridicat lampa mult deasupra capului şi a scrutat bezna plină de nea. Acolo unde lumina se revărsa înaintea ei, Mabel a văzut că zăpada era răscolită. A fugit înspre urme. S-a uitat în susul şi-n josul şirului de urme, încercând să înţeleagă unde se duceau şi de unde veneau. Oare puteau fi ale fetei ? Dar în ce parte ? După ce fugise atât de orbeşte, nu-şi mai dădea seama deloc în ce parte erau casa, râul, munţii. În plus, ceva părea aiurea cu urmele, zăpada era prea adâncă pentru a le distinge clar. Dar le-a urmat, chiar şi aşa.

Urmele duceau la un mesteacăn căzut şi s-a chinuit să sară peste acesta cu fusta ei lungă. După ce a trecut de buştean, era scăldată în sudoare şi zăpadă, iar picioarele îi tremurau de epuizare. A urmat şirul în stânga sa, aproape alergând. Când îşi simţea gâtul arzând şi plămânii stând să explodeze, se oprea numai cât să tragă aer în piept de câteva ori. Şi-a imaginat cum găseşte fata cuibărită, ferindu-se de

furtună. Mabel ar apuca-o şi nu i-ar mai da drumul niciodată. S-a întrebat cât de departe ajunsese. Oare se apropia de dealurile de la poalele munţilor ? Pământul era plat, dar i se părea că alerga de ore întregi.

Abia când a ajuns iarăşi la mesteacănul căzut şi a văzut locul pe unde trecuse şi-a înţeles greşeala. Era o bătrână nebună, fugind în cercuri, urmărindu-se pe ea însăşi, noaptea, prin pădure. Îşi dădea seama că orice creatură cu ochi din pădure putea să o vadă foarte limpede în lumina lămpii, în timp ce ea era oarbă, nu putea vedea nimic. Pe de altă parte, era de parcă ar fi zburat peste vârfurile copacilor, privind în jos la propria nebunie. Mabel se vedea pe sine, ciufulită şi disperată, întorcându-şi capul încolo şi încoace, cu rămurele agăţate în părul ud, şi era o arătare cumplită, de parcă în acest act final se dezlănţuia şi se prăbuşea. S-a gândit la Jack, undeva în coliba din spatele ei, l-a văzut ca pe-o lumină statornică în mijlocul sălbăticiei. Putea să se întoarcă şi să meargă pe propriile urme până acasă. Nu se îndepărtase chiar aşa de mult. Însă furia nu i se domolise de tot.

Când a început să alerge iarăşi, nu mai căuta urme sau contururi ale munţilor pe cerul întunecat. Totul era ciudat şi necunoscut şi nu vedea decât la câţiva paşi înainte. Uneori, ciorchinii de afine îngheţate pe crengi golaşe sau molizii fusiformi sau trunchiurile tărcate ale mestecenilor erau scăldate pentru o clipă în lumină, înainte de-a se cufunda la loc în bezna lor. La un moment dat, şi-a dat seama că ceva se izbea de copacii de lângă ea şi s-a oprit, cu inima bubuindu-i, cu respiraţia tăiată.

— Faina ? Tu eşti ? a şoptit tare.

Dar ştia că nu era copila. Era ceva mult mai mare. Nu s-a auzit nici un răspuns, doar ramuri trosnind. Inima îi bătea în urechi. S-a străduit să vadă mai departe decât ştia că poate, dincolo de aburul ce se înălţa din propriul corp. La început nu a fost sigură, dar sunetul din pădure părea să se îndepărteze. Voia să se ducă acasă, numai de-ar fi ştiut drumul.

Nu avea destulă putere ca să alerge, iar la început n-a fost sigură nici măcar că mai poate merge. Era încinsă şi însetată. A luat nişte zăpadă în mâna înmănuşată şi a dus-o la gură, lăsând-o să i se topească pe gâtlej. Era tentată să-şi scoată căciula, ba chiar şi haina, dar ştia că aşa ar fi putut muri îngheţată. Şi-a tamponat fruntea cu un bulgăre de zăpadă, apoi a continuat să meargă. Spera să găsească alte urme, orice fel de urme, şi acestea să o poarte oriunde, poate către munţi, poate către râu, poate înapoi acasă. Obosită, îşi târa picioarele, iar ghetele i se prindeau în tufe şi rădăcini.

Când a căzut, a fost aşa de puternic, aşa de brusc, aproape de parcă cineva ar fi împins-o din spate. N-a fost în stare nici măcar să-şi ridice braţele, ca să se apere atunci când s-a prăbuşit la pământ, iar zdruncinătura i-a scos tot aerul din plămâni. În acelaşi timp, lampa i-a căzut în zăpadă zăngănind şi sfârâind, iar când a reuşit să-şi ridice faţa din omăt a crezut că poate orbise. Dar mâinile îi erau goale. Scăpase lampa. Mabel a clipit, iar şi iar, repede şi apoi mai încet. Întunericul era atât de profund încât, de n-ar fi fost atingerea aerului rece, n-ar fi putut spune dacă ochii îi erau deschişi sau închişi. S-a ridicat în patru labe şi a pipăit în jur până când a găsit lampa, în locul unde aceasta se cufundase în zăpada pufoasă. Sticla era încă fierbinte, dar flacăra se stinsese. Mabel s-a ridicat în picioare şi era atât de dezorientată, înconjurată de aceeaşi întunecime când înălţa privirea spre cer sau o cobora spre pământ, încât

era să se prăbuşească iarăşi, dar n-a făcut decât să se clatine.

Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut ? M-am împiedicat în picioarele astea stângace. Am pierdut singura lumină. N-am chibrituri. Nici un petic de haină uscată. Nici un adăpost. Nici un pic de orientare. Poate, s-a pomenit gândind, poate că nici un pic de minte.

S-a întrebat dacă ar putea să-şi găsească propriile urme. S-a lăsat pe vine, a pipăit zăpada din jur şi i s-a părut că a găsit nişte urme de picioare. S-a ţinut după ele, aplecată, mergând şi pipăind, până când ceva a apucat-o de păr. A încercat să se ridice şi s-a lovit cu capul de o ramură. Când s-a întins, mâinile i s-au frecat de ceva tare. Şi-a scos mănuşile şi a pipăit, ca un orb care pipăie un chip. Era un trunchi de copac. Nu îşi găsise propriile urme, ci se poticnise pe sub ramurile unui molid mare. A cercetat pământul de la picioare şi a fost surprinsă să nu găsească zăpadă, ci un pat de ace uscate. Poate că asta era tot ce-şi putea dori. Şi totuşi, fără nici o sursă de căldură sau haine uscate, nu putea rezista până în zori. S-a aşezat la picioarele copacului şi s-a sprijinit de acesta.

Frigul i-a cuprins întâi conturul frunţii, ud de sudoare şi zăpadă topită. I s-a târât pe la ceafă şi pe pulpele umede. Pe când frigul îşi croia drum pe sub haine, de-a lungul pielii de pe coaste şi în jos pe şira spinării, ea ştia exact ce înseamnă asta – un frig de moarte, un frig care, dacă-l lăsa să pună stăpânire pe ea avea să-i îngheţe chiar viaţa. Şi, ca pentru a-i adeveri bănuielile, dinţii au început să-i clănţăne. S-a pornit ca un tremur uşor din fălci, atunci când trăgea aer printre dinţii încleştaţi, dar curând întregul corp îi tremura şi până şi oasele păreau să îi clănţăne.

— Jack.

Numele s-a desprins ca o şoaptă de pe buzele ei reci.

— Jack ?

Doar un pic mai tare. El n-avea cum s-o audă aşa. Şi cine ştie cât de departe era de colibă.

— Jack !

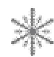
S-a târât de sub trunchiul copacului şi, când a simţit că ieşise de sub crengile acestuia, s-a ridicat în picioare şi a strigat cât de tare a putut.

— Jack ! Jack ! Sunt aici ! Mă auzi ? Jack ! Ajută-mă ! Ajutor ! Jack ! Sunt aici. Te rog. Te rog.

S-a oprit din strigat şi s-a străduit să asculte, ţinându-şi respiraţia o clipă sau două, dar singurul sunet era ceva ce nici nu crezuse că-i posibil să fie auzit – neîncetatele bătăi infime ale fulgilor de zăpadă căzând rând pe rând pe haina ei, pe păr şi în gene, pe ramurile copacilor.

— Of, Jack ! Te rog ! Am nevoie de tine. Te rog.

A tot strigat şi a ţipat până când a răguşit, iar vocea i-a devenit un biet scrâşnet mut. Te rog, Jack. Te rog. S-a târât înapoi sub molid, căutând pe pipăite crengile acestuia, trunchiul gros, patul de ace. Acolo s-a ghemuit, cu hainele atârnându-i ude şi reci, cu corpul cutremurat de frisoane, cu zăpada îngreunând crengile de deasupra capului.



S-a trezit la trosnetul rămurelelor şi scânteierea focului, iar pentru o clipă a crezut că era acasă şi aţipise în faţa sobei. Şi totuşi nu era aşa. Era prea întuneric, prea frig. Corpul o durea şi nu se putea mişca. Ceva o ţinea. Era ceva sufocant, mirosea familiar. A acasă. Cu coada ochiului, a văzut mişcare prin faţa focului. O siluetă aplecându-se şi aruncând ceva în flăcări. Apoi rupând ceva pe un genunchi, apoi iarăşi flăcări. Silueta s-a întors spre ea, acoperind lumina.

— Mabel ? Te-ai trezit ?

Nu putea vorbi. Fălcile îi păreau încleştate, muşchii rigizi. A încercat să dea din cap, dar o durea. Totul o durea.

— Mabel ? Eu sunt. Jack. Mă auzi ?

A venit lângă ea, îngenunchind şi dându-i părul la o parte de pe faţă.

— Ţi-e mai cald acum ? Am înteţit bine focul. Îl simţi ?

Jack. Îi putea simţi mirosul de lemn tăiat şi de lână. S-a întins spre ea, apăsând-o binişor din toate părţile, de parcă ar fi învelit un copil la culcare, şi atunci şi-a dat şi ea seama de ce se simţea ca legată. Era învelită în pături. Iarăşi se simţea confuză. Era acasă, în propriul ei pat ? Dar aerul era atât de rece şi fremăta uşor, iar deasupra capului avea ramuri şi dincolo de acestea era un cer nespus de negru şi plin de stele. Stele ? De unde apăruseră, ca nişte crâmpeie de gheaţă ?

— Jack ?

Era doar o şoaptă, dar el a auzit-o. Se răsucise cu spatele la ea, ca să se ducă la foc, dar s-a întors.

— Jack ? Unde suntem ?

L-a auzit dregându-şi glasul, ca şi când ar fi început să tuşească, iar apoi :

— E bine. Totul o să fie bine. Stai să mai înteţesc focul şi o să te încălzeşti.

Când s-a ridicat în picioare, cocoşat pe sub ramuri, şi s-a îndepărtat de ea, trupul lui a blocat lumina şi căldura focului. Mabel a închis ochii. Îşi dădea seama că greşise. Era supărat pe ea. Şi-a amintit încet, aşa cum se întorc amintirile dureroase. Şi-a adus aminte de copilă, de zăpadă, de noapte.

— Cum m-ai găsit ?

El punea crengi pe foc, înălţându-l tot mai mult şi mai mult, până când i-a putut zări faţa şi a simţit dogoarea flăcărilor.

— Nu ştiu.

— Unde suntem ? Suntem departe de casă ?

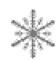
— Nici asta nu ştiu prea bine.

Probabil şi-a dat seama că asta o va speria, fiindcă a adăugat :

— O să fie bine, Mabel. Doar că trebuie să mai rezistăm aici preţ de câteva ore. Apoi o să se lumineze şi o să găsim drumul.

Vocea i s-a stins. Mabel s-a lăsat purtată, s-a cufundat în căldură, şi era ca o febră din copilărie, ca

un vis şi aproape ca o alinare.



— Poţi să te ridici în fund ? a întrebat Jack.

Ţinea o gamelă. Ea s-a întrebat cât de mult dormise, dar dincolo de foc încă era întuneric.

— Cred că da.

A cuprins-o pe după umeri şi a ajutat-o să se aşeze. Când s-a întins după gamelă, pătura a căzut, dezvelindu-i braţul gol. Era dezbrăcată.

— Cu grijă. N-o lăsa să-ţi cadă, a zis el.

— Hainele mele ! Dar ce naiba…

El a arătat către foc, unde rochia atârna de creanga unui copac, alături de lenjerie. Mai aproape de foc, ghetele îi erau proptite, desfăcute, lângă flăcări.

— Altfel nu se putea, a zis el, aproape ca şi cum s-ar fi scuzat.

A încercat să nu bea apa pe nerăsuflate, ci din înghiţituri mici.

— Mulţumesc, i-a zis.

— Din când în când te auzeam strigându-mă pe nume, a zis el. Mi s-a părut că te aud în tufăriş, dar nu era decât o femelă de elan cu puiul ei. Apoi m-am împiedicat de lampă şi mi-am dat seama că trebuie să fii pe-aici.

Jack s-a dus la foc. A dat jos rochia şi a scuturat-o.

— Nu mai ningea, i-a zis în timp ce se strecura sub copac, lângă ea.

A gemut încet când s-a sprijinit de trunchiul copacului şi a cuprins-o cu un braţ. S-a gândit la spatele lui abia vindecat.

— Se înseninase şi era şi mai frig. Erai udă leoarcă.

Mabel şi-a proptit capul pe pieptul lui.

— Dar ea cum se descurcă ?

La început el nu i-a răspuns, iar Mabel se întreba dacă îi înţelesese întrebarea.

— Ea e diferită, a zis în cele din urmă. N-o fi chiar o crăiasă a zăpezii, dar cunoaşte ţinutul ăsta. Îl cunoaşte mai bine decât orice fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea a tresărit la cuvintele „crăiasă a zăpezii“, dar ştia că nu era nici urmă de răutate în ele.

— Nu pot să-mi imaginez, cum e să-ţi petreci fiecare noapte afară. Cum ai putut s-o laşi… Nu mai sunt supărată. Nu e vorba de asta. Dar cum de nu-ţi făceai griji pentru ea ? E doar un copil mic.

El a vorbit cu privirea aţintită la foc.

— În primăvară, când nu s-a mai întors, am urcat în munţi ca s-o caut. Eram groaznic de îngrijorat. M-am gândit că am făcut o greşeală cumplită şi că am pierdut-o.

— Nu pot îndura să i se întâmple ceva, a zis Mabel. O fi ea adorabilă, curajoasă şi puternică, dar nu e

decât o fetiţă. Şi cu tatăl ei mort… e singură-singurică pe-aici. Dacă ar fi să i se întâmple ceva, noi am fi de vină, nu-i aşa ?

Jack a încuviinţat. A cuprins-o iarăşi în braţe.

— Adevărat, a zis.

— Pur şi simplu, nu cred că aş putea suporta. Nu iarăşi. Nu după ce…

S-a aşteptat ca Jack să-i zică să tacă, să se retragă, să se întoarcă lângă foc, însă n-a făcut-o.

— Mi-a părut întotdeauna rău că n-am făcut mai mult, a zis ea. Nu că l-am fi putut salva. Ci că eu n-am făcut mai mult. Că n-am avut destul curaj ca să ţin în braţe copilul nostru şi să mă uit la el aşa cum era.

S-a întors, ca să îl privească în faţă.

— Jack. Ştiu că a trecut atâta vreme. Doamne, deja zece ani. Dar spune-mi că tu ţi-ai luat rămas-bun aşa cum se cuvine. Spune-mi că tu ai rostit o rugăciune la mormântul ei. Te rog să-mi spui asta.

— Al lui.

— Cum ?

— Mormântul lui. Era un băieţel. Iar înainte să-l aşez în groapă, i-am dat numele Joseph Maurice.

Mabel a râs zgomotos.

— Joseph Maurice, a şoptit.

Era un nume care ar fi stârnit discuţii aprinse, erau două nume care ar fi şocat ambele lor familii – doi stră-străbunici, din fiecare parte, fiecare o oaie neagră în familia sa.

— Joseph Maurice.

— E bine ?

Ea a încuviinţat.

— Ai rostit o rugăciune ?

— Bineînţeles, a răspuns el, părând jignit că-l întreabă.

— Ce-ai spus ? Îţi mai aminteşti ?

— M-am rugat ca Domnul să ia copilaşul nostru în braţele lui şi să-l legene cum l-am fi legănat noi, să-l legene şi să-l iubească şi să-l aibă în pază.

Mabel a lăsat să-i scape un oftat, apoi l-a îmbrăţişat pe Jack cu braţele dezgolite. El i-a tras pătura la loc. S-au ţinut în braţe.

— Un băiat ? Eşti sigur ?

— Sunt destul de sigur, Mabel.

— Ciudat, nu ? Cât timp copilul a fost în mine, zvârcolindu-se şi răsucindu-se, hrănindu-se din sângele meu, am crezut că e fată. Şi nu era. Era un băieţel. Unde l-ai îngropat ?

— În livadă, la pârâu.

Ea ştia exact locul. Era acolo unde se sărutaseră prima oară, unde se îmbrăţişaseră prima oară ca iubiţi.

— Ar fi trebuit să ştiu. L-am căutat fiindcă mi-am dat seama că nu-mi luasem rămas-bun.

— Ţi-aş fi spus.

— Ştiu. Suntem nişte proşti uneori, nu-i aşa ?

Jack s-a ridicat să înteţească focul, iar când acesta ardea zdravăn, s-a aşezat iarăşi lângă Mabel, sub copac.

— Ţi-e suficient de cald ?

— Da, a zis ea. Dar nu intri şi tu aici ?

— Nu, ţi-aş fura căldura.

Ea a stăruit, ajutându-l să scape de hainele umede şi dând la o parte păturile, ca să poată intra. La început aşa a fost, aerul rece chiar a intrat odată cu el, iar lâna aspră a izmenelor lui se freca de pielea ei goală, dar ea s-a cuibărit şi mai strâns lângă el. Cu tot trupul ei, îi simţea uscăciunea, simţea cum vârsta îi împuţinase muşchii şi lăsase în urmă piele care atârnă şi oase netede, dar strânsoarea încă îi era viguroasă. Şi-a odihnit capul pe pieptul lui şi a privit focul pâlpâind şi aruncând scântei către cerul rece al nopţii.

30

De-acum, Mabel reducea fata la nişte haine jerpelite şi la trupul firav al unei orfane în carne şi oase, iar pentru Jack asta era ceva dureros de văzut. Duse erau nedumerirea şi uimirea lui Mabel. În ochii ei, Faina nu mai era o crăiasă a zăpezii, ci o fetiţă abandonată, ai cărei mamă şi tată muriseră. Un copil sălbatic care avea nevoie de-o baie.

— Ar trebui să ne interesăm de o şcoală în oraş, a zis ea la numai câteva zile după ce Jack i-a spus adevărul. Am înţeles că administraţia locală a desemnat un profesor nou în zonă. Elevii se întâlnesc la subsolul internatului. Ar trebui să o ducem cu căruţa în fiecare dimineaţă sau ar putea sta acolo câteva zile la rând.

— Mabel ?

— Nu te uita aşa la mine. O să reziste. Dacă poate petrece luni de zile singură în sălbăticie, cu siguranţă poate sta şi câteva nopţi în oraş.

— Da, dar nu ştiu dacă…

— Şi hainele alea. O să iau nişte stofă şi o să-i cos nişte rochii noi. Şi-i trebuie şi nişte pantofi adevăraţi. Nu mai are nevoie de mocasinii ăia de-acum.



Dar copila nu era uşor de îmblânzit.

Nu vreau, a zis atunci când Mabel i-a arătat cada de baie plină cu apă fierbinte.

Dar uită-te la tine, copilă. Părul ţi-e vraişte. Eşti murdară.

Mabel a tras de o mânecă zdrenţuită a rochiei de bumbac a fetei.

Trebuie spălată, poate chiar aruncată. O să-ţi fac eu câteva rochii noi.

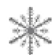
Copila s-a tras înapoi, către uşă. Mabel a apucat-o de încheietură, dar Faina s-a eliberat.

— Mabel, a zis Jack. Lasă copila în pace.

Fata a plecat şi a lipsit cu zilele, iar când s-a întors era sperioasă, însă Mabel n-a luat asta în seamă. A ciupit fata de haine şi de păr şi a întrebat-o dacă a fost vreodată la şcoală, dacă a văzut vreodată o carte. Cu fiecare întrebare iscoditoare, fata mai dădea un pas înapoi. O s-o pierdem aşa, ar fi vrut Jack să îi spună lui Mabel.

Nu era omul care să creadă în copile de basm făcute din zăpadă. Şi totuşi Faina era ieşită din comun. Şiruri imense de munţi şi sălbăticie nesfârşită, cer şi gheaţă. Nu puteai să o înţelegi niciodată perfect sau să îi pătrunzi mintea. Poate că aşa era cu toţi copiii. Cu siguranţă că nici el şi Mabel nu luaseră forma şabloanelor pe care le pregătiseră părinţii lor pentru ei.

Totuşi era ceva diferit. Nimic n-o putea lega serios pe Faina de ei. Putea să dispară, să nu se întoarcă niciodată, şi atunci cine-ar mai fi ştiut vreodată că fusese cândva iubită de ei ?



Nu, a zis copila.

Privirea Fainei a trecut iute de la Mabel la Jack şi, din scânteierea ei albastră, el a înţeles că îi era frică.

Nu te voi mai lăsa să trăieşti ca un animal, a zis Mabel.

Se mişca ageră şi hotărâtă pe la masa din bucătărie, stivuind vasele, strângând resturile. Fata o privea – o pasăre sălbatică cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

De acum, o să stai aici, cu noi. Gata cu fugitul printre copaci şi cu dispariţiile zile în şir. Asta o să fie casa ta. Cu noi.

Nu, a zis din nou copila, mai apăsat.

Jack se aştepta să o vadă luându-şi zborul.

— Te rog, Mabel. Nu putem să vorbim despre asta mai târziu ?

— Dar uită-te la ea. Uită-te la ea. Am neglijat-o. Are nevoie de un cămin curat, de-o educaţie.

— Nu în faţa copilei.

— Şi s-o lăsăm iarăşi să se ducă în sălbăticie diseară ? Şi în seara următoare, şi-n următoarea ? Cum o să-şi facă un drum în viaţă, dacă tot ce ştie e pădurea ?

Din câte putea vedea Jack, copila îşi găsise drumul prea bine, dar n-avea rost să se certe.

— De ce ? insista Mabel. De ce ar vrea să stea acolo, singură în frig ? Nu ştie că noi am trata-o cum se cuvinte ?

Deci asta era. Dincolo de iritarea şi de nevoia ei de-a deţine controlul, era de fapt dragoste rănită.

— Nu e asta, a zis Jack. Ea aparţine acelor locuri. Nu îţi dai seama ? Acolo e casa ei.

S-a întins către Mabel şi a împiedicat-o să apuce o farfurie. I-a luat mâinile într-ale lui. Degetele îi erau subţiri şi frumoase, iar el i le-a mângâiat cu degetele lui mari. Ce bine cunoştea aceste mâini.

— Mă străduiesc, Jack, chiar mă străduiesc. Dar pur şi simplu e ceva de neînţeles. Preferă să stea acolo, în pământ şi sânge şi într-un frig de-ţi crapă oasele, jupuind animale sălbatice ca să aibă ce mânca. Aici, cu noi, ar sta la căldură şi ar fi ocrotită şi iubită.

— Ştiu, a zis el.

Oare el nu-şi dorea copila drept fiică, să se mândrească cu ea şi să o acopere cu daruri ? Oare el nu voia să o strângă în braţe şi să spună că-i a lui ? Însă dorinţa asta fierbinte nu-l orbea. Asemenea unui păstrăv-curcubeu într-un pârâu, fata îşi arăta uneori sclipirile adevăratului eu faţă de Jack. Un lucru sălbatic strălucind într-o apă întunecată.

Mabel şi-a desprins mâinile şi s-a întors spre copilă.

Rămâi aici la noapte, i-a zis.

A apucat copila de umeri, iar pentru o clipă Jack s-a gândit că avea să o scuture. Însă Mabel şi-a trecut palmele de-a lungul braţelor fetei şi i-a vorbit mai blând.

Înţelegi ? Iar mâine o să mergem în oraş ca să ne interesăm de şcoală.

Obrajii fetei s-au îmbujorat, iar ea a scuturat din cap : Nu, nu.

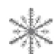
Faina, nu este decizia ta. E în interesul tău. Trebuie să încetezi să hoinăreşti ca un spiriduş. Într-o bună zi o să creşti, şi atunci ?

Nu, a zis ea.

Uşor, uşor, fata se pregătea să plece, deja îşi pusese haina şi căciula. Mabel a făcut un pas spre ea.

E spre binele tău, nu înţelegi ?

Dar copila plecase.



Mabel s-a lăsat în scaun, cu palmele împreunate în poală.

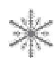
— Nu înţelege că o iubim ?

Jack s-a dus să deschidă uşa. Era o noapte senină şi liniştită, luna strălucea printre ramurile copacilor. A văzut copila la marginea pădurii. Se oprise din alergat şi acum se uita în urmă, spre colibă. Apoi s-a întors şi, când a început să alerge, şi-a scuturat braţele pe lângă corp, într-un gest de frustrare. Zăpada s-a înălţat în vârtejuri.

Draci de zăpadă. Aşa le ziceau în copilărie. Nişte vârtejuri înalte de zăpadă, aproape ca nişte tornade

albe stârnite de vânt, însă acestea de acum ţâşniseră chiar din mâinile copilei.

Fata a dispărut în pădure, însă dracii de zăpadă s-au rotit şi s-au tot rotit, crescând. Jack a privit uimit, chiar speriat. Zăpada venea în vârtejuri spre colibă, tot crescând şi rotindu-se, înghiţind totul. Curtea s-a întunecat. Lumina lunii a dispărut. Vântul vuia şi zăpada îl şfichiuia pe Jack pe pantaloni.



Noaptea, furtuna de zăpadă a tot izbit în colibă, iar Jack nu a putut închide un ochi. A stat întins, holbându-se în tavanul din buşteni al dormitorului şi simţind trupul cald al lui Mabel alături. Ar fi putut să o trezească, să-şi strecoare mâinile pe sub cămaşa ei de noapte şi să-i sărute ceafa, dar era prea abătut chiar şi pentru asta. S-a silit să ţină ochii închişi şi a încercat să-şi oprească vâltoarea din minte. S-a răsucit de pe o parte pe alta, apoi s-a dat jos din pat. A bâjbâit până a ajuns în bucătărie. A aprins o lampă, a micşorat flacăra cât de mult a putut, apoi a dat jos cartea din raft. La masă, a răsfoit paginile cu ilustraţii şi litere străine.

Nu a observat-o pe Mabel decât când ea s-a aşezat pe scaunul din faţa lui. Părul îi era desfăcut şi ciufulit, iar pe chip avea urme de la cutele feţei de pernă.

— Ce faci aici, treaz ? l-a întrebat.

El a privit în jos, către carte.

— E ciudat, nu-i aşa ?

— Ce ? a întrebat ea în şoaptă, de parcă ar mai fi putut trezi pe cineva.

— Copila pe care am făcut-o noi din zăpadă. În noaptea aceea. Mănuşile şi fularul. Apoi Faina. Părul ei blond. Şi felul ei de-a fi.

— Ce vrei să spui ?

Jack a dat înapoi.

— Cred că încă-s adormit pe jumătate, a zis.

A închis cartea şi i-a zâmbit vag.

— Am mintea răvăşită.

Nu a convins-o, cu toate astea ea s-a ridicat, şi-a netezit cămaşa de noapte şi s-a întors în dormitor.

Jack a aşteptat până a auzit-o băgându-se în pat, învelindu-se şi mai apoi, după o vreme, respirând încet şi adânc, adormind. Apoi a deschis iarăşi cartea, de data asta la o imagine cu fata de zăpadă între animalele pădurii, cu fulgi de zăpadă căzând din cerul indigo peste ei.

Spusese prea multe, dar nu atât de multe câte-ar fi putut. Nu îi spusese lui Mabel de dracii de zăpadă, nici cum Faina stârnise o ninsoare peste mormântul tatălui ei, de parcă ar fi scuturat cenuşă. Nu îi spusese cum, atunci când copila stătea pe mormânt, zăpada se aşeza pe pielea ei de parcă ar fi fost făcută din sticlă rece. Fulgii nu i se topeau pe obraji. Nu îi umezeau genele. Se aşezau precum zăpada pe gheaţă, până ce erau risipiţi de o adiere.

Ţ—i-a adus băiatul ceva, Mabel.

Jack a deschis mai larg uşa colibei, aşa încât Garrett să-l poată urma, cu pachetul lui înfăşurat în piele şi legat cu o funie de piele netăbăcită. Stătea lejer sub braţul băiatului şi nu părea să aibă rigiditatea sau mărimea unui animal mort. Şi totuşi, poate c-ar fi trebuit să-l întrebe ce e, înainte să-l lase pe Garrett să îl aducă înăuntru.

— Hei, bună dimineaţa. Intră. Intră.

Mabel şi-a şters palmele de şorţ şi şi-a dat câteva şuviţe de păr după ureche.

— Vrei să bei ceva fierbinte ?

— Da, mulţumesc, a zis băiatul.

— Ei, cum merge cu capcanele ? a întrebat Jack.

— Abia m-am apucat să le pun. Dar Moş Boyd zice că pot să preiau eu traseul lui pentru jderi. El se retrage la San Francisco.

— Chiar aşa ?

— Bănuiesc c-a dat de ceva aur într-un pârâu mai la nord şi-acum se pregăteşte să plece. Zice că vrea căldură pentru oasele lui bătrâne.

— Deci preiei traseul lui ?

— Nu încă. Dar în curând. Are toţi ţăruşii bătuţi pe poziţii. Şi îmi vinde şi cursele lui cu arc cele mai bune. Zice că-n California n-o să mai vâneze nimic în afară de femei frumoase.

Mabel scotea ceştile de cafea din dulap şi nu părea să asculte, dar băiatul s-a înroşit brusc.

— Adică… aşa zice el că…

— Şi e lung traseul ăsta al lui ? a întrebat Jack.

— O să-mi ia două zile să-l verific. Am un cort pe care o să mi-l instalez, aşa încât să pot sta peste noapte dacă-i vreme rea.

— Ţi-e frică ? a întrebat Mabel de unde se afla, la fereastră.

Întrebarea a părut să-l nedumerească pe băiat.

— Când eşti singur acolo, în pădure, a zis ea, nu ţi-e frică ?

— Nu. N-aş zice că-mi este.

Mabel a tăcut.

— Adică, poate că m-am speriat de câteva ori, a zis Garrett. Dar nu degeaba. Toamna trecută m-am pomenit cu un urs negru care parcă mă vâna. M-a urmărit tot drumul spre casă, iar eu nu puteam nici măcar să-l ţintesc bine. N-am mai pomenit aşa ceva. Zbieram la el, căutam să-l alung, credeam că a plecat. Şi apoi îi vedeam iar capul pe deasupra tufelor. Tot drumul spre casă a ţinut-o aşa.

— Dar urşii nu se iau de oameni de obicei, a zis Jack, aruncând o privire spre Mabel.

— Ah, uneori. Aţi auzit de minerul ăla dinspre Anchorage. Ursul grizzly i-a smuls pur şi simplu faţa.

Jack s-a încruntat spre băiat. Mabel stătea încremenită şi tăcută la fereastră.

— Ah, sigur. Adică, nu e ceva obişnuit, a bâiguit băiatul. Cel mai adesea, ursul îşi ia tălpăşiţa când vede un om.

— Dar te simţi singur ?

Mabel tot nu se întorcea cu faţa spre ei când vorbea.

— Poftim ?

— Singur. Când eşti absolut singur în sălbăticie, trebuie să fie ceva cumplit.

— Păi, nu stau chiar aşa de mult în pădure de unul singur. Mi-ar plăcea mie. Cel mai mult am fost plecat vreme de-o săptămână, când am mers la pescuit de somoni pe râu, vara trecută. Şi mi-a plăcut la nebunie. Pescuiam toată ziua şi uneori toată noaptea, că soarele nu apunea niciodată. Uscam şi afumam peştii pe ţăruşi de anini. Atunci am văzut pentru prima oară o nurcă. A venit pe pârâu şi a încercat să-mi fure un somon întreg chiar de sub nas. Râdeam mult prea tare ca s-o împuşc. Trăgea şi târa somonul ăla cât de repede putea.

— Dar dacă ai o casă, un cămin sigur şi cald, cu familia ta, de ce ai vrea să stai în pădure ?

Băiatul a ezitat şi s-a uitat la Jack.

— Nu ştiu, a răspuns ridicând din umeri. Poate că nu vreau să fiu în siguranţă şi la căldură, cred. Vreau să trăiesc.

— Să trăieşti ? Păi şi ăsta nu e trăit ?

Mabel a oftat adânc.

N-a mai vorbit nimeni până când a venit ea la masă cu ibricul de cafea, şi atunci a fost de parcă băiatul abia ar fi sosit.

— Deci ai venit. Şi ce zici că ne-ai adus ? a întrebat ea.

Garrett s-a luminat la faţă şi s-a fâstâcit.

— Păi, ă, păi…, şi a împins pachetul pe masă înspre ea. E pentru tine.

— Deci, să-l deschid ?

Băiatul a dat din cap, iar Mabel a dezlegat şnurul şi a dat deoparte pielea. Înăuntru, Jack a văzut o blană de vulpe. Argintie şi neagră.

Mabel a rămas impasibilă în timp ce o atingea cu vârfurile degetelor.

— E o căciulă. Vezi ?

Băiatul i-a luat-o şi a umflat-o, apăsând-o uşurel dinăuntru, aşa încât calota să stea bombată.

— Betty ţi-a cusut-o. Are şi urechi, pe care le poţi lega sus, uite aşa, sau le poţi trage în jos şi lega sub bărbie.

I-a dat-o înapoi lui Mabel, care a rotit-o uşor în mâini.

— Sper că e bună. Am folosit capul mamei mele drept măsură.

— Nu pot… Nu pot primi.

Băiatul a rămas cu gura căscată.

— Bine, a bâiguit. Dacă nu-ţi place.

— Mabel, a zis Jack punându-i o mână pe braţ.

— Nu de asta, a zis ea. E prea mult.

— Dar nu m-a costat nici un ban. Am făcut troc, pe blănuri.

— E prea frumoasă. Nici nu am unde s-o port.

— Dar nu-i ceva special, a zis băiatul. Şi vânătorii poartă aşa ceva. Nu trebuie să o ţii de bună, pentru călătorii la oraş sau chestii din astea. Ţine de cald.

— Probeaz-o, Mabel, a zis Jack încet.

Nu era pregătit pentru efect. Când Mabel şi-a tras-o pe cap şi şi-a legat şnurul sub bărbie, blana deasă şi neagră, minunat punctată cu argintiu, i-a încadrat chipul, iar ochii îi străluceau cenuşii şi pielea îi era ca frişca. Era uluitoare. Nici el, nici băiatul n-au zis o vorbă, doar se holbau.

— Da. După cum vă zgâiţi, bănuiesc că nu-mi vine bine, a zis ea şi şi-a tras-o din cap agitată.

— Îţi vine foarte bine, a zis Jack.

— Ai putea apărea într-una din revistele acelea de modă din Estul Îndepărtat, a întărit băiatul. Şi n-o zic doar aşa.

— Are dreptate. Îţi stă mai bine decât foarte bine.

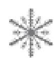
— Nu ziceţi doar aşa ? a întrebat ea atingându-şi părul cu o mână.

— Pune-o la loc, să te vedem iarăşi, a îndemnat-o Jack.

— Ca mărime e bună, a zis ea, de parcă ar fi fost croită pentru mine. Şi ţine de cald.

Jack s-a ridicat şi i-a arătat cum să lege urechile de blană în sus, ca să stea ca o bonetă.

— Bănuiesc că o să fiu cea mai bine îmbrăcată nevastă de agricultor care s-a pomenit vreodată, a zis ea.



Mabel a trimis băiatul acasă cu câteva cărţi din cuferele ei. După ce el a plecat, ea a rămas lângă sobă, citind. Jack a venit din spate şi i-a atins uşor ceafa.

— Mă gâdili, a zis ea şi i-a dat într-o doară peste mână.

— Cred că s-a amorezat băiatul de tine, cu căciula aia.

— Nu te prosti, a zis ea. Sunt femeie bătrână.

— Eşti încă frumoasă. Şi pare să nu te supere că e făcută din vulpe. Credeam c-o să obiectezi.

— E practică. O să-mi fie mai cald cu ea.

Unde-ai fost, copilă ?

Acum ? Am fost la râu. Acolo am găsit asta.

Faina ţinea în mână un craniu de somon uscat de vânt. Mabel încerca să-l deseneze, dintr-o parte şi din cealaltă.

Nu. Nu doar acum. Mereu. Vara trecută. Atunci unde te-ai dus ?

În munţi.

De ce ? Ce te-aşteaptă acolo ?

Totul. Zăpada şi vântul. Karibuul. Floricelele şi fructele de pădure. Cresc chiar şi pe stânci, lângă zăpadă, până sus la cer.

O să ne părăseşti din nou, nu-i aşa ? La primăvară o să te întorci în munţi.

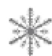
Fata a încuviinţat.

Iar diseară, când pleci, unde te duci ?

Acasă.

Ce fel de casă poţi să ai tu acolo ?

O să-ţi arăt.



În următoarea zi senină, copila a venit să o ia pe Mabel şi să o ducă departe, prin pădure. Jack le-a dat un rucsac de mâncare şi i-a zis lui Mabel să nu-şi facă griji. Faina ştie bine ce face. O să te aducă înapoi în siguranţă.

A urmat-o pe fetiţă departe de gospodărie, de-a lungul unor urme pe care Mabel, de una singură, nu le-ar fi văzut sau desluşit niciodată – urme de iepure de zăpadă pe sub ramuri de salcie, urme de lup pe nămeţi bătătoriţi. Ziua era rece şi liniştită. Răsuflarea lui Mabel se înălţa în jurul feţei şi se prefăcea în chiciură pe gene şi pe marginile căciulii de vulpe. Se împiedica în pantalonii de lână ai lui Jack şi în rachetele de zăpadă pe care el i le prinsese de picioare ; în faţa ei, Faina mergea cu uşurinţă şi graţie, păşind pe nea ca un fulg.

Au urcat, ieşind din valea râului, apoi mai sus, spre cerul albastru, şi tot mai sus, până când au ajuns pe versantul muntelui.

Uite, a zis fata.

A arătat către urma în evantai lăsată de aripile unei păsărele pe suprafaţa zăpezii, amprenta fiecărei pene fiind de o simetrie perfectă, neobişnuită.

Ce este ?

A zburat un cocoş polar.

Şi acolo ?

Mabel a arătat spre o serie de puncte mărunte pe zăpadă.

A fugit o hermină.

Totul era sclipitor şi clar, de parcă lumea ar fi fost nouă, abia ieşită în acea dimineaţă dintr-un ou de gheaţă. Ramurile de salcie erau învelite în straturi de chiciură, cascadele încastrate în gheaţă, iar pământul acoperit cu nea era împestriţat de urmele a sute de animale sălbatice : şoareci-de-câmp cu spinarea roşcată, coioţi şi vulpi, râşi cu labe puternice, elani şi coţofene săltăreţe.

Apoi au ajuns într-un loc înfricoşător, un pâlc de molizi înalţi unde aerul era neclintit, iar umbrele reci. O aripă de pasăre era prinsă de trunchiul unui copac gros, un petic de blană de iepure alb de un altul, erau precum totemurile unei vrăjitoare, unde animalele moarte prind în mreje spiritele călătoare.

Fata s-a apropiat de un al treilea copac, iar o fâşie de blană maronie s-a răsucit. Era ceva viu.

Mabel a tras aer în piept.

Jder, a zis fata.

Animalul se rotea în jurul uneia dintre labele din faţă, suspendat într-o cursă de oţel, în vârful unui ţăruş. Ochii săi mici şi negri erau umezi şi strălucitori ca onixul. Nu clipeau. Priveau.

Ce-ai de gând să faci cu el ?

Nedumerită sau nemulţumită – Mabel nu putea citi expresia Fainei.

Să-l omor, a zis copila.

A apucat corpul ce se zvârcolea direct cu mâinile şi i-a apăsat pieptul îngust de trunchiul copacului până când animalul a rămas moale.

Cum faci ?

Îi presez inima până nu mai poate să bată.

Nu era răspunsul aşteptat de Mabel, dar nu ştia cum altfel să pună întrebarea. Faina a desprins lăbuţa din capcană.

Îmi dai voie ?

Mabel şi-a dat jos mănuşile şi a luat jderul mort. Era cald şi uşor, avea blana mai fină decât părul unei femei. Şi-a apropiat nasul de creştetul capului, acesta mirosea ca un pisoi într-un hambar. I-a cercetat pleoapele înguste şi dinţişorii feroce.

Faina a pregătit din nou capcana şi a vârât jderul în sac.

Mai târziu au găsit un iepure mort într-un laţ, iar după aceea o hermină albă, încremenită cu ochii deschişi şi ţeapănă într-o capcană, ca vrăjită. Toate au intrat în sacul Fainei.

Poteca trecea printr-o mlaştină îngheţată, unde molizii negrii erau aproape uscaţi şi golaşi, iar apoi peste un mal abrupt şi iarăşi printr-o pădure de molizi albi mari şi mesteceni noduroşi, încâlciţi. Au ajuns la un alt ţăruş cu capcană. Dar în aceasta se afla numai laba unui animal, capătul zdrenţuit al osului, cu tendoanele rupte, blană maronie îngheţată bocnă. Faina şi-a proptit capcana de genunchi, a deschis-o şi a aruncat laba în pădure.

Ce era ?

Piciorul unui jder.

Şi restul unde e ?

L-a furat un gluton, a zis copila.

Nu înţeleg.

Faina a arătat spre urmele din zăpadă. Mabel se întreba cum de nu le văzuse înainte, fiindcă amprenta fiecărei labe cu gheare era cât palma ei de mare. Urmele de gluton înconjurau copacul în paşi tot mai mari, până ce dispăreau în pădure.

A mâncat jderul din capcană, a zis fata.

Faina nu părea tulburată de această constatare. A continuat să meargă, cu paşii la fel de ageri şi agili ca întotdeauna. Mabel a urmat-o fără să vorbească, cu ochii mai atenţi după urme şi pieptul plin de ritmul propriei inimi şi-al propriilor plămâni. Atunci şi-a dat seama că se întorseseră la râu şi acum mergeau către gospodăria lor.

Dar stai. Nu se poate să ne întoarcem deja. Nu mi-ai arătat casa ta.

Asta este. Ţi-am arătat-o.

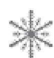
Aici ?

Mabel n-avea de gând să o contrazică. Poate că fetei îi era ruşine cu locuinţa ei. Poate că locul unde dormea şi mânca nu era demn de-a fi vizitat.

Însă ştia şi ea adevărul. Pantele înzăpezite, cerul liber, locurile întunecate dintre copaci, unde un gluton a ros laba unui animăluţ mort – acestea erau casa copilei.

Putem să ne oprim aici, doar o clipă ? a întrebat Mabel.

De mult nu mai simţise o nevoie atât de puternică să deseneze. S-au aşezat pe un dâmb, privind spre vale. Şi-a scos blocul de desen şi creionul din sac şi, neţinând seamă de degetele ei amorţite şi reci, a început să deseneze. Faina ţinea jderul în faţa ei, aşa încât să-i poată cerceta din nou botul mustăcios şi ochii înguşti. Apoi a desenat iute blana şi ghearele lăbuţelor maronii, cu pernuţe. A dat pagina şi a schiţat în grabă ramurile de molid încărcate de nea de deasupra lor, apoi munţii iţindu-se din râu. În timp ce lumina scădea, a încercat să-şi amintească aripa de pasăre prinsă de copac şi urmele de hermină din zăpadă. A încercat să-şi amintească totul şi să-şi imagineze că aceasta e o casă. Poate că aici, pe pagină, o putea reduce la linii şi curbe şi putea, în sfârşit, să înţeleagă.



Putea înţelege, acum că i se arătase. Soarele dispăruse în spatele lor, iar fetiţa i-a arătat, dincolo de vale, versanţii munţilor luminaţi într-un roşu-violaceu răcoros. Profilate pe cer, vârtejuri de nea se desfăceau dinspre vârfuri, suflate de ceea ce trebuia să fie un vânt violent. Aici, pe dâmbul lor, aerul era însă liniştit. Culorile erau depărtate, imposibile, de neatins.

Asta înseamnă numele meu, a zis Faina, încă arătând cu degetul.

Munte ?

Nu. Lumina aceea. Tata mi-a dat numele după culoarea zăpezii atunci când apune soarele.

Alpenglow, a şoptit Mabel.

Era cuprinsă de sentimentul de evlavie pe care îl ai atunci când intri într-o catedrală, simţea că i se arăta ceva esenţial şi intim şi că în această prezenţă trebuia să vorbească în şoaptă sau deloc. S-a tot uitat la acea culoare, încercând să-şi imagineze un tată care îşi numeşte copila după o asemenea frumuseţe, pentru ca apoi să o abandoneze.

Ar trebui să mergem, a zis Faina. În curând se înnoptează.

Copila a condus-o pe Mabel înapoi acasă, în coliba caldă unde Jack le aştepta cu ceai fierbinte şi nişte pâine pe care o copsese într-un tuci.

Aşa, a zis el. Deci, ce-ai văzut ?

33

Dragă Mabel,

Scrisorile cu schiţele tale au devenit o adevărată atracţie la noi acasă. Ori de câte ori soseşte vreuna, îi invităm la cină pe mulţi dintre apropiaţii noştri, rude şi prieteni. Cu permisiunea ta, am citit scrisorile cu voce tare, iar schiţele tale au trecut din mână în mână, smulgând exclamaţii ca „Remarcabil !“, „Câtă frumuseţe !“. Nu o dată mi s-a spus că eşti colonistul echivalent cu un maestru italian care studiază anatomia umană. Schiţele tale cu zibelina, cu colţii rânjiţi şi labele cu gheare, au fost printre preferatele de aseară, la fel ca şi studiile tale cu conuri de anin şi ierburi arse de iarnă. Şi scrisorile tale surprind crâmpeie ale acelui loc sălbatic care ţi-a devenit cămin. Ai avut întotdeauna talent la descrieri şi poate că nicicând în viaţă nu ai avut privelişti atât de extraordinare la dispoziţie. Singura noastră dorinţă ar fi să ne scrii mai des. Cred că voi păstra tot ceea ce trimiţi, iar într-o bună zi poate vei publica o carte cu desenele şi observaţiile tale. Au ceva fantastic, şi totuşi funebru.

Interesul tău pentru basmul fetei de zăpadă mi-a amintit de timpul pe care l-ai petrecut, când erai mică, urmărind zâne în păduricea de lângă casa noastră. Din câte îmi amintesc, ai dormit nu o dată în acei stejari uriaşi, iar când mama te găsea dimineaţa, jurai că văzuseşi zâne care zburau ca fluturii şi luminau noaptea ca licuricii. Îmi amintesc cu oarecare ruşine că noi, ceilalţi, râdeam de tine când susţineai că vezi asemenea arătări, dar acum şi nepoţii mei urmăresc asemenea năluciri, iar eu nu-i descurajez. La vârsta mea înaintată, înţeleg că viaţa în sine este adesea chiar mai fantastică şi mai teribilă decât poveştile pe care le credeam când eram copii şi că poate nu e nici un rău în a descoperi magicul printre copaci.

Sora ta iubitoare,

34

Esther a dat buzna în colibă ca o găină prietenoasă, agitându-se şi turuind şi aproape doborând-o pe Mabel pe când încerca să-şi deschidă singură uşa. Într-o mână ţinea o oală de fontă acoperită cu un şervet, iar cu cealaltă a îmbrăţişat-o pe Mabel, pupând-o pe obraz.

— Deci de asta e nevoie pentru o cină cu voi doi ? a zis şi s-a strecurat dincolo de Mabel, ca să pună oala pe plită. George aduce desertul. Adică, dacă nu-l mănâncă pe drum încoace. Ar trebui să fie destul pui cu găluşte pentru toţi. Ar trebui să zic râs cu găluşte, dar nu sună la fel de bine. Bănuiesc că i-am putea spune „pisicuţă cu găluşte“.

Esther a chicotit şi şi-a azvârlit haina pe spătarul unui scaun.

— Râs ? Ai gătit un râs ?

— Haide, nu face mutra asta. Ai gustat vreodată ? Cea mai super extra minunată carne pe care ai s-o mănânci vreodată. Garrett l-a prins viu într-un laţ, aşa că l-a omorât cum se cuvine şi a adus carnea acasă. Bănuiesc că l-am crescut ca lumea, până la urmă.

— A venit şi el ?

— Nu. Ăsta-i şi motivul pentru care s-ar putea să ne ajungă mâncarea. Băiatul ăla poate să halească juma de vacă şi apoi s-o ceară şi pe aialaltă. Dar e plecat pentru câteva nopţi, doarme sub cerul liber pe traseul pentru capcane.

— Sub cerul liber ?

— Ca un indian. Fără cort. Fără companie umană. Sacul uşor şi drumul greu.

— Ah.

— Ai o lingură, să amestec asta ?

Înainte să apuce ea să-i dea, găsise deja una, iar Mabel s-a uitat înduioşată şi amuzată cum Esther îi lua iarăşi casa în stăpânire. În câteva clipe îşi şi legase la brâu unul dintre şorţurile lui Mabel, gustase din râs, aşezase masa şi mai pusese un buştean pe foc, deşi Mabel abia îl înteţise.

— Vreau să-mi povesteşti totul despre ce-ai mai făcut. Dar mai întâi trebuie să iei o duşcă din asta.

Esther a scos o sticluţă mică din buzunarul de la spate al pantalonilor ei bărbăteşti şi a pus-o pe masă.

— Tonic de afine. Dumnezeiesc. Repede. Adu nişte pahare să-l putem da gata înainte să vină bărbaţii.

Mabel nici nu s-a mişcat de pe scaun, fiindcă Esther era deja în drum spre dulap. S-a întors cu două dintre borcanele de gem ale lui Mabel şi le-a umplut pe fiecare pe jumătate cu lichidul de-un roşu intens. Era dulce şi acrişor, gros la atingere, şi i-a încălzit gâtul.

— E delicios.

— Ţi-am zis eu. Uite, mai ia puţin. Asta-i ultima sticlă şi să fiu a naibii dacă-l las pe George să guste vreun pic. Mi-a dat gata ultima sticlă de tonic de coacăze negre fără să zică măcar !

Mabel l-a băut pe tot dintr-o înghiţitură, apoi încă un rând, după ce Esther a golit sticla în paharele lor.

— Aşa. Acum mai merge.

Chiar atunci au intrat George şi Jack, scuturându-şi zăpada de pe ghete.

— Hei, unde-i prăjitura ? Doar n-ai lăsat-o în căruţă ?

George a zâmbit jenat, ţinând o mână la spate.

— Îmi pare rău, dragă. Nu m-am putut abţine, a zis el lingându-se pe buze. A fost grozav de bună.

— Sper că glumeşti, că dacă nu o să te…

George a zâmbit larg şi a scos prăjitura de la spate.

— Nu lipseşte nici o îmbucătură. Jack poate depune mărturie.

Jack a încuviinţat, dând din cap cu o seriozitate exagerată. Apoi s-a uitat la Mabel.

— Te simţi bine ?

— De ce mă întrebi ?

— Eşti îmbujorată.

Mabel a văzut-o pe Esther cu coada ochiului, ridicând degetul mare la buze de parcă mâna i-ar fi fost o sticlă.

— Am încercat s-o domolesc, dar o ştii şi tu cum e.

— Esther ! a protestat Mabel.

— Ei, râd şi eu de tine. Dar are ceva efect tonicul ăla, nu ?

— Efect ? Adică are alcool ?

— Dacă are alcool ? Mă iei peste picior ? Păi altfel care-ar fi chichirezul ?

— Vai, Jack. Habar n-am avut. Am crezut că e doar un fel de sirop. Dar, ce-i drept, îmi cam ardea gâtul.

Jack a zâmbit larg şi a sărutat-o pe Mabel pe obraz.

— Mai e vreun pic, Esther ?

— Nu. Nevastă-ta a băut şi ultimul strop.

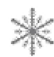
Încăperea era caldă şi înceţoşată, iar Mabel a încercat să ţină pasul cu conversaţia şi cu trecutul mâncării de la unul la altul. Pentru o clipă i s-a părut că alunecă din propriu-i corp, şi era un sentiment plăcut să vezi patru prieteni împărţind mâncarea, râzând şi vorbind în coliba micuţă din sălbăticie.

— Ei ? Nu-i aşa rea pisica, nu ?

— Nu-i, George.

Jack s-a lăsat pe spate în scaun şi s-a plesnit peste burtă.

— Trebuie să mărturisesc că aveam îndoieli, dar a fost tare gustoasă. Mulţumim, Esther. Şi transmite-i mulţumirile noastre şi lui Garrett.



După ce au strâns masa, Esther insistând să ajute şi bărbaţii, Jack şi George s-au dus în hambar ca să se uite la plugul pe care încercau să-l mai pună la punct pentru încă un sezon. Când bărbaţii au părăsit coliba, aerul proaspăt al nopţii a mângâiat-o pe Mabel pe faţă, iar ea a rămas în uşa deschisă, trăgând aer în piept. În spate, a auzit-o pe Esther agitându-se cu vasele.

— Ah, te rog să nu le speli. Mă ocup eu mâine.

— Minunată idee.

Esther s-a trântit pe un scaun la masă şi şi-a pus picioarele pe un altul, din faţa ei.

— Mi-ar fi plăcut să mai avem o ţâră de tonic.

Mabel a râs.

— Cred că mie mi-a ajuns, mulţumesc frumos. Dar o să fac nişte ceai.

— Bine, şi-apoi hai şi stai aici. Avem câte ceva de povestit. Sunt puţin îngrijorată din cauza ta.

— Îngrijorată ? De ce spui asta ?

— Aud iar fel şi fel de lucruri. Despre tine şi fetiţa aia. Uite, să nu crezi că nu văd cum îţi ţii lacăt la gură, şi chiar crezi că n-o să spui o vorbă. Dar trebuie să vorbim despre asta. De ce tot revine povestea asta ?

În colibă s-a făcut atât de linişte, încât Mabel putea auzi focul trosnind şi ceasul ticăind. Nu a zis nimic şi nici nu s-a mişcat o vreme, iar Esther a aşteptat răbdătoare. Apoi Mabel s-a dus la raft şi i-a adus cartea lui Esther.

— Ce-i asta ?

— O carte pentru copii. Una pe care obişnuia tata să mi-o citească. De fapt, nu tocmai să mi-o citească. Uite, e în rusă, a zis deschizând-o la una dintre primele ilustraţii colorate.

— Şi ?

— E povestea unor soţi în vârstă care îşi doresc cu disperare un copil şi fac unul din zăpadă. Şi… şi ea prinde viaţă. Copila de zăpadă, adică.

— Mă tem că nu pricep.

— Sora mea zicea mereu că sunt o zăpăcită, că am capul prea plin de fantezii. O imaginaţie nebună, cred că aşa zicea.

— Şi ?

Aşa că Mabel i-a spus tot, despre iarna în care au modelat o copilă din zăpadă şi cum apoi Faina a apărut purtând mănuşile roşii şi fularul şi semănând atât de mult cu fetiţa pe care o făcuseră ei. I-a povestit cum Jack l-a îngropat pe tatăl ei în munţi şi a aflat că murise, lăsând-o orfană pe Faina, chiar cu câteva ore înainte ca ei să ridice figurina de zăpadă. Aceea a fost noaptea în care copila a venit la ei pentru prima oară.

— Am încercat să o convingem să rămână cu noi, dar refuză. Zice că sălbăticia e casa ei, şi-am fost şi

eu acolo cu ea, şi aşa este. E casa ei. Merge pe deasupra zăpezii. Şi ştiu că pare incredibil, Esther, dar poate ţine un fulg de nea în palmă fără să se topească. Nu înţelegi ? A renăscut în noaptea aceea… a renăscut din zăpadă, suferinţă şi iubire.

— Nu vreau să te contrazic, dar n-a văzut nimeni altcineva nici urmă de ea. Eu şi Garrett, în toate acele luni, lucrând aici cu voi. Nici ţipenie de copilă.

— A plecat. A fost plecată toată vara. Exact aşa cum ţi-am spus.

— Şi-acum ?

— S-a întors. Odată cu zăpada.

Esther a răsfoit în linişte paginile cărţii, uitându-se la fiecare ilustraţie.

— Mă crezi nebună, nu-i aşa ? E cum ai zis tu – iernile şi coliba mică. O febră, nu aşa i-ai zis ? Febra colibei ?

Esther a oftat prelung, apoi a revenit la prima ilustraţie, cu perechea în vârstă şi copila, pe jumătate din zăpadă, pe jumătate om.

— Asta crezi tu ? a întrebat Esther.

— Nu, a zis Mabel. Aşa fantastic cum sună, eu ştiu că fata e adevărată şi că a devenit fiica noastră. Dar nu pot să arăt nici cea mai mică dovadă. Nu ai nici un motiv să mă crezi şi îmi dau seama de asta.

Esther a închis cartea şi, cu mâinile împreunate deasupra acesteia, a privit ţintă la Mabel.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că m-am înşelat în privinţa ta.

— Ce vrei să spui ? a întrebat Mabel.

— Atunci, la început. Te-am crezut moale. O femeie ale cărei minţi pot fi sucite de-o iarnă singuratică. Cineva mai potrivit în altfel de locuri, cu o altfel de viaţă.

Mabel simţea cum îi creşte pulsul.

— Nu te şifona, a continuat Esther. Stai şi ascultă-mă, fiindcă m-am tot gândit. Am greşit. Aş zice că am ajuns să te cunosc destul de bine. Te consider unul dintre cei mai dragi prieteni. Şi nu eşti deloc influenţabilă. Un pic înfumurată la început. Prea sensibilă, poate. Şi, Dumnezeu e martor, gândeşti prea mult. Dar nu eşti vreo nătăfleaţă săracă cu duhul. Dacă tu zici că fata asta e adevărată, atunci precis trebuie să fie.

— Mulţumesc, Esther, însă ştiu că vrei doar să-mi faci pe plac. Ca prietenă, sunt încântată să aflu. Şi totuşi, îmi faci pe plac.

— M-ai mai văzut tu pe mine să mă răzgândesc numai ca să fac pe plac cuiva ? a zis Esther.

Mabel a zâmbit uşor, rotind încet ceaşca de ceai între palme.

— De ce nu ţopăi de bucurie ? S-ar putea ca asta să fie o premieră. Eu, recunoscând că s-ar putea să fi greşit într-o privinţă. Dar nu-i spune lui George. Şocul l-ar putea ucide.

— Ştii, e aproape primăvară, a zis Mabel. Ai văzut cum se topeşte zăpada ? Râul se va dezgheţa în curând.

— Mda. Am văzut. Dar ce-are asta de-a face cu…

— În curând, ea va pleca din nou. E exact ca în basm. Faina ne va părăsi la primăvară, iar eu pur şi simplu nu pot îndura acest gând. Dacă o pierdem ? Dacă nu se mai întoarce niciodată la noi ?

— Hm…

Esther a sorbit gânditoare din ceai. Apoi a pus jos ceaşca şi s-a uitat la Mabel de parcă şi-ar fi măsurat atent vorbele.

— Dragă, scumpă Mabel, a zis. Nu ştim niciodată ce are să se întâmple, nu ? Viaţa ne aruncă mereu încolo şi-ncoace. În asta constă aventura. Nu ştii unde-o să ajungi şi cum o să te descurci. Totul e un mister, iar dacă pretindem altceva, nu facem decât să ne minţim. Spune-mi, când te-ai simţit mai vie ?

35

Zilele de martie erau tot mai lungi. Jack privea soarele înălţându-se tot mai sus deasupra munţilor în fiecare zi. Zăpada era grea şi apoasă şi curgea de pe streşini. Apă şiroia pe deasupra pojghiţei de gheaţă a râului. Iar apoi, într-o noapte, cerurile s-au înseninat şi gerul s-a lăsat ca o ceaţă peste vale. Jack s-a trezit şi a descoperit că focul arsese până nu mai rămăseseră decât nişte cărbuni negri, iar ferestrele erau îngheţate pe dinafară şi pe dinăuntru. După ce-a aprins focul şi a mai pus o pătură pe Mabel în timp ce ea dormea, a pornit spre oraş. Era mai frig decât fusese toată iarna şi, până a ajuns la magazinul universal, se întreba dacă nu-i degerase nasul. S-a oprit chiar dincolo de uşă şi l-a masat uşurel.

— Nu-ţi face griji, i-a zis George ironic de unde stătea, lângă soba burtoasă, nu cred că Mabel te părăseşte dacă-ţi cade.

Jack i s-a alăturat lângă sobă şi şi-a frecat palmele la căldură, încercând să-şi pună iarăşi sângele în mişcare.

— Tot voiam să-ţi zic, Mabel încă mai poartă căciula aia, aproape în fiecare zi. A fost un dar foarte generos din partea fiului tău.

— Ştii că aia-i singura vulpe argintie pe care-a prins-o vreodată ? Abia mai avea răbdare, băiatul. Săptămâni în şir m-a tot întrebat dacă n-a terminat-o Betty.

— Da, şi-o pune şi dacă dă doar o fugă până la toaletă. Mai ales pe vremea asta.

George a râs şi s-a plesnit peste fund, de parcă i s-ar fi încins pantalonii.

— Ce-o să se mai distreze Esther – Mabel la toaletă cu o căciulă elegantă de vulpe.

— Ei, nu sufla o vorbă, că mă bagi la necaz.

George a râs iarăşi.

— Fiu-meu dă lovitura-n iarna asta – cu capcane în susul şi-n josul râului, plecat cu zilele. Pe vechiul traseu pentru jderi al lui Boyd, iar acum se duce după lupii pe care i-a văzut Esther pe la noi.

— Lupi ?

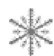
— O haită a doborât un elan, o femelă, lângă râu. Nu multe o impresionează pe nevastă-mea, dar asta a reuşit. S-a uitat la toată treaba aia sângeroasă. Femela s-a luptat din greu, prin zăpada aşa de adâncă, iar lupii o muşcau şi-i smulgeau maţele chiar când încerca să fugă. Eu şi cu Garrett ne-am dus după câteva zile în locul unde-au omorât-o şi nu mai rămăsese nimic în afară de oase. Puteai să le vezi urmele colţilor pe coaste. Linse, n-au lăsat nici măcar o fărâmă de zgârci. N-am mai văzut aşa ceva.

— I-am auzit de câteva ori urlând când eram pe drum. E un sunet pe care nu poţi să-l uiţi.

— Aşa-i. Aşa-i.

Jack a hotărât să nu-i spună lui Mabel despre lupi. Mai făcuse odată greşeala asta, după ce-i povestise George despre un râs. Unul dintre vecinii Bensonilor avusese un mic cârd de raţe domestice. Într-o noapte, fermierul îşi băga păsările în adăpost, când un râs s-a repezit şi a înhăţat o raţă chiar de sub nasul lui. Pisica sălbatică a revenit iar şi iar în următoarele săptămâni, tot furând păsări şi distrugând investiţia fermierului. Râsul venea în câte o noapte, omora câteva raţe, se hrănea din ele timp de câteva zile, apoi se întorcea iar, ca să mai omoare. Într-o dimineaţă, omul a deschis adăpostul raţelor, iar râsul a ţâşnit chiar spre el. Fermierul era să moară de inimă. George şi Jack au chicotit imaginându-şi cum bietul fermier s-a prăvălit pe spate când ditamai pisica a zbughit-o pe lângă el.

Însă Mabel n-a fost amuzată. A refuzat să se mai ducă la toaletă după apusul soarelui, zicea că îi e frică să nu stea pitulat pe-acolo vreun animal sălbatic. Jack a încercat să o liniştească, dar s-a pomenit făcând pe paznicul la uşa toaletei, noaptea, şi nu o dată.



Jack se pregătea să plece de la magazinul universal cu o ladă de provizii, când i-au căzut ochii pe nişte patine ale căror lame sclipeau în vitrina însorită. Nu se mai gândise la patine de când, copil fiind, obişnuia să patineze pe iaz. Era un capriciu, dar a plecat acasă cu trei perechi.

În seara următoare a venit Faina şi şi-au văzut cu toţii de obiceiurile lor legate de pregătirea cinei şi servitul mesei împreună. Când Faina a căscat, Jack s-a ridicat în picioare şi a anunţat :

Luaţi-vă hainele. Mergem afară.

Cum ? Afară unde ? a întrebat Mabel.

La râu.

Copila a sărit în picioare, cu ochii sclipind.

Mergem cu toţii ? a întrebat.

Jack a încuviinţat.

Dar e ger afară, a zis Mabel. Şi de ce, Doamne, iartă-mă, ne-am duce la râu ?

Nu-i vremea de-ntrebări. Îmbracă-te.

Rareori dădea ordine aşa de directe, iar Mabel s-a supus, surprinsă. Şi-au pus hainele şi ghetele, iar Jack a insistat să îşi ia izmene şi pantaloni de lână. I-a pus şi un fular la gât.

Aşa. Mabel, ia tu lampa.

A apucat o geantă de pânză de după uşă.

Ce iei tu acolo ? l-a întrebat Mabel.

El abia de-a ridicat caraghios dintr-o sprânceană şi a râs.

Şi de ce mergem în toiul nopţii ?

Din nou, doar o zvâcnire a sprâncenei.

Cred că nu prea am încredere în tine. Chiar deloc.

Afară era frig, senin şi calm, iar o lună aproape plină strălucea chiar dincolo de munţi. Cu zăpada proaspătă şi lumina lunii, nu aveau nevoie de lampă, însă aceasta împrăştia o aură liniştitoare. Au urmat poteca spre râul Wolverine.

Pe-aici, a zis Jack, şi le-a condus printr-un pâlc de sălcii şi dincolo de acesta, către un mic braţ lateral al râului. Vântul curăţase gheaţa de stratul de nea, iar aceasta strălucea neagră şi lucioasă sub razele lunii. Jack a găsit un buştean adus de ape şi le-a rugat pe Faina şi pe Mabel să se aşeze una lângă alta. A îngenuncheat la picioarele lor.

Doamne, Jack. Dar ce faci ?

El a scos patinele din geantă. Mabel a dat să se ridice.

A, nu, nu, nu ! a zis. Ţi-ai pierdut minţile ? Să nu crezi că-mi pui mie alea în picioare. O să cad pe spate cât sunt de lată. Sau o să sparg gheaţa şi-o să mă înec.

Jack a râs, i-a apucat ambele picioare şi i-a prins lamele patinelor de ghete. Mabel bolborosea indignată.

Repede, Faina, a zis Jack. Ştii ce-s astea ?

Fata a scuturat din cap, cu buzele strânse de teamă şi entuziasm.

Sunt patine. Le pui în picioare şi aluneci pe gheaţă.

I-a arătat cum să le pună şi să încheie cataramele cureluşelor. Apoi s-a întors spre Mabel şi i-a şoptit la ureche :

Ştii că nu te-aş lăsa să ţi se întâmple vreodată ceva. Ştii, nu-i aşa ?

Ochii lui Mabel au scânteiat în lumina lunii.

Da. Ştiu, a zis şi s-a ridicat nesigură în picioare.

Râul e încă îngheţat zdravăn de astă-iarnă, a zis el. Tot ce-a făcut dezgheţul zilele trecute n-a fost decât să lustruiască frumos gheaţa. Şi chiar dacă am cădea, ăsta nu-i cursul principal. Apa n-are decât vreo treizeci de centimetri. Ne-am uda şi ne-ar fi frig, atâta tot, dar n-o să fie cazul. Promit.

Jack şi-a pus patinele şi le-a condus pe gheaţă.

Mabel ezita, dar curând i-au revenit amintirile din copilărie şi a început să alunece cu încredere pe gheaţă. Copila, pe de altă parte, părea să-şi fi pierdut acea latură curajoasă, nu mai era fata care omora animale sălbatice şi dormea singură în sălbăticie, pe terenul ei, şi l-a surprins pe Jack agăţându-se de braţul lui ca un ţânc.

E foarte bine, i-a zis el. Chiar dacă se întâmplă să cazi, te loveşti un pic la popou şi gata. Nu-i nimic.

Ca un făcut, Mabel a alunecat şi-a căzut.

Buf ! a zis ea.

Înainte ca Jack să se desprindă de Faina şi să dea fuga la ea, Mabel se şi ridicase în genunchi şi apoi în picioare.

Ar fi trebuit să-mi leg o pernă la spate.

A râs şi s-a scuturat.

Jack a început să patineze mai iute, iar Faina abia se ţinea după el şi se lăsa trasă. Mabel li s-a alăturat şi toţi trei, ţinându-se de mâini, au patinat încet, în cerc. Albia râului răsuna de strigătele şi râsetele lor şi de lamele patinelor brăzdând gheaţa.

Mabel s-a desprins şi a patinat mai departe, către cursul principal al râului.

Cât de departe e sigur ? a strigat ea în urmă.

Până colo, la cotul ăla, i-a răspuns el privind cum Mabel prindea viteză.

E-n siguranţă ? a şoptit Faina, ţinându-se în continuare de braţul lui.

Da. Este.

Până la urmă, Faina a devenit tot mai sigură pe patine, iar Jack a aşezat lampa undeva în mijlocul patinoarului. Mabel s-a întors, patinând încet, dar graţios în jurul lămpii, dându-i ocol iar şi iar, în timp ce Faina venea în urma ei ca un pui de căprioară cu picioare lungi care abia învaţă să meargă. Jack a venit patinând din direcţia opusă şi a apucat-o pe Mabel de mână.

Aveam obiceiul să patinăm aşa împreună când eram tineri, a zis Jack în clipa în care au trecut pe lângă Faina. Mai ştii ?

Cum aş fi putut uita ? Mereu încercai să mă săruţi, dar eu patinam mult mai bine, aşa că n-aveai nici o şansă.

A râs, şi-a eliberat mâna dintr-a lui şi a patinat înspre râu. Jack a urmărit-o pe gheaţa neagră, cu copacii smoliţi de noapte şi cerul vâjâind pe lângă el.

Mai repede ! Hai mai repede ! a strigat Faina, iar Jack nu ştia pe cine încuraja fata, dar a patinat cât de repede s-a încumetat, rugându-se să nu dea peste vreo fisură sau vreun ciot în gheaţă. Mabel a reuşit să rămână imposibil de prins, până când a încetinit şi s-a rotit cu faţa spre el. Împreună, mână în mână, au patinat înapoi spre locul unde stătea Faina, în cercul mic al luminii lămpii. Fără o vorbă, Jack şi Mabel au apucat fetiţa de câte o mână şi au pornit-o înspre râu, urmând curburile malului. Faina ţipa de încântare. Chiar şi prin stratul gros de haine, Jack îi putea simţi strânsoarea braţului pe-al său, şi era de parcă însăşi inima lui bătea acolo, în coatele acelea lipite. Gheaţa era ca sticla umedă, iar ei alunecau suficient de repede încât să se stârnească o adiere pe feţele lor. S-a uitat la Mabel, a văzut lacrimi curgându-i pe obraji şi s-a întrebat dacă frigul era cel care îi făcea ochii să lăcrimeze.

Când se apropiau de cotul unde micul canal se unea cu cursul principal, au încetinit până s-au oprit şi au rămas toţi trei ţinându-se la braţ, Jack şi Mabel răsuflând greu. Luna lumina întreaga vale, făcând să

scânteieze gheaţa de pe râu şi să strălucească munţii albi.

Hai să mai mergem, a şoptit Faina, iar Jack îşi dorea şi el să continue să patineze, pe râul Wolverine, pe după cot, prin defileu şi în munţi, acolo unde primăvara nu vine niciodată şi niciodată nu se topeşte zăpada.

1. Este vorba despre poemul „*The Cremation of Sam McGee*“ de Robert W. Service, publicat în 1907 (n.t.).

Partea a treia

Iar în timp ce-l privea, dragostea… i-a năpădit fiecare fibră a fiinţei, şi atunci şi-a dat seama că acesta era sentimentul în legătură cu care o avertizase Spiritul Pădurii. Lacrimi uriaşe i-au umplut ochii… şi deodată a început să se topească.

Din basmul „Snegurocika“,
tradus de Lucy Maxym

36

Nu era întotdeauna acolo. În unele zile Mabel mergea prin zăpadă la pârâul din spatele colibei, iar animalul nu apărea. Numai susurul apei pe sub stratul de nea şi gheaţă. Dar dacă aştepta răbdătoare şi liniştită sub molid, până la urmă poate că apărea. Căpşorul său maroniu se iţea dintr-un ochi de apă al pârâului, sau coada îi foşnea peste vreun dâmb înzăpezit.

În această zi de noiembrie, vidra de râu n-o făcuse să aştepte. A auzit gheaţa sfărâmându-se, un plescăit şi apoi, iat-o, era chiar pe partea cealaltă a pârâiaşului. S-a aşteptat să ţâşnească peste un buştean sau s-o ia la sănătoasa, cocoşată, de-a lungul pârâului, cum făcea întotdeauna. Însă vidra s-a oprit pe malul apei, s-a întors spre ea şi s-a ridicat pe lăbuţele din spate. Era remarcabil de liniştită, sprijinită în coada groasă, cu labele din faţă legănându-i-se pe piept. Mai mult decât îşi putea ţine Mabel respiraţia, vidra s-a uitat la ea cu ochii ca nişte vârtejuri adânci. Apoi s-a lăsat din nou în patru labe şi a pornit ţopăind în josul apei.

La revedere, bătrâne, până ne vom întâlni iarăşi.

Nu avea cum să-i ştie vârsta sau genul, dar ceva din bărbia deschisă la culoare şi mustăţile lungi şi aspre o ducea cu gândul la barba unui bătrân. De departe, vidra părea caraghioasă şi zburdalnică, însă când se furişa mai aproape, Mabel simţea miros de sânge de peşte şi un fior rece.

Nu a spus nimănui despre vidră. Garrett ar fi vrut să o prindă în capcană, Faina i-ar fi cerut să o deseneze. Respingea ideea de-a fi capturată sub orice formă, fiindcă – într-un fel straniu – ştia că era inima ei. Muşchi vii şi contorsionaţi sub blana aspră şi udă. Străpungând gheaţa subţire, plescăind prin apa rece a pârâului, alunecând pe burtă pe zăpadă. Bucuroasă, deşi ar fi trebuit să fie mai prudentă.

Nu era doar vidra de râu. Odată urmărise un coiot gri-maroniu furişându-se pe câmp cu gura întredeschisă, de parcă ar fi râs. Urmărise mătăsari zburând în stoluri de umbre crepusculare din copac în copac, de parcă o putere superioară le-ar fi orchestrat zborul. Văzuse o hermină albă gonind pe lângă hambar cu un şoarece-de-câmp gras în bot. Şi de fiecare dată Mabel simţise ceva tresăltându-i în piept. Ceva puternic şi pur.

Era îndrăgostită. De opt ani locuia aici şi în sfârşit ţinutul acesta pusese stăpânire pe ea, iar ea putea înţelege un crâmpei din sălbăticia Fainei.



Anotimpurile din ultimii şase ani fuseseră precum fluxul şi refluxul unui ocean, dând şi luând, trăgând fata departe şi apoi aducând-o înapoi. În fiecare primăvară, Faina pleca în ţinutul muntos înalt, unde

migra karibuul şi munţii găzduiau neaua eternă, iar Mabel nu mai plângea, deşi ştia că-i va fi dor.

Localnicii numeau acel anotimp dulce-amărui, când gheaţa râului cedează şi câmpurile se înnămolesc, „destrămarea“, însă lui Mabel i se părea că are ceva tandru şi blând. Îşi lua rămas-bun de la fată chiar când violetele din mlaştină înfloreau, mov şi albe, de-a lungul pârâului, iar femelele de elan îşi amuşinau puii nou-născuţi, când soarele începea să alunge iarna din vale.

Şi apoi, când zilele se lungeau, pământul se înmuia şi se încălzea, iar ferma prospera. Dincolo de hambar, sub un plop, era masa de picnic pe care o cioplise Jack şi Garrett, iar adesea pe aceasta, în timpul verii, stătea un borcan de la băutură plin cu flori de câmp. În cele mai multe duminici, luau masa împreună cu Bensonii, uneori aici, alteori la ei acasă. Când era vreme bună şi insectele erau printr-o minune mai puţine, mâncau afară. Jack şi George făceau un foc din lemn de anin într-o groapă, dimineaţa devreme, iar apoi perpeleau o halcă de carne dintr-un urs negru pe care-l împuşcase Garrett în primăvară. Esther aducea cartofi şi salată de sfeclă ; Mabel cocea o plăcintă cu rubarbă proaspătă şi aşternea o faţă de masă albă. Apoi cele două femei se plimbau braţ la braţ şi culegeau pufuliţe şi clopoţei. Undeva, în spate, îi auzeau pe bărbaţi vorbind şi râzând, în timp ce flăcările din vatră trosneau şi sfârâiau de la grăsimea de urs care picura. Uneori, când Mabel se ducea în colibă ca să aducă farfuriile şi argintăria, Jack venea din spatele ei, îi dădea uşurel deoparte şuviţele de păr şi o săruta pe gât. „Nicicând n-ai fost mai frumoasă“, îi spunea.

Venea vremea recoltei şi uneori, în timpul acelor zile lungi şi istovitoare, era aşa cum îşi imaginase Mabel cândva – ea şi Jack unul lângă celălalt pe câmp, adunând cartofi în saci sau tăind verzele de pe cotoare, şi chiar şi atunci când îşi ştergea sudoarea de pe faţă şi simţea praf între dinţi, încerca să inspire dulceaţa acelei clipe. Seara îşi masau unul altuia muşchii istoviţi şi se văitau glumind pe seama durerilor lor, Mabel întotdeauna mai mult decât Jack, deşi ea ştia că durerea lui era mult mai mare.

Apoi, când zilele se scurtau şi dădea primul îngheţ, îşi şopteau binecuvântările şi se rugau să fie zăpadă. Mabel încerca să ghicească cât crescuse Faina de când n-o mai văzuseră şi îi împletea ciorapi de lână şi lenjerie lungă, uneori îi făcea şi o haină nouă, întotdeauna din lână albastră cu tiv de blană albă şi fulgi de nea brodaţi pe partea din faţă.

De fiecare dată când sosea, fata era mai înaltă şi mai frumoasă decât şi-o aminteau şi le aducea daruri din munţi. Într-un an a fost un sac cu peşti uscaţi. În altul, o piele de karibu fin tăbăcită şi înmiresmată cu ierburi sălbatice. Îi îmbrăţişa, îi săruta şi le spunea că i-a fost dor de ei, iar după aceea alerga înapoi printre copacii plini de nea pe care îi numea „casa ei“.

Mabel nu o mai striga pe Faina prin sălbăticie şi nici nu se mai gândea la căi prin care s-o facă să rămână. În schimb, stătea la masă şi îi desena chipul la lumina lumânării – bărbie de drăcuşor, ochi isteţi. Apoi strecura aceste schiţe în cartea pentru copii cu coperte din piele care spunea povestea fetei de zăpadă.

Iarnă după iarnă, Faina se întorcea la coliba lor din pădure, iar în tot acel timp nimeni altcineva n-a zărit-o vreodată. Lui Mabel asta îi convenea de minune. Ca şi în cazul vidrei, ajunsese să păzească fata

ca pe-o taină.

37

Garrett se uita la vulpe prin cătarea puştii. Animalul se afla la câteva sute de metri depărtare, dar pasul nu-i şovăia în timp înainta în susul râului, înspre el. Nu peste mult timp avea să fie suficient de aproape. Garrett s-a lăsat pe spate pe buşteanul de plop pe care stătea, şi-a proptit cotul de genunchi, şi-a stabilizat puşca. Degetul i se odihnea pe trăgaci.

Ştia că putea fi aceea. Ani de-a rândul, Jack îi interzisese să omoare vulpea roşcată care vâna pe câmpuri şi prin albia râului, chiar lângă ferma lor. Zicea că ar fi a unei fete care locuia singură în pădure, vâna în munţi, rezista iernilor care omorau bărbaţi în toată firea. O fată pe care nimeni n-a văzut-o niciodată.

Puşca lui Garrett se înălţa şi cobora încet, odată cu respiraţia lui, însă privirea îi rămânea aţintită la animal. Nu putea să fie sigur. În lumina slabă de noiembrie, putea fi şi o vulpe corcită, un amestec de negru-argintiu şi roşcat. Vulpea s-a oprit şi şi-a înălţat nasul în vânt, de parcă ar fi prins un miros, iar apoi şi-a reluat drumul în susul râului înzăpezit. Soarele a mai coborât un pic, ultimele sale raze aurii au dispărut din vale.

A lăsat vulpea să se apropie. Când a ajuns la mai puţin de o sută cincizeci de metri, Garrett s-a îndreptat, şi-a proptit bărbia de patul puştii, a închis ochiul stâng şi a ţintit către şira spinării animalului. Însă vulpea a cotit-o, şi-a întors deodată coada spre Garrett şi a ţâşnit într-o tufă de salcie, îndreptându-se apoi spre plopii din preajmă. Se mişca iute. Garrett a coborât puşca. Ezitase o clipă prea mult. Curând avea să fie prea întuneric pentru a vâna, iar vulpea – pierdută printre copaci.

Apoi a văzut că animalul se oprise şi-l privea de la marginea pădurii. Garrett a ridicat iar puşca, a ţintit prin cătare şi a apăsat pe trăgaci.

N-a fost nevoie decât de o singură împuşcătură. Impactul a fost suficient ca să trântească micul animal pe o parte şi să-l lase nemişcat. Garrett a scos cartuşul din puşcă, apoi s-a ridicat din locul lui de pe buştean. Cu puşca la picior, a mers până a ajuns lângă vulpea moartă.

De-a lungul anilor, animalul slăbise de nu mai rămăsese decât piele şi os, iar blana de pe bot şi gât îi albise de bătrâneţe, astfel încât, în lumina slabă şi de la distanţă, putea fi luată drept o corcitură. Dar nu încăpea nici o îndoială. Era aceea.

În toţi aceşti ani, Garrett se supusese poruncii lui Jack. Vulpea putea să ţâşnească străbătând un câmp sau putea să-i taie calea în pădure, dar Garrett o lăsa în pace. De fiecare dată simţea o enervare. Nimic nu dovedea că vulpea ar fi fost mai mult decât un animal sălbatic de rând.

Dar acum, că o omorâse, îi părea rău. Se simţea dator. Ar trebui să o ducă la uşa lui Jack şi Mabel.

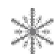
Ar trebui să mărturisească, să-şi ceară iertare. Jack avea să-l mustre serios. Mabel avea să tacă şi să-şi netezească şorţul cu palmele, clătinând uşor din cap.

Trebuia să se descotorosească de ea. Ar putea să o jupoaie şi să încerce să vândă blana, dar era jerpelită şi practic lipsită de valoare. Maică-sa l-ar întreba de unde o are. Taică-său ar vrea să vadă blana. Garrett ar sfârşi prin a spune minciuni, iar minciunile ajung să se complice.

Şi-a pus puşca pe umăr, a ridicat vulpea şi a dus-o între copaci. A fost surprins cât de slabă şi osoasă era la atingere când o ţinea în braţe, ca o pisică bătrână.

În spatele plopilor, într-un loc cu molizi deşi, Garrett a aşezat animalul în zăpadă, la picioarele unui copac. A rupt crenguţe de brad şi le-a aşternut deasupra. Spera să ningă iarăşi în curând.

Când s-a întors ca să plece acasă, în lumina amurgului, nu se mai simţea ca un bărbat de nouăsprezece ani, ci ca un băieţel ruşinat.



— Garrett. Bine c-ai putut să vii.

Jack l-a întâmpinat la uşa colibei şi i-a strâns mâna.

— Speram să poţi veni astă-seară.

Mabel i-a zâmbit de la masa din bucătărie.

— Mi-a zis mama că voiaţi să trec pe la voi.

— Da, era şi cazul, a zis Mabel.

— Despre ce e vorba ? a întrebat Garrett speriat.

— Ia loc, a zis Jack întinzându-i un scaun.

— Bine.

Garrett s-a aşezat şi s-a uitat de la Jack la Mabel şi înapoi la Jack.

— Deci, uite care-i treaba, a început Jack. Voiam să vorbim cu tine despre fermă…

— Dar n-ar trebui mai întâi să servim cina ? a întrebat Mabel.

— Nu. Afacerile mai întâi. E ceva ce ne gândeam să facem de multă vreme.

S-a uitat la Garrett.

— Ştii că n-am fi putut să scoatem locul ăsta la lumină fără tine.

— Nu ştiu dacă-i chiar aşa. Am fost doar un zilier. Putea fi altcineva.

— Aici greşeşti. În anii ăştia, n-am putut să te plătim nici pe de parte atât cât ai fi meritat.

— Şi n-ai fost niciodată doar un zilier. Ai fost mult mai mult, pentru noi amândoi, a zis Mabel. Ce m-aş fi făcut dacă nu te-aş fi avut pe tine, să discutăm despre Mark Twain şi Charles Dickens ?

Umerii lui Garrett s-au mai destins, iar el a răsuflat uşurat.

— Ştii ce-s astea ? a întrebat Jack arătând spre nişte hârtii întinse pe masă dinaintea lor.

— Nu. N-aş putea zice că ştiu.

— Sunt nişte hârtii oficiale care te fac partener la ferma asta. Şi totodată precizează că, atunci când noi doi nu vom mai fi, locul ăsta va deveni al tău. Stai, ascultă-ne până la capăt înainte să scuturi din cap. Ştii că noi nu avem un fiu ca să-i putem lăsa locul ăsta. Şi adevărul e că tu l-ai făcut ce este astăzi.

— Ştiu şi eu…

— Înţelegem că agricultura n-a fost ceea ce ţi-ai dorit, a continuat Jack, dar nouă ni se pare că trebuie să fii mândru de câte ne-ai ajutat să facem aici. Şi poate că vei putea avea grijă de locul ăsta în paralel cu vânatul şi celelalte treburi ale tale de peste iarnă.

— Sau, a adăugat Mabel, eşti liber să vinzi locul. După ce noi nu vom mai fi.

— N-aş putea… Nu ştiu.

— Păi, mai gândeşte-te dacă vrei, a zis Jack. Deocamdată nu ne grăbim la cimitir, nu-i aşa, draga mea ?

— Nu. Sper să nu fie-n curând. Dar, Garrett, orice-ai hotărî, vrem să înţelegi cât de mult însemni pentru noi. Suntem mândri de bărbatul care ai devenit…

— Mabel, faci băiatul să se ruşineze.

— Te rog să mă laşi să termin. E adevărat ce-a spus Jack. Noi n-am mai fi aici, ferma asta n-ar mai fi aici, dacă n-ai fi fost tu să munceşti din greu. N-avem cine ştie ce averi, dar puţinul pe care-l avem vrem să ţi-l oferim ţie.

— Sunteţi siguri ? Adică, nu există altcineva, cineva din familie ? a întrebat Garrett împingând uşor hârtiile înapoi spre Jack.

— Nu. Tu ne eşti cel mai apropiat, a zis Jack.

— Nu mă aşteptam deloc la aşa ceva.

— Ştim. Dar aşa e corect.

— O să discut cu ai mei, a zis Garrett. Dar bănuiesc că de voi doi depinde în primul rând.

— Noi n-am fost niciodată mai siguri de ceva, a zis Jack şi s-a întins peste masă ca să-i strângă din nou mâna.

38

Era abia jumătatea lunii noiembrie, dar un strat gros şi greu de zăpadă deja se aşternuse pe pământ. Garrett mergea prin pădure în căutare de urme. Lupi, jderi, nurci, coioţi, vulpi – dar mai ales după un gluton îi tânjea inima. Era un vânător cu experienţă, şi totuşi în fiecare iarnă îi scăpa exact acest animal. N-ar fi putut să o exprime în cuvinte, dar admira felul său îndrăzneţ de-a fi, feroce şi singuratic. Ca să pătrundă pe teritoriul glutonului, trebuia să înainteze în munţi mai departe decât fusese vreodată.

Mergea de unul sigur, ieşind din albia râului, spre poalele dealurilor şi, pe măsură ce terenul devenea

tot mai abrupt, îşi dorea să fi avut rachete de zăpadă în picioare. Căra un rucsac uşor, cu suficiente provizii cât să-i ajungă la nevoie peste noapte, dar pe-o vreme ca asta avea să-i fie frig şi să se facă fleaşcă. După primele ore ale dimineţii a început iarăşi să ningă, iar el se gândea dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă. Dar mereu era tentat să mai meargă un pic, era atras de încă o creastă, mai continua o vreme. Poate că tocmai acum avea să dea peste o vale stâncoasă şi îngustă, cu urme de gluton. Când a ajuns la poalele unui deal, într-un loc presărat cu molizi, şi a văzut o mlaştină întinzându-se înaintea lui, cu dâmburile ierboase acoperite de nea, a dat să se întoarcă. Nu putea să fie nici un gluton pe-aici, iar zăpada proaspătă acoperea orice urme.

A fost oprit de un sunet ca vuietul unei sobe, aer suflat puternic. S-a răsucit în loc şi a văzut ceva de partea cealaltă a mlaştinii. S-a ghemuit în spatele unui mesteacăn căzut la pământ şi a mijit ochii, privind prin ninsoare.

La început i s-a părut a fi o movilă de zăpadă ca toate celelalte din mlaştină, însă mai mare şi de o formă ciudată, iar apoi nişte aripi albe uriaşe, mai largi decât deschiderea braţelor lui Garrett, au fluturat prin aer. A auzit din nou acel vuiet şi şi-a dat seama că venea dinspre aripi. S-a târât de-a buşilea pe lângă trunchiul mesteacănului căzut, cu zăpada până la piept. S-a strecurat mai aproape, pitindu-se după un dâmb şi apoi după altul. Când a putut vedea iarăşi bine fiinţa albă, a mai zărit şi altceva. Păr blond, chip de om. Fulgi de zăpadă îi înceţoşau privirea, iar el a clipit puternic, însă chipul rămânea între acele aripi ce fluturau şi sâsâitul continua. Pielea de pe gât i s-a înfiorat, sudoarea îi curgea şiroaie pe spinare, dar s-a târât şi mai aproape, atât de aproape încât data următoare când fiinţa şi-a fluturat aripile, a simţit aerul vibrându-i pe faţă.

O lebădă albă, cu gâtul lung şerpuit, şi-a întors capul într-o parte şi l-a privit cu unul dintre ochii ei negri strălucitori. Apoi şi-a plecat capul, şi-a încovoiat aripile şi a sâsâit. Dincolo de aripi, a văzut din nou chipul. O fetiţă cuibărită în zăpadă, chiar dincolo de lebădă. S-a ridicat în picioare şi la început Garrett a crezut că îl zărise, însă ea nu făcea altceva decât să se uite la lebădă. Avea o haină albastră brodată cu fulgi de nea, iar pe cap purta o căciulă din blană de jder.

Era ea, cea despre care tot vorbiseră în şoaptă în toţi aceşti ani. Copila pe care nimeni în afară de Jack şi Mabel n-o mai văzuse vreodată. Fata care avea ca animal de companie o vulpe sălbatică. Iarnă după iarnă, n-o zărise nici măcar o clipă, nu văzuse nici o singură urmă de-a ei pe zăpadă, iar acum iat-o dinaintea lui. Şi nu era fetiţa pe care şi-o imaginase mereu. Era înaltă şi zveltă, doar cu câţiva ani mai tânără ca el.

Capul lebedei aproape că a atins umerii fetei, iar aripile au învăluit-o când pasărea fâlfâia drept avertisment şi ţopăia înspre ea. Garrett a văzut atunci că unul dintre picioare îi era legat, prins în bucla unui laţ. Nu era vreun iepure fragil sau vreun cocoş pufos pe care fata avusese probabil de gând să-l prindă. Lebăda era un uriaş superb, numai muşchi şi tendoane vibrând sub penajul alb, cu ochi negri adânci şi un cioc negru feroce. S-a întrebat dacă fata avea să o elibereze. Poate că reuşea să se strecoare dincolo de pasăre şi să rupă laţul, totuşi se îndoia că putea să se apropie aşa de mult fără ca lebăda să o

atace.

Apoi s-a întrebat : oare o s-o omoare ? Gândul ăsta îi făcea rău, dar nu înţelegea de ce. Fiindcă fata era suplă, cu trăsături delicate şi mâini micuţe ? Fiindcă lebăda avea aripi de înger şi zbura prin basme cu o fecioară în spinare ? Garrett ştia adevărul – carnea lebedei putea însemna hrană pentru fată timp de săptămâni în şir.

Fata a început să-şi descheie haina. Fermecat, Garrett se uita chiar şi când simţea că ar trebui să întoarcă privirea. Şi-a pus haina pe un tufiş din spatele ei, apoi şi căciula. Purta o rochie de bumbac înflorată şi pe dedesubt ceva ce semăna cu nişte izmene. S-a aplecat şi a scos un cuţit dintr-o teacă de la picior.

Lebăda s-a tras din ciotul de salcie unde era prinsă capcana. Fata s-a strecurat uşurel, cu cuţitul în mână, dând ocol unui dâmb, de partea cealaltă a lebedei, încercând să ajungă în spatele ei. Dar pasărea a urmărit-o, întorcându-şi capul şi ţopăind gata să-i sară în faţă. Fata n-ar fi rezistat dacă lebăda o lovea cu capul. Ciocul păsării i-ar fi sfârtecat pielea, i-ar fi sfărâmat oscioarele fragile. A sâsâit iarăşi şi şi-a fâlfâit aripile spre ea, nu ca să zboare, ci ca să atace. Garrett s-a lăsat la pământ, ca să nu fie văzut.

Pe când fata înainta către lebădă, bătăile aripilor s-au înteţit, făcând neaua să se ridice în vârtejuri, iar sâsâitul s-a transformat într-un mârâit cumplit, strident. Ea a dat roată iute lebedei şi i-a sărit în spinare. Piciorul liber a cedat şi pasărea s-a prăbuşit, însă aripile solide încă băteau sub ea. Fata s-a ţinut strâns, cu capul întors într-o parte, apucându-se cu mâinile de gâtul robust al lebedei. Şi-a strecurat o mână în sus, apoi şi-a încleştat-o chiar sub capul păsării şi l-a ţinut cât de departe putea. Lebăda părea să fi obosit după luptă şi pentru o clipă au rămas amândouă nemişcate. Garrett o putea auzi pe copilă respirând.

Dar apoi gâtul lebedei s-a zvârcolit iarăşi în mâna fetei, a ţâşnit către faţa ei. Ciocul i-a fulgerat pe lângă obraz. După ce a reuşit să împingă capul lebedei în jos, în zăpada apoasă, fata s-a întins deasupra păsării. Garrett îşi putea imagina fierbinţeala corpului lebedei sub ea, putea auzi pasărea sâsâind şi scoţând sunete sacadate şi acel mârâit urcând de undeva din trupul ei ciudat de rotund. Lebăda s-a luptat, apoi s-a liniştit, iar fata s-a întins cu cuţitul către cap, l-a strecurat sub gât şi a tăiat trăgând cu forţă în sus.

Şi-a şters faţa cu dosul palmei însângerate, iar apoi, sub ea, aripile lebedei au fâlfâit tot mai slab, au tresărit în spasme şi s-au oprit. Fata s-a prăbuşit lângă pasărea cu aripile moarte larg desfăcute. Sânge viu colorat curgea de sub ele şi ninsoarea cădea.

Nu s-a clintit o vreme. Lui Garrett îi înţepeniseră picioarele de frig, simţea nevoia să se ridice şi să se mişte, însă, cuprins de vrajă, nu era în stare.

În ora care a urmat, Garrett a privit-o cum a eviscerat lebăda şi i-a tăiat capul şi labele negre, cu membrană. Din cavitatea corpului şi din maţele împrăştiate se înălţa aburul. Fata a pus deoparte ficatul, inima de mărimea unei prune, gâtul musculos. A tot jumulit lebăda, până când a adunat un ghem întreg de aripi albe, pene albe şi piele însângerată. Garrett se aştepta să-l arunce, însă ea l-a întins pe zăpadă şi l-a

rostogolit, aripile fiind pliate în interiorul pielii. Apoi l-a pus într-un sac. După aceea a tras carcasa curată deoparte din locul în care ucisese pasărea, unde resturile şi sângele aveau să atragă corbii, coţofenele şi alţi necrofagi. Garrett a privit-o cum se urcă într-un molid mic de la marginea luminişului şi cum începe să lege carcasa lebedei şi sacul.

Era întoarsă cu spatele, aşa încât Garrett s-a furişat cât de iute a putut înapoi pe unde venise. Când a ajuns la molizi, s-a ascuns după unul dintre aceştia şi a privit-o cum îngenunchează în mlaştină şi îşi freacă mâinile şi lama cuţitului cu zăpadă. Apoi şi-a pus haina şi căciula. Garrett s-a întors înspre deal şi a luat-o la fugă.

Ninsoarea se oprise şi începea să se însenineze. Amurgul insinua apropierea iernii. Fâşii întortocheate de ceaţă se înălţau de pe râu şi, în timp ce el alerga în josul versantului, era de parcă ar fi coborât în nori. Deasupra a auzit un stol de gâşte arctice migratoare strigându-şi ţipetele de adio din cerul purpuriu şi, pentru prima oară de când se ştia, acest sunet l-a înspăimântat.

39

Mabel şi Faina decupau fulgi de nea din hârtie, ca să împodobească molidul micuţ din colţul colibei, când Bensonii au sosit neanunţaţi, cu darurile de Crăciun. Esther a deschis uşa brusc, fără să bată, iar Faina a făcut un salt în partea cealaltă a camerei, cu ochii măriţi de spaimă, cu muşchii încordaţi, pregătită parcă să facă un salt. Pentru o clipă, Mabel s-a temut că fata va încerca să sară prin geamul ferestrei. S-a dus la ea şi a apucat-o cu blândeţe de încheietura mâinii, sperând ca atingerea ei să o liniştească.

Esther a rămas stană de piatră, cu gura căscată, iar lui Mabel figura ei i s-ar fi părut amuzantă, de n-ar fi fost spaima Fainei.

Mabel s-a îndreptat, ţinând în continuare fata de mână, şi a tras încet aer în piept.

Esther, a zis. Aş vrea să ţi-o prezint pe Faina. Faina, ea e buna mea prietenă, Esther.

Tocmai atunci, George şi Garrett au dat buzna gălăgioşi pe uşa din spatele ei, iar Esther a fluturat din mână şi le-a făcut semn să tacă, de parcă ar fi speriat o creatură a pădurii.

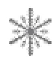
E fata, George, a şoptit ea fără să-şi dezlipească ochii de la Faina. E aici. E chiar aici, în faţa mea.

George a râs tare, dar Garrett, în spatele lui, tăcea. Ochii băiatului erau întunecaţi şi larg deschişi, până când a surprins-o pe Mabel privindu-l, iar atunci a păşit înapoi în spatele tatălui său.

Mabel a înghiontit fata.

Bună, a zis Faina încetişor.

Doamne, a zis Esther. E adevărată. Fata ta chiar există, în carne şi oase.



Următoarele câteva ore au fost ciudate. Esther a încercat să o cuprindă şi pe Faina printre cei care primeau daruri, de parcă ar fi ştiut de la bun început că o să fie şi ea aici.

Ah, uite. Ăsta e pentru tine, a zis Esther, întinzându-i un pachet ambalat.

Faina nu a vorbit şi la început nici măcar nu a întins mâinile ca să-l primească. Mabel şi Jack s-au apropiat amândoi de ea, ca să intervină, dar apoi s-au oprit. Fata a luat pachetul şi, cu o figură serioasă, l-a pus în poală.

Haide, hai. N-ai de gând să-l deschizi ? a zis Esther.

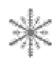
Faina părea atât de speriată şi derutată, cu obrajii îmbujoraţi de-o roşeaţă nesănătoasă, încât Mabel tânjea să deschidă uşa şi s-o lase să dea fuga la răcoare.

Ai nevoie de ajutor, Faina ?

Coliba se încinsese. Nimeni nu vorbea. Toţi ochii erau pe fată. În sfârşit, Faina a început să rupă hârtia. Când, în cele din urmă, a scos o batistă cu flori brodate şi a zâmbit pentru a mulţumi politicos, Mabel a crezut că o să leşine de uşurare.

Mulţumesc, a zis Faina, iar ochii lui Esther au strălucit.

Când cele două familii s-au adunat ca să ia cina, încordarea s-a mai risipit. Faina a rămas tăcută, dar se purta frumos şi dădea felurile de mâncare cu grijă atunci când i se cereau, iar din când în când zâmbea uşurel. Garrett însă părea incapabil să vorbească sau să se uite la cineva, mai ales la fată. Parcă însăşi prezenţa ei ar fi fost un afront pentru el, iar Mabel nu ştia ce să înţeleagă din asta.



— Ştiţi că băiatul prinde o grămadă de râşi anul ăsta, a zis George muşcând cu poftă dintr-o prăjitură cu fructe. Populaţia de iepuri e-n creştere, aşa că-i plin de feline în toată valea.

— Serios ? a zis Jack.

Mabel s-a uitat la Garrett, iar chipul lui i-a reamintit de acea primă vară când băiatul venise să lucreze la fermă – nervos, năzuros.

— Ei ? Te-a întrebat omul ceva, a zis George aruncându-şi braţul pe spătarul scaunului lui Garrett.

Băiatul s-a uitat în farfurie şi a bombănit ceva de neînţeles.

— Hm, a zis Jack binedispus, deşi Mabel ştia că nici el nu auzise răspunsul lui Garrett.

— Ce-i cu tine, băiete ? Ia vorbeşte. Doar n-ai de ce să te ruşinezi. Ţi-a mers foarte bine cu capcanele anul ăsta.

— Mda. Se pare c-am prins câte ceva.

Apoi a plecat iarăşi capul şi-a tot plimbat desertul prin farfurie cu linguriţa, fără ca măcar să guste.

Acesta era fiul demn de mândrie, cel care acum arunca priviri posomorâte către toţi cei din jur ? Oare

nu chiar la masa asta îi strânsese Garrett mâna lui Jack, zicând că va fi o onoare să fie partener la fermă, să moştenească gospodăria atunci când va sosi vremea ?

Tot restul serii, băiatul n-a mai scos o vorbă.

George şi Esther au continuat cu poveştile. Mabel a strâns cina şi a tot trecut prin spatele Fainei. Fata se micşorase în scaunul ei, picături de sudoare i se adunau pe nas. Mabel îi făcea vânt cu un şervet şi îi ştergea tâmplele.

Prea cald, mult prea cald, îşi şoptea Mabel.

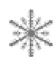
În cele din urmă, Bensonii şi-au luat la revedere, iar Mabel a fost uşurată să-i conducă la uşă – pe George, Esther şi Garrett la caii şi căruţa lor, iar pe Faina spre pădurea înzăpezită.

40

Garrett a blestemat urmele şi şi-a îndemnat calul, ca să-l facă să urce dealul abrupt după ele. S-a aplecat, ferindu-se de o ramură joasă de molid, dar tot s-a pomenit acoperit de zăpadă. Când a ajuns pe coamă, a oprit calul, şi-a scuturat neaua de pe umeri şi s-a înclinat în şa. Urmele erau vechi, forme nedefinite, adâncite câţiva centimetri în stratul de nea, dar erau ale ei. Calul s-a foit, nerăbdător să o ia fie înapoi, fie înainte. Garrett a continuat să meargă, urmând şirul ce şerpuia printre molizi.

Era sătul de fată. Vreme de şase ani îl tot ascultase pe Jack vorbind despre ea. Faina, Faina, Faina. Îngerul pădurilor. Şi totuşi, cu toată vorbăria, Garrett nici măcar o singură dată nu zărise nici ţipenie de fată. În fiecare iarnă se uitase după urmele ei, pe jumătate sperând să le zărească, pe jumătate sperând că Jack şi Mabel erau nebuni. Uneori i se părea că vede o licărire printre tufe, dar nu era decât vreo pasăre.

Atunci cum de în iarna asta totul era diferit, cum de, oriunde se ducea, zăpada din pădure era plină de urmele ei şi nu mai putea scăpa de ea ?



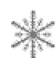
Totul în legătură cu fata îl umplea de vinovăţie. Îi împuşcase vulpea şi nu spusese nimănui. O spionase. Gândul îi revenea iar şi iar la acea scenă, la lupta fetei cu lebăda. Emoţiile pe care i le stârnea îl deranjau, dar nu putea scăpa de imagine.

În timp ce mergea pe urmele ei, îşi spunea că de fapt nu făcea decât să se ducă acolo unde îşi dorea el – spre munţi, spre gluton. Şi era adevărat. Glutonul rătăcea prin părţile mai înalte ale ţinutului muntos, mai aproape de gheţar. Niciodată n-ar fi putut prinde unul în zonele joase, unde se prindeau coioţi, vulpi, castori sau nurci.

A mers după urme până într-un defileu îngust, unde sub stratul de nea se ascundeau bolovani. Calul se

împiedica din când în când, aşa că până la urmă Garrett a descălecat şi a condus animalul de căpăstru. Deşi înainta în vârstă, calul era încă zdravăn, sigur pe picioarele lui şi cunoştea munţii ca puţini alţi cai.

Capcanele şi lanţurile lui Garrett zdrăngăneau în sacul legat la şa, în partea din spate. Apa curgea printre bolovani, pe sub stratul de nea. În orice clipă se aştepta să zărească urmele solide, ca de urs, ale labelor unui gluton singuratic. Însă a văzut nişte urme mici, de astă dată proaspete. Tot fata. Probabil de astăzi. Garrett s-a oprit, cu mâinile pe genunchi, să privească şirul acestora. Simple urme pe suprafaţa zăpezii, ca de râs sau de iepure. Fata era aproape la fel de înaltă ca Garrett, deci cum putea fi atât de uşoară încât să nu se cufunde în stratul de nea ? O fascinaţie iritantă îl măcina pe dinăuntru. A păşit apăsat prin zăpadă, ştergând urmele delicate cu ghetele.



Era prin preajmă. Era sigur. Ceva în atmosferă se schimbase. Era la fel ca atunci când urmărea un elan – deodată pădurea tăcea, iar simţurile i se ascuţeau. Când a privit înainte, a văzut fata, ieşise dintre copaci şi stătea acolo, cu haina ei albastră împodobită cu fulgi de nea, cu părul de un blond nepământean. Ar fi putut să se întoarcă, dar sigur îl văzuse şi ea. Îl aştepta. A continuat să înainteze prin defileu, încercând să meargă mai încet decât îi gonea inima.

Ea nu s-a clintit şi nu i-a vorbit până n-a ajuns la vreun metru de ea. A privit agitată spre cal, dar când Garrett a dat să-i spună să nu se teamă, ea nu l-a lăsat să termine şi i-a vorbit.

Tu mi-ai omorât vulpea.

Pentru o clipă, Garrett nu şi-a putut mişca buzele. De unde ştia ea asta ?

Da, a bâiguit în cele din urmă.

De ce-ai venit aici ?

Şi el ar fi putut să o întrebe acelaşi lucru. Nu avea motive să i se simtă inferior.

După glutoni, a zis. Caut glutoni.

Aici ?

Trebuie să fie măcar unul pe pârâul ăsta. Sunt sigur.

Fata a clătinat uşor din cap. Furia i-a încetinit inima lui Garrett până la o bătaie surdă.

Dar ce ştii tu ? a întrebat. Ştii toată valea asta ?

Ea a încuviinţat scurt.

De ce te-aş crede ?

Garrett a făcut un pas înainte, ca pentru a trece de ea, şi atunci i-a surprins mireasma. Rozmarin sălbatic, boabe de soc, urzici, zăpadă proaspătă. Era atât de vagă, încât s-a pomenit trăgând-o adânc în nări, încercând să prindă cât mai mult din ea.

Fata s-a întors cu spatele la el şi s-a aplecat la pământ. În zăpadă era o cutie împletită din scoarţă de mesteacăn, pe care n-o observase înainte. Ea a deschis-o acolo, la picioarele sale, şi s-a apucat să scoată

ceva dinăuntru. Când s-a întors cu faţa, ţinea de labele dinainte un gluton mort. Capul era ca al unui urs mic, corpul îndesat, picioarele scurte şi puternice. Era un animal mare, de aproape douăzeci de kilograme, după cum bănuia Garrett, aşa că ar fi trebuit să se lupte cu greutatea lui, însă ea i l-a aruncat cu uşurinţă la picioare. Calul a nechezat în spatele lui şi s-a tras înapoi.

Ce-i asta ? a întrebat-o.

Un gluton.

Văd. Dar ce faci cu el ?

Ţi-l dau ţie. Ca să poţi pleca.

Garrett a rămas fără grai pentru o clipă.

Nu-l vreau, a zis supărat. Nu aşa.

Ţi-l jupoi eu, a zis fata, întorcându-se din nou la cutia ei.

Cum ? La naiba. Nu asta vreau să zic. De ce să mi-l dai ?

Eu nu-l vreau. Tu, da.

De ce l-ai mai omorât, dacă nu-ţi trebuia ?

Pentru că fura jderii şi momeala. Ia-l.

Garrett nu mai fusese aşa de furios în viaţa lui. Când se gândea la toţi anii în care se străduise să prindă un gluton, şi-acum iată fata asta aruncându-i unul la picioare ca pe-o carcasă inutilă. Poruncindu-i să plece. S-a întors la cal, a apucat şaua şi a încălecat.

De ce nu-l iei ?

Vocea fetei era mai piţigăiată, mai copilăroasă ca înainte.

Garrett nu a răspuns. A scuturat hăţurile, iar calul a început să meargă uşor înapoi, în josul defileului.

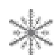
Alţii nu mai sunt pe-aici, a strigat fata în urma lui. Doar ăsta.

El nu s-a uitat înapoi.

Ia-l, a strigat ea, ca să nu te mai întorci.

Nu vreau afurisitul tău de gluton, a ţipat el peste umăr. Şi, dacă vreau, mă întorc. Nu eşti tu stăpână pe pământul ăsta.

S-a abţinut să se uite înapoi până când a ajuns aproape de coamă. Când s-a uitat, a văzut fata stând în acelaşi loc, cu glutonul la picioare. Nu era sigur, dar i se părea că citea furie în linia strânsă a buzelor ei.



Când a socotit că ieşise din raza vederii fetei, Garrett a descălecat iarăşi. Terenul era mult prea înşelător pentru mersul călare. Sub zăpadă, apa pârâului era îngheţată în ochiuri, iar gheaţa acoperea bolovanii. A condus calul către un loc cu apă curgătoare şi l-a lăsat să se adape. Când calul a terminat, s-a lăsat pe vine, a luat nişte apă în căuşul palmei şi a băut şi el. Era dulce şi rece şi i-a lăsat o senzaţie de greaţă.

Nu voia să se ducă acasă deocamdată. Avea încă mare parte din zi înainte şi nu pusese nici o capcană.

Garrett respectase întotdeauna teritoriile celorlalţi vânători. Un burlac nu cu mult mai în vârstă ca el revendicase terenul din aval de Jack şi Mabel, iar el nu îi încălca graniţele. Nici pe traseul lui Boyd nu pusese capcane, nici măcar când văzuse că laţurile bătrânului rămâneau neatinse, ci abia când Boyd i-a lăsat lui traseul. Un om putea fi împuşcat dacă fura prada altuia din capcană, dar chiar şi a te strecura pe teritoriul altuia era considerat o grosolănie. Dar ea ? Ea era doar o fată. O fată prinzând câţiva iepuri. Nu contează glutonul. Asta fusese ceva întâmplător, desigur.

Dar ştia că nu exista aşa ceva – glutonul nu se prindea din întâmplare, şi-apoi o văzuse deja omorând lebăda. Era capabilă.

Şi-a umezit fruntea cu apă din pârâu şi apoi şi-a uscat palmele trecându-şi-le peste haină, înainte să-şi pună la loc mănuşile de piele. Începea să ningă. Nu prevăzuse asta. Cerul fusese senin de dimineaţă. Când ieşise până la toaletă înainte de răsărit, văzuse luminile nordului zvârcolindu-se şi încolăcindu-se prin beznă, aşa cum se întâmplă numai în nopţile senine şi reci. Dar iată că, după numai câteva ore, ningea. A privit către munţi, însă norii joşi îi înghiţiseră.

— Ei, Jackson. Poate c-ar fi vremea să mergem spre casă, nu ?

De obicei nu vorbea cu calul, dar acum era neliniştit. Ningea puternic şi un vânt slab adia dinspre albia râului. S-a urcat în şa şi, pentru moment, s-a simţit dezorientat. Fulgii de nea cădeau atât de deşi, încât abia dacă vedea contururile celor mai apropiaţi copaci.

— În josul dealului, Jackson ? Dacă mergem spre râu nu putem să greşim.

Dar curând zăpada viscolită avea să-l orbească pe Garrett, iar calul să se poticnească pe poteca dispărută.

— Doamne, a zis abia trăgându-şi răsuflarea. De unde-a mai venit şi asta ?

Nu mai pomenise niciodată o ninsoare de iarnă ivită aşa de iute, practic din senin.

Şi-a ridicat gulerul hainei şi a scos o căciulă de lână din geanta de la şa. A descălecat şi s-a pomenit în zăpadă până peste genunchi. Se aşternuse repede şi încă mai cernea. S-a urcat din nou pe cal şi l-a strunit printre copaci, dar îşi pierduse simţul orientării. Credea că urmase panta în jos, către râu, dar acum i se părea că nimerise într-o râpă din partea opusă. A încercat să-şi amintească ce luase cu el. Nu avea pânză de cort. Nu avea sac de dormit. Avea numai proviziile de urgenţă cele mai elementare – câteva chibrituri, un briceag, o pereche de ciorapi de lână de rezervă. Masa pe care i-o pusese maică-sa la pachet. Cam atât. A zărit trunchiul abia desluşit al unui molid şi s-a îndreptat spre el.

Ar fi putut să aştepte aici o vreme, să se termine furtuna. A rupt câteva crengi joase şi apoi, cu talpa ghetei, a scobit în zăpadă, pe lângă trunchi. Era un adăpost, cât de cât. A rupt crengile pe genunchi, în bucăţi mai mici, apoi a jupuit nişte scoarţă de pe un mesteacăn din preajmă. Avea toporul. Odată ce făcea focul, putea tăia bucăţi mai mari de lemn.

Stând cu picioarele încrucişate sub copac, a stivuit scoarţa şi ramurile de molid şi a aprins un chibrit,

însă acesta s-a stins imediat în zăpada viscolită. Altul. Altul. Nu mai avea decât câteva. Până la urmă, a reuşit să aprindă o bucăţică de scoarţă ca hârtia, dar în numai câteva secunde vântul a stins-o. S-a ridicat în picioare şi a dat un şut grămăjoarei. De pe crengile de deasupra, i-a căzut zăpadă în cap.

— Bine, Jackson. Se pare că ne punem la drum.

În timp ce călărea printre copaci, s-a gândit la poveştile pe care le auzise, despre bărbaţi care îşi omorau caii ca să se adăpostească în carcasa lor şi să stea la cald.

— Nu te teme, Jackson. Încă nu suntem chiar aşa de disperaţi.

Dar bine nu era. Îşi dădea seama. Dormise el multe nopţi pe afară, dar niciodată atât de prost pregătit şi în condiţii atât de vitrege. Zăpada i se aduna în cutele pantalonilor şi-ale hainei. Coama calului era acoperită de gheaţă. Nu avea de ales – a continuat să meargă, fără să ştie încotro.



Când s-a pomenit pe malul a ceea ce părea să fie un lac îngheţat, acoperit de nea, un lac pe care nu-l mai văzuse niciodată înainte şi de care nici nu auzise, s-a speriat. A descălecat şi a rămas lângă cal, pe malul înzăpezit.

La naiba. La naiba, a zis lovind cu piciorul în pământul din faţa lui. Calul a clipit încet, prea obosit să se dea mai încolo.

Te-ai rătăcit.

Garrett a tresărit la auzul vocii, o şoaptă stranie la urechea lui. Peste umăr a văzut fata, ca o fantomă în zăpadă. Supărat că fusese făcut să tresară, a strigat : Ce vrei ?

Ai rătăcit drumul, a zis ea, şi din nou vocea era doar o şoaptă, mai aproape decât fata însăşi.

Ba nu.

Dar ştiau amândoi că minţea.

N-o să mai găseşti drumul către casă, a zis ea.

Nu, fir-ar să fie, n-o să-l mai găsesc. Dar nu văd cum ai putea tu să fii de ajutor.

Fata s-a întors şi a început să se îndepărteze.

Urmează-mă, a zis.

Cum ?

O să-ţi arăt eu drumul.

Îi venea să urle, să dea din picioare, să se lupte cu această întorsătură absurdă a evenimentelor, însă a apucat hăţurile şi a condus calul după fată. Ea nu se uita înapoi, ci mergea iute, cu uşurinţă, prin zăpadă. Uneori o pierdea, dar apoi ea apărea iarăşi, aşteptând lângă vreun mesteacăn sau în vreun pâlc de molizi.

N-am vrut să se întâmple aşa, a zis ea. Chiar dacă eram supărată. N-am vrut să te rătăceşti.

Păi, sigur că nu. Cum ar putea fi vina ta ?

Fata a ridicat din umeri şi a continuat să meargă. Ninsoarea s-a domolit şi petice de cer senin s-au ivit

în înalturi. Când munţii s-au arătat din nou, nu erau deloc acolo unde se aştepta Garrett să fie. Oare ce i s-ar fi întâmplat, se întreba, dacă n-ar fi venit ea după el ?

Paşii fetei şerpuiau printre mestecenii golaşi, iar uneori ea îmbrăţişa câte un trunchi, din mers, cu braţul. Nu părea să fie atentă unde mergea sau de unde venea. Era asemenea unui copil neînfricat care se joacă în pădure, şi totuşi era înaltă, aproape cât o femeie, cu haina albastră subţire în talie, cu părul blond şi drept curgându-i pe spate.

Erai acolo, a zis ea. Când am omorât lebăda.

Fata nu s-a întors spre el când i-a vorbit, ci a fugit înainte, păşind uşor pe zăpadă, şi măcar pentru atât Garrett i-a fost recunoscător. Nu trebuia să-i răspundă. Nu trebuia decât să o urmeze şi să spere că niciodată, absolut niciodată, n-o să-i mai vorbească. Au mers o vreme în tăcere.

Calul tău n-o să mai facă faţă multă vreme pe-aici, a zis ea după un timp. Zăpada o să fie prea adâncă.

Garrett s-a oprit şi s-a scărpinat la ceafă. Dintre toate blestematele de lucruri pe care le putea spune…

Ştiu, a răspuns. Crezi că nu ştiu ? Am nevoie de-o haită de câini. Dar nu mă lasă ai mei. Totuşi să ştii că Jackson e un cal bun. Aveam de gând să-l folosesc o vreme, apoi să trec la rachetele de zăpadă. Ar fi mers.

Dacă nu apăreai tu, ar fi vrut să adauge. Dar ura tonul plângăcios al propriei voci, ca al unui băieţel răsfăţat care nu căpătase ce-şi dorea. De ce nu putea să tacă ? Asta ar fi făcut un bărbat.

Uite, a zis fata, arătând printre copaci. Era casa lui Jack şi-a lui Mabel. Se puteau vedea câmpurile albe, acoperite de nea, şi fumul înălţându-se-n fuioare din coşul sobei.

A dat din cap şi a încălecat. Când a ajuns în luminiş, a întors calul, scrutând cu privirea printre copaci, după fată, după haina ei albastră şi părul ei blond strălucitor, dar ea dispăruse.

41

Faina a sosit cu un coş înalt, făcut din scoarţă de copac, pe care îl purta ca pe un rucsac, cu cureluşe din piele de elan. În faţa colibei, l-a dat jos de pe umeri, l-a aşezat în zăpadă la picioarele ei, a scos din el un peşte şi i l-a arătat lui Jack.

Era cea mai oribilă creatură pe care-o văzuse Jack vreodată. Atârna, lung de vreo jumătate de metru, între mâinile fetei, cu pielea în picăţele şi un corp alunecos, lung, gras şi moale ca un limax. Avea buze groase şi un cap lat şi turtit, cu mustăţi iţindu-i-se din bărbie. Ca un mormoloc uriaş şi diform.

Ce, Doamne, iartă-mă, e ăsta ?

Un mihalţ, a zis ea. L-am prins la copcă, chiar acum. L-am adus pentru cină.

Nu cred că te lasă Mabel cu el în bucătărie, a zis Jack.

Ah.

Nu, glumesc. N-am mai văzut nici unul înainte. E bun de mâncat ?

Da, a zis ea. Înoată în ape adânci şi reci. Sunt greu de prins, dar grozav de gustoşi.

Păi, atunci cred c-am face bine să ne-apucăm să-l curăţăm.

A însoţit fata în spatele colibei, la pârâu.

Aveţi o vidră de râu, a zis Faina, arătând pe malul celălalt.

Jack a văzut urmele, în locul unde coteau pe după un copac căzut.

Vidră, zici ? N-am băgat de seamă.

Ea s-a ghemuit lângă un ochi de apă din pârâu, a scos un cuţit din teaca de la picior şi a spintecat dintr-o mişcare burta peştelui.

Stai, lasă-mă pe mine, a zis Jack.

Dar ea a rămas acolo, a tras maţele din peşte şi le-a aruncat în apa curgătoare. Apoi a băgat o mână în cavitatea corpului şi a râcâit rinichii de pe şira spinării.

De ce vine Garrett în munţi ? a întrebat ea în timp ce-şi scutura sângele închegat de pe vârfurile degetelor.

L-ai văzut tu ?

Da. De multe ori. De ce vine ?

Probabil că pune capcane.

Ah, a zis ea.

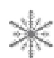
Nu trebuie să te temi de el. Nu-ţi face nici un rău.

Bine, a zis ea.

A pus peştele pe zăpadă şi şi-a spălat mâinile de sânge.

42

Nopţile lui Garrett erau bântuite de fată. În ziua în care l-a scăpat din furtună, s-a întors acasă istovit şi s-a pomenit că nu putea să doarmă, şi n-a mai dormit bine săptămâni în şir. Stătea întins în pat şi se gândea la ochii ei albaştri şi la trăsăturile fine ale chipului ei, dar întotdeauna acestea erau înceţoşate de ninsoare sau acoperite de vălul părului blond, iar el nu le putea reconstitui cu claritate în minte. A încercat să-şi reamintească forma buzelor ei. Se întreba cum ar fi să le atingă. Şi, mai mult ca orice, îşi dorea să-şi amintească mireasma ei, vagă şi atât de familiară.



S-a întors iar şi iar la poalele dealurilor, pentru a-i vedea urmele şerpuind fin pe deasupra zăpezii. Le spunea tuturor, probabil şi lui însuşi, că se ducea la vânătoare, şi totuşi n-a mai pus nici o capcană cu zilele şi uneori chiar uita să-şi ia cu el momeala şi cursele. De-acum nu se mai gândea la gluton, ci numai la ea, iar ochii îi oboseau de atâta uitat după vreo fulgerare a hainei albastre sau a părului blond-alburiu. Bănuia că fata stătea ascunsă, dar tot se ducea după ea.

Exact aşa cum prevăzuse fata, zăpada din munţi a devenit curând prea adâncă pentru cal, aşa că a început să meargă pe rachete de zăpadă. Uneori campa ca indienii, dormind sub o pânză de cort şi gătind pe un foc de tabără. Nopţile acelea erau cele mai rele, fiindcă nu putea deloc să adoarmă. Se holba în bezna rece şi asculta atent, încercând să prindă vreo urmă de mişcare. Era sigur că fata era chiar acolo, privindu-l dintre copaci, iar uneori îi găsea urmele paşilor în dimineaţa următoare. Şi totuşi nu i se arăta. Nu până în ziua în care el a stat, disperat şi vesel totodată, lângă urmele ei proaspete şi a strigat-o pe nume.

Faina ! Faina ! Nu vreau decât să vorbesc cu tine. Nu vii ?

Copacii au păstrat liniştea. Cerul era mohorât, greu de neaua ce avea să cadă.

Faina ! Ştiu că eşti acolo. Nu vrei să ieşi ?

Sunt aici, a zis ea şi s-a ivit de după o ramură de molid încărcată de zăpadă. Ce vrei de la mine ?

Nu ştiu, a zis Garrett, surprins de propria-i sinceritate. Era nesăbuit şi neînfricat. Nu ştiu, a repetat.

Ea şi-a îngustat ochii de un albastru intens, dar nu s-a retras.

Ai mai văzut vreun gluton ? a întrebat el, numai fiindcă nu i-a venit altceva mai bun în minte.

Fata a scuturat din cap.

Dar tu ? Ai găsit vreun gluton ?

Nu. De fapt, niciodată. N-am prins niciodată un gluton.

Ah.

Mi-am dorit întotdeauna.

De asta eşti pe-aici ?

Nu. Nu de asta.

Dar din ce cauză ?

Din cauza ta. Aşa cred.

Fata s-a mişcat, deodată precaută, dar a rămas pe poziţie.

Îmi pare rău de vulpea ta. N-ar fi trebuit s-o împuşc… Stai. Nu pleca. Nu vrei să vorbeşti cu mine ? N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

Ea a ridicat din umeri şi chipul i-a fost străbătut de o expresie ciudată, iar lui i s-a părut că zâmbeşte.

Vrei să vezi ceva ? a întrebat ea.

Bine.

A ţâşnit pe după un molid şi dusă a fost. Temându-se să n-o piardă din ochi, el a luat-o la fugă, atât cât putea de repede cu rachetele în picioare. A urmat-o printre copaci, printre plopi şi printre tufe de

coacăze. Şi-au croit drum până dincolo de linia copacilor, unde văile înzăpezite se înălţau deasupra capetelor lor, făcând loc vârfurilor stâncoase ale munţilor. El era leoarcă de sudoare şi-l dureau plămânii, dar fata părea neobosită. L-a aşteptat pe o stâncă roasă de vânt până a reuşit, pufnind, să se cocoaţe acolo.

Faina îşi scosese mănuşile şi îşi dusese un deget la buze, făcându-i semn să tacă. Apoi a arătat către panta de lângă ea. Garrett nu vedea decât alb. Era umilitor. Întotdeauna avusese o privire ageră, dar de data asta a trebuit să scuture din cap, nu, nu vedea.

Ea a zâmbit, fără ironie, şi-a îngenuncheat lângă stâncă. A scos din buzunarul hainei un pumn de pietre. Erau rotunde şi netede, toate cam la fel de mari, de parcă ar fi fost alese cu grijă. A luat una din palmă, s-a ridicat în picioare şi a aruncat piatra. Garrett a auzit un cârâit înăbuşit şi a văzut o fluturare albă. Fata a luat altă piatră, a aruncat iarăşi, şi altă pasăre a fost lovită. Fără să se uite în spate, spre el, a luat-o la fugă pe coastă, către pradă. Un stol de cocoşi polari a prins viaţă deodată împrejurul picioarelor ei, cu un fâlfâit zgomotos. Sute de cocoşi polari, mai mulţi decât văzuse vreodată Garrett laolaltă, au umplut cerul şi s-au împrăştiat în toate părţile, unii aşezându-se la numai câteva sute de metri depărtare şi dispărând, albi pe alb, alţii zburând stângaci către culmea următoare.

Fata a alergat spre el, râzând şi ţinând doi cocoşi morţi de ghearele cu pene. El stătea iritat, cu braţele-n sân. Încercase şi el o şmecherie din asta înainte. După zeci de pietre, abia de rănise unul şi tot trebuise să-l împuşte până la urmă.

Deci asta voiai să-mi arăţi ? a întrebat-o.

Nu. Dar acum te-ai odihnit ?

În loc să-l conducă mai sus în munţi, cum se aştepta el, fata a început să străbată coasta. Acolo unde atingea solul cu picioarele, se formau mici bulgări de zăpadă ce se rostogoleau la vale, lăsând urme punctate. Străbaterea terenului abrupt cu rachete de zăpadă în picioare era dificilă, însă Garrett ştia că, dacă şi le-ar fi scos, s-ar fi cufundat până mai sus de brâu în stratul de nea, aşa că s-a chinuit în continuare. Curând au coborât într-un defileu cu pereţi abrupţi, plin cu tufe de anin.

La poalele unui mic dâmb, fata s-a lăsat într-un genunchi şi iarăşi i-a făcut semn să tacă. Zăpada groasă acoperea dealul, în afară de un punct nu mai mare decât capul unui om. Hai mai aproape, i-a făcut fata semn cu mâinile.

Era o gaură întunecoasă în pământ, o porţiune a unei intrări mult mai largi, în mare parte acoperită de zăpadă. Când şi-a dat seama ce este, un fior rece i-a cuprins gâtul şi pielea capului. Îl condusese la bârlogul unui urs.

Garrett s-a aşezat pe vine alături de ea, cu rachetele în picioare, şi s-a aplecat spre groapă. I se părea că distinge rădăcini şi ţărână, dar era atât de întuneric, încât nu putea fi sigur. Se aştepta ca locul să fie cavernos şi murdar, însă singurele mirosuri pe care le putea simţi erau de zăpadă, pământ şi, poate, frunze umede şi blană. Nu auzea nimic în afară de propria lui răsuflare.

A arătat către bârlog şi şi-a înălţat sprâncenele spre fată, ca pentru a o întreba : E înăuntru ? Ea a

încuviinţat, cu ochii vioi şi mâna înmănuşată pe umărul lui, în chip de avertisment. Chiar şi prin haina groasă de iarnă, i-a putut simţi apăsarea mâinii pe piele şi l-a luat cu ameţeală. S-au retras încetişor de lângă bârlog şi apoi au mers în linişte până au ajuns din nou în albia pârâului.

E înăuntru ? a şoptit el. Acum ?

Da. M-am uitat de-aici, de sus, cum şi-a săpat bârlogul, a zis fata arătând către coasta de pe partea opusă a pârâului.

Urs brun ? a întrebat Garrett. Ea a încuviinţat.

Un mascul ?

Nu. O mamă cu doi pui.

Nu există animal mai periculos în sălbăticie, s-a gândit Garrett. Zărise urşi bruni pe versanţii munţilor, le văzuse muşchii zvâcnind pe spinările curbate, blana unduindu-se în valuri. De fiecare dată când zărise măcar în treacăt un asemenea animal, fusese înfricoşat. Dar nicicând nu se aflase atât de aproape. Numai zăpada îl despărţise acum de o ursoaică grizzly, masivă, somnoroasă şi puternică, cu puii hrănindu-se alături, cu ghearele lungi ivindu-i-se din labele cu perne.

43

Băiatul stătea la uşa lui Mabel, acoperit de zăpadă şi ţinând într-o lesă de sfoară un căţelandru, şi întreba de Faina.

— Poftim ?

— Faina ? E aici ?

— Păi, nu, Garrett. Nu este. Dar intră.

El s-a oprit în prag şi a privit în jos, la căţeluşul cu pete albe şi negre şi urechi clăpăuge.

— Cred că poate să intre şi noul tău prieten, a zis Mabel, poftindu-i în casă şi închizând uşa înainte să pătrundă prea multă zăpadă.

Căţeluşul a dat din coadă agitat şi, când Mabel s-a aplecat spre el, a încercat să-i sară în poală. Ea a râs şi l-a lăsat să-i lingă faţa, apoi s-a ridicat şi şi-a şters mâinile pe şorţ.

— Deci ţi-ai luat un căţeluş ?

— Nu… Ştii că nu mă lasă mama şi tata să-mi iau nici un câine de sanie, a zis el.

A rămas lângă uşă, păşind pe loc stânjenit.

— Nu. De fapt, hm, i l-am adus ei.

— Adică Fainei ?

— Crezi că n-o să-i placă ?

— Ah. Ba da. Bănuiesc că aproape orice copil ar îndrăgi un căţeluş, dar nu-s sigură…

— Nu e un copil.

Tonul lui a fost unul neaşteptat – iritat, chiar un pic defensiv.

— Nu, bănuiesc că nu mai e un copil, nu-i aşa ?

Mabel observase o schimbare la Faina. Obrajii i se subţiaseră, aşa încât osatura îi era mai evidentă, membrele i se lungiseră graţios. Părea mai înaltă, mai încrezătoare. Cam de şaisprezece sau şaptesprezece ani, bănuia Mabel.

— O aşteptaţi să vină diseară ?

— Nu ştiu. Niciodată nu suntem siguri când vine.

Acum căţeluşul ţopăia prin micuţa colibă, reuşise deja să facă o băltoacă de pipi într-un colţ şi să tragă un şervet de vase pe podea, şi dădea să ronţăie papucii lui Jack de lângă sobă. Mabel a luat şervetul şi s-a apucat să strângă mizeria.

— Îmi pare rău, Garrett. Nu ştiu când o să apară şi, sinceră să fiu, nu sunt sigură că e o idee prea bună. S-ar putea să nu fie în stare să aibă grijă de-un căţeluş al ei.

— Ba este.

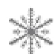
— Păi, hai să vedem ce zice şi Jack. O să ajungă acasă în câteva ore. M-aş oferi să ţin eu căţeluşul aici până la următoarea ei vizită, dar cred că ar fi destul de incomod.

— Aş putea rămâne aici, cu căţeluşul ? Poate în hambar, până o să vină ea ?

— Ah. Bine. Cred că da. Dacă asta vrei. Dar o să fie frig.

— O să fie bine. Şi poate că totuşi o să vină destul de curând, nu crezi ?

Garrett a scos căţeluşul afară ca să se zbenguie prin zăpadă, iar Mabel a căzut pe gânduri. Ce întorsătură ciudată a evenimentelor. Băiatul să-i aducă Fainei un căţeluş. Mabel se îndoia că fata avea să vină dacă ştia că e Garrett aici. Faina nu îi vizita niciodată când erau străini pe-aici. Oare cât avea să stea Garrett să o aştepte ?



— E Garrett pe-aici ? a întrebat Jack când s-a întors, chiar înainte de lăsarea serii. I-am văzut calul în hambar.

— Da. A venit cu un dar pentru Faina.

— Pentru Faina ? Ce fel de dar ?

— Un căţeluş.

— Un căţeluş ?

— Da. Garrett zice că e un husky, din aceia care pot fi dresaţi pentru sanie.

— Un câine ? Pentru Faina, zici ?

La început a părut uluit. Apoi a zâmbit larg.

— Un căţeluş !

— Ţi se pare o idee bună ?

— Bineînţeles. Are nevoie de un prieten.

— Dar poate avea grijă de el ?

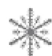
— Ah, sigur o să se descurce. O să-i prindă bine.

— Eşti sigur ?

Jack trebuie să-i fi observat tonul neliniştit, fiindcă s-a uitat la ea mai atent.

— E singură, Mabel. Trebuie să-ţi dai şi tu seama de asta. Împărţită între aici şi acolo – stânjenită în casa noastră, absolut singură în pădure. Sunt sigur că niciodată n-a avut un căţeluş jucăuş.

Mabel era tentată să-şi explice şi celelalte rezerve, legate de Garrett şi de comportamentul lui ciudat, însă nu-şi putea găsi cuvintele şi ştia că ar părea agitată şi prostuţă.



Când Faina a bătut la uşă mai târziu în acea seară, Jack, Mabel şi Garrett erau în colibă, jucându-se pe podea cu căţeluşul, aruncând o cârpă înnodată prin încăpere. La auzul ciocănitului, Garrett s-a împiedicat.

Când Mabel a deschis uşa, s-a întrebat dacă Faina avea să o ia la goană văzând că mai era cineva acolo. Dar fata a intrat şi a rămas chiar lângă uşă, fără să-şi scoată căciula sau haina, de parcă încă ar fi putut să o ia la sănătoasa. Când l-a văzut pe Garrett, a făcut ochii mari.

Hai, copilă, a zis Mabel. Stai să îţi iau haina. A început iarăşi să ningă ?

Faina nu a răspuns, însă şi-a dat jos căciula şi haina, fără să-l slăbească o clipă din priviri pe Garrett.

Ţi-l aminteşti pe Garrett, nu-i aşa ? Fiul lui Esther şi-al lui George. A fost aici mai demult, pe la începutul iernii. El… păi, ţi-a adus ceva.

Garrett ţinuse căţeluşul de lesă, dar acum frânghia îi scăpase. Căţeluşul s-a năpustit spre Faina, dând din coadă, cu limba fluturând. Fata s-a tras înapoi până s-a lipit de uşă, iar atunci căţeluşul a sărit pe ea.

Nu-i nimic, copilă. Nu-i decât un căţeluş, a zis Mabel. Şi aş zice că-i cam place de tine.

Nu muşcă. Pe cuvânt, a zis Garrett.

A îngenuncheat la picioarele Fainei şi a atins câinele ca să-l liniştească.

Uite. Nu vrea decât să se joace. E mic, n-are decât câteva luni.

Garrett s-a întins, a apucat mâna Fainei şi a coborât-o spre capul câinelui.

Uite. Poţi să-l mângâi.

Căţeluşul a lins degetele fetei, iar Faina a chicotit.

Ce zici, îţi place ? a întrebat Garrett.

Faina a dat din cap, zâmbind şi lăsând căţeluşul să-i lingă vârfurile degetelor.

Fiindcă e pentru tine.

Fata s-a uitat la Mabel, apoi iarăşi la Garrett, fruntea i s-a încreţit.

Da, da. E al tău, a zis Garrett. Ştiu că nu e la fel cum era vulpea. M-am gândit să-ţi prind una vie. Dar apoi m-am gândit că un căţel ar fi mai bun.

Faina şi-a pus palmele pe fălcile căţeluşului, iar acesta s-a împins în mâinile care îl mângâiau, aşa încât arăta de parcă ar fi zâmbit.

Trebuie să-l hrăneşti regulat, a vorbit Jack pentru prima oară.

Stătea cu o expresie amuzată şi cu mâinile-n sân.

Dă-i orice mănânci tu şi o să fie bine.

Şi mă gândeam că poate ar putea să doarmă cu tine, sub haina ta, până mai creşte un pic, a adăugat Garrett.

Faina încă mai mângâia câinele, absolut uluită. Mabel se aştepta să o audă mulţumind sau punând o întrebare, dar fata tăcea.

Nu te obligă nimeni să iei câinele, dacă nu îl vrei.

Dar chiar când a zis asta, Mabel şi-a dat seama că era ridicol. Faina n-avea să plece fără câine.

Va trebui să te gândeşti la un nume, dacă o să fie al tău, a adăugat ea.

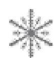
Faina a dat din cap nerăbdătoare, ca un copil pregătit să promită absolut orice, numai să-şi păstreze animalul de companie.

E un câine de sanie, să ştii, Faina, a zis Jack. Poate să-ţi care rucsacul sau să tragă o sanie. Iar câinii ăştia iubesc zăpada. O să te însoţească peste tot. Scoate-l în curte. O să vezi ce vreau să zic.

Atunci Jack a deschis uşa, iar câinele a făcut un salt afară, în zăpadă. Faina şi Garrett l-au urmat, încheindu-şi hainele în timp ce fugeau. Jack a închis uşa după ei şi s-a dus la fereastră, ca să se uite împreună cu Mabel. Lumina lămpii din colibă se revărsa pe fereastră iar un pic mai departe, lângă copaci, îi vedeau pe Garrett şi pe Faina aruncând cu zăpadă spre căţeluş şi fugind când el alerga după ei.

— Deci eşti sigur că e o idee bună ? a întrebat Mabel.

Jack a încuviinţat şi a strâns-o de umeri. Însă se vedea că se gândeşte la câine, iar ea nu la asta se referise, desigur.



În următoarele câteva săptămâni, Garrett, Faina şi căţeluşul au ţopăit prin zăpada şi printre copacii de lângă colibă. Garrett venea adesea la primele ore ale zilei, de obicei cu vreun motiv, cum că ar fi adus vreun borcan cu gem făcut de maică-sa ori coada unui topor pe care o reparase pentru Jack. Atunci, inevitabil, Faina şi câinele apăreau din pădure. Ochii albaştri ai fetei sclipeau de bucurie, şi totuşi Mabel era neliniştită. Încerca să se bucure de după-amiezile în care veneau cu toţii înăuntru, căţelandrul tolănit lângă sobă, Garrett şi Faina mâncând plăcintă la masa din bucătărie. Şi asta fusese o parte a unei vieţi la care sperase cândva – copii dansându-i sub fereastră, copii stând în siguranţă la masa ei. A încercat, aşa cum făcea în timpul recoltei, când ea şi Jack lucrau împreună, să guste fiecare bucăţică din plăcerea

acelei clipe, ştiind că s-ar putea să nu dureze.

Curând, Garrett a clocit un plan ca să dreseze câinele, iar Mabel l-a tachinat, zicând că ăsta trebuie să-i fi fost motivul de la bun început, să dea o mână de ajutor la creşterea unui câine de sanie. Băiatul a râs, dar a zis că ştia că puiul ăsta era născut pentru zăpadă. Data viitoare când a venit, a adus o mică sanie de lemn făcută de el şi nişte hamuri pe care le împletise din frânghii şi piele. Câinele încă nu crescuse de tot, a zis el, aşa că avea să tragă sania goală. Mabel s-a uitat cum căţeluşul a ţâşnit către râu, cu sania săltând în urma sa, iar Garrett şi Faina fugeau după el. Erau plecaţi de ceva vreme, destulă încât Mabel să înceapă să se îngrijoreze. Când s-a întors Jack din hambar, i-a zis ce se întâmplase.

— Sunt bine, Mabel. Copiii ăştia doi cunosc pădurea mai bine ca oricine. Ai văzut cum fuge căţelul ăla ? Garrett o să facă din el un câine grozav pentru Faina.

Băiatul s-a întors singur, chiar înainte de apus.

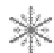
— Mâine vrem să ducem câinele la o tură mai lungă, în susul râului. Ne întâlnim acolo dimineaţă. Pot să dorm în hambar peste noapte ?

— Sigur, a zis Jack. Se pare că i-ai găsit un husky bun.

— Mda. Învaţă foarte repede şi îi place la nebunie să muncească.

— Deci mâine ? Mergeţi să staţi la râu toată ziua ?

Mabel îşi frângea mâinile, ca o bunicuţă, bătrână şi agitată.



În dimineaţa următoare, când îi dădea lui Garrett pachetul cu mâncare pe care îl pregătise pentru ei doi, plus o halcă de elan fript pentru căţeluş, Mabel nu s-a mai putut abţine.

— Garrett, promite-mi ceva, i-a zis ea aproape în şoaptă. Jack nu trebuie să audă ce-ţi spun.

— Sigur. Ce anume ?

— Promite-mi că nu o să faci focul.

— Focul ?

— Da. Astăzi, când o să vă opriţi să luaţi prânzul sau când ţi se face frig. Promite-mi că n-o să faci focul, nici măcar un foc mic, din rămurele.

— Dar de ce să…

— E important, a zis Mabel, stăpânindu-se să se întindă şi să-l scuture pe tânăr de umeri. Promite-mi că niciodată, absolut niciodată, n-o să o laşi pe Faina lângă vreun foc.

Fiindcă ea ridicase vocea, Jack şi-a înălţat privirea din hârtiile pe care le citea la masa din bucătărie, însă apoi, absent, s-a întors la ele. Mabel a coborât tonul.

— Ştiu că trebuie să ţi se pară ciudat ce-ţi cer, dar îmi promiţi ?

Garrett a privit-o cu îngăduinţă, iar pentru o clipă ea şi-a dorit să îi spună adevărul. Poate că ar fi râs împreună cu Garrett de improbabilitatea unui asemenea lucru, ceva ce nu s-ar fi putut petrece niciodată.

— Nu înţeleg, Mabel, dar îţi promit, a zis Garrett cu un aer serios. Şi niciodată n-aş lăsa să i se întâmple ceva Fainei. Ştii asta.

Iar pe chipul lui ea putea vedea că băiatul credea ceea ce spunea.

44

Bârlogul ursului fusese un dar pe care Faina i-l făcuse anume, înţelegându-i într-o oarecare măsură sufletul. Lui Garrett îi luase ceva timp să se gândească la un dar cu o semnificaţie egală, iar la început se temuse să nu fi fost o greşeală căţeluşul. Nu prevăzuse că ea se va speria.

Câteva săptămâni mai târziu, era mai sigur pe alegerea lui. Căţeluşul prospera de când era în grija ei, blana neagră îi era deasă şi strălucitoare. Se uita tot timpul după Faina cu ochii lui, unul albastru şi unul căprui. Când credea că Faina a dispărut, şedea şi aştepta abătut, ca un câine mult mai bătrân. Apoi, când reapărea, căţeluşul sărea şi schelălăia. Încă nu-i dăduse un nume, dar îl chema la ea foarte uşor, cu un fluierat ca de piţigoi.

Iar Faina… şi ea era schimbată. Dacă înainte era tăcută şi serioasă în preajma lui Garrett, acum râdea şi dansa. Ea şi căţeluşul se fugăreau unul pe celălalt în cercuri tot mai strâmte, până când fata cădea râzând în zăpadă, iar căţeluşul sărea deasupra ei. După ce se ridica din nou în picioare şi îşi scutura zăpada din părul lung, îl lua uneori pe Garrett de braţ şi îl trăgea după ea printre copaci, când alerga după căţeluş, şi era de parcă ar fi înotat printr-un vis de nea. În visul acela, el o săruta uneori pe buzele reci şi uscate.

Pe când se îndreptau spre râul Wolverine, lumina soarelui făcea să scânteieze zăpada, iar fiecare creangă şi frunză uscată strălucea acoperită de chiciură. Garrett simţea cum aerul îi înţeapă plămânii şi pielea descoperită a feţei îi ardea în ger. Până să-nceapă să meargă serios, picioarele îi erau deja îngheţate pe jumătate. Faina şi câinele alergau înainte şi apoi îl aşteptau pe Garrett să-i ajungă din urmă. Când s-au oprit să ia masa lângă o grămadă de buşteni aduşi de viitură, Garrett s-a gândit să facă un foc ca să se încălzească, dar apoi şi-a amintit de rugămintea lui Mabel. Aşa că au mâncat sendvişurile reci înfăşurate în hârtie cerată şi i-au dat căţeluşului bucata de friptură de elan îngheţată.

Acum am putea să ne întoarcem, a sugerat Garrett când au terminat de mâncat.

Nu, hai încă un pic. Te rog.

Aşa că au continuat să meargă spre nord, uneori traversând canalele îngheţate, alteori şerpuind printre copacii de pe mal. Vântul suflase toată zăpada din albia râului, iar Garrett putea vedea locurile unde gheaţa alb-albăstrie se vălurise şi îngheţase în umflături şi adâncituri mari. Pe alocuri, el ezita să meargă pe gheaţă, dar Faina îi făcea semn să treacă. Avea încredere în ea, era convins că ea ştia unde era fisurată sau slăbită şi unde era solidă şi limpede ca sticla, şi întotdeauna era în siguranţă lângă ea.

Când au ajuns la un cot al râului, Garrett şi-a dat seama că acesta era punctul cel mai îndepărtat în care ajunsese vreodată în susul râului. Când au cotit, valea s-a lărgit între munţi şi în depărtare străluceau turle de gheaţă albastră. Era izvorul râului – un gheţar încastrat între munţi albi. De la atâţia kilometri distanţă, vârfurile abrupte de gheaţă păreau să pâlpâie în lumina soarelui ca un miraj, apropiate şi îndepărtate, reale şi ireale.

Haide ! a strigat Faina, iar ea şi câinele au ţâşnit peste nămeţii întăriţi, într-un pâlc de sălcii de pe malul râului. Garrett a încercat să o urmeze, dar nu se putea strecura atât de uşor printre sălciile captive în gheaţă. Poticnindu-se prin tufăriş, nici n-a văzut fata decât atunci când i s-a ivit deodată în faţă. Îşi încolăcise braţul pe după trunchiul unei sălcii micuţe, iar acesta se încovoiase uşor sub greutatea ei. S-a aplecat, ieşind dintre crengile scânteietoare, şi s-a uitat la Garrett cu o privire pe care el n-a înţeles-o. Apoi s-a aplecat şi mai mult, iar el i-a simţit răsuflarea rece pe piele. Ca un iepure de zăpadă speriat, Garrett nu s-a mişcat, nu până când buzele ei le-au atins pe ale lui.

Obrajii ei erau aşa de fini, aşa de reci lipiţi de ai lui, iar ea avea gustul acelei miresme care îl bântuise toată iarna – ierburi de munte, pietre umede şi zăpadă nouă. A cuprins-o încetişor cu braţele şi a tras-o şi mai aproape. Şi-a scos o mănuşă şi şi-a pus palma goală pe părul ei, ceva ce acum înţelegea că tânjise să facă încă de când o văzuse prima oară, în acea zi când ea omorâse lebăda. Lipită de el, întreaga linie a trupului ei era aşa de delicată şi totuşi aşa de robustă, vie şi rece, ceva ce nu semăna cu nimic din ce simţise înainte.

Eşti cald, a şoptit ea aproape de buzele lui.

Garrett şi-a lăsat gura să-i urmeze linia bărbiei, în josul gâtului şi înapoi spre ureche, ştiind că s-ar putea rătăci în locul unde părul ei blond se îmbina cu pielea fină. S-ar putea rătăci în fineţea ei palidă, în degetele ei delicate, în ochii ei largi şi albaştri.

Voia să-şi lase genunchii să-i cedeze şi astfel să cadă amândoi, să zacă împreună în zăpadă, dar n-a făcut-o. A rămas în picioare, cu un braţ în jurul taliei ei, cu celălalt ţinând-o de ceafă, cu faţa lipită de gâtul ei.

Ea a fost cea care – ea s-a întins şi a început să-şi descheie nasturii de argint în filigran ai hainei.

Nu, nu, a bâiguit Garrett.

De ce ?

O să-ţi fie prea frig.

Ea n-a mai vorbit, dar a continuat să-şi descheie haina. Garrett şi-a aruncat şi cealaltă mănuşă la pământ şi şi-a strecurat mâinile pe sub lână, pielea lui aspră apucând căptuşeala de mătase. Un val de vinovăţie l-a înfiorat, ştiind că într-un fel ce făceau era greşit, însă era prea târziu. Acolo, de-a lungul coastelor ei delicate… acolo, lângă inima ei ce bătea… acolo s-a rătăcit el.

M— ă sâcâie, Jack.

El se aşteptase la asta. Felul în care Mabel se uitase toată ziua pe fereastră, muşcându-şi buza de jos, oftând atunci când mătura şi spăla. Dar de ce stătea mereu până venea ora mesei ca să dea glas grijilor… asta nu reuşea deloc să priceapă.

— Hm ? a mormăit el punându-şi un polonic de fasole în farfurie.

— Sunt îngrijorată cu copiii… păi, cam asta e, nu-i aşa ? Nu mai sunt copii. Ar trebui să zic un tânăr bărbat şi-o tânără femeie.

— Hm.

— Jack, mă asculţi ?

El îşi ungea o felie de pâine cu unt, dar a încuviinţat.

— Păi, ştii, e doar că… par grozav de apropiaţi, nu eşti de acord ? Petrec aşa de mult timp împreună, doar ei doi, şi nu sunt sigură că se cade. Ţinând cont de vârsta lor.

— Hm…

— Jack, pentru numele Domnului. Măcar înţelegi despre ce vorbesc ? Ai auzit vreo vorbă din tot ce ţi-am spus ?

El a pus jos cuţitul şi furculiţa şi s-a uitat la Mabel peste farfurie.

— Nu servesc cina, nu ?

— Scuză-mă. Doar că… Garrett şi Faina. Mă gândesc că s-ar putea să fie, păi…

— Ce ?

— Tu n-ai observat ? Cât timp petrec împreună ? Cum se plimbă braţ la braţ.

— Sunt doar nişte copii. Ei îi prinde bine să aibă un prieten.

— Dar, Jack, nu sunt copii. Nu mai sunt. Nu vezi ? Faina trebuie să aibă şaisprezece sau şaptesprezece ani acum, iar Garrett aproape nouăsprezece.

Pe el chiar l-a surprins lucrul ăsta, cum trecuse timpul. Faina fusese o copiliţă când venise prima oară la uşa lor şi parcă mai ieri Garrett era un puşti de treisprezece ani interesat doar să prindă nevăstuici.

— Bănuiesc că ai dreptate, Mabel. Am pierdut şirul anilor. Dar n-ar trebui să-ţi faci griji. Nu-i Garrett genul care să se ţină după fete. Iar vremea de făcut curte e încă departe pentru ei doi.

— Nu, Jack. Te înşeli.

— Noi aveam aproape de două ori vârsta lor când îţi făceam curte.

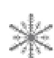
— Dar noi eram diferiţi. Sora mea mai mică era deja măritată când avea vârsta Fainei.

Jack a privit în jos, la fasolea rece şi la pâinea care se întărea. Darul lui Mabel de-a mirosi necazurile, prezente sau viitoare, îl îngrijora. Uneori şi-ar fi dorit să-şi poată pur şi simplu mânca fasolea caldă şi pâinea proaspătă şi să mai lase problemele deoparte.

— Îmi pare rău, Jack. Poate că nu-i nimic. Dar pare periculos ca ei să petreacă atâta timp singuri, fără

însoţitor. Şi am observat-o pe Faina schimbându-se, într-un fel pe care nu-l prea pot explica. Dar ce putem face ? Doar nu îi putem interzice ceva. Nu e fiica noastră, nu ?

Această ultimă lovitură a mers drept la ţintă. De câte ori nu spusese el exact aceste cuvinte ? Faina nu era fiica lor. Ei nu-i puteau hotărî viaţa. Tot ce puteau face era să fie recunoscători pentru timpul pe care îl puteau petrece cu ea. Iar amănuntul ăsta – Faina fugind prin pădure cu băiatul –, amănuntul ăsta l-a ros aşa cum te roade o pietricică în gheată. La început pare o nimica toată, un deranj neînsemnat, dar în cele din urmă te face să şchiopătezi.



Zile în şir, Jack nu prea s-a mai putut gândi la altceva. Când fusese tânăr, era nepăsător la fete. În vreme ce prietenii lui se împopoţonau la fiecare sfârşit de săptămână ca să se ducă la întâlnirile dansante, el era mai interesat să-şi petreacă serile cioplind la vreun obiect de lemn sau îngrijind vreun mânz. Sigur că sărutase câteva fete în spatele hambarului, dar numai când fusese aproape nevoit, şi adesea se întrebase ce fusese diferit în privinţa lui Mabel, de atenţia îi fusese atrasă şi păstrată ferm. Ea era tăcută, blândă şi gânditoare, iar la început nu arăta nici un pic de interes faţă de el. În timp însă, între ei s-a înfiripat o afecţiune care de asemenea era tăcută şi blândă şi, uneori, distantă.

Aşa se gândise că va fi şi cu Garrett. Esther glumise că nu exista nimeni în întreaga grădină a lui Dumnezeu care să dorească să se pună cu băiatul ei încăpăţânat. În timp ce fraţii lui mai mari se grăbeau să se însoare cu fete drăguţe şi zâmbăreţe, lui Garrett îi plăcea să stea singur. Jack presimţea că în cele din urmă, poate peste nişte ani, avea să apară o femeie cu o fire neaşteptată, care să fie perechea perfectă pentru Garrett.

Dar Faina ? Era imposibil. Indiferent de vârsta ei, era copilăroasă, pură şi fragilă. Garrett avea mai mult bun-simţ decât să pângărească aşa ceva.

Apoi i-a urmărit pe cei doi, felul în care stăteau aşa încât braţele li se atingeau când vorbeau printre copaci, felul în care îşi strângeau mâinile când îşi spuneau la revedere. Într-o noapte, în pat, Mabel i-a dat vestea cea mare, iar în vocea ei a simţit revoltă şi panică.

— Faina nu pleacă. Zice că o să rămână peste vară.

— Cum ?

— M-ai auzit. Nu mai pleacă, atunci când se topeşte zăpada.

— De ce ?

— Chiar trebuie să întrebi ?

— Ce ţi-a zis ?

— Zice că Garrett vrea să o ducă la pescuit de somoni şi în tundră, la vânat de karibu. Zice că o să rămână toată vara.

Era descurajant, dar Jack nu putea explica exact de ce. Oare nu asta îşi doreau ? Ca fata să fie cu ei

tot anul, ca în lunile lungi de vară să nu-şi facă griji pentru siguranţa ei ? Dar nu, nu era ceea ce-şi dorea. Îi era dor de ea când era plecată, dar şi mai mult îi plăcea să o ştie în zăpada din munţi, departe de soarele fierbinte şi de valea râului înţesată de ţânţari.

— Ştii ce înseamnă asta, Jack ?

El n-a zis nimic.



S-a ivit soarele, iar zăpada a început să picure, întâi de pe streşini şi ramurile copacilor, apoi în jos pe versanţii munţilor. Primăvara a venit repede, caldă, iar râul s-a dezgheţat în mare grabă, trosnind. Jack i-a spus lui Mabel că se duce la râu, ca să se uite cum se scurg sloiurile, dar de fapt voia să-i urmărească pe ei. Garrett se mutase deja în hambar, deşi vremea semănatului era încă departe, iar în această dimineaţă băiatul s-a trezit devreme şi s-a întâlnit cu Faina şi cu câinele în curte. Nici măcar nu au intrat în colibă ca să le zică lui Jack şi lui Mabel bună dimineaţa sau la revedere sau ce mai faceţi, înainte de-a pleca la braţ, pe potecă, înspre râu.

— Mă întorc imediat, a zis Jack.

A evitat privirea lui Mabel. Toată dimineaţa fusese reţinută, vorbise puţin şi se mişcase tăcută prin colibă. Când îşi punea jacheta, ea s-a întins şi i-a luat o mână într-ale sale. L-a privit ca pentru a-i spune ceva, dar n-a făcut decât să-l sărute pe obraz.

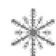
Curtea şi drumul principal erau pline de noroi, dar poteca înspre râu era mai plăcută, şerpuind printre molizi. Pământul era uscat, plin de muşchi şi brăzdat de rădăcinile copacilor. O veveriţă i-a chiţăit deasupra capului, dar Jack nu a putut s-o vadă în lumina piezişă. Ici şi colo, petice de zăpadă mai zăboveau pe pământ, dar mai adesea frunze pitice de corn şi capete de ferigă se iţeau din solul reavăn. Curând a auzit vuietul râului, iar când s-a apropiat de apă, a văzut mugurii moi şi argintii ai sălciilor. A dat să rupă câţiva de pe crengi, ca să i-i ducă lui Mabel, dar apoi şi-a amintit de sarcina lui neplăcută şi a continuat să meargă.

Spera să îi găsească pe malul râului, aruncând cu pietre în gheaţa fragilă sau trăgând de un băţ din botul câinelui. Dar ei nu erau acolo, aşa că a continuat să meargă pe potecă, de-a lungul râului şi printre tufele de sălcii, până ce aceasta l-a purtat, în cele din urmă, din nou pe un teren mai înalt şi într-o altă pădure de molid. Aici copacii erau mai falnici şi mai deşi, iar întregul loc avea un aer mai misterios, mai tainic. Se uita tot în jos, ca nu cumva să se împiedice în rădăcini, şi astfel a zărit un ciorchine de floricele roz înflorind prin covorul de muşchi şi ace de molid. Condurul-zânei, aşa le zicea Mabel. Culesese odată pentru ea un bucheţel mic de orhidee de primăvară sălbatice, iar Mabel îl certase, zicându-i că erau sensibile şi că orice floare pe care o culegea însemna moartea întregii plante.

A ferit florile, păşind peste ele. Poteca nu ducea nicăieri, dar din când în când auzea voci. Ar fi putut să-i strige, să-i prevină că se afla acolo, dar n-ar fi avut nici un rost. Venise acolo ca să-i spioneze, şi-i

era silă de asta.

În cele din urmă i-a găsit, cuibăriţi sub unul dintre cei mai mari brazi, cu hainele întinse sub ei ca nişte pături. Era un loc frumos ; soarele strălucea prin ramurile cu ace, împrăştiind pete de lumină pe pământ, iar aerul purta mireasma limpede şi pură a molizilor. S-a uitat printre copaci numai suficient cât să înţeleagă ce vedea, apoi a întors privirea şi a fost atât de cuprins de ruşine şi furie, încât abia şi-a mai găsit drumul înapoi spre casă.



Părea că trecuse îngrozitor de mult timp de când plecase Jack, iar Mabel se tot plimba încolo şi-ncoace prin faţa ferestrei, nici ea nu mai ştia de când. Făcuse o greşeală spunându-i. Ar fi trebuit să-şi ascundă neliniştea şi să vorbească direct cu fata. Acum era prea târziu.

Când Jack s-a întors în curte, a fost uşurată la început. Era singur. Dar apoi a observat cât de întins s-a dus spre hambar, cum a dat un picior uşii ca s-o deschidă şi cum a trântit-o apoi, încuindu-se acolo de parcă n-ar fi ştiut unde să se ducă sau ce să facă. S-a îndreptat spre stiva de lemne şi a luat toporul. Doamne, s-a gândit ea, o să-l omoare. El s-a apucat în schimb să despice buşteni, unul după altul, iar ea era acum la fel de tulburată. Garrett despicase şi stivuise suficiente lemne astă-iarnă, cât să îi ţină ani întregi. Jack nu îndeplinea o treabă – îşi dezlănţuia furia. Voia să se ducă la el. Nu îi spusese despre tandreţea autentică pe care o citise pe chipul lui Garrett sau despre cum văzuse că fata îl trăgea pe el de braţ. Îşi dădea seama că, în ciuda celor spuse mereu despre Faina, cum că ea nu ar fi fiica lor, Jack vedea acum toate astea exact prin ochii unui tată.

Mabel nu a observat când Garrett a ieşit dintre copaci, dar când n-a mai auzit trosnetul ritmic al lemnului, s-a uitat pe fereastră şi i-a văzut pe cei doi bărbaţi stând lângă stiva de lemne. Nu le putea auzi cuvintele, dar putea înţelege din mişcările lor că vorbeau – mai întâi Jack, apoi Garrett. Jack îşi flutura mâinile şi, chiar şi prin fereastră, Mabel a văzut umerii băiatului căzând. Apoi s-a îndreptat la loc şi a vorbit mai însufleţit. Mabel stătea la fereastră, cu una dintre palmele goale lipite de geam. Iar apoi, aparent fără nici un avertisment, Jack l-a pocnit pe Garrett în falcă şi l-a doborât la pământ.

Poate că era o greşeală. Ea nu-l văzuse niciodată pe Jack lovind pe cineva şi s-a rugat să fie doar o interpretare greşită de-a ei. Dar când Garrett s-a ridicat în fund, îşi freca falca cu dosul palmei. Jack i-a întins o mână, probabil ca să-l ajute să se ridice, dar tânărul a refuzat şi, cu greutate, s-a ridicat singur în picioare.

Când Jack a intrat în colibă, nici el şi nici Mabel n-au vorbit. Ea l-a dus la ligheanul cu apă, unde i-a spălat încheieturile umflate şi i le-a bandajat cu o cârpă rece şi udă. Afară, se auzea calul lui Garrett părăsind curtea în galop.

L a vară o să ne ducem în josul râului, spre ocean.

Da ?

Acolo o să prindem somoni, direct din apa sărată, cât încă mai strălucesc de parc-ar fi de argint. O să facem un foc de tabără din lemn adus de viitură şi o să dormim în nisip. Poate c-o să mergem tocmai până la ocean.

N-am fost niciodată acolo.

E mare.

Ştiu. L-am văzut de pe munţi.

Şi ştii ce-o să mai facem ?

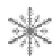
Faina şi-a răsucit capul pe pieptul lui.

Nu, a zis. Ce-o să mai facem ?

O să înotăm în râu. O să ne dăm jos toate hainele şi-o să înotăm dezbrăcaţi în râu.

N-o să-ţi fie frig ?

Nuu. Sunt trei iazuri mici în albia râului, unde apa e stătută şi se încălzeşte de la soare. Sunt limpezi şi albastre. O să vezi. O să înotăm şi-o să facem pluta, iar când o să ne băgăm cu capul sub apă, o să te sărut. Uite-aşa.



Era ca o sete cumplită. Putea să bea şi să tot bea din ea şi niciodată nu era de-ajuns.

Când erau împreună, hoinărind prin albia râului sau urcând în susul unui pârâu, îşi spuneau unul altuia tot ce ştiau. Care era culoarea ochilor lupului sur. Cum să prinzi un bizam prin crusta de gheaţă. Unde cuibăresc gâştele de zăpadă şi unde-şi fac marmotele bârlogul. Zgomotul unei turme de karibu străbătând tundra. Gustul coacăzelor de munte şi-al mugurilor moi de molid.

Cercetau noroiul potecilor, arătau către urme şi numeau animalele care le făcuseră. Garrett încerca să o înveţe cum să urle ca un elan îndrăgostit. Faina încerca să-l înveţe cântecele păsărilor sălbatice. Apoi începeau să râdă şi să se fugărească printre copaci, până când dădeau de unul cu ramuri largi şi cu un pat de ace dedesubt. Acolo se îmbrăţişau şi îşi gustau unul altuia buzele, ochii, inimile.

Iar când erau despărţiţi, el se simţea de parcă ar fi murit de sete.

D— eci cam asta a fost, a zis Jack.

Şi-a scuturat palmele de funingine. La picioare avea o găleată metalică plină cu cenuşa pe care o scosese din sobă.

— Deci bănuiesc că am cam terminat-o cu el. N-o să-l mai vedem pe băiatul ăla pe-aici.

— Nu poţi să ştii, a zis Mabel.

— Ba ştiu. N-o să se mai întoarcă. Vine vremea semănatului şi o să-mi rup spatele în câmp, încercând să fac treaba. Şi el ?

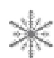
— Cred că-l subestimezi.

— Om vedea.

A lovit cu mâna în burlanul sobei şi a ascultat cum cade creozotul. Apoi l-a strâns cu lopata din sobă şi l-a pus în găleată.

— E acelaşi tânăr pe care-l ştim dintotdeauna. Doar că e îndrăgostit.

— Om vedea.



Calul dispăruse. Jack a închis şi a deschis uşa din nou, zicându-şi că înnebunise. Dar nu, calul nu mai era acolo. A traversat hambarul, a ieşit pe păşune şi a văzut, în partea îndepărtată, că poarta era deschisă.

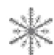
Întârziase venind să hrănească şi să adape calul. Avusese de gând să lucreze pe câmp chiar îndată după ivirea zorilor. Era sfârşitul lui mai şi pământul începea în sfârşit să se zvânte. Câteva dintre terenurile cele mai mari tot mai trebuiau arate. Dar în dimineaţa asta spatele îi era mai înţepenit ca de obicei, aşa că se încălzise făcându-şi de lucru pe lângă colibă timp de câteva ore.

Când a traversat păşunea, a observat urme de ghete în noroi. A închis poarta şi a urmat şirul acestora către cel mai apropiat teren, întrebându-se dacă n-ar trebui să se întoarcă după puşcă.

Orbit de soarele aflat deja sus pe cer, la început Jack n-a putut vedea bine. A rămas la marginea terenului, ferindu-şi ochii cu palma.

Garrett era la plug, arând pe marginea cealaltă a câmpului.

I s-a părut că băiatul l-a salutat din cap, dar nu putea fi sigur de la distanţa aceea. Jack a dat să-i răspundă ridicând mâna, însă imediat a îndesat-o în buzunar. A făcut stânga-mprejur şi s-a dus acasă.



— Te-ai şi întors ?

— Dispăruse calul. M-am dus să-l caut.

Mabel a ridicat din sprâncene.

— Şi ? L-ai găsit ?

— Mda. L-am găsit.

— Şi ?

— E la Garrett. Ară un câmp.

— A, da ?

Mabel a strâns din buze. Poate că încerca să nu zâmbească. Poate că se abţinea să spună „Ţi-am zis eu“.

— Da. Da. Tu mi-ai zis.

— Păi, eu am încredere în el. E un tânăr care îşi onorează obligaţiile.

— Bine, atunci când vine la prânz, spune-i că mi se pare că terenul din nord va trebui refăcut. Era prea noroios când am trecut eu.

— Dar poţi să-i spui chiar tu, a zis ea cu blândeţe.

— Nu. Aici te înşeli.

Mabel a oftat.

— N-o să fiu mesagerul tău pentru totdeauna, să ştii. Voi doi va trebui să vă vorbiţi într-o bună zi.

— Om vedea, a zis el.

48

O ceaţă răcoroasă stăruia în văzduhul dimineţii de primăvară, dar au plecat din colibă, fiindcă fata era ca un animal în cuşcă, încordată şi agitată. Mabel ştia că ceva era în neregulă şi se gândea că poate Faina îi va spune dacă se duceau într-o plimbare vioaie, doar ele singure. Au pornit pe urmele căruţei, în jurul câmpurilor, mergând la pas una lângă alta, până când ea şi-a dezlegat limba.

Oare sunt pe moarte ? a întrebat fata, fără să se uite la Mabel.

De ce-ai spune aşa ceva ?

Am tot sângerat. Luni în şir, începea şi se oprea şi mă îndoiam de durere.

De ce nu mi-ai spus ? Nu, e vina mea. Eu ar fi trebuit să-ţi explic. Ai sângerat din nou ?

Nu. M-am gândit că sunt mai bine, fiindcă sângerarea s-a oprit şi n-a mai revenit. Dar acum, mă trezesc şi mănânc şi nu pot păstra nimic în stomac. Toată ziua nu vreau decât să mă întind şi să dorm.

Mabel a înţeles în cele din urmă ; a condus fata către masa de picnic şi s-a aşezat pe bancă.

O să aveţi un bebeluş, tu şi Garrett. Porţi copilul lui.



Ceaţa se întindea acum de-a lungul albiei râului, iar răsuflările lor erau vizibile, înălţându-se în nori

albi dinspre buze. Rigidă, cu spatele drept, Faina s-a ridicat şi s-a uitat la munţii îndepărtaţi.

Ştiu că te sperie, copilă. Dar poţi să faci asta. Eu am încredere în tine.

Dar cum să pot ? Ce ştiu eu despre copii, despre mame ?

Fata s-a întors către Mabel, iar în ochi i se citea disperarea.

Dar tu, a zis deodată. Tu trebuie să ştii câte ceva despre copii. Te rog. Trebuie. Ia-l tu şi fii mama lui.

Mabel şi-a împreunat palmele în poală.

Ani de-a rândul, braţele o duruseră de dor. Era o slăbiciune pe care nu şi-o permitea adesea, dar uneori stătea într-un scaun, cu ochii închişi, cu braţele încrucişate pe piept, şi îşi imagina că ţine un bebeluş – căldura lui încrezătoare lipită de corpul ei, căpşorul lui mirosind a lapte şi a pudră de talc, pielea lui mai fină decât petalele florilor. Privise alte femei cu bebeluşi şi în cele din urmă înţelesese după ce tânjea : permisiunea nelimitată – nu, necesitatea absolută – de a ţine în braţe, de a săruta şi a mângâia această fiinţă mititică. Legănând un copil înfăşat în braţe, mamele îşi lipeau, absente, buzele de frunţile bebeluşilor lor. Trecând pe lângă ţâncii lor pe vreun hol, mamele le ciufuleau părul sau chiar îi ridicau în braţe din mers şi îi sărutau apăsat pe bărbie şi pe gât, până când copiii chiuiau de veselie. În ce altă împrejurare a vieţii, se întreba Mabel, mai putea o femeie să iubească atât de deschis şi abandonându-se astfel ?

Acum, aşadar, i se oferea pe neaşteptate un copil, sau cel puţin posibilitatea unui copil, iar ea era tentată să-l accepte, ca pe un dar. Poate că asta era soarta. Totul dusese spre acest moment, când în sfârşit i se îndeplinea dorinţa.

Şi aşa era şi corect să procedeze, nu ? Cum ar fi putut o fată care locuia singură în sălbăticie, doar o copilă ea însăşi, să poarte de grijă unui bebeluş, să-l ţină la căldură şi în siguranţă ? În timp ce ea şi Jack, oricât de bătrâni ar fi fost, erau pregătiţi să crească bebeluşul. Aveau o casă, un trai. Copilul ar fi avut un pat curat în care să doarmă şi mâncare caldă în farfurie. Când avea să vină vremea, copilul putea să meargă la şcoala din oraş şi să se întreacă cu alţii în silabisit şi să deseneze lucruri drăgălaşe şi caraghioase pentru ei doi.

Mabel şi-a permis să viseze astfel cu ochii deschişi, însă foarte puţin. Oricât şi-ar fi dorit ea un copil, acesta nu era al ei. Era al Fainei, şi asta i-a şi spus, în cele din urmă.



Fata era cât pe ce să fugă, aşa cum făcuse de atâtea ori înainte. În pădure. În sălbăticie. Departe. Mabel s-a întins şi a apucat-o de mână, convingând-o cu blândeţe să se aşeze la loc lângă ea.

Nu poţi fugi, copilă. Nu şi de asta. Este în tine.

Degetele subţiri ale Fainei, ca oasele reci şi albe ale unei păsări, se odihneau în mâna lui Mabel. Cât de diferite de mâinile ei noduroase, calde, grele şi pătate de vârstă.

Vei fi ajutată, a zis Mabel cu blândeţe. De noi toţi. De mine şi de Jack. Şi de Esther. Este cea mai

generoasă femeie din câte am cunoscut vreodată şi va fi nespus de bucuroasă să ajute. Şi mai e şi Garrett.

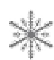
Fata şi-a plecat privirea.

Trebuie să îi spui, Faina. Acum, că ştii ce se întâmplă, că voi doi aţi zămislit un copil şi că acesta creşte în tine. Acum, că ştii, trebuie să îi spui.

O să se înfurie.

Nu. N-o să se înfurie. O să se sperie, ca şi tine. Dar n-o să se înfurie. Te iubeşte. Iar eu am încredere în el, cum am şi în tine.

Faina a lăsat-o singură la masa de picnic, iar Mabel, tremurând în haina ei, şi-a încrucişat braţele şi mai strâns. Era un gest de însingurare, un gest dezolant, să renunţi la un copil. Faina, atât de înaltă şi zveltă, un mic suflet înspăimântat, a dispărut în pădure, iar Mabel s-a înfuriat pe nedreptatea situaţiei – ea îşi dorise atât de mult un copil, dar i se interzisese să aibă unul, iar fata asta tânără era blestemată cu unul, ca o povară pe care nu părea să aibă puterea s-o ducă.



— Faina e gravidă.

Mabel ştia că e un obicei oribil, să aştepte cina pentru a-i da lui Jack veştile rele, dar era unul dintre puţinele momente liniştite pe care le petreceau împreună. De data asta însă, s-a temut că fără să vrea l-a omorât pe Jack. S-a înecat şi a tuşit până s-a învineţit îngrozitor la faţă. A durat atât de mult, încât Mabel s-a ridicat în picioare, gata să-l lovească peste spinare ca să iasă îmbucătura înţepenită, dar chiar atunci Jack s-a oprit şi şi-a dres glasul. Mabel a aşteptat să zică ceva, dar n-a făcut-o.

— E gravidă, Jack.

— Te-am auzit.

— Şi…

— Şi ?

— Păi, nu ai nimic de zis ?

— Ce-ar fi de zis ? E numai vina noastră. Era mai inocentă decât orice copil din lume, iar noi eram singurii care o puteam proteja. Noi am lăsat să se întâmple una ca asta.

— Ah, Jack. Dar de ce trebuie să fie mereu cineva de vină ?

— Fiindcă aşa e mereu.

— Nu. Uneori lucrurile astea se întâmplă. Viaţa nu curge aşa cum sperăm sau cum plănuim, dar nu trebuie să ne supărăm în halul ăsta, nu ?

Jack a continuat să mănânce, dar fără nici o plăcere, din câte putea vedea Mabel. Era de parcă şi-ar fi îndesat pe gât fiecare înghiţitură. Până la urmă a renunţat şi a împins farfuria deoparte.

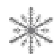
— O să fie o nuntă, bănuiesc ?

Expresia dezgustată nu-i părăsise chipul.

— Ah. Păi... Nu s-a vorbit de aşa ceva.

— O să fie o nuntă, a repetat el, şi era o afirmaţie puternică, limpede, care nu lăsa loc de discuţii.

— Atunci va trebui să le dăm vestea şi lui Garrett şi Fainei, a zis ea zâmbindu-i ironic soţului. Dar sunt de acord. E singura cale.



Abia în noaptea aceea, când stătea întinsă în pat cugetând la planurile de nuntă, s-a gândit la basm. S-a dat jos din pat şi, desculţă, a aprins o lumânare şi s-a dus la bibliotecă. A scos foile ei cu desene din carte atunci când a deschis-o pe masă, apoi a răsfoit printre ilustraţiile colorate până a ajuns la cea pe care şi-o amintise. Era un luminiş într-o pădure, plin de frunze verzi şi flori. Fata de zăpadă, cu rochia albă împodobită cu giuvaiere şi purtând pe cap o coroniţă de flori sălbatice, stătea alături de un tânăr arătos. Frumoasa Primăvară era în faţa lor, ţinând ceremonia de căsătorie. Deasupra, soarele strălucea puternic.

Mabel a vrut să închidă cartea cu putere, să o arunce în sobă şi să o privească arzând în flăcări, însă a dat paginile până a ajuns la ilustraţia de care se temea. Era coroniţa de flori sălbatice, dar nu pe capul fetei, ci înflorind din pământ, ca de pe un mormânt. Şi-a dus o mână la buze, deşi nu era nevoie. Nu scosese nici un sunet.

Jack s-a foit în pat. Mabel a adunat schiţele şi le-a strecurat înapoi în carte, înainte de-a o pune la loc în raft. Avea să mai treacă mult timp până să se uite iarăşi la carte, şi niciodată n-avea să mai vorbească despre ea.

49

Jack era calm. Nu mai putea da timpul înapoi, dar măcar avea un plan de acţiune.

A început când a venit Garrett la el, la numai câteva zile după veştile lui Mabel despre Faina. Bănuia că tânărul venise ca să încheie cearta sau să pună capăt oricărei asocieri. Când colo, el stătea cu căciula în mână.

— Am venit ca să cer voie să mă căsătoresc cu Faina. Ştiu că suntem tineri şi că nu am cine ştie ce să-i ofer, dar suntem legaţi unul de altul şi am cele mai bune intenţii.

A fost ca o lovitură în piept, iar Jack a trebuit să se aşeze pe un scaun din bucătărie. Garrett a rămas în picioare alături, foindu-se pe loc şi dregându-şi glasul.

Nu prevăzuse asta. Bineînţeles că se vor căsători ; bănuise că Garrett îşi va asuma responsabilitatea. Dar băiatul venise la el – la Jack – ca să ceară voie.

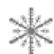
Nu se întâmplase deloc brusc, aşa cum îşi imaginase întotdeauna, cu o revărsare de sânge şi un ţipăt ascuţit, nu, ci paternitatea se instalase tăcut, treptat, de-a lungul anilor, iar el fusese ca orb. Şi acum, tocmai când pricepea în sfârşit că o fiică se vânturase prin viaţa lui, acum i se cerea să o lase să plece.

— O să am grijă de ea. Ai cuvântul meu.

Jack şi-a întors privirea la băiat, iar când s-a uitat la chipul lui nerăbdător, a văzut ceea ce încercase Mabel să-i spună : Garrett chiar o iubea pe fată. Dar era de-ajuns ? Băiatul îi trădase încrederea, îl minţise sub propriul acoperiş şi profitase de împrejurări. Jack s-a ridicat de pe scaun şi la privit pe Garrett drept în ochi.

— O să ai grijă de ea, a zis, şi nu era o înţelegere, ci o poruncă.

S-a apropiat de Garrett şi şi-au strâns mâinile, ca doi bărbaţi care abia se cunoscuseră şi nu erau încă siguri unul de celălalt.



În noaptea aceea a pus Jack planul la cale şi a trezit-o pe Mabel ca să-i spună.

— O să le construim o casă, aici, pe terenul nostru.

— Ce ? Jack, cât e ceasul ?

— O să le facem o colibă lângă râu. În felul ăsta Garrett o să fie aproape de fermă, dar o să aibă şi ei locul lor.

— Hm ?

Mabel era încă adormită pe jumătate, dar Jack a continuat.

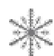
— Faina şi copilul o să fie aproape de tine, aşa o să poţi s-o ajuţi. O să începem s-o ridicăm chiar după semănat. Poate o să putem face acolo chiar şi nunta.

— Unde ? Nuntă ?

— Aici, Mabel. O să locuiască aici, lângă noi. O să fie bine.

— Hm ?

Dar Jack a lăsat-o să adoarmă la loc. Era mulţumit.



S-a uitat cum lumina limpede a dimineţii intra pieziş pe fereastră şi lumina profilul Fainei şi s-a întrebat dacă mereu era aşa de greu să fii tată. Dăduseră gata un ibric de ceai şi câteva felii de pâine cu gem de coacăze, iar acum nu-i mai rămânea decât să poarte acea discuţie, aşa cum îi promisese lui Mabel. La tejgheaua din bucătărie, Mabel încerca să spele vasele încet. Nu spăla niciodată dimineaţa, dar acum fiecare farfurie şi fiecare furculiţă erau spălate, clătite şi uscate de parcă ar fi fost făcute din cine ştie ce porţelan preţios, fiindcă se străduia să audă.

Jack şi-a dres glasul, sperând să sune părinteşte.

Faina ? Asta este ceea ce îţi doreşti ?

E ceea ce faci dacă iubeşti pe cineva, nu ?

Viaţa ta se va schimba. Nu vei mai putea să dispari în pădure cu săptămânile. O să fii mamă, soţie. Înţelegi ce înseamnă asta ?

Faina şi-a înclinat capul într-o parte ca şi cum ar fi ridicat uşor din umeri, dar apoi s-a uitat ţintă cu ochii ei albaştri într-ai lui Jack, iar limpezimea lor l-a captivat. Chipul ei purta aceeaşi expresie pe care o mai văzuse de atâtea ori înainte, un amestec uluitor de tinereţe şi înţelepciune, de fragilitate şi ferocitate. O văzuse şi când împrăştiase zăpadă pe mormântul tatălui ei, şi când le apărea la uşă cu mâinile mânjite de sânge. Nu era tristeţe sau iubire, dezamăgire sau înţelegere ; erau toate la un loc.

Îl iubesc. Şi pe copilul nostru. Ştiu asta.

Deci, vrei să te căsătoreşti cu el ?

Suntem făcuţi unul pentru altul.

Jack se aştepta să fie fericit. Nu asta ar fi trebuit să simtă un tată ? Bucurie ? Şi nu această inimă împovărată de mâhnire ? Îşi ascunseseră idila şi făcuseră un copil fără să fie luaţi, dar altceva îl apăsa. Faina n-avea să mai fie niciodată fetiţa pe care o văzuse ivindu-se dintre copaci iarna, cu picioarele abia atingând neaua şi cu ochii ca gheaţa râului. Fusese ca o magie în vieţile lor, venind şi plecând odată cu anotimpurile, aducând comori din sălbăticie cu mâinile ei mititele. Copila aceea dispăruse, iar Jack s-a pomenit jelind după ea.

50

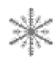
Tufele de căpşuni tocmai începeau să răsară şi să-şi înalţe lăstarii roşii-purpurii. Mabel se apleca de la o plantă la alta şi, cu o foarfecă, tăia resturile de anul trecut şi arunca frunzele maronii şi chircite. Când a ajuns la capătul stratului, s-a ridicat, şi-a strecurat foarfeca în buzunarul şorţului de grădinărit şi şi-a împins borul larg al pălăriei de pai de pe frunte.

Încă era acolo. Ultimul petic de zăpadă din curte, adăpostit la umbra peretelui nordic al colibei, unde nămeţii fuseseră cei mai înalţi. Se micşorase în zilele tot mai calde, până când rămăsese doar un cerc mare cât roata unei căruţe.

Mijindu-şi ochii, s-a uitat la soare, deja alb şi fierbinte pe cer, şi şi-a suflecat mânecile rochiei. Avea să fie pârjol, cum îi plăcea lui Garrett să spună. El şi Jack lucrau în cămăşi cu mânecă scurtă când semănau câmpurile. Aveau să vină acasă arşi de soare, era sigură.

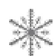
Mabel şi-a tras borul pălăriei la loc, ca să-i umbrească ochii, a luat grebla de lângă stâlpul gardului de care se sprijinea şi a început să râcâie şi să răscolească prin grădina de căpşuni, afânând solul,

curăţând rândurile. Cu coada ochiului, vedea lumina soarelui strălucind pe zăpada albă. Curând avea să dispară.



Se gândise adesea la cuvintele Adei, despre inventarea de noi finaluri pentru poveşti, despre alegerea bucuriei în locul tristeţii. În anii din urmă, văzuse că sora ei greşise în parte. De suferinţă, moarte şi pierderi nu se poate scăpa.

Şi totuşi, ceea ce Ada îi scrisese despre bucurie era absolut adevărat. Când stă în faţa ta, cu braţele ei lungi şi dezgolite şi cu zâmbetul ei misterios, trebuie să o îmbrăţişezi câtă vreme mai poţi.



Când Faina a ieşit din pădurea de molizi, razele soarelui au învăluit-o deodată şi i-au luminat părul blond într-un straniu argintiu auriu, aşa încât, chiar şi din partea cealaltă a curţii, Mabel şi-a amintit de zânele cu strălucire de stele şi licurici. Căţeluşul Fainei, acum deşirat şi cu labe mari, a urmat-o gâfâind prin curte.

Braţele şi picioarele fetei erau dezgolite. Purta numai rochia simplă de bumbac, cu model cu flori albastre, cusută de Mabel. Pasul ei era sigur şi întins, cum mergea prin iarba proaspătă şi pe sub plopul ce înfrunzea, iar atunci când s-a apropiat, Mabel a văzut că avea pielea bronzată. Nu mai purta pantofi sau mocasini. Era tot înaltă şi suplă şi, deocamdată, nu arăta deloc vreun semn că ar fi însărcinată.

Faina s-a oprit la marginea stratului de căpşuni şi s-a lăsat pe vine lângă câine. I-a pus o mână sub bărbie, iar cu cealaltă l-a mângâiat pe cap, printre urechi, şi câinele a zâmbit aşa cum o făcuse în acea primă zi. Când ea s-a ridicat în picioare şi a făcut un gest tăcut cu mâna, câinele s-a întins pe pământ, încă gâfâind, cu blana neagră strălucind.

Faina a mers printre rândurile de căpşuni, iar picioarele ei goale apăsau atât de puternic pământul, încât Mabel a putut vedea ţărâna frământându-se între degetele ei. Fata a luat-o pe Mabel de mâini şi a sărutat-o pe obraz. Când s-a desprins, Mabel a îmbrăţişat-o şi a ţinut-o aşa mult timp, chiar dacă simţea soarele dogorind pe spinarea Fainei.

Arăţi bine, a zis Mabel.

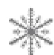
Chiar îmi e bine, a răspuns ea. Îmi e.

Jack l-a condus pe Garrett pe drumul căruţei şi apoi pe o pajişte învecinată cu râul.

— E a voastră, a zis Jack. Consideraţi-o un dar de nuntă. O să ridicăm coliba chiar aici, cu vedere la munţi.

— E un loc frumos.

Chiar în seara aceea, după ce au terminat cu semănatul de peste zi şi au luat cina, Jack a bănuit că Garrett se dusese la culcare în hambar. I-a zis lui Mabel că ieşea să ia un pic de aer şi a făcut o plimbare până la pajişte. Acolo l-a găsit pe Garrett cu o lopată şi un topor, schiţând conturul unei colibe direct în ţărână.



Munca avea un ritm şi un scop, iar Jack şi Garrett i s-au abandonat cu plăcere, chiar cu uşurare : trasul împreună de ferăstrău înainte şi-napoi, copacii căzând cu trosnet ; alunecarea cuţitoaiei pe buştenii de molid, scoarţa cojită în fâşii lungi ; tăiatul şi crestatul cu toporul ascuţit, cioplitul manual al fiecărei muchii. Dragostea şi devotamentul, speranţa şi teama devastatoare din pântecul crescând al unei femei – acestea rămâneau nespuse. La miezul nopţii, când împingeau încă un buştean la locul lui, puteau auzi măcălendrii cu piept roşu şi vrăbiuţele ciripind prin copaci, şi asta le era de ajuns.

Până când s-a terminat semănatul, ridicaseră pereţii din buşteni până la brâu şi de-acum treaba mergea mai repede, că aveau toată ziua la dispoziţie. Jack îl lăsa pe Garrett să facă treburile cele mai grele şi uneori se aşeza pe un buştean, ca să-şi odihnească spatele obosit, privindu-l pe bărbatul mai tânăr cum lucra. Mabel venea adesea cu prânzul într-un coş şi uneori stătea suficient de mult încât să discute unde ar trebui să fie o fereastră sau ce fel de verandă să construiască.

Faina nu era de văzut nicăieri. Jack bănuia că ea şi Garrett se întâlneau uneori, doar ei doi, însă fata nu venea să ia cina cu Jack şi Mabel. De data asta, Jack a fost cel care s-a îngrijorat.

— N-ar trebui să se odihnească, să mănânce mese regulate ?

— E bine, Jack, zicea Mabel.

— De ce nu e aici, să stea cu noi până la nuntă ?

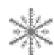
— E acolo unde trebuie să fie. Nu mai are mult timp.

— Mult timp ?

— Viaţa ei se va schimba în curând. În tot cazul, n-o să mai poată goni prin pădure ca un spiriduş. Totul o să fie diferit.

— Bănuiesc că aşa e. Dar vreau să fiu sigur că e bine, sănătoasă.

— Ştiu, iar vocea lui Mabel avea un ton indulgent, dulce-amărui, pe care Jack nu-l mai auzise vreodată.



Faina a sosit într-o zi caldă de iunie, ea şi câinele ţâşnind dintre copaci de parcă erau în toiul unei curse strânse. Garrett era călare pe un perete neterminat, în timp ce Jack folosea nişte scripeţi ca să mai pună un buştean pe poziţii. Faina a alergat spre ei desculţă, în rochia ei cu mânecă scurtă, cu braţele şi picioarele bronzate şi musculoase, cu părul lung decolorat de soare.

Ea şi Garrett şi-au zâmbit timid, iar Jack s-a simţit în plus. Garrett a sărit de pe peretele din buşteni şi a poftit-o să intre pe uşa nefinisată, în coliba fără acoperiş.

Ştiu că e greu de imaginat aşa, doar cu cei patru pereţi, dar aici o să fie bucătăria, iar fereastra o să dea înspre râu. Nu-i frumos ?

Faina a încuviinţat, dar cu privirea pierdută, de parcă toate astea erau ca un vis străin pentru ea.

Soba o să fie acolo. Iar acolo, acolo o să fie dormitorul nostru şi al copilului. Ştiu că nu-i tocmai mare, dar ce zici, nu-i aşa că merge ?

Faina a încuviinţat încet din cap.

Garrett părea neliniştit de tăcerea ei.

O să fie bine, nu ? După ce-o să punem ferestrele şi uşile, o să arate ca o casă adevărată. Nu crezi, Jack ? Ne iese, aşa-i ?

Jack a dat să spună că da, credea că o să fie o colibă micuţă şi cochetă, tocmai bună pentru o familie la început de drum, însă apoi a văzut-o pe fată zâmbindu-i lui Garrett, un zâmbet tandru şi încurajator. Jack a fost izbit de gândul că poate ea era cea mai înţeleaptă şi mai puternică dintre ei doi.

Faina a rămas pe-acolo în timp ce cei doi bărbaţi munceau. Îi arunca beţe câinelui. Alerga prin iarba înaltă şi verde din jurul colibei şi culegea clopoţei albaştri şi flori sălbatice şi galbene de ochiul-boului, dar privirea îi rămânea aţintită spre copaci. Când câinele a alergat, lătrând, după o veveriţă din pădure, Faina l-a urmat. Ajungând la marginea pajiştii, s-a uitat înapoi peste umăr şi le-a făcut uşor cu mâna bărbaţilor.

— Pleacă, a zis Garrett.

— Da. Dar o să se întoarcă.

— Ştiu. Dar uneori mă întreb...

— Ce anume ?

— Dacă ăsta e cel mai bun lucru pentru ea. Un copil. Eu. Dacă ăsta e genul de viaţă potrivit pentru ea.

— Acum e prea târziu să mai schimbi asta, a zis Jack.

Şi-a regretat ieşirea.

— Poate că nu trebuie să renunţe la nimic, a zis Garrett. Ştii… O să punem capcane împreună iarna asta, după ce se naşte copilul. O să mă duc cu ea în pădure şi o să-şi poată pune cursele acelea ale ei. Nu trebuie să se schimbe totul.

— Dar se va schimba. Totul se va schimba. Însă o să faci ce poţi ca să fie bine.

Jack s-a întors la muncă, fiindcă asta putea face un bărbat – să doboare copacii şi să marcheze

buştenii şi să ridice o casă.

— Haide, a zis. Încă un pic şi punem căpriorul. O să terminăm chestia asta înainte de ziua cea mare.

52

N— ici gând să poată fi gata coliba asta la timp pentru
nuntă.

Esther stătea cu mâinile-n şolduri, privind în sus, la buştenii de culoarea mierii.

— Numai câteva zile, mamă. Aşa-mi zice. Aproape c-am izolat-o, zice. De ce îşi preţuiesc mereu bărbaţii puterile peste măsură ?

Mabel a zâmbit, deşi nu prea-i venea.

— Au făcut multă treabă.

— Sigur că au făcut. Dar, îţi zic eu, acoperişul n-o să fie pus până duminică.

— Poate că e bine şi aşa.

Mabel şi-a imaginat-o pe Faina privind cerul printre buşteni şi, într-un fel, era liniştitor.

— Totul e-n regulă, câtă vreme nu-i vreun strop de ploaie sau vreun ţânţar… în Alaska… în iulie…, a zis Esther fără să încerce să-şi ascundă sarcasmul.

Apoi şi-a tras în sus bretelele salopetei, ca un bărbat, şi a ridicat din umeri.

— Ei, asta e. Când eşti tânăr, totul e romantic, nu ? Chiar şi o colibă fără acoperiş.

— E minunată. Am cusut deja nişte perdele pentru ferestre. Iar George mi-a zis că le faci o pătură.

— Mda. Şi o să fie gata până duminică.

Esther a râs de una singură şi a adăugat :

— S-ar putea să nu prea dorm săptămâna asta, aşa-i ? Dar cu rochia cum merge ?

— E gata, dar Faina are nişte planuri secrete. A lucrat la ceva în ultimele seri, la noi acasă. Aşteaptă până ne culcăm noi şi apoi rămâne şi lucrează ceva la masă, dar nu vrea să-mi spună ce.

— E o pasăre ciudată, nu-i aşa ?

Mabel nu se gândise niciodată în termenii ăştia la Faina, dar fata era ciudată, şi chiar şi neconvenţionala Esther putea avea îndoieli în privinţa însurătorii fiului ei cu ea. O străină fascinantă era una, dar o noră era cu totul altceva.

— E adevărat… n-am mai întâlnit pe nimeni ca Faina, a zis Mabel alegându-şi cu grijă cuvintele. Dar, pe de altă parte, nici pe cineva ca tine n-am mai întâlnit.

— Bine. Bine. Aici îţi dau dreptate. Şi ştiu că ar trebui să mulţumesc cerului că există cineva care vrea şi poate să se pună cu fiu-meu.

— Nu doar că se pune cu el. Cred că e complet cucerită de el.

— Hm…, părea Esther să se îndoiască.

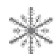
— Au foarte multe în comun. Ei doi iubesc locul ăsta şi se iubesc unul pe celălalt.

— Şi totuşi, cine e ea ? E o sălbăticiune din munţi. De cele mai multe ori, Garrett nici nu ştie unde este. Dar atunci când o să fie înhămată, cu un ţânc care urlă şi un lighean plin de vase murdare, atunci ce-o să mai facă ? O să rămână pe-aici suficient cât să fie nevastă şi mamă ?

Mabel tăcea şi simţea cum se sufocă. S-a dus după colţul colibei, prefăcându-se că cercetează celălalt perete. Esther a venit îndată lângă ea.

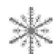
— Of, Mabel. N-am vrut să te jignesc. Ştiu că ţi-e ca o fiică, iar fiul meu cu siguranţă c-o iubeşte. Vor trebui să se descurce, de dragul nostru, nu-i aşa ?

Mabel a zâmbit şi a încuviinţat, clipind ca să-şi alunge lacrimile. Cele două femei s-au îmbrăţişat şi s-au luat de braţ, pornind înapoi spre casa lui Jack şi Mabel.



Coşmarurile reveniseră. Bebeluşi dezbrăcaţi, plângând, se topeau când îi ţinea în braţe şi picurau pe pământ chiar în timp ce ea se străduia să-şi lipească degetele, să-şi facă palmele căuş. Uneori strângea bebeluşii la piept, doar pentru a-şi da seama că tocmai căldura trupului ei le provoca moartea.

Apoi era Faina – chipul ei apărea printre copaci ca o scenă văzută printr-un geam stropit de ploaie. În vis, Mabel fugea afară, şi ploua aşa cum ploua vara pe-acasă, o ploaie caldă, năvalnică, orbitoare. O striga pe Faina pe nume, încerca să alerge prin pădure ca s-o găsească, dar ploaia îi umplea ochii şi gura şi se trezea gâfâind. În alt vis, Mabel stătea cufundată în apa râului până la brâu şi strângea mâinile ude ale Fainei, în timp ce curentul o trăgea în aval. Mabel încerca să o ţină, dar nu era niciodată suficient de puternică, iar Faina îi aluneca din strânsoare şi era luată de apa mâloasă. Fata flutura din mâini şi striga după Mabel să o ajute, te rog, te rog, ajutor, dar ea nu se putea clinti. Stătea şi se uita cum Faina, frumoasa ei fiică, se îneca la picioarele sale. În toate aceste vise, Mabel nu putea niciodată să ţipe, să se mişte sau măcar să rostească o vorbă.



A sosit ziua nunţii, iar Esther avusese dreptate – coliba nu era terminată, dar era cu atât mai drăguţă, ca o catedrală sculptată din copaci şi cer. Mabel s-a dus acolo în zori şi era fericită să fie singură. Devenise un loc sfânt, cu vuietul râului, mireasma de buşteni de molid proaspăt cojiţi, cerul albastru, pajiştea verde. Plopii erau înfloriţi, iar seminţele albe şi pufoase pluteau purtate de briză ca nişte pene.

Jack era la ei acasă, încărcând căruţa cu mese şi scaune de dus la colibă. George şi Esther veneau chiar înainte de ceremonie, aşa încât să poată aduce mâncarea pentru după aceea. Fratele cel mai mare al lui Garrett avea să-i căsătorească. Nu era preot, nici măcar nu obişnuia să meargă regulat la biserică, dar

Garrett îşi dorise ca el să ţină ceremonia şi nimeni nu avusese nimic împotrivă. Deşi era un om cu darul vorbirii, Mabel ar fi preferat un preot adevărat, dar nu a zis nimic. Fraţii, cu nevestele şi copiii, aveau să fie singurii invitaţi la nuntă. Nu mai era nimeni altcineva invitat, iar asupra acestui lucru insistase Mabel.

Împrejmuiseră cu cearşafuri albe o porţiune nefinisată a colibei, astfel încât Faina să-şi poată pune rochia şi să se pregătească acolo. Încă nu apăruse în această dimineaţă, iar rochia de nuntă o avea la ea.

Mabel îi cususe rochia din nişte mătase naturală pe care i-o dăduse Esther, rămasă de la rochia de nuntă a nurorii mai mari.

„Cred c-a avut tone de metri din materialul ăsta", zisese Esther. „Voia volane şi pliuri şi straturi. A fost o minune c-o mai puteam zări prin ele. Tot ce pot spune e că mă bucur c-au plătit părinţii ei pentru rochie."

Mătasea de culoarea fildeşului fusese comandată de la un magazin din San Francisco şi cu siguranţă costase mai mult decât şi-ar fi putut permite Mabel şi Jack, dar Esther a insistat că nimănui nu-i mai foloseau resturile acelea. Mabel nu s-a opus prea mult – materialul era minunat, delicat, cu textură bogată.

Mabel nu avea un tipar, dar asta n-a contat, fiindcă îşi putea imagina limpede rochia de nuntă a Fainei, aşa că a făcut ea schiţa, a cusut şi a brodat zile în şir. A trebuit să fie inventivă cu fâşiile şi bucăţile de mătase naturală, dar din fericire era o rochie simplă, care nu cerea mult material. Rochia era dreaptă, lungă până la glezne, cu mânecile lungi, iar corsajul potrivit pe corp, până sub coaste. Decolteul urma modest linia claviculelor. Nu era nimic în genul purtat de fetişcane în anii aceia ; şi nici în genul rochiilor cu guler înalt, riguroase, din tinereţea lui Mabel. Era ceva diferit, ceva care-i amintea lui Mabel de miresele din capelele de la ţară din Europa, de frumuseţile alpine, de fecioarele din Rusia.

Rochia în sine a fost uşor de cusut ; broderia a fost cea care a ţinut-o pe Mabel trează până târziu în fiecare noapte, aplecată asupra mesei din bucătărie şi mijindu-şi ochii de parcă abia ar mai fi văzut. În susul şi-n josul mânecilor lungi, de-a latul corsajului îngust şi presărate pe toată fusta, Mabel a brodat cu fir de mătase albă floricele ca nişte stele, lujeri fini şi cârlionţaţi şi frunze înrourate. Cusăturile albe şi pure pe mătasea de culoarea fildeşului erau subtile ; într-o anumită lumină, florile puteau fi confundate cu fulgii de nea, iar lujerii, cu vârtejuri de zăpadă.

Dar Mabel încă nu văzuse rochia pe Faina.

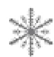
E o surpriză, a zis Faina. Stai să vezi.

Dar Mabel era cea care o cususe, deci cum ar fi putut să fie o surpriză ? Însă tot ce-a putut face a fost să-i smulgă fetei promisiunea că, dacă nu îi vine perfect, o va aduce înapoi la timp pentru modificări. De atunci n-o mai văzuse pe Faina.

Nici Garrett nu era de găsit în dimineaţa asta, iar verighetele erau la el. Şi ăsta era un secret – Esther îşi dorise ca unul dintre nepoţii ei să aducă verighetele, iar altul să ţină florile, însă Garrett a zis că el şi Faina aveau alte planuri. A rugat-o pe Mabel să le împletească o ghirlandă de flori.

„Ca să şi-o pună Faina pe cap ?", întrebase Mabel cu vocea tremurându-i. Nu, s-a gândit ea. Nu voi permite aşa ceva. Fără coroniţă de flori pe capul ei.

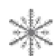
„Nu. Nu pentru Faina“, zisese Garrett. „Trebuie să fie mai mare. Cam aşa de mare“, îi zisese, arătând cu braţele un cerc de mărimea unui castron larg.



Mabel aşteptase până în ziua nunţii, ştiind că florile sălbatice se vor ofili repede în căldura verii. Şi chiar era foarte cald. Abia trecuse de ora opt dimineaţa şi deja roua se uscase pe frunze şi soarele arctic dogorea peste vârfurile munţilor.

Flori pentru vălul Fainei şi flori pentru buchetul ei, flori pentru borcănaşe şi flori pentru ghirlanda cerută de Garrett, petale şi tulpini, frunze şi flori – Mabel abia aştepta să fie istovită de toate astea, aşa cum fusese şi de broderie. Voia să se elibereze de senzaţia că soarta se rostogolea dinspre munţi precum tunetul. Voia să uite de dâmburile de zăpadă topite, de coroniţele de flori, de sărutările toride, de finalurile de basm.

Atentă să nu-şi rupă rochia nouă de bumbac, abia cusută, Mabel a luat găleata metalică şi s-a dus la marginea pajiştii : pufuliţe, pe tulpini înalte, abia deschizându-şi florile purpurii ; clopoţei, cu nectarul lor dulce ; trandafiri sălbatici, simpli, cu cinci petale roz şi tulpini spinoase ; muşcate, cu petalele subţiri, violacee, străbătute de vinişoare roşietice. Mai încolo în pădure, departe de soarele aspru, Mabel s-a aplecat şi a cules steluţe albe delicate, suspendate deasupra solului pe tulpini fine şi drepte ca firul de aţă ; flori de corn pitice, cu petalele lor albe şi cărnoase ; frunze diferite de ferigă ; şi, în ultima clipă, câteva ramuri de coacăzi sălbatici, cu frunzele lor zimţate de-un verde crud şi codiţele dese ale fructelor abia coapte, roşii şi translucide ca nestematele.



Bensonii au ajuns exact când aranja pufuliţa şi frunzele de ferigă în borcane de sticlă umplute cu apă rece din râu.

— Hei, ia uită-te la noi, a zis Esther când a sărit din căruţă.

— Doamne, Esther, cred că nu te-am mai văzut niciodată în rochie !

— Nu te obişnui. Mi-am adus şi salopeta pentru petrecere.

Cele două femei au râs şi s-au îmbrăţişat.

— Şi unde-i fericitul cuplu ? N-a fugit în lume, nu ?

— N-am nici cea mai vagă idee. Sper că totuşi Faina soseşte curând. Trebuie s-o ajut cu rochia şi părul. Cât e ceasul ?

— Acuşica-i prânzul. Ce mai zboară timpul.

Exact atunci s-au întors cu toţii înspre un sunet ciudat, un huruit ce se auzea dinspre drumul căruţei.

— Ce se-aude ? a întrebat Mabel.

— Bill trebuie să fie, a zis George, iar de după colţ s-a ivit un automobil strălucitor, săltând şi lăsând rotocoale de praf în urma sa.

Esther s-a strâmbat înspre Mabel.

— Un dar din partea familiei ei. Trebuie să fie plăcut să te scalzi în bani.

Jack a rămas neclintit, în mod vădit impresionat.

— Asta-i una dintre maşinile de care-am tot auzit ?

— Mda. Un model de Ford. O camionetă, a zis George lăudăros, iar Esther şi-a dat ochii peste cap înspre Mabel.

— Au trebuit s-o expedieze cu barja tocmai din California, apoi au transportat-o cu trenul. Doar ca să poată s-o conducă de la casa noastră până la a voastră, i-a zis Esther lui Mabel.

Cu un scrâşnet, automobilul s-a oprit în iarbă, foarte aproape de masa de picnic, iar fiul cel mai mare al Bensonilor a deschis portiera şi a rămas la volan zâmbind larg.

— Aşa mai merge să călătoreşti, hă ? a strigat el.

Şi-a atins pălăria albă de fetru în direcţia lui Mabel.

— Ai putea să dai în spate vreo câţiva metri, i-a zis Esther. Nu-i cazul să parchezi chiar în mâncare.

— Bine, mamă. Bine.

Bill, nevasta lui şi doi copii mici au ieşit din automobil, arătând de parcă tocmai ar fi aterizat de pe străzile din Manhattan. Copiii erau numai volane, papioane şi pantofi care luceau în soare. Nevasta purta o rochie la modă, din mătase mov, şi o pălărie fără bor trasă peste părul tuns scurt.

— Zici că nici nu fac parte din familia mea, nu-i aşa ? i-a şoptit Esther lui Mabel la ureche. Dar bănuiesc că nu pot să-i dau afară pentru atâta lucru.

Şi, de fapt, Mabel a fost surprinsă să descopere că erau cu toţii amabili şi fermecători. Soţia lui Bill, Lydia, s-a oferit imediat să ajute cu mâncarea şi florile şi orice altceva mai trebuia făcut, în timp ce copiii au început să alerge fericiţi pe pajişte.

Celălalt fiu al Bensonilor, Michael, a sosit apoi cu nevasta şi cele trei fiice, cea mai mică fiind încă purtată în braţe de mamă.

— Ea n-a ajuns încă ? Nu-mi vine să cred că nici unul dintre noi n-a mai întâlnit-o până acum, le-a auzit Mabel şuşotind pe cele două tinere soţii. Sunt curioasă cum o să se îmbrace. Ai aflat ceva de rochie ?

Când o ajuta pe Esther să aştearnă feţele albe pe mesele de picnic şi pe cea din bucătărie, Mabel încerca să se concentreze asupra cutelor ţesăturii şi să netezească pliurile pe care le făcea materialul pe scândurile aspre, neşlefuite.



Sunt aici.

Vocea s-a auzit ca o şoaptă de peste umărul lui Mabel, dar când ea s-a întors, nu era nimeni acolo.

Aici. În colibă. Poţi să mă ajuţi ?

Era Faina. Vocea i se auzea prin rama ferestrei fără geam. Cum de se strecurase fără ca nimeni s-o observe ? Mabel s-a scuzat şi a intrat pe uşa colibei. Cadrul din buşteni de deasupra împărţea lumina soarelui în fâşii care o orbeau.

Sunt aici.

Ţi-ai pus rochia ?

Nu. Deocamdată nu ai voie s-o vezi. Dar poţi să mă ajuţi cu părul ?

Faina stătea desculţă, purtând furoul din bumbac pe care i-l cususe Mabel. Burta îi era uşor rotunjită, numai cât să îi stea un pic mai strâns furoul, la fel şi sânii. Faina nu mai era o copilă, ci o tânără femeie înaltă şi frumoasă, şi nicicând înainte nu păruse atât de concretă, atât de plină de viaţă. Mabel a lăsat iute să cadă perdelele în urma ei. În dimineaţa aceea atârnase boneta şi voalul de mireasă într-un cui pe peretele de buşteni şi aşezase la soare peria din păr de mistreţ şi oglinda cu mâner de sidef. Faina şi-a adunat părul pe un umăr dezgolit.

Mi-l împleteşti tu ?

Ar fi perfect aşa, copilă, cu voalul pe care ţi l-am făcut.

Aşa că Mabel a periat părul lung al Fainei, atât de blond încât era aproape alb. I-a scos din plete fărâmele de licheni şi fâşiile de scoarţă de mesteacăn, nodurile de iarbă galbenă. Când părul a devenit fin ca mătasea, Mabel i l-a împletit în două cosiţe, câte una de fiecare parte, care i se aşezau frumos pe piept. În timp ce Faina se uita în altă parte, pe fereastra încă nemontată, Mabel a scos o foarfecă mică dintr-un buzunar al rochiei şi a tăiat pe furiş o şuviţă de păr dintr-o cosiţă. Apoi a strecurat foarfeca şi şuviţa de păr în buzunar, fără să zică nimic.

Uite. Uite, gata. Arăţi minunat.

Pentru cap, voal îi spuneai ?

Nu ţi-l poţi pune decât după ce te îmbraci cu rochia.

Ba pot. Te rog, ajută-mă. Nu trebuie să vezi rochia deocamdată.

Mabel a luat boneta şi voalul din cui şi le-a aşezat pe capul Fainei, prinzându-le cu agrafe. Apoi a prins florile, trandafirii sălbatici cei roz şi steluţele albe, în dantela de deasupra cosiţelor şi pe la frunte. Dar nu era o coroniţă, nu, nu era un cerc de flori care ar fi putut încolţi din pământ.

Acum o să pleci, ca să-mi pot pune rochia.

Eşti sigură ? Oricum, tot o să fie o surpriză.

Mabel a aruncat o privire prin camera improvizată, dar rochia nu era de văzut.

Te rog.

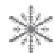
Bine. Bine, copilă. O să te aşteptăm cu toţii. Buchetul e acolo, în găletuşă.

Faina s-a întins, a apucat mâna lui Mabel şi i-a strâns-o. Atingerea îi era fermă şi caldă, iar Mabel i-a răspuns strângând-o la rândul ei şi apoi, dintr-un impuls, a dus mâna fetei la buze şi i-a sărutat-o.

Te iubesc, copilă, a şoptit.

Chipul Fainei era liniştit şi blând.

Îmi doresc să fiu mama care eşti tu pentru mine, a zis ea atât de încet, încât Mabel nu-şi putea crede urechilor. Dar chiar aceste cuvinte le-a rostit, iar Mabel le-a primit în inima ei şi le-a păstrat acolo pentru totdeauna.



Când Faina a păşit dincolo de pragul casei, pe iarba verde, mica adunare a amuţit. Până şi copiii au tăcut şi au rămas cu privirea la ea, iar Faina a plecat capul înspre toţi şi le-a zâmbit de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea.

La început, Mabel nu şi-a dat seama ce anume era schimbat la rochie. Îi venea perfect şi foşnea uşurel la atingerea pielii. Faina purta mocasini de piele ornaţi cu mărgele albe strălucitoare şi legaţi cu panglici albe pe pulpe. Voalul îi curgea pe spate şi florile îi erau presărate pe frunte. Ţinea buchetul de flori sălbatice, ferigi şi rămurele de coacăz.

Apoi, când Faina s-a apropiat, Mabel a văzut penele. Pene albe, cusute pe decolteul rochiei. Penele stăteau lipite de material, aşa încât păreau una cu mătasea, o simplă variaţie a ţesăturii. Mabel putea vedea acum şi modelul, felul în care mărimea penelor creştea către centrul pieptului. Alte pene erau cusute de-a lungul tivului, şi nici una dintre ele nu acoperea broderia cu flori de nea, ci toate erau aranjate aşa încât păreau să facă parte din model.

Mabel a auzit pe cineva trăgând aer în piept, probabil pe una dintre tinerele femei, dar apoi Faina a trecut pe lângă ea, îndreptându-se spre Jack, şi atunci i-a putut vedea şi spatele rochiei. Aici, penele absolut imaculate coborau spre mijlocul fustei şi se deschideau în evantai, tot mai mari, până ce ajungeau, de-a lungul tivului, să fie lungi cât antebraţul unei femei, toate stând lipite de material şi mişcându-se uşor odată cu mătasea. Ca şi materialul, penele străluceau uneori foarte discret, era un fel de luminozitate ce venea din interiorul firişoarelor.

Jack, purtând unicul său costum bun, a luat-o pe Faina de braţ şi împreună au pornit încet spre râu, unde borcanele cu flori sălbatice erau aşezate pe cioturile copacilor. Mirosul de molid tăiat se simţea puternic în aer. Toţi i-au urmat fără o vorbă, iar foşnetul rochiei Fainei a devenit una cu vuietul râului. S-au aşezat lângă mal, cu vârfurile înzăpezite ale munţilor în spate.

— Unde e Garrett ? a auzit Mabel pe cineva şoptind.

Lumea s-a foit uşurel pe loc, iar bebeluşul a scăpat un scâncet. Mabel simţea soarele dogoritor pe creştet şi pe umeri, iar ochii o dureau de la lumina pătrunzătoare. Când s-a uitat la Jack, el a dat din cap spre ea şi i-a făcut semn cu bărbia în spate, către drumul căruţei. S-a întors şi a privit peste umăr, iar acolo era Garrett, străbătând pajiştea călare, în galop. Şi el purta un costum frumos, iar cu o mână îşi ţinea pălăria neagră pe cap, în timp ce în cealaltă avea hăţurile. La picioarele calului gonea căţelul

Fainei, cu limba fluturându-i.

Garrett a domolit calul când s-a apropiat de colibă şi a descălecat înainte ca acesta să se oprească. L-a priponit de un plop din preajmă, şi-a şters fruntea cu dosul palmei şi s-a îndreptat spre adunare. Mabel a fost surprinsă să-l vadă venind direct la ea.

— Ai florile ? i-a şoptit.

Mabel s-a încruntat, neînţelegând.

— Coroana ?

Atunci ea şi-a amintit şi a arătat spre masa unde era aşezat cercul de pufuliţe, trandafiri şi ferigi.

— Mulţumesc, i-a zis Garrett şi a sărutat-o pe obraz.

Curioasă, l-a privit pe Garrett cum ridică cu grijă coroana şi se plesneşte cu palma peste picior. Câinele Fainei a venit în fugă la el. Garrett a ridicat o mână, iar câinele a şezut. Garrett a petrecut coroana peste capul animalului, iar apoi ceva care părea a fi un săculeţ legat cu o bucată de panglică. A ridicat iarăşi mâna, iar câinele a rămas aşezat, în timp ce Garrett s-a dus către nuntaşi.

— Nu-i deloc o intrare rea, i-a şoptit Bill fratelui mai tânăr când Garrett i s-a alăturat.



Când a început ceremonia, Mabel se ţinea de braţul lui Jack, dar era de parcă ar fi plutit şi s-ar fi rotit. Soarele încins îi înceţoşa vederea. Avea să leşine, dacă nu cumva o şi făcuse deja. Cuvintele pluteau şi alunecau, iar ea n-ar fi putut spune dacă erau rostite tare sau doar în mintea ei…

…Speranţa e un lucruşor cu pene… pe suflet poposeşte…[1] *să-i fii alături şi să-l cinsteşti… O iei ?… repede… repede… la ciotul de lemn…*[2] *nu-mi pune trandafiri la cap…*[3] *Îl iei ? Până când moartea vă va despărţi… până când moartea…*

Da…

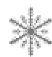
Da…

Da…

Da…

S-a auzit un fluierat ca de piţigoi, iar câinele Fainei a trecut ţanţoş şi ochii lui Mabel s-au limpezit iarăşi. Se ţinea de braţul lui Jack. Faina îl striga pe husky, iar Garrett zâmbea mândru. Câinele, cu coroniţa de flori sălbatice la gât, s-a aşezat supus la picioarele miresei, iar Garrett a îngenuncheat lângă el şi i-a dezlegat panglica. A deschis săculeţul şi din acesta i-au alunecat în palmă două inele de aur. Mabel a auzit un copil bătând din palme şi pe Esther râzând.

Apoi toate sunetele s-au pierdut în vuietul râului, iar Mabel a simţit cum îi fuge pământul de sub picioare. I-a văzut pe Garrett şi pe Faina faţă în faţă. A văzut licăritul inelelor de aur în soare, iar apoi ei se sărutau şi deodată toată lumea le făcea urări.



— Mabel, ţi-e bine ? Mabel ?

Jack o ţinea din spate, strângând-o zdravăn cu braţele pe sub coate.

— Uite, hai să ne aşezăm la masă. Căldura asta. Te stoarce, pur şi simplu.

Cineva i-a adus un pahar cu apă şi una dintre femeile tinere îi flutura un evantai prin faţă. În sfârşit, putea să respire şi să gândească.

— Faina ? Unde e Faina ?

— E acolo, i-a zis Jack arătând către unul dintre plopii mari unde fata stătea, albă şi sclipitoare, alături de Garrett.

— Dar… ninge ? a întrebat şi a auzit pe cineva râzând lângă ea.

— Doamne, nu, draga mea.

Era Esther.

— E doar puful plopilor. Dar chiar că arată ca zăpada, nu-i aşa ?

Aerul era plin de puf alb. Unele seminţe pluteau sus, peste copaci, iar altele se lăsau leneşe la pământ. Faina s-a uitat la Mabel prin această ninsoare şi a ridicat o mână, o mică fluturare, ca atunci când era copilă.

— Sunt căsătoriţi ? a şoptit Mabel.

— Da, sunt, a zis Jack.

53

Noaptea era răcoroasă, de-un albastru deschis, iar Faina stătea goală, întinsă pe pătura de nuntă. Stătea pe o parte, cu picioarele ei lungi îndoite, cu un braţ sub cap şi celălalt curbat pe sub uşoara rotunjime a burţii. Garrett şi-a dat jos jacheta de la costum. Cămaşa albă, cu nasturii încheiaţi, îi era transpirată toată, iar picioarele îl dureau de la pantofii de gală pe care îi purtase toată ziua. S-a dezbrăcat şi şi-a lăsat hainele direct pe podeaua de scânduri. Când a mers înspre pat, şi-a trecut uşurel mâna pe deasupra rochiei de mireasă, care era aruncată pe un scaun de parcă o uriaşă pasăre sălbatică se lepădase de piele şi şi-o abandonase acolo. După ceremonie, când toţi mâncau somon la grătar, salată de cartofi şi un tort alb extravagant, cu glazură albă şi petale de trandafir confiate, când vocile creşteau şi scădeau şi soarele se reflecta jucăuş în paharele cu vin de soc făcut în casă, Garrett îşi tot lăsase mâinile să atingă scobitura spinării Fainei, unde penele stăteau lipite de mătase, ştiind că acestea erau ale lebedei.

Nu ţi-e frig ? a şoptit Garrett în timp ce se întindea lângă ea. Faina a scuturat din cap şi şi-a petrecut braţul pe după gâtul lui ca să-l sărute. Deasupra, nişte molii zburau printre grinzile din buşteni ale

acoperişului, iar câteva stele rătăcite străluceau chiar şi în amurg. Ar fi putut să plouă, gândacii ar fi putut să fie cumpliţi, o prevenise el, dar ea stăruise să doarmă în coliba lor neterminată.

E casa noastră, zisese ea. Aşa că el a adus patul lor de nuntă în colibă, împreună cu pătura pe care le-o cususe mama lui şi cu pernele umplute cu puf şi cearşafurile fine primite ca dar de nuntă.

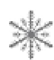
Faina l-a atins cu buricele degetelor pe braţul gol şi a râs.

Dar ţie ţi-e frig. Ai pielea de găină.

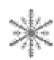
Garrett a ridicat din umeri.

Nu-i nimic. N-o să îngheţ.

Când au făcut dragoste sub cerul de vară, el a încercat să nu se gândească la copilul din pântecul ei sau la icnetele şi oftaturile lor nestăpânite ce răsunau în tot ţinutul. Voia să se gândească numai la ea.



În următoarele săptămâni, când Jack şi Garrett lucrau sub soarele nesfârşit ca să pună acoperişul pe colibă, iar apoi să adauge uşa şi ferestrele, soba şi dulapurile, Faina dispărea printre copaci, cu câinele tropăind pe lângă ea. Lipsea cu orele, uneori întreaga zi, iar Garrett nu ştia ce să înţeleagă. Refuza politicos invitaţiile lui Jack şi Mabel de-a merge la ei la cină, nevrând ca ei să ştie cât de rar i se alătura Faina la masă. Îşi pregătea mâncarea singur în colibă, adesea doar o conservă de fasole încălzită pe sobă. Într-o noapte, Garrett a rămas treaz, tot aşteptând-o să se întoarcă, până când s-a făcut aproape dimineaţă. Coliba, de-acum fără vedere liberă la cerul nopţii, era întunecată şi sufocantă, dar s-a abţinut să iasă afară şi să bântuie ca un animal care nu-şi găseşte liniştea. Avea să vină ea acasă.



Unde te duci ?

Când ?

În fiecare zi. Şi noaptea. Credeam că vrei să fii cu mine, aici, în casa noastră.

Vreau.

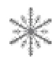
Şi-atunci ?

Dar ea n-a făcut decât să clipească din genele albe şi să mângâie câinele. Garrett şi-a amintit de acea zi, lângă lacul îngheţat, când voia să blesteme şi să lovească pământul cu picioarele şi să riposteze, dar tot ce putea face era s-o urmeze în tăcere.

Ne iubim, nu-i aşa ?

Nu voia să sune ca şi cum s-ar fi văitat.

Ea s-a apropiat, i-a cuprins faţa cu palmele şi l-a sărutat apăsat. În noaptea aceea n-a mai plecat.



Când a venit vremea recoltei, Garrett nu mai putea ţine socoteala unde se află Faina. El îşi petrecea zilele lungi pe câmp. După săptămâni de ploaie, se înseninase în sfârşit, iar Jack şi Garrett au lucrat câteva nopţi una după alta, cosind. La micul dejun, stătea amorţit la masa lui Jack, mâncând clătite, şuncă şi ouă prăjite şi se întreba dacă Faina dormise vreodată singură în colibă, aşa cum făcuse el.

Era sfârşitul lui septembrie şi era frig. Într-o seară, mergând pe drumul căruţei, a simţit miros de lemn ars. Când s-a apropiat, a văzut fumul înălţându-se pe coş şi apoi pe Faina stând în prag, cu mâinile pe burta rotundă. Garrett nu mai văzuse niciodată o privelişte atât de primitoare.

Eşti acasă, a zis el.

Şi tu.

Înăuntru, şiruri de coşuri mari, din scoarţă de mesteacăn înţesau podeaua, toate umplute cu vârf.

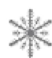
Ce-i cu astea ?

Şi eu am muncit, a zis ea zâmbind uşor.

L-a condus printre rândurile de coşuri, oprindu-se ca să îi ducă o frunză la nas, un fruct de pădure la buze. Pe unele le cunoştea şi el – rădăcină de lemn-dulce, coacăze, muguri moi de molid. Pe câteva le văzuse şi înainte, dar nu le ştia numele ; pe altele, cum ar fi ciupercile sau lichenii, s-ar fi temut să le mănânce dacă ar fi dat peste ele în pădure. Însă avea încredere în ea, aşa că a dus coşurile sus, în depozitul înalt din buşteni pe care îl construise.

Ea tot mai pleca prin pădure, cu rucsacul de pânză sau cu coşurile de mesteacăn. Purta o fustă lungă de lână şi o bluză dreaptă, pe care i le cususe Mabel, şi se ţinea de şale ca să micşoreze greutatea burţii rotunde. Aducea acasă lipan şi somon, cocoşi şi iepuri, pe care îi curăţa, îi spăla şi îi usca în fâşii pe nişte pari de pe malul râului Wolverine, unde vântul ţinea muştele departe. Uneori făcea dedesubt câte-un foc mocnit, din lemn verde de anin, ca să afume uşor carnea.

În fiecare seară, când geamurile se întunecau tot mai mult odată cu apropierea iernii, ea era acasă. Îi servea lui Garrett supe cu un miros straniu şi castroane cu un terci fără nume. I-a trebuit ceva timp ca să se obişnuiască cu bucatele făcute de ea. Ciuperci sălbatice prăjite şi somon afumat la micul dejun. La cină, supă de cocoş-de-munte cu muguri de molid şi panglici vegetale verzi pe Garrett nu le putea identifica. Untură de urs şi fructe de vuietoare ca desert. Maică-sa observase că a slăbit şi mirosea a carne afumată şi-a plante sălbatice. Se interesa dacă Faina îi dădea să mănânce, dar el se plesnea peste burtă şi zicea că mesele făcute de ea sunt grozave. Apoi şterpelea câţiva biscuiţi cu unt sau prăjiturele făcute de maică-sa, iar când ea îl îndemna să ia câteva borcane cu gem, n-o refuza.



Faina ? Faina ? Unde eşti ?

Garrett ţinea lampa ridicată în noaptea de iarnă. Se trezise şi, speriat, îşi dăduse seama că Faina nu era în pat lângă el. Ningea năvalnic, era prima ninsoare din an, dar arăta de parcă avea să se aşeze. Stătea tremurând, cu ghetele în picioarele goale, cu haina de lână pe el.

Faina ?

Aici, Garrett.

Şi a zărit-o, acolo, pe malul râului.

Ce faci aici ? E miezul nopţii.

Ninge.

Ştiu. O să răceşti. Hai înăuntru.

A îndreptat lampa spre ea şi a văzut că nu era îmbrăcată decât cu furoul de bumbac, ce se umfla în jurul ei în vânt şi ninsoare.

Da. Da. Vin, de dragul tău.

În colibă, Garrett a aşezat lampa pe masă şi a mai pus un buştean pe foc. Faina a rămas afară, chiar lângă prag, cu capul aruncat pe spate. Garrett a apucat-o de mână şi a tras-o înăuntru, închizând uşa în urma lor. Ea i-a zâmbit, cu faţa umedă de nea, iar el i-a şters cu palma umezeala de pe obraji.

Uite, a zis ea, luându-i palma şi punând-o pe burta rotundă. Uite. Simţi ?

I-a apăsat mâna mai puternic şi atunci ceva a împins şi dinăuntru.

Este ?...

Ea a zâmbit iarăşi şi a încuviinţat. El a rămas cu mâna acolo, iar burta Fainei s-a umflat în treacăt, ca şi când copilul nenăscut ar fi făcut o tumbă.



Garrett nu era pregătit pentru urlet. Glasul Fainei fusese mereu limpede şi liniştit, ca iazul unui gheţar, dar acum parcă-i era smuls din gâtlej într-un mârâit animalic, chinuit. Garrett s-a tot dus la uşa închisă cu perdele, dar Jack l-a oprit, punându-i o mână pe umăr.

— Nu-i locul tău acolo.

— Dar e în regulă ? Ce se întâmplă acolo ?

Jack părea obosit şi bătrân, mai bătrân decât arătase vreodată, dar eram calm.

— Niciodată nu-i uşor.

— Vreau s-o văd.

Chiar atunci, Esther a dat perdeaua deoparte, iar Garrett a rămas cu privirea aţintită la sângele care acoperea mâinile şi braţele mamei lui până la coate, de parcă ar fi măcelărit un elan.

— Ne mai trebuie cârpe.

— Dar ea e bine ? Copilul e bine ?

— Cârpe, am cerut mai multe cârpe, a zis ea şi s-a întors în camera unde Faina era întinsă pe pat.

Înainte ca perdeaua să cadă la loc, Garrett i-a zărit în treacăt picioarele, picioarele dezgolite ridicate în aer, şi sângele, sânge peste tot.

— Doamne. Aşa e normal ?

Garrett s-a gândit că o să i se facă rău. Jack a trecut în goană pe lângă el, cu o grămadă de cârpe în braţe. Mirosul cald şi umed al sângelui şi al sudorii şi a încă ceva, ceva ca o mlaştină sărată, l-a doborât pe Garrett, făcându-l să se repeadă împleticindu-se spre uşă.

Afară era întuneric şi frig. Câte ore trecuseră de când fugise după ajutor ? A sorbit cu nesaţ aerul proaspăt şi a mers către râu. Apoi a auzit-o pe Faina ţipând iarăşi. Oare el chiar nu putea face nimic în timp ce ea suferea ? S-a dus din nou înăuntru şi l-a întrebat pe Jack dacă nu putea să mai aducă nişte prosoape, să mai încălzească nişte apă.

La un moment dat, noaptea, Garrett a aţipit într-un scaun, iar când s-a trezit din cauză că nu se mai auzea ţipătul, a sărit în picioare. S-a dus la perdea şi a ascultat. Faina gemea uşurel şi se mai auzea şi vocea lui Mabel, gângurind şi liniştind-o, ca o mamă.

— A apărut ? S-a născut copilul ? a şoptit tare, prin ţesătură.

Maică-sa a ieşit şi i-a pus palmele pe umeri.

— Nu încă, Garrett. Nu încă, iar tonul ei, blând şi bun, era atât de nepotrivit cu firea ei, încât l-a înspăimântat şi mai tare.

— Doamne, mamă. Faina e bine ? Toate astea-s aşa cum ar trebui ?

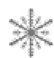
— E greu. Mai greu decât mi-a fost mie cu voi. Dar ea e puternică şi încă se mai luptă.

— Pot să o văd ?

— Nu acum. O lăsăm să se odihnească un pic, după care trebuie să împingă iarăşi. Din toate lucrurile pe care-ar putea să le ceară, ea vrea zăpadă. Ai putea să-i aduci un pumn. Rău nu poate să-i facă.

El a umplut o ulcică cu zăpadă proaspătă şi i-a dat-o maică-sii.

— Spune-i că o iubesc. Da ?



Abia ore mai târziu, când soarele era un cerc palid pe cer, s-au înteţit iarăşi vocile.

Aşa. Haide, dragă. Împinge cu toată puterea. Haide. Haide.

Iar şi iar ţipătul acela sălbatic.

Se vede creştetul capului. Haide, acum. Nu ne lăsa baltă, fată dragă. Haide. Haide.

Iar apoi s-a auzit un ţipăt ca mugetul unui viţeluş, iar Garrett nu pricepea ce aude. S-a uitat la Jack, care stătea lângă el, aproape de perdea.

— E copilul tău, Garrett. S-a ivit.

Jack l-a poftit să treacă de perdea.

— Vedeţi că vine, doamnelor. Vine să-şi vadă copilaşul.

— Staţi aşa, măcar o blestemată de clipă. Staţi aşa, să ne spălăm.

— E bine ? Faina, eşti bine ? Mă auzi ?

Da, Garrett, şi era vocea pe care el o iubea, cea care-i era ca o şoaptă dulce în ureche. Suntem bine.

Apoi s-a auzit din nou ţipătul copilului, sfâşietor şi mititel.

Haide, micuţule, a zis Esther. E vremea să-l cunoşti pe tati.

Mabel stătea în picioare lângă pat, cu lacrimile curgându-i în şiroaie pe obraji. Esther clătea nişte cârpe într-un lighean de pe noptieră. Faina era aşezată în pat, proptită între perne. Faţa îi strălucea de sudoare, iar părul îi era ciufulit. S-a uitat la Garrett şi apoi în braţele ei, unde avea o păturică împachetată.

Haide. Nu te teme, a zis Esther. Mergi să-ţi vezi fiul.

Fiul ?

Exact. De parcă n-aţi fi fost destui pe-aici.

Când a ajuns lângă pat, a cuprins cu braţul umerii Fainei şi s-a uitat în păturica de unde îl privea o faţă micuţă, zbârcită şi roşie. Nou-născutul a clipit din ochii săi înceţoşaţi şi şi-a încreţit fruntea. Garrett s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de obrazul copilaşului, iar pielea acestuia era atât de fină, încât abia dacă o simţea. Apoi s-a întors spre Faina şi a sărutat-o pe fruntea umedă.

54

Zilele curgeau acum cu o repeziciune cu totul neobişnuită pentru Mabel, de parcă abia şi-ar fi revenit dintr-o boală lungă şi, poticnindu-se, ar fi ieşit afară pentru a descoperi că vara se preschimbase în iarnă cât dormise. Era ca atunci când o urmase pe Faina în munţi, când lumea părea abia ieşită din ou şi totul scânteia şi lumina cu inexplicabila minune a cristalelor de gheaţă, o eternitate de naşteri şi morţi.

Şi toate acestea – lumea întreagă – erau ţinute în pumnişorii strânşi ai copilaşului abia născut. În gura care plângea şi în sânii umflaţi de lapte ai Fainei şi în cuvintele pe care Mabel ştia că Garrett nu le putea rosti fiindcă era cuprins de evlavie. Dar era şi mai mult decât toate astea. Era chiar şi felul în care lumina soarelui se reflecta pe zăpada de februarie, aşa încât Mabel trebuia să-şi mijească ochii de atâta strălucire.

În fiecare dimineaţă mergea pe poteca acoperită de nea până la coliba lui Garrett şi-a Fainei. Garrett o poftise să rămână la ei peste noapte, dar ea ştia că cei trei aveau nevoie să petreacă ceva vreme singuri. Le aducea într-un coş câteva ouă fierte, pâine sau felii de şuncă rămase de la micul dejun luat cu Jack, împreună cu un săculeţ cu scutece, cârpe şi haine pe care le spălase acasă şi le uscase lângă sobă.

Cum ţi-e astăzi, copilă ? o întreba pe Faina, iar ea zâmbea şi privea la copilul din braţe.

Sunt bine. Şi el la fel. Uite cum te priveşte când vorbeşti. Ştie că eşti aici.

Copilul părea într-adevăr să înflorească. Primele zile de alăptat fuseseră o încercare, dar Esther dăduse o mână de ajutor, îndrumase gura copilului spre sfârcurile Fainei, iar ei îi arătase cum să-i îndese sânul bine în guriţă. Nu-i da prilejul să-ţi molfăie sfârcul, că o să-ţi pară rău, o sfătuise Esther când bebeluşul urla şi-şi tot sucea faţa în toate părţile. De el depinde, a zis. Trebuie să se descurce.

Şi s-a descurcat. Acum, după două săptămâni, sugea zgomotos în timp ce Faina stătea acoperită cu o pătură din blănuri de bizam cusută chiar de ea. Gângurea la el în timp ce mânca şi închidea ochii mulţumită când el picotea, iar Mabel şi-a scos blocul de desen şi creioanele şi făcea mici schiţe.

Când copilul s-a trezit, Mabel i-a schimbat scutecele, iar el dădea întruna din picioruşe şi ţipa în semn de protest.

Nu cred că se va obişnui cu asta, nu-i aşa ? a zis Mabel când îi prindea scutecul nou.

Dar Faina nu asculta. Se apropiase de fereastră şi privea afară, la zăpada luminoasă.

Poţi să te duci un pic pe-afară. Stau eu aici cu el.

Faina nu a zis nimic cât şi-a pus haina albastră de lână şi ghetele înalte până la genunchi, dar când a deschis uşa, a privit înapoi, spre Mabel şi spre fiul ei. N-a zâmbit, iar Mabel nu i-a putut desluşi expresia. Se simţea vinovată fiindcă îşi dorea un pic de timp fără copil ? Se temea să-l părăsească, fie şi numai pentru o clipă ?

Fie din cauza rafalei de aer rece, fie din cauză că deodată mama lipsea, copilul s-a zvârcolit în braţele lui Mabel, aşa că ea s-a ridicat, sprijinindu-l de umăr, legănându-l uşor în timp ce se plimba dintr-un capăt al colibei în celălalt. Garrett se dusese să îl ajute pe Jack să aibă grijă de animalele din hambarul lor. Apoi avea să mai aducă nişte lemne de foc. Fusese o iarnă rece, rece şi liniştită şi cu multă zăpadă, iar stivele de lemne deja se micşorau.

Mabel s-a dus la fereastră, bătând în continuare uşurel nou-născutul pe spate şi legănându-l. Copilul s-a liniştit şi se uita cu ochi mari peste umărul ei. Mabel şi-a întors faţa către el, către mireasma şi căldura lui, şi era copleşită de tot acest miracol care o înconjura. S-a apucat să-i îngâne un cântecel la ureche, când a zărit cu coada ochiului haina albastră pe zăpada albă.

Faina străbătea pajiştea, mergând spre copaci, dar se lupta cu zăpada şi se oprea adesea să se odihnească. I-a luat ceva vreme ca să ajungă la marginea pădurii şi, în tot acest timp, Mabel a privit-o, nedumerită de ceea ce vedea. Era prea devreme. N-ar fi trebuit să o lase să iasă. Naşterea şi travaliul îi săpaseră urme grele în trup, avea nevoie de mai multă odihnă. S-a gândit să se ducă la uşă şi să-i strige să se întoarcă, dar acum Faina nu mai mergea. Nu mai gonea printre molizi, cum făcuse de atâtea ori înainte. Pur şi simplu stătea în picioare, o siluetă singură şi dezolantă în zăpadă, cu sălbăticia întinzându-i-se dinainte, cu braţele pe lângă corp, cu părul lung şi blond strălucind în soarele de iarnă. Iar apoi s-a întors către colibă, către fiul şi casa ei, urmându-şi propriile urme adânci prin zăpadă.



I-ai pus deja un nume ?

Faina nu a răspuns. Legăna bebeluşul într-un leagăn de lemn, lângă sobă.

Se însera, iar Mabel ştia că ar trebui, cât de curând, să pornească spre casă.

Trebuie să-i pui un nume, copilă. Nu poate să fie ca un câine. Nu poate să-ţi răspundă când fluieri ca o pasăre. Trebuie să putem, cu toţii, să-i zicem într-un fel.

Dar Faina tot nu a răspuns, stătea şi legăna copilul care adormise.

Se întunecase când a plecat Mabel. Garrett s-a oferit să o conducă sau să îi dea o lampă, dar ea a refuzat. Era o noapte fără lună, cu temperatura mult sub zero grade, dar avea să se descurce. După ce strălucirea ferestrelor colibei s-a preschimbat într-o pâlpâire firavă printre copaci şi apoi în întuneric, ochii i s-au obişnuit şi numai lumina stelelor pe zăpada albă şi curată i-a fost de-ajuns pentru a-i lumina calea. Frigul îi ardea obrajii şi plămânii, dar îi era cald cu căciula de vulpe şi cu haina de lână. O bufniţă a zburat în picaj printre crengile de molid, o umbră lentă, dar ea nu s-a speriat. Se simţea bătrână şi puternică, precum munţii şi râul. Avea să găsească ea drumul spre casă.



Mabel s-a trezit cu inima bătându-i nebuneşte, s-a ridicat iute în capul oaselor şi a aşteptat să înţeleagă ce o speriase.

— Mabel ? Te-ai trezit ? Sunt eu, Garrett.

O şoaptă răguşită din uşa dormitorului.

Mabel s-a dat jos din pat, sărind cu greutate peste Jack, şi şi-a tras un pulover peste cămaşa de noapte, în timp ce mergea spre camera principală a colibei. S-ar fi speriat de oricine ar fi trezit-o din pat în toiul nopţii, dar prezenţa lui Garrett era suficientă ca să-i facă biata inimă bătrână şi agitată să se cufunde în adâncurile stomacului.

— Îmi pare rău că te-am trezit…

Mabel a ridicat o mână spre Garrett. Se simţea slăbită şi ameţită.

— Stai să mă aşez.

Garrett a tras un scaun de sub masă şi i-a pus o mână pe umăr, ca s-o liniştească.

— Aşa. Stai să-mi trag sufletul.

S-a aşezat fără să spună nimic şi era tentată să mai stea aşa o vreme, ţinând adevărul la distanţă. Dar în cele din urmă a tras adânc aer în piept şi a zis :

— Da ? Faina ?

— Nu-i bine, a zis Garrett, dar tocmai atunci a ieşit şi Jack din dormitor.

— Ce-i ? Ce s-a întâmplat ?

— Şşşş. Ne zice. Spune, Garrett.

— Toată ziua a fost neliniştită, n-a fost în apele ei. A ieşit întruna afară, aşa frig cum e, şi degeaba am

încercat s-o opresc. N-am putut. Ar fi trebuit…

— Şi acum ? a întrebat Mabel, încercând să-l ajute pe tânăr să nu se abată.

— E mai rău. Zice că o doare, iar când o întreb unde, zice că peste tot, şi-i ard obrajii. Nu vrea să se dea jos din pat şi nu mănâncă deloc. Dar a alăptat copilul şi au adormit amândoi, aşa că m-am gândit să aştept până dimineaţă şi să văd cum îi mai e. Dar apoi, chiar adineaori, m-am răsucit în pat şi i-am atins braţul cu al meu – ardea.

— Ar fi trebuit să nască la spital. Ar fi trebuit să o ducem în Anchorage, a zis Jack.

— N-a vrut să meargă, i-a reamintit Mabel.

S-a dus în dormitor şi s-a îmbrăcat la lumina lumânării. Când s-a întors, Garrett stătea pe un scaun din bucătărie, cu capul în mâini. Ceasul arăta că tocmai trecuse de miezul nopţii.

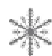
— Copilul unde e ?

— L-am lăsat acasă, dormind în pătuţ. N-am ştiut ce să fac. Părea prea frig ca să-l aduc.

— Ai făcut bine.

— Dimineaţă o ducem direct la Anchorage, a zis Jack în timp ce-şi lega şireturile la ghete.

— Dacă merge trenul. Dacă liniile sunt curate, a zis Mabel, dar apoi a văzut chipul înspăimântat al lui Garrett. O să facem tot ce putem. Dacă n-o putem duce mâine la Anchorage, măcar putem să trimitem o telegramă la spital şi să primim vreun sfat de la un doctor. O să fie bine, Garrett. Acum hai să mergem să avem grijă de ea şi de copilaşul vostru.



Pe drum, Mabel a încercat să se pregătească pentru ce avea să găsească, fiind cuprinsă de acelaşi soi de determinare calmă ce pusese stăpânire pe ea şi atunci când Jack se rănise la spate. Când au ajuns, copilul încă dormea în pătuţ, iar Faina era în pat. Garrett avea dreptate să fie îngrijorat. Era ghemuită pe-o parte, se ţinea cu braţele de mijloc şi gemea uşor, iar apoi s-a întors pe spate şi Mabel i-a putut vedea faţa. Picături de sudoare îi curgeau pe la tâmple şi îi umezeau părul, iar pielea îi era roşie şi pătată. Mabel s-a apropiat de pat şi i-a pus o mână pe frunte. Era fierbinte. A închis ochii, ţinând încă mâna pe fruntea Fainei. A simţit nişte degete fierbinţi în jurul încheieturii şi a auzit o şoaptă uscată :

Mabel ? Eşti aici ?

A deschis ochii şi a văzut-o pe Faina ţinând-o strâns. La început a crezut că şiroaie de sudoare îi curgeau pe obraji, dar apoi a văzut că erau lacrimi. Faina plângea.

Ce mi se întâmplă ?

Şşş. Nu te teme, copilă. O să te ajutăm să te faci bine.

Ce boală e asta ?

O infecţie a sângelui. Asta îţi dă febră. Dar există un medicament pentru ea şi, dacă-l iei, o să te faci bine.

Nu mă duc la spital. Nu-mi las copilul.

Mabel a fost uşurată să-i vadă acea înălţare îndrăzneaţă a bărbiei, fulgerarea din ochii albaştri.

Hai să nu ne agităm acum din cauza asta. Uite, ţi-am adus apă. Trebuie să o bei. O să te răcorească şi o să te ajute să ai lapte pentru copil.

Mabel a ţinut paharul la buzele crăpate ale Fainei, iar ea a băut şi-a tot băut până l-a golit. Apoi Mabel i-a tamponat fruntea cu o cârpă, ştergându-i sudoarea. Când Garrett s-a ivit în uşa dormitorului, i-a cerut un lighean plin cu zăpadă. A înmuiat cârpa udă în zăpada rece şi a înfăşurat în ea un bulgăre de nea. Când i-a apăsat-o Fainei pe piele, ea a gemut şi apoi a oftat de uşurare. Iar şi iar, până când obrajii au început să i se răcorească şi să-şi mai piardă roşeaţa. Cu mâinile goale, Mabel a luat nişte zăpadă şi a trecut-o peste fruntea Fainei, iar apoi i-a dus alt bulgăre la buze. Faina a deschis gura, iar Mabel a rupt o bucăţică şi i-a dat-o să o mănânce. S-a topit de cum i-a atins limba.

Aşa. Aşa. E mai bine ?

Faina a încuviinţat, a luat mâna rece şi umedă a lui Mabel şi şi-a lipit-o de obraz.

Mulţumesc.

Faina a închis ochii şi şi-a odihnit capul pe braţul lui Mabel. Abia după ce a fost sigură c-a adormit, Mabel şi-a retras mâna de sub obrazul ei. I-a netezit părul, dându-i-l uşurel la o parte de pe gâtul transpirat, şi i-a ridicat cearşaful peste umeri.

Era trei dimineaţa când l-a auzit pe Jack punând nişte lemne în sobă. Cei doi bărbaţi dormiseră cu rândul pe scaune sau îşi făcuseră de lucru prin casă. Copilul s-a trezit şi voia să mănânce, iar Mabel i l-a dus Fainei.

Îi e foame micuţului, draga mea.

Faina s-a întors pe o parte, dar nu părea să se fi trezit de tot, nici măcar când şi-a dezvelit sânul din cămaşa de noapte şi a strâns copilul lângă ea. Pielea îi era din nou fierbinte şi pătată, iar ea îşi strângea genunchii de durere în timp ce bebeluşul sugea.

Abia când copilul a fost pus înapoi în leagăn, hrănit, schimbat şi adormit, Faina s-a trezit şi a început să o roage pe Mabel.

Te rog, a şoptit. Du-mă afară.

Nu, copilă. Trebuie să stai în pat şi să te odihneşti.

Dar chiar când spunea asta, Mabel nu era deloc convinsă. Poate că speranţa era acolo, în noaptea de iarnă. Dar ce-ar fi zis Garrett şi Jack ?

Mi-e atât de cald, simt că nici nu pot să respir. Te rog !



— Vrea să iasă pe-afară.

— Ce ? Acum ? În toiul nopţii ? a întrebat Jack.

— Îi e foarte cald, iar aici e înăbuşitor. Cred că se simte de parcă s-ar sufoca. Vrea doar să respire un pic de aer rece.

— Putem să crăpăm uşa, a sugerat Garrett.

— Vrea să fie afară, sub cerul nopţii, a zis Mabel, iar Garrett a încuviinţat, înţelegând.

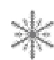
— Bine, a zis el în cele din urmă. O scoatem afară.

— Aţi înnebunit amândoi ? s-a împotrivit Jack. Sunt minus douăzeci de grade afară. O să îngheţe de moarte.

— Nu, n-o să îngheţe, a zis Garrett.

Apoi s-a întors către Mabel.

— O ajuţi tu să se îmbrace ?



Mabel a ajutat-o pe Faina să se aşeze pe marginea patului. A legat şireturile de la mocasinii fetei şi i-a tras haina albastră de lână peste cămaşa de noapte. Apoi a luat fularul şi mănuşile cu un deget pe care i le dăduse Garrett, iar când i-a înfăşurat Fainei fularul la gât a recunoscut stropul de rouă lucrat de sora ei.

Am vrut mereu să te rog….

Dar s-a oprit şi i-a pus mănuşile în mâini Fainei.

Trebuie să-mi promiţi, copilă, că n-o să te duci să rătăceşti aiurea prin noapte. O să scoatem un scaun afară şi-o să poţi sta aşa câteva minute.

Doare prea tare.

Statul ?

Fata a încuviinţat.

Mabel a ajutat-o să se întindă uşor înapoi în pat. Când i-a spus lui Garrett de durere, el a zis că ştie ce să facă. S-a întors în scurt timp lângă pat şi, împreună cu Mabel, a ajutat-o pe Faina să se ridice în picioare. Garrett i-a pus pe cap căciula de jder şi i-a legat şnururile sub bărbie.

Hai să vezi ce pat ţi-am făcut sub stele.

Faina i-a zâmbit soţului ei când o ajuta să iasă pe uşă. Nu departe de colibă, Garrett aşezase câţiva buşteni unul lângă altul, iar deasupra acestora întinsese blănuri de karibu şi de castor una peste alta, până au format o saltea groasă.

Noaptea era senină şi rece, poate cea mai rece din câte trăise Mabel vreodată. Zăpada îi scrâşnea sub ghete, aerul era tăios. Era genul acela de ger cumplit care trece şi prin cea mai groasă lână şi sugrumă plămânii, iar Mabel a ezitat. Poate că era o greşeală, dar apoi a auzit răsuflările lungi şi uşurate ale Fainei şi şi-a imaginat aerul rece pe fruntea ei dogoritoare. Ţinând-o fiecare de câte un braţ, Mabel şi Garrett au condus-o pe drumul scurt către patul improvizat, unde Garrett a ajutat-o să se întindă. Ea a oftat prelung când a învelit-o cu o pătură din blană de castor. Mabel adusese din patul lor şi pătura de nuntă şi

a aşternut-o deasupra şi pe aceasta.

Uită-te la stele, a şoptit Garrett. Le vezi ?

Da. Sunt frumoase.

El a rămas cu ea, stând alături pe un scaun de bucătărie, în timp ce Mabel s-a dus în colibă. Un pic mai târziu, când copilul s-a trezit şi voia în braţe, Mabel l-a întrebat dacă nu vrea să intre o vreme, şi să stea ea cu Faina.

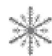
Vrei să stau ? a întrebat-o el pe Faina. Sau poate c-ar trebui să intri şi tu acum ?

Nu, a zis ea cu blândeţe. Mergi înăuntru. Ţine-l tu în braţe pe fiul nostru.

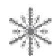
Mabel s-a aplecat asupra Fainei, i-a aranjat pătura de nuntă în toate părţile şi i-a apăsat urechile căciulii de blană pe obraji. Apoi s-a înfăşurat şi ea într-o pătură pe care o adusese din colibă şi s-a aşezat pe scaun.

Eşti bine, copilă ?

Ah, da. Aici, afară, cu copacii şi cu zăpada, pot din nou să respir.



Era ca un vis fantastic : oftaturile tăcute ale Fainei şi, din când în când, gheaţa râului trosnind şi crăpând, ramurile copacilor plesnind în ger ; stelele pretutindeni în noaptea largă şi adâncă, întrerupte doar de orizontul zimţat al păşunii montane. Spectacolul de lumini de dincolo de piscuri a izbucnit în cioburi luminoase, verzi-albăstrii, ca de foc muribund, ce se vălureau şi se răsuceau iar apoi se roteau în cerc, devenind panglici purpurii ce se întindeau în sus, până peste capul lui Mabel, până când ea a auzit un trosnet electric, ca acela al scânteilor scoase de o pătură de lână într-o colibă goală, noaptea. S-a uitat în sus, drept la luminile nordului, şi s-a întrebat dacă spectrele acelea reci ca gheaţa nu o să-i smulgă din piept răsuflarea, poate chiar sufletul, purtând-o către stele.



— Doamne, Mabel. Eşti îngropată în zăpadă. Unde e Faina ?

Ea nu-şi amintea să fi adormit. Cine putea picoti pe un asemenea ger ? Şi totuşi, într-un fel îi era cald în coconul ei, în lână şi pătură, cu nasul afundat în haină, şi nu s-a trezit decât când a auzit vocile bărbaţilor.

Faina. Nu eşti aici, lângă mine ?

Dar nu era.

— Trebuie să fie în colibă, îngrijind de copil.

— Nu. Nu-i acolo.

Înţepenită şi supărată, Mabel s-a ridicat şi s-a mirat de toată neaua care îi acoperea pătura. Se

înnorase brusc, stelele dispăruseră şi se aşternuse un strat de nea de câţiva centimetri. Cât timp trecuse ? S-a dus după bărbaţi, îl putea auzi pe Garrett strigând în colibă.

— Faina ? Faina ?

— Unde e, Mabel ? a întrebat-o Jack, întorcându-se spre ea, aproape acuzator.

— Era aici, chiar lângă mine. Trebuie să fie pe-aici. Nu e în colibă ?

— Nu. Ţi-am zis deja că nu e.

Iar Jack a început să strige spre copaci :

— Faina ! Faina !

Garrett a ieşit din colibă cu o lampă.

— Unde este ?

Nu era supărat, ci disperat, şi a luat-o la fugă înspre râu.

— Faina ! Faina !

Printre blănurile de karibu, Mabel a văzut pătura de nuntă, acoperită de zăpadă. Cum putea fi atât de neglijentă ? A ridicat-o, ca să scuture zăpada, şi atunci a zărit nişte lână albastră.

— Jack ?

El s-a apropiat, s-a uitat în jos, acolo unde îi arăta ea, apoi a îngenuncheat şi a dat deoparte zăpada cu mâinile goale. Haina albastră a Fainei, brodată cu fulgi de nea. Fularul ei. Mănuşile. Mocasinii. Le-a ridicat rând pe rând, scuturându-le de zăpadă.

— Vai, Jack.

Acolo, încă închisă cu nasturi înăuntrul hainei, era cămaşa de noapte albă a Fainei.

— Ce înseamnă asta ?

Jack nu a răspuns, ci şi-a pus hainele pe braţ şi le-a dus înăuntru. Mabel l-a urmat cu pătura umedă de la nea, iar înăuntru le-au aşezat pe toate pe masă.

— Mă duc după Garrett. Ai grijă de copilaş, a zis el.

— Dar, Jack… Nu înţeleg.

— Chiar nu ?

— A dispărut ?

El a încuviinţat.

— Dar unde ?

El a ieşit din colibă, fără să răspundă.



Când copilul s-a trezit, plângând după laptele mamei, Mabel s-a pomenit în încurcătură. A înmuiat colţul unei cârpe curate în ceai cald şi îndulcit şi i l-a pus în gură. El a supt frenetic, apoi a întors capul şi a început să plângă. Ea l-a plimbat încolo şi-ncoace prin faţa ferestrei, până ce micuţul a adormit

plângând, şi în tot acest timp n-a zărit nici urmă de lumină a lămpii, nici de Garrett sau Jack. S-a aşezat pe scaun şi s-a legănat într-o parte şi-n alta cu copilul adormit şi s-a rugat ca noaptea aceasta să nu fie adevărată, să fie doar un coşmar. Dar atunci a intrat pe uşă Jack, fără să scoată o vorbă. În spatele lui, se iveau palizi zorii hibernali. A înălţat din sprâncene spre el, dar Jack a scuturat din cap.

— Nimic ? a întrebat ea.

— Nici măcar un rând de urme.

— Garrett unde e ?

— Nu vrea să intre. Zice că o găseşte el. S-a dus să pună şaua pe cal.

— O, Doamne, Jack. Ce-am făcut ?

O vreme el n-a vorbit, s-a aşezat ca să-şi dezlege ghetele şi să-şi scoată zăpada şi gheaţa din barbă. A pus lemne pe foc şi apoi s-a întins spre Mabel, să ia copilul. Surprinsă, ea s-a ridicat şi i-a pus în braţe, cu blândeţe, copilul înfăşat. Jack a strâns mai bine păturica şi şi-a trecut un deget peste obrazul bebeluşului, cu capul plecat atât de mult către el, încât la început Mabel n-a putut vedea lacrimile curgându-i pe faţă.

— Jack ?

Mabel s-a întins şi i-a cuprins faţa în palme.

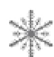
— Of, Jack.

I-a luat copilul din braţe şi l-a aşezat în pătuţ, legănându-l uşurel până când a fost sigură c-a adormit. Când s-a ridicat, Jack era în spatele ei. Mabel s-a apropiat şi şi-a lipit capul de pieptul lui, apoi au rămas o vreme îmbrăţişaţi.

— A plecat, nu-i aşa ?

Jack şi-a încleştat dinţii şi a dat din cap de parcă îl durea întreg corpul.

Durerea a cuprins-o pe Mabel cu atâta forţă, încât gemetele îi erau lipsite şi de sunete, şi de cuvinte. Era un chin cutremurător, răscolitor, iar ea ştia că îi va supravieţui numai fiindcă o mai făcuse şi înainte. A plâns până i-au secat lacrimile, şi-a şters faţa cu vârfurile degetelor şi a rămas pe scaun, aşteptând ca Jack să iasă pe uşă şi să o lase singură. Dar el a îngenuncheat la picioarele ei, şi-a pus capul în poala ei, şi s-au îmbrăţişat strâns, împărtăşindu-şi tristeţea de bărbat şi de femeie în vârstă care şi-au pierdut unicul copil.



Poate că era numai vântul sau durerea ei cumplită, dar Mabel era sigură că aude vocea lui Garrett. Uneori era ca un strigăt, dinspre râu. Alteori era un ţipăt intens, de jale, ce părea să vină chiar din rărunchii munţilor.

Ea şi Jack au stat cu bebeluşul în acea noapte, aşteptându-l pe Garrett să vină acasă, la coliba lui. Mabel picotea lângă leagănul unde copilul dormea liniştit, iar din când în când tresărea şi se trezea.

— Ai auzit ? îl întreba.

Jack stătea lângă sobă, cu faţa schimonosită de durere.

— Ce-a fost asta ? întreba ea.

— Cred că lupii.

Dar ea ştia că nu era aşa. Ştia că era Garrett, călărind şi căutând şi strigând sub cerul nopţii fără de stele. Faina. Faina. Faina.

Epilog

H— ei. E cineva acasă ?

Jack a ciocănit în uşa colibei şi apoi a deschis-o încet.

— Hei ?

Folosindu-se de baston, a intrat în colibă. A rămas pentru o clipă în uşă şi a ascultat liniştea. Venise în această zi de toamnă ca să-l caute pe Garrett, însă s-a pomenit poticnindu-se în amintiri. Acolo, pe un raft de lângă sobă, era păpuşa de porţelan a Fainei, cu părul blond încă în şuviţe ordonate, cu rochia la fel de viu colorată în roşu şi albastru ca în ziua în care Jack o pusese pe un ciot şi strigase : „E pentru tine. Nu ştiu dacă eşti pe-aici sau dacă mă auzi, dar am vrea să o primeşti".

Jack nu s-a clintit din uşă, dar privirea îi hoinărea. Pe braţul unui scaun, frumos împăturită, stătea pătura de lână pe care o cususe Mabel din haina purtată de Faina când era mică. Apoi Jack a văzut o serie de fotografii atârnând pe peretele îndepărtat şi, înaintând spre ele, nu a închis uşa în urma lui şi nici măcar nu şi-a dat seama când a trecut pragul. Cele mai multe dintre fotografii erau cu Garrett şi fraţii lui, cu Esther şi cu George în ziua nunţii lor. Dar cea care i-a atras atenţia era aceea a unei femei ţinând un bebeluş mic înfăşat într-o pătură. Singura dată când mai văzuse acea fotografie fusese cu aproape cincisprezece ani în urmă, când o descoperise într-o colibă săpată în versantul muntelui. Era Faina, pe când era bebeluş.

Undeva în colibă, poate împăturite într-un cufăr sau atârnând într-un dulap, se aflau o rochie de nuntă cu pene şi o haină de lână albastră brodată cu fulgi de nea. Garrett trebuie să le fi păstrat, aşa cum păstrase şi aceste alte dovezi ale vieţii ei. Dar cât de puţin era. Acest lucru l-a frapat pe Jack în timp ce se uita prin colibă. Acestea erau puţinele obiecte pământeşti pe care Faina le lăsase în urma ei.

Aşa stăteau lucrurile cu mâhnirea. Anii tociseră marginile tăioase, dar uneori tot îl mai lua prin surprindere. Ca în noaptea aceea, chiar acum câteva săptămâni, când zărise cartea albastră, legată în piele, pe raftul de la ei de-acasă. Era mereu acolo, dar privirea lui trecuse peste ea zi după zi, fără s-o vadă. Era absolut sigur că ani de-a rândul rămăsese nedeschisă. Mabel îi împrumutase lui Garrett toate cărţile ca să le citească, dar niciodată pe aceea. Era sigur că Garrett nici măcar nu ştia că există, căci nici

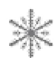
Jack şi nici Mabel nu vorbeau niciodată de ea.

Mabel era în dormitor, periindu-şi părul, iar el a tras cartea dintre celelalte şi a rămas lângă raft, răsfoind-o. A atins ilustraţia colorată cu fata din basm, pe jumătate zăpadă şi pe jumătate copil, cu bărbatul şi femeia în vârstă îngenuncheaţi lângă ea. A crezut că a rupt cartea când foile s-au revărsat pe podea. Privind peste umăr spre dormitor, le-a strâns repede. Nu erau pagini din carte ; erau desenele lui Mabel, iar el s-a uitat la fiecare în parte şi s-a minunat de pricepere şi de detalii.

Chipul delicat şi copilăros al Fainei, încadrat de căciula ei din blană de jder. Faina la masa lor din bucătărie, cu bărbia proptită în palme. Apoi erau desene cu Faina ca tânără femeie, cu un bebeluş abia născut la piept. Erau studii, fiecare dintr-o perspectivă diferită, unele mai apropiate, altele mai depărtate. Mâna Fainei pe copilul care dormea. Pumnul mititel al bebeluşului. Ochi închişi. Ochi deschişi. Mamă. Copil.

Liniile fine ale creionului surprinseseră ceva ce simţise şi el, dar n-ar fi putut exprima în cuvinte. Era o plenitudine, un fel de viaţă caldă şi aşezată care pusese stăpânire pe Faina în ultimele ei zile, şi o tandreţe abundentă ce se revărsa asupra micului ei fiu, precum lumina aurie a soarelui.

Când Mabel l-a strigat, întrebându-l când vine la culcare, el strecurase cu grijă desenele la loc printre paginile cărţii şi o pusese iarăşi în raft, unde a rămas, fără să se mai vorbească de ea.



Jack şi-a dat seama că stătea, neinvitat, în mijlocul colibei lui Garrett.

— Garrett ? a strigat iarăşi, ştiind că nu i se va răspunde.

A plecat şi a închis uşa.

Nu ajunsese prea departe pe drum, mergând cu pasul lui încet şi chinuit, sprijinindu-se în baston, când l-a auzit pe băiat strigându-l dintre copaci :

— Bunu ! Bunu !

Jay alerga pe drum înspre el şi, nu mult în urma lui, venea şontâc-şontâc şi câinele bătrân. Fără să aibă vreun nume la care să răspundă, husky-ul Fainei hoinărea liber între cele două colibe, dar oricând era pe-afară fiul ei, câinele îi era alături.

— Bunu ! Uite ce-am prins.

Băiatul a ridicat o creangă de salcie la capătul căreia atârna un lipan mic şi prăfuit.

— Tu l-ai prins ?

— Păi, m-a ajutat buna. Dar momeala am pus-o eu singur.

— Bravo. Bravo.

— Şi buna zice că putem să-l mâncăm la cină.

Jack a apucat firul şi a cercetat peştele.

— Din câte îmi amintesc, bunicul George şi bunica Esther vin şi ei la cină.

— Şi tăticu' ?

— Şi tatăl tău.

— L-ai găsit ?

— Nu. E încă plecat călare. Dar o să ajungă acasă curând.

— Îi plac munţii, nu ? Pleacă întruna călare pe-acolo. Zice că anul ăsta pot să merg şi eu cu el la vânătoare, pe traseul cel lung, şi poate c-o să prindem un gluton.

— Ar fi ceva, nu ?

Dar băiatul deja o luase la goană înainte.

— Jay ? a strigat Jack după el. Crezi că mai putem prinde nişte peşte, ca să fim siguri că ajunge pentru toată lumea ?

— Sigur, bunu. Mai putem prinde.

Băiatul a dispărut după următoarea cotitură a potecii, gonind către coliba lui Jack şi Mabel.

— Am rămas doar noi doi, bătrâne, a zis Jack şi a mângâiat botul cărunt al câinelui. Cred că mersul meu o să ţi se potrivească mai bine.

Ziua de toamnă era răcoroasă, iar pe potecă erau împrăştiate frunze galbene de mesteacăn. Deasupra munţilor se adunaseră nori.

— Miroase a ninsoare, a zis Jack, iar câinele şi-a ridicat botul, ca şi când ar fi fost de acord.

Jack a trecut de coliba lor, prin tufăriş şi înspre pârâu, tocmai la ţanc ca să o vadă pe Mabel când trăgea la mal un lipan care plescăia prin apele mici. Băiatul ţopăia entuziasmat pe un bolovan din preajmă.

— Buna l-a prins pe cel mai mare prins vreodată ! Uită-te, bunu. Uită-te.

Băiatul a sărit pe mal, a desprins peştele din cârlig şi l-a ridicat.

Mabel i-a zâmbit lui Jack, cu undiţa încă în mână. Părul îi albise de tot, iar ridurile i se îndoiau uşor în jurul ochilor şi gurii, însă privirea îi era încă tânără.

Petrecea multe după-amiezi afară cu băiatul, învăţându-l să pescuiască, să asculte păsările şi să se uite după elani. Cât de uşor vorbea ea cu băiatul ! În unele zile îi povestea lui Jay despre mama lui, cum el avea ochii ei albaştri şi cum ea se trăgea din munţi şi zăpadă şi cunoştea animalele şi plantele ca pe propriile ei mâini. Iar uneori îşi deschidea medalionul de la gât ca să-i arate băiatului şuviţa de păr blond şi să-i povestească despre rochia de nuntă minunată, cu pene de lebădă, purtată de mama lui în acea zi.

— Micuţul Jack ar fi putut prinde peştele ăla mare, a zis Mabel şi a sărutat copilul pe creştet. Doar că l-a lăsat să-i scape.

Micuţul Jack. Aşa îi spunea ea. Garrett ceruse permisiunea, cam la o lună după ce dispăruse Faina, iar copilul încă nu avea nume. Ar fi în regulă dacă aş numi copilul după tine ? E nepotul tău, până la urmă.

— Jack ? M-ai auzit ? Cred că ai început să surzeşti de bătrâneţe, l-a necăjit Mabel în timp ce-i întindea firul. Sau mă ignori doar fiindcă nu vrei să cureţi peştele ?

— Nu mi se pare normal, a zis Jack şi i-a făcut cu ochiul băiatului. Păi, n-apucă omul să prindă peşte, dar trebuie să-l cureţe.

— Pot să-l ajut pe bunu ? Pot ?

Mabel i-a lăsat pe cei doi la pârâu, ca să se ducă în colibă şi să înteţească focul. Jack s-a sprijinit zdravăn în baston în timp ce s-a îndreptat, târşâindu-şi picioarele, spre malul apei. Băiatul a aşezat peştele în iarba îngălbenită. Jack a scos briceagul din buzunarul pantalonilor. Cu o mână pe baston, tocmai se lăsa pe vine, când a simţit mânuţa băiatului pe braţ.

— Aşa, bunu, a zis băiatul şi, deşi era prea mic ca să poată fi de ajutor, atingerea copilului a făcut ca deodată durerea din oasele bătrâne ale lui Jack să pară un fleac.

Băiatul i-a dat un lipan, iar Jack l-a ţinut în palmă în timp ce a strecurat lama cuţitului sub pielea argintie şi a despicat burta. I-a arătat băiatului cum să bage un deget pe sub falca de jos şi să tragă afară maţele strălucitoare. Când le-au aruncat în apa curgătoare limpede, un somon tânăr a ţâşnit şi a muşcat din şiragul de intestine. Jack a băgat mâna în peşte şi şi-a trecut degetul mare de-a lungul şirei spinării, ca să desprindă rinichiul liniar, ca un cheag de sânge subţire, şi s-a clătit în apa pârâului până când l-au durut mâinile de rece ce era.

Băiatul aştepta ghemuit lângă el.

— La urmă solzii, i-a zis băiatului şi i-a arătat cum să treacă lama cuţitului în sens invers.

Când Jack a clătit peştele în pârâu, solzii mici şi scânteietori au strălucit şi s-au împrăştiat în apă, au fost purtaţi de curent şi lipiţi de stânci ca nişte paiete străvezii.

— Sunt destul de drăguţi, nu-i aşa, bunu ? a zis băiatul, cu un singur solz lipit de vârful degetului.

— Cred că da, a zis Jack.



George şi Esther au sosit înainte de lăsarea serii, şi ca întotdeauna Esther vorbea deja când a intrat pe uşă, iar braţele îi erau încărcate cu borcane şi bunătăţi înfăşurate în şervete. Tocmai când tăvăleau lipanii prin făină şi îi prăjeau într-o tigaie unsă cu unt, Jay a fugit la fereastră.

— Tati ! A venit tati !

Jay i-a sărit în braţe înainte ca Garrett să apuce măcar să-şi dea jos haina şi căciula.

— Ce-ai văzut, tati ? Ce-ai văzut ?

— Păi, stai să mă gândesc. A, da. Am văzut… un gluton.

— Nu râde de băiat, l-a certat Esther întorcând lipanul care sfârâia.

— Fără glumă acum. Am fost până sus, dincolo de linia copacilor, în valea asta mică pe care am vizitat-o cândva, de mult. Acolo era un gluton, dar nu mai e de ani de zile.

— Dar chiar ai văzut unul ? a întrebat băiatul.

— Am văzut. Legasem calul de un copac şi urcam pe stâncile astea, pe creasta asta, când deodată am

zărit un gluton care se uita în jos, către mine. M-am temut să nu-mi sară în cap. Avea nişte gheare uite-aşa de lungi.

Garrett şi-a depărtat arătătorul şi degetul mare ca să arate câţiva centimetri.

— Ţi-a fost frică ?

— Nu. Nu. Şi nu mi-a sărit în cap. Doar s-a uitat la mine cu ochii lui galbeni. Apoi s-a întors, grozav de încet, şi a făcut un salt, dispărând dincolo de creastă.

— Şi ce-ai mai văzut, tati ? Ce ?

— Bănuiesc că n-ajunge un gluton, a zis Esther chicotind.

— Păi, nu cine ştie ce. În afară de norii de deasupra munţilor. Aducători de ninsoare.

Băiatul s-a uitat pe fereastră, apoi iarăşi la tatăl lui, cu o figură dezamăgită.

— Nu ninge.

— Fii pe pace. Pariu pe orice că ninge diseară, a zis Garrett.

Pe tot parcursul cinei, băiatul abia a avut stare, chiar dacă toţi îl lăudau pentru peştele gustos la a cărui prindere ajutase şi el.

— Stai locului, Jay, a zis Esther. Ştii că din cerul care e privit nu ninge niciodată. Du-te la bunicul George. Poate că-ţi dă un pic din prăjitura lui.

În glumă, George s-a încruntat fioros la băiat, apoi l-a luat în braţe şi a început să-l gâdile.

— Doamne ! Atenţie la farfurii, a zis Esther. O să dărâmaţi masa cu totul.

După desert, George şi Esther au început să-şi strângă lucrurile spunând că pleacă acasă, iar băiatul părea mâhnit. Mereu protesta la finalul acestor întâlniri, iar odată spusese că ar trebui să locuiască cu toţii împreună aici, în coliba lui Jack şi Mabel, aşa încât nimeni să nu mai trebuiască să plece niciodată.

Mabel a ajutat-o pe Esther să-şi pună haina, Jack a dat mâna cu George, iar Garrett a zis că el şi Jay se duc să scoată caii şi să-i înhame la căruţă.

— Pune-ţi căciula, micuţule Jack, i-a strigat Mabel, dar băiatul deja fugise pe uşă.

Jack stivuia vasele pe masă când a auzit căruţa începând să se legene pe drumul de pământ, iar apoi a prins alte sunete – lătrături scurte şi râsete. Mabel era la fereastra din bucătărie.

Jack s-a uitat peste umărul ei. La început, n-a putut vedea decât propriile lor reflexii în geam, dar apoi a început să distingă, dincolo de chipurile lor bătrâne, siluetele din noapte.

Garrett stătea lângă hambar cu o lampă în mână, iar în preajma lui băiatul ţopăia şi îşi arunca braţele spre cer. Chiar şi dinăuntrul colibei din buşteni, Jack putea auzi ţipetele de bucurie ale băiatului. Câinele se arcuia jucăuş lângă băiat, lătra, apoi sărea şi alerga şi el în cercuri.

Când ochii i s-au obişnuit cu întunericul, Jack a văzut pământul acoperit cu alb şi, în lumina lămpii lui Garrett, fulgi de nea rotindu-se şi căzând.

A luat-o pe Mabel de mână, iar când ea s-a întors spre el, în ochii ei se zăreau bucuria şi tristeţea unei vieţi întregi.

— Ninge, a zis ea.

1. Primele două versuri (parţial) ale poemului „*Speranţa*“ („*Hope*“) de Emily Dickinson, în care speranţa e comparată cu o pasăre (n.t.).

2. Fragmente din versurile poemului „*Ciotul de lemn*“ („*The Ragged Wood*“) de W.B. Yeats (n.t.).

3. Fragment din poemul „*Cântec*“ („*Song*“) de Christina Rossetti (n.t.).

Mulţumiri

Întâi şi-ntâi, îi mulţumesc lui Sam, care a crezut întotdeauna în mine. Îi mulţumesc fiicei mele, Grace, a cărei imaginaţie incredibilă a hrănit-o pe a mea. Mamei mele, Julie LeMay, o poetă care m-a învăţat magia cuvintelor şi puterea empatiei. Tatălui meu, John LeMay, care m-a învăţat să iubesc locurile sălbatice, animalele pădurii şi, întotdeauna, cărţile. Şi frăţiorului meu, Forrest LeMay, care m-a învăţat prima oară ce înseamnă o iubire de copil.

Le sunt extrem de recunoscătoare editorilor mei, Andrea Walker şi Reagan Arthur, şi agentului meu, Jeff Kleinman, de la Folio Literary Management – nu sunt pagini de-ajuns pentru a descrie talentul, entuziasmul şi sârguinţa pe care le-aţi investit în acest proiect. Mulţumesc tuturor celor de la Reagan Arthur Books / Little, Brown & Co, în special Amandei Tobier, Marlenei Bittner, lui Terry Adams, Tracy Williams, Karen Torres, Heather Fain şi Michael Pietsch. Mulţumesc editorilor, librarilor şi cititorilor de pe întreg cuprinsul lumii care au întâmpinat-o cu căldură pe Faina. Le mulţumesc lui Alessandro Gottardo şi Keith Hayes pentru coperta pe care vreau s-o înrămez şi s-o atârn pe perete.

Primilor mei cititori binevoitori – John Straley, Victoria Curey Naegele, Rindi White şi Melissa Behnke –, încurajările şi sfaturile voastre au fost nepreţuite.

Câteva cărţi mi-au influenţat scriitura – basmul *The Snow Child*, repovestit de Freya Littledale şi ilustrat de Barbara Lavallee ; *Russian Lacquer, Legends and Fairy Tales* de Lucy Maxym, în special povestea „Snegurocika“ ; şi povestea „Little Daughter of the Snow“ din volumul *Old Peter's Russian Tales* de Arthur Ransome.

De-a lungul vieţii, mulţi oameni m-au îndrumat, inspirat şi susţinut ca scriitoare cât am lucrat la acest prim roman : James şi Michele Hungiville, Jacqueline LeMay, Michael Hungiville, cei de la Kachemak Bay Writers' Conference, David Cheezem şi toţi prietenii şi clienţii mei de la Fireside Books, Andromeda Romano-Lax şi 49 Writers şi Baers. Pentru multele Betty – primele şase cărţi scoase din cutie sunt ale voastre.

Ridic o cupă de şampanie şi în memoria dragii noastre prietene, Laura Mitchell McDonald (26 noiembrie 1973 – 1 ianuarie 2007).